

Büşra Dönmez

NİLÜFER

Roman

Büşra Dönmez

Nilüfer

Genel Yayın Yönetmeni: Büşra Dönmez

Editör: Dorlion Editör Atölyesi

Kapak Tasarım & Sayfa Düzeni: Dorlion Tasarım Atölyesi

1.Baskı: Eylül 2021

Sertifika No: 33967

ISBN: 978- 605- 249-

© Dorlion Yayınları | Eylül 2021

© Büşra Dönmez | Eylül 2021

Merkez Adres: İstiklal Mah. Yeşiltepe Sok. 24/ A Eskişehir

Şube Adres: Kültür Mahallesi, Liderler İş Merkezi,

Kızılırmak Cd. D:No: 63/9 06420 Çankaya/Ankara

Tel: (0312) 433 03 78 • **Gsm:** (0555) 037 73 19 • (0530) 307 10 93

İç Baskı & Cilt: Bil Ofset Basım Yayın Matbaa Hizmetleri San. Tic. Ltd. Şti.

Tesviyecı Caddesi No:7/5 İskitler- Ankara

Tel: 0312 433 03 78

Sertifika No: 46767

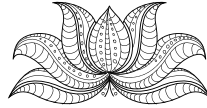
© Bu kitabın yayın hakkı Dorlion Yayınları'na aittir.

Dorlion Yayınları™ bir **İnsancıl Sahaf** tescilli markasıdır.

Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

web: www.dorlionyayinlari.com

e-posta: dorlionyayinlari@gmail.com

NİLÜFER

İşyerinde saatlerin geçmediği bir gün daha yaşıyorum. Ellerimi havaya doğru uzatıp kaslarımı esnetiyorum. Bilgisayarın ekranına bakmaktan gözlerim ağrıyor. Yaşlılığımda, şimdi iki buçuk derece miyop olan gözlerim, on derece miyop olacak. En azından teknoloji özürlü bir babaanne olmayacağım. Bir dakika ya babaanne olacağımı kim söyledi ki?

Kendime manifesto:

1. Âşık olmadan evlenmeyeceğim!
2. O da bana âşık olursa iyi olur!

Ben tüm bunları düşünürken tepemde dikilen biri var. Evet, bunu hissedebiliyorum. Ensem ürperiyor. Genellikle bana bakan biri olduğunda veya biri benden bahsettiğinde bunu anlarım. Kafamı yana yatırıp en şirin gülümsememle bana dik dik bakan Yavuz Bey'e bakıyorum. Takım elbisesinin içerisinde çok hoş görünüyor ama aynı zamanda da bir o kadar sinir bozucu. Üstelik bir eli belinde ve diğer eliyle

de yazmış olduğum özeti suratıma doğru atıyorsa iki kat sinir bozucu.

“Bu, yine, yanlış!” diyor, her kelimeyi teker teker vurgulayarak ve topuklarının üzerinde dönüp odasına doğru sinirli bir şekilde yürüyor.

“Allah aşkına, bu yazdığım dördüncü özet. Ne yapayım, bütün kitabı yeniden mi yazayım?” diyemiyorum tabii ki. Kağıtları avucumda buruşturup gırtlığıma sokmamak için kendimle savaşıyorum. Çünkü bu gösteriyi altı kişi izliyor; çokbilmiş Özge, saftiriklerin kraliçesi Betül, yolunu bulsa beni bir kaşık suda boğacak olan Simge, canımın içi kan-kam Emre, bana kızgınlığı asla geçmeyecek olan Batuhan ve genel yayın yönetmenimiz Burak. Kağıtları gırtlığıma sokmak yerine ayağa kalkıyorum, kıyafetlerimi düzeltip kahve almak için mutfağa doğru yürüyorum. Herkesin arkamdan baktığından da adım gibi eminim. Ağlayacağımı zannediyorlar ama ben o noktayı çoktan aştım. İş yerinde bir kere ağlayınca insanın adı sulu göze çıkıyor. Ya da ofisten biriyle birlikte olmayı deneyin. Size takılan ismin gerekliliklerini yerine getirmesiniz dahi ne olduğunu biliyorsunuz. Evet, bu iki şairane sıfatın da bilahare sahibiyim.

Mutfakta kahvemi alırken, Emre yanıma geliyor.

“Boş ver ya takma. Her zaman olduğu gibi, *yine*, heyheyları üzerinde” diyor.

Yine kelimesini tıpkı Yavuz Bey gibi söylüyor. Gülüyorum. Yüzüme hüznün maskemi takıp ona dönüyorum. Üzüldüğümü zannetmesini, umurumda olmadığını zannetmesine tercih ederim. İnsanlar her duyguyu umursamazlığa tercih ederler. Beni öldür ama beni görmezden gelme. Elini uzatıp yanağıma dokunuyor. Başımı dokunuşuna yaslıyorum.

Gözlerime bakarak ve dudaklarını büzerek “Seni hepimizden daha yetenekli buluyor. Burak ile konuşurlarken duydum” diyor.

Elimdeki kahveyi tezgâha bırakıp kollarımı bağlıyorum. Kirpiklerimi titreterek “Çok teşekkür ederim ama bence sen yanlış duymuşsundur” diyorum.

Batuhan mutfağa giriyor. Emre’yi, yanağımdaki elini ve bedensel yakınlığımızı görünce donup kalıyor. Sonra kaşlarını çatıyor. “Kahve alacaktım ama sanırım sizi bölüyorum” diyor.

Emre elini yanağımdan indirip “Yok, bölmüyorsun. Öylesine konuşuyorduk. Sen kahveni al” diyor mutfaktan çıkarken. Ben de kahvemi alıp çıkmaya hazırlanırken, Batuhan kolumu tutuyor.

“O iyi bir çocuk, senin gibi biri onun hayatını mahveder, kendi dişine göre birini bul” diyor.

Kolumu silkeliyorum “Çok biliyorsun sen” diyorum. Mutfaktan çıkıp masama geri dönüyorum. Oturur oturmaz cep telefonum çalmaya başlıyor. Ekranı bakıyorum. İşte şu an sesine tahammül edebileceğim ve sesini duymaktan bıkmayacağım tek insan. Ekrandaki fotoğrafından gözünü kırpmış bana öpücük atıyor. Telefonu açıyorum.

“Canım, ne yapıyorsun?” diyor.

“Ne yapayım canım çalışıyorum. Sen?” diyorum.

“Dışarı çıkacağım saçımı yapıyorum. Çıkışta işin yoksa sen de gel” diyor.

“Nereye?” diyorum.

“Ne bileyim, takılacağız öyle. Haber veririm nerede olacağımızı, gelirsin” diyor.

“Tamam, görüşürüz” diyerek telefonu kapatıyorum.

Ada, Ada, Ada. Adını bir dua gibi tekrarlıyorum. Tanrı’ya dua ediyorum hayatımdaki varlığı için. Geçen bunca yılın ardından değişmeyen dostluğumuzu düşünüyorum. Onunla ilk tanıştığımızda altıncı sınıftaydık. O, hâlâ olduğu gibi deliydi, ben de hâlâ olduğum gibi hüznünlüydüm. Sonrasında da hiç ayrılmadık. Sandalyede arkama yaslanıyorum. Kafamı kaldırıncı Batuhan’ın masasından bana baktığını görüyorum. Yarım bir gülümseme var dudaklarında. Ne düşündüğünü biliyorum.

Birlikteyken bir gece uyumadan önce bana “Yalnızca Ada’nın yanında böyle gülüyorsun, keşke ben de seni böyle güldürebilsem” demişti.

Bense kalbimi yetirince ısıtamayan bu sözlerle karşılık “Ben şu anda gülmek istemiyorum” diyerek onu üzerime çekmişim.

Basit kaçış. Bakışından gözlerimi kaçırıp bilgisayarına gömülüyorum. Saatlerce uğraşıp yeni bir özet hazırlıyorum. Saate bakıyorum. Altıya yaklaşıyor. Özgürlüğe az kaldı. Masamı toparlıyorum. Özeti çıktısını, Yavuz Bey’in masasına bırakıyorum. Masama geri dönüp eşyalarımı alıyorum. Tuvalette üstüme başıma hızlıca çeki düzen verdikten sonra ofisten çıkıyorum. Asansörün önünde Yavuz Bey ile karşılaşıyorum. Asansör geliyor. Biniyoruz.

Sessizliği bozan o oluyor “Özeti yeniden hazırladınız mı?” diyor.

“Evet, masanızın üzerine bıraktım” diyorum.

“Yarın incelerim” diyor.

Bir sessizlik oluyor. Bana baktığını hissediyorum. Gözlerimi asansörün kapısına dikip sessizce bekliyorum.

“Randevunuz mu var?” diyor.

Söylediklerini duyduğum zaman şoka giriyorum. İlk defa iş dışında bir soru sorduğunu duyuyorum. Bu adam daha önce bana, “Nasılsınız?” bile demedi.

“Evet, arkadaşlarımla buluşacağım” diyorum.

“Makyaj yapmışsınız. Güzel görünüyorsunuz” diyor.

Ağzı açık ayran budalası gibi yüzüne bakıyorum. Gözleri boncuk boncuk bana bakıyor. Yüzünde de kibar bir gülümseme var. Asansörün kapısı açılıyor.

Şaşkınlıkla “Teşekkür ederim” diyorum asansörden inerken. Plazanın koridorunda konuşmadan çıkışa doğru yürüyoruz. Normalde biri bana güzel olduğumu söylediğinde umurumda olmaz, tüm diğer iltifatlar gibi.

“Çok güzelsin.”

Ya, cidden mi? Bu sadece güzel bir kılıf bebeğim. Tanrı, zehirli her şeyi güzel kılıflarda sunar.

Deniz kenarındaki mekânları hep sevmişimdir. Arabamdan inip anahtarımı valeye uzatıyorum. Gülümseyip iyi akşamlar diliyor. Restoranın kapısından giriyorum. Vestiyere trençkotumu uzatıyorum. Vestiyerin uzattığı fişi çantama atıyorum.

“İyi akşamlar, Ada Aycan adına rezervasyonumuz vardı” diyorum hostese.

Hostes gülümseyerek bana köşedeki masayı işaret ediyor. Masaya doğru yürüyorum. Bu akşam bütün yakın arkadaşlarımız burada. Kahkaha seslerinin bizim masamızdan geldiğini biliyorum. Her sesi, her çınlayan kahkahayı tanıyorum. Masaya gelince, Ada ayağa fırlıyor. Birbirimize

sıkıca sarılıyoruz. Yanındaki sandalyeyi bana ayırmış, her zaman olduğu gibi. Üzerinde, tozpembe, kalın askılı, diz üstü, dar bir elbise var. O güzel kahverengi saçları sağ omuzundan dökülüyor. Makyaj ile daha da güzel hale gelen iki sıcak çikolata gözleri. Gülümsüyorlar.

Ben otururken “Berra Hanım, siz bizimle takılır mıydınız?” diyor Kemal bağırarak.

“Bebeğim, bir kaçınızla takılmaktan daha hoş şeyler yaptığımı hatırlıyorum” diyerek göz kırpmıyorum. Kahkaha atıyor.

Hepimiz birbirimizi çok iyi tanıyoruz. Çocukken, kendimizi yetişkin zannederken yediğimiz bütün naneler, bugün bizim birbirimize karşı bu denli açık ve dürüst olabilmemizi sağlıyor. Yemeklerimizi sipariş ediyoruz. Masada derin bir sohbet var. Müjgan ve Buket, Türkiye’de de çok satan bir kitap hakkında fikrimi soruyorlar. Onlara göre kitap bir şaheser. Bana göre saçmalığın daniskası ve sanatsal değeri sıfır. Tabii ki onlara bunu söylemiyorum. Hayatlarında gerçek kitaplar okumamış iki insana nefesimi harcayacak değilim. Geçmişini düşünüyorum. Müjgan iyi bir yazar olabilirdi. Nasıl oldu da boş bir tenekeye dönüştü bilmiyorum. Lise-
deyken çok güzel yazılar yazardı. Şimdi konuştuğu dili zor anlıyorum. Deformasyon. Bu kelime aklıma nereden geldi. Kökeni neydi? Ad, Fransızca. Buket ve Müjgan hâlâ kitap-
tan bahsediyorlar. Ada koluma dokunuyor. İrkiliyorum.

Kulağıma doğru yaklaşıp “Batuhan aradı bugün” diyor.

“Niye, neden aramış?” diyorum.

“Açmadım, onu ve saçmalıklarını dinlemeye vaktim yoktu” diyor tebessüm ederek.

“Saat kaçta aradı?” diyorum.

“Öğleden sonra, dört gibi falandı herhâlde” diyor.

“Anladım, Emre ile beni mutfakta konuşurken gördü. Aramızda bir şey olup olmadığını öğrenmek için aramıştır” diyorum.

“Emre, eşcinsel değil mi?” diyor.

“Evet. Benim dışımda ofiste bunu bilen biri yok o yüzden” diyorum.

Bu cevabımın üzerine Ada söylenerek masaya dönüyor “Bu ülkede de kimseye rahat yok!” diyor.

Kadehimi kaldırıp ona doğru uzatıyorum. Kadehini kaldırıp kadehime vuruyor.

“Haklısın, altına imzamı atarım” diyorum.

Yatakta bir şey suratıma vuruyor. Kedimiz Susam'ın patisini akşamdan kalma beynim algılayamıyor. Tek gözümü açıp saate bakıyorum. Saat öğlen olmuş bile. Cumartesi sabahı böyle uyandırılmayı beynim protesto ediyor. Susam'ı da alıp yatakta yüz üstü dönüyorum. Göbeğini gıdıklıyorum. Sere serpe uzanıyor. Şu anda keyfine diyecek yok. İstemeye istemeye Susam'ı kucağıma alıp yataktan kalkıyorum. Salona gidiyorum. Salona giderken aynada çıplak görüntüme bakıyorum. *Bir dakika, ben neden çıplağım?* Ben bunu düşünürken mutfaktan biri kafasını uzatıyor. Susam ile vücudumu kapatmaya çabalıyorum.

“Günaydın, kahvaltı hazırlıyordum” diyor sırtarak.

“Günaydın?” diyorum yarım ağız. *Kimsin lan sen?*

“Dün gecedен sonra çıplaklığından utanacağın hiç aklıma gelmezdi doğrusu” diyor.

Şaka mı yaptı bu? Bu dallama şaka mı yapıyor? Ben bunları düşünürken, Susam kucağımdan zıplayıp salona doğru koşuyor. Anadan üryan kalakalıyorum. *Eh battı balık yan gider.* Adama arkamı dönüp odama yöneliyorum.

“Güzel popo şekerim” diye sesleniyor arkamdan.

“Hı hı, duştan çıktığımda burada olma. Bu bir şaka değil” diyorum en itici ses tonumu kullanarak.

Duşa girip soğuk suyu açıyorum. Kalbimi durduracak kadar soğuk su ama umurumda değil. Kafamı şampuanlarken dün gece yavaş yavaş gözlerimde beliriyor. Adama kucak dansı yapıyorum. Bildiğin adama kucak dansı yapıyorum. Havluya sarılıp uçarcasına Ada’nın odasına gidiyorum. Komodinden sigara ve çakmağı alıp yakıyorum. Omzunu dürtüyorum.

Tek gözünü açarak bana bakıyor “Ne var sabah sabah?” diyerek somurtuyor.

“Dün ben adama kucak dansı yaparken neredeydin?” diyorum dik dik.

Ada sırtıp doğruluyor. Bağdaş kuruyor. Yaktığım sigarayı ağzına tıkıyorum. Biliyorum ki sabah sigarasını içmeden uyanmaz. Ada tam konuşacakken, adam kapıdan başını uzatıyor.

“Kaybol, dediğimi hatırlıyorum” diyorum.

“Kaybolacağım ama en azından telefon numaranı veremez misin? Bir de ben buraya senin araban ile geldim. Taksi parası verebilir misin?” diyor.

Ada, adama “Şaka mı bu?” dermiş gibi bakıyor. Ada’nın çantasına uzanıp para veriyorum. Dallama gözden bir kez daha kayboluyor.

Filmlerdeki dublajları taklit ederek Ada'ya dönüyorum “Bak kız kardeşim, bu asla becermemen gereken bir fahişe” diyorum. Gülüyor.

Bende gülerek kendimi Ada'nın yatağına atıyorum. Sabah sohbetimize koyuluyoruz.

Ada ile kalkıp kahvaltı edebilecek enerjiyi kendimizde bulduğumuzda mutfağı gidiyoruz. Masada bizim için hazırlanmış kahvaltı ile karşılaşılıyor.

“Aslında hoş çocuk, baksana kahvaltı falan hazırlamış bize” diyor masadan aldığı salatalığı kemirirken.

“O hoş çocuğun cebinde taksi parası bile yok” diyorum kahve yapmak için tezgaha giderken.

“Sen ne zaman bu kadar maddiyatçı oldun?” diyor.

“Maneviyatım götüme girince” diyorum somurarak.

Ada, annemin taklidini yaparak söyleniyor “Sen hep böylesin. Hep olumsuz, hep olumsuz. Bak Fatma Teyze'nin kızına, güldü güldü aldı kocayı koluna.”

Elimin tersi ile Ada'nın poposuna vuruyorum.

“Benim de karım var. Allah Allah” diyorum.

“O karın evlenmek üzere haberin olsun” diyor sırtarak.

“O ne demek lan?” diyorum. Elimdeki bardağı tezgaha bırakıp Ada'ya dönüyorum.

“Ali bana evlenme teklif etti” diyor elindeki yüzüğü burunumun dibine sokarak.

“Benim niye şimdi haberim oluyor?” diyorum.

“Çünkü eve yeni geldin, kocacığım!” diyor.

“Dökül, nasıl, ne zaman, sen ne dedin, o ne dedi?” diyorum merakla.

“İstediğimiz sorudan başlayabiliyor muyuz?” diyor.

Ada, evleniyor. Kız kardeşim evleniyor. Bu cümleyi kuracağım günün gelmeyeceğini zannediyordum ama oluyor. Hayatımda kardeşim dediğim tek insan Ada. Ben aile bağlarına inanmam. Kardeşim yok. Tek çocuğum. Ada da öyle. Ben, aileleri insanların kendilerinin oluşturduğu bir yapıyı tercih ediyorum. Sonradan edinilmiş aile kavramına daha fazla yakınım dolayısıyla.

Salonda oturmuş duvara bakıyorum. Ada, Ali ile görüşmek için dışarı çıktı. Evi seyredivorum. Ada ile bir süredir bu evde yaşıyoruz. Onsuz bu ev nasıl olacak bilmiyorum ama o varken salonun ortasından Katrina Kasırgası geçmiş gibi. Köpeğimiz Tarçın gelip başını bacağıma yaslıyor. Hüzünümü anlıyor. Tek sığınacağım Ada'nın mutlu olacak olması. Ali iyi bir adam. Ayağa kalkıp mutfaka doğru yürüyorum. Dolaptan bir şarap çıkartıyorum. Gündüz içki içme âdetim yoktur ama bugün yalnız içki içmeye alışmak için iyi bir gün. Kadehi ağzına kadar dolduruyorum. Kapı çalıyor. Kapıya doğru gidiyorum. Elimde kadeh ile kapıyı açıyorum. Kapıdaki kişiyi görünce kadehi düşürecek gibi oluyorum.

“Batuhan, senin ne işin var burada?” diyorum kadehimi sarsmamaya çalışarak.

“Selam, girebilir miyim?” diyor.

“Geç” diyorum kenara çekilip.

Batuhan içeri giriyor. Ceketini çıkarmadan koltuğa oturuyor.

“Erkencisin” diyor şarap şişesini işaret ederek.

“Öyle, teşekkürü neye borçluyum?” diyorum. Sözlerim yüzünü buruşturmasına sebep oluyor.

“Keşke hâlâ sebepsiz gelebiliyor olsaydım bu eve” diyor.

“Batu, bu konuları tekrar açmamızın ikimize de faydası yok biliyorsun” diyorum.

Omuzlarını silkiyor. “Sadece konuşmak istedim. Tartışmaya gelmedim” diyor.

Kalkıp kadehlerin olduğu dolaba yürüyor. Kendine bir kadeh alıp şarap dolduruyor.

“Keşke bana hiç yalan söylemeseydin. Her sabah uyan-
dığım da hâlâ yanımda yattığını zannediyorum. Masum, gü-
zel ve beni deli gibi sevdiğini sandığım bir kadını öperek
uyandırıyorum” diyor bana doğru gelirken.

“Batu!” diyorum.

“Sus! Sadece duymanı istiyorum. Beni affedebilecek mi-
sin, diye sormuştun. Eğer beni dinlersen affetmeye başlaya-
bilirim” diyor.

Koltuğa çöküyorum. Karşıma oturuyor.

“Ofisin kapısından Yavuz Bey ile ilk girdiğinde sana baktım. İçimde bir yer, bu benim evleneceğim kadın dedi. Gülümsemeni gördüğüm anda yeryüzünde senden daha önemli hiçbir şey kalmadı benim için. Merhaba, ben Berra, dedin de elini uzattın ya hani? Elini tuttuğumda, yemin ederim elim yandı zannettim. Kalbimi yaktın. Niye bana beni sevdiğini söyledin, Berra? Sevmediğin hâlde neden söyledin? Takılalım, deseydin. Ne bileyim hiç başlamasaydın” diyor.

“Ben seni sevebileceğimi zannetmiştim” diye geveliyorum ağzımın içinde.

“Bir gün sevebilme umudu ile ilişkiye başlanmaz Berra. Çocuklar bile inanmıyor artık bu yalana. Bu kadar adi olduğun gerçeğine inanmak istemiyorum. Sana bakıyorum ve sevdiğim kadınla tek ortak noktın bedenin. O bedenin içinde benim sevdiğim kadın var mı, bilmiyorum. Ya da öyle bir kadın hiç var oldu mu?” diyor.

O bedenin içinde sevdiğin kadın yok, Batuhan. O bedenin içerisinde ne olduğunu ben de bilmiyorum. Uzun zaman önce ruhu olan biriymiş gibi davranmayı bıraktım. Çünkü benim ruhumu hiç kimse sevmeydi. Her kimi sevdiysem, kalbimi kırdı. Her kime inandıysam, yalan çıktı. Ben de sevmeyi bıraktım. Kendimi zaten hiçbir zaman sevmedim. Artık kendime dair hiçbir hissim yok. Sen orada oturmuş konuşuyorken ben yine kendi zihnime döndüm. Söyleyeceklerini o kadar iyi biliyorum ki. Duymama bile gerek yok. Çünkü aynı cümleleri defalarca ben başkalarına kurdum.

“Batuhan ne desem boş olacak. İyi zamanlarımızın hatırına, bu konuşmayı uzatmasak?” diyorum kadehimden bir yudum şarap alıp.

“Bu konuşmayı uzatmasak mı? Sen, beni aldattın! Şimdi de karşıma geçmiş bu konuşmayı uzatmayalım mı diyorsun? Sana inanamıyorum!” diyor.

“Ne istiyorsun sen benden ya? Evet aldatтым. Bunu da kendim söyledim sana. Daha ne söylememi bekliyorsun. Kaç defa özür dilemeliyim senden?” diyorum.

Batuhan elindeki kadehi duvara fırlatıyor. Kadeh paramparça olup, şarap halıya dağılırken, ayağa fırlıyorum.

“Batuhan ne yapıyorsun manyak mısın?” diyorum.

Batuhan peşimden ayağa kalkıyor. Üzgün duruşu birdenbire değişiyor. Yerine benim bir zamanlar sevdiğimi zannettiğim adam geliyor. Yanıma gelip kollarını uzatıyor. *Ne yapıyor? Sarılmak mı istiyor? Neden?* Kollarımı tutup beni kendine çekiyor. Başım göğsüne yaslı, şok geçiriyorum. *Bir eli saçıma gidiyor. Saçımı okşuyor. Neden?*

“Berra, sen seks bağımlısı mısın?” diyor.

Ben seks bağımlısı mıyım? Pekâlâ olabilirim. Ama hayır, zannetmiyorum. İyi seks herkes gibi benim de hoşuma gidiyor. Sorduğu soru karşısında nutkum tutulmuş vaziyette kollarının arasında kalakalıyorum.

“Bu nereden çıktı?” diyorum gülmek için kendimi zor tutarak.

“Böyle fütursuzca önüne gelenle birlikte olmanın başka bir açıklaması yok. Bak eğer böyle bir şey varsa bana söyle. Ben de sana yardımcı olayım. Tanıdığım iyi psikologlar var” diyor.

“Saçmalıyorsun Batuhan. Tek kelime ile saçmalıyorsun” diyorum gülerek.

Çokbilmiş yardım teklif ediyor. Ben bunu düşünemeyecek kadar salağım çünkü aptal! Bilmediği bir şey var ama ben bana yardım edilmesinden hoşlanmam. Hiçbir zaman hoşlanmadım. Hayatta her şeyi tek başıma yaptım. Kahramanım olmayı diliyor. Beni düzelterip kendine has bir oyuncak bebek haline getirmek istiyor. Ama ne yazık ki ben bozuk bir oyuncak bebeğim ve tamir edilmem imkânsız. Kafamı göğsünden kaldırıp kollarından sıyrılıyorum.

“Gitsen iyi olacak” diyorum.

“Düşün Berra, yalnızca düşün. *Yardıma ihtiyacım var, dersin koşarak gelirim*” diyorum. Ona gözlerimi devirmek

istiyorum şu anda. Bütün bedenim kasılıyor bunu yapamadığı için.

“Tamam” diyorum yarım ağız.

Eğilip dudaklarını alnıma bastırıyor. Dönüp kapıya doğru yürüyor. Kapının açılıp kapanma sesini duyuyorum. Batuhan gittikten sonra şarabın döküldüğü yere bakıyorum. Halıdan şarap lekesini çıkartamayacağız.

Akşam ben koltukta Susam ve Tarçın ile televizyon izlerken, Ada geliyor. Alışveriş poşetlerini mutfak tezgâhına bırakıp bana bakıyor.

“Evi toplamamışsın” diyor.

“Eeeee?” diyorum.

“Senlik bir davranış değil” diyor alışveriş poşetindekileri buzdolabına yerleştirirken. Dik dik yüzüme bakıyor.

“Canım istemedi” diyorum omuz silkerek.

“Evi toplamayı canın istemedi. Ambulans çağırıyorum” diyor.

Yanıma gelirken, şarabın döküldüğü yerdeki sabun köpüklerini görüyor. Bir eli beline atıp parmağıyla halıyı işaret ediyor.

“Bu halıya şarap dökülmediğini söyle bana” diyor.

“Bu halıya şarap dökülmedi...”

“Oh iyi, kalbime inmesine ramak kaldı” diyor.

“...bu halıya Batuhan kadehini fırlattı” diyorum.

Düşündüğünü görebiliyorum. Önce halıdaki izi düşünüyor. Sonra halı önemsizleşiyor, Batuhan’ın bu evde ne

işi var? diye düşünüyor. Sonra vazgeçip tekrar halıyı düşünüyor. Aklı, halı ve Batuhan arasında gidip geliyor. Gelip Susam'ı kucığımdan alıp yanıma otuyor.

“Batuhan niye gelmiş?” diyor.

“Sence ben seks bağımlısı mıyım?” diyorum.

Başını arkaya atıp kahkaha atıyor. Dik dik suratına bakıyorum. Ciddi ciddi sorduğumu anlayıp kaşlarını çatıyor.

“Hayır, sanmıyorum. Tek gecelik ilişkiler hepimiz yaşıyoruz arada sırada. Senin sırf seks olsun diye birilerine bacaklarını ayırdığına denk gelmedim. Niye bunu sordun?” diyor.

“Batuhan seks bağımlısı olduğumu düşünüyor” diyorum.

“Eeee?” diyor sırtarak.

“Beni psikoloğa götürmek istiyor” diyorum.

Ada kendini tutamayıp gülmeye başlıyor. Kahkaha atarken Susam'ı öyle bir sıkıyor ki hayvan kucığından atlayıp koşarak salondan çıkıyor.

Pazar sabahına güzel başlayabilmek için odamdaki müzik setinin alarmini ayarlamıştım. Saat tam onda çalmaya başlıyor. “Moon River” söylüyor Andy Williams. Gözlerimi açıyorum ve yatağın içinde gerinerek bir o yana bir bu yana dönüyorum. Sonra zıplayarak yataktan kalkıp müziğin sesini iyice açıyorum. Yüksek sesle müzik dinleyebilmek için bu evde yaşıyoruz. Kirasına değiyor. Bir yıl önce Ada ile oturduğumuz evi su bastığında taşınmak zorunda kaldık. Ve bu eve gördüğümüz anda âşık olduk. Kirasını duyunca

yüreğimize inmesine rağmen, “Bu evde oturacağız” demiş-
tik bile. Geniş bahçesi, bahçesindeki kiraz ağaçları, o ağaç-
ların yaz akşamlarında, ay ışığı ile birlikte aldığı renk her
gün bu eve bir kez daha vurulmamı sağlıyor. Tabii geniş
odalarını ve salonun içerisindeki açık mutfağı saymıyorum.
Yalan. Tabi ki sayıyorum. Misafir odasını benim zorumla
çalışma odası ve kütüphane yaptığımız günden beri, Ada
ne zaman orada olsam kafasını kapıdan uzatıp “Bana ne
zaman daha büyük bir dolap alacağız” diyor. Odasındaki
dolabın Konya’nın yüzölçümüne eşit olduğunu her seferin-
de hatırlatıyorum ona. O da bu lafıma sağlıklı beslenme sis-
temini devreye sokacağına dair tehditleri ile cevap veriyor.
Hanımefendi, sağlık düşmanı bir diyetisyen. Bazen merak
ediyorum, hastaları onun beslenme alışkanlıklarını görse-
ler, onunla çalışmaya devam ederler mi?

Mutfığa gidip kendime kahve hazırlıyorum. Bol krema-
lı. Sanırım kahveden çok kremayı seviyorum. Masadan bir
elma alıyorum. Tezgâha yaslanmış kahvemi içip elmamı
yerken halıya bakıyorum. Hali içler acısı. Bir ara internet-
ten iyi bir halı yıkama servisi bulmam gerekecek. Salonu
geçip bahçeye çıkıyorum. Kendimi bahçedeki koltuğa atıyo-
rum. Hava soğuk. Bahçedeki ağaçların dalları rüzgârda ora-
ya buraya savruluyor. Kahvem bitene kadar bahçeyi seyre-
diyorum. Hava içimi ürpertiyor. İyice üşünce kalkıp odama
gidip dışarı çıkmak için hazırlanıyorum. Susam ve Tarçın’a
mamalarını verdikten sonra evden çıkıyorum.

Araba ile kısa bir yolculuktan sonra İstinye Park’a va-
rıyorum. Kalabalıktan hoşlanmamama rağmen bugün ka-
labalıkta olmak istiyor canım. Bir kitapçıya giriyorum. En
çok satanlar bölümünde dolaşılıyor gözlerim. Evet, bu reyon-
da editörlüğünü yaptığım üç kitap var. Bana göz kırpmıyor-
lar. Gülümsüyorlar. Kapaklarına dokunuyorum. Reyonlar

arasında dolaşırken bir çift dikkatimi çekiyor. Büyük ihtimalle üniversite öğrencisi ikisi de. Konuşmaları dikkatimi çekiyor.

“Bunu okumuş muydun? Gerçekten iyi bir kitaptır” diyor genç adam. Dan Brown’ın “Da Vinci’nin Şifresi” kitabını gösteriyor. Ona katılıyorum. O iyi bir kitap. Filmi rezaletti. Sırf, Tom Hanks’a hasta olduğum ve uyarlamayı nasıl yapacaklarını görmek istediğim için izledim. “Melekler ve Şeytanlar”ın uyarlaması daha iyiydi.

“Aslında satın almıştım ama okuyamadım, ağabeyim çöpe attı” diyor genç kız.

“Neden?” diyor çocuk.

“İnsanları Hristiyanlığa özendirdiğini düşündü ve okumamı yasakladı” diyor kız cevaben.

Çocuk cevap olarak kaşlarını kaldırıp kafasını sallıyor. Ya kızın ağabeyinin saçmaladığını düşünüyor benim gibi ya da “Ağabeyin tam bir geri zekâlı” demek yerine susmayı tercih ediyor. Ben söylemeyi tercih ederdim.

Aslında birkaç kitap almak istiyordum ama insanın işi kitap okumak olunca geri kalan zamanlarda eli ne yazık ki kitaplara gitmiyor. Bir çoğu da zaten hediye olarak bana gönderiliyor. İş yerinde beni bekleyen kitapları düşünüyorum. Daha fazlasına ihtiyacım yok şu an. Kitapçıdan çıkıyorum. Kahve dükkânına girip kendime bir kahve söylüyorum. Kahvem hazırlandıktan sonra alıp AVM’de dolaşmaya devam ediyorum. Bir iç çamaşırı dükkânına atıyorum kendimi. Güzel iç çamaşırlarına, ayakkabılara ve kitaplara aşığım.

Mağazada dolaşıp kendi bedenime uygun beğendiğim mor ve fildişi rengindeki iki takımı seçip kasaya gidiyorum. Ödemeyi yaptıktan sonra mağazadan çıkarken Yavuz Bey

dükkândan içeriye giriyor. Göz göze geliyoruz. Kafasını çeviriyor. Tanımazlıktan geliyor. Yanında sarışın ve güzel bir kadın var. Yanımdan geçip gidiyorlar. *Deli mi ne?* Kafaya takmamaya çalışarak eve dönmek üzere AVM'nin otoparkına doğru yürüyorum. *Bu kadarı da kabalık ama artık!* İç sesimi dinleye dinleye arabama ulaşıyorum. Arabanın kapısını açıp elimdeki poşeti koltuğa atıyorum. Buz gibi olan kahvemi kafama dikip bardağı arabanın yakınındaki çöp poşetine atıyorum. Geri dönüp arabaya bindiğimde dikiz aynasından tekrar patronumu görüyorum. Önden sinirli sinirli yürüyor. Kadın elinde poşetlerle arkasından koşturuyor. *Ah işte bu çok güzel, sadece bana böyle davranmıyormuş.* Radyoyu güzel bir nostalji kanalına ayarlayıp sesi açıyorum. Irene Cara'nın sesi, "What A Feeling" ile arabayı dolduruyor.

Direksiyonda ritim tutarak kuaföre gitmek üzere AVM'den çıkıyorum. Saçlarımı kestirmek istiyorum bir süredir ama bir türlü vakit bulamıyordum. Hazır bugün vaktim varken halledeyim. Bazen kadın olmaktan nefret ediyorum. Özellikle de böyle angarya işler sırasında. Bunlara harcadığım tüm o zamanı daha yararlı şeyler yaparken harcayabilirim. Dikiz aynasında saçlarıma bakıp rengini değiştirsem nasıl olur, diye düşünüyorum. Aman hiç gerek yok. Sonra kendi saç rengime dönene kadar anam ağladı. Kumral candır. Ayrıca bu göz rengi ile başka renk hiçbir saç yakışmıyor. Gözlerim kahverengi. Sarı saçla yenge gibi, kızıl saçla kendini bulmaya çalışan ergen gibi, siyah saçla hortlak gibi oluyorum.

Mesleğimi seviyorum. Lisedeyken çalışmaya başladım ve yapmak istediğim mesleği buluncaya kadar birçok

sektörde dirsek çürüttüm. Ama başından beri içimdeki kitap aşkı ve kelimelere olan tutkum bitmedi. Ben de editör olmak istedim. İletişim mezunuyum. En iyi yaptığım şey de iletişim kurmak değil. Okumak. İyi bir kitabın kokusunu ilk cümlesinde alırım. Geri kalan cümleler ve sayfalar yalnızca keyfe dönüşür. İyi bir kitap asla “Başta sıkıyor ama sonra akıyor” dedirtmez size. İyi bir kitap sıkmaz.

Bugün işe gelirken biraz süslendim. Hatta makyaj bile yaptım. Normal iş günlerinde makyaj yapmayı sevmiyorum. Bütün gün masamdayım zaten gerek duymuyorum. Ama bugün hem yeni saç kesimimin görülmesini hem de Batuhan’ın sinir olmasını istiyorum. Çünkü o halimizi mahvetti. Üzerimde dar, derin v yakalı, koyu kırmızı bir gömlek elbise var. Dizimin hemen üzerinde son buluyor. Çorap yok ve siyah topuklu ayakkabılarımı giydim. Çorap giymekten hoşlanmıyorum.

Ofisin kapısından içeri giriyorum. “Günaydın millet” diye seslenince herkes kafasını kaldırıp bana bakıyor. Paltomu çıkarıp askıya asarken beni izliyorlar. Beş senedir burada çalışıyorum ve ilk defa beni elbise ile görüyorlar. Batuhan çıplak da gördü gerçi. Her neyse. Emre ıslık çalıyor. Batuhan beni seyrediyor. Yutkundüğünü fark ediyorum. Cam masasının altından bacaklarının arasındaki kabarıklığa bakıyorum. *Alo, nereye bakıyorsun Berra? Kedine gel. Adamın penisine bakmayı kes. O artık senin değil.* Emre’ye gülümseyip masama gidiyorum. Bilgisayarımı açıyorum. Ve çalışmaya başlıyorum.

Yarım saat sonra bir kitap düzenlemesinin ortasında-yken masamdaki telefon çalıyor. Aramayı yanıtlıyorum. Yavuz Bey, beni yanına çağırıyor. “Geliyorum Yavuz Bey” diyorum telefonu kapatarak. Yavuz Bey’in beni çağırdığını

duyan Simge pis pis sırıtıyor. “Yine neyi yanlış yaptın?” diyor bakışı. Bazen, onun elinden geçen kitapların insanları zehirlediğini düşünüyorum. Tüm derdi Batuhan ile sevgili olmam. Kadın senelerdir sıırsıklam Batuhan’a âşık. O takma tırnaklı uzun ellerini gözüne sokmak geliyor bazen içimden. Yerimden kalkıp Yavuz Bey’in odasına gidiyorum. Kapısının önüne gelince kapısına iki kere tıkladıyorum. İki saniye sonra “Gel” der her zaman. İçimden saymaya başlıyorum. Bir, iki...

“Gel” diye sesleniyor.

Ben demiştim. En şirin gülümsememi takınıp kapıdan içeriye giriyorum. Manzaraya dönmüş telefonla konuşuyor. Sonunda telefonu kapatırken bana dönüyor. Bir şey söyleyecekken beni görüp ağzını kapatıyor. Gözlerini kısıyor. Ne, “*Bu şirkette böyle giyinemezsin*” *falan mı diyecek? Sinirlenmiş. Bana mı sinirlenmiş? Neden?* İki saniye sonra oflayarak elleri ile yüzünü ovalayıp, ellerini saçlarının arasından geçiriyor.

“Geç otur, ayakta bekleme Berra” diyor.

Geçip masasının önünde sağda duran koltuğa oturuyorum. Soldaki koltuk manzaraya bakıyor ve bu benim dikkatimi dağıtıyor. Ne zaman Yavuz Bey’in odasında oturacak olsam sırtımı manzaraya dönmeyi tercih ediyorum çünkü anlattıkları dinlenmediğinde pek de sevimli bir adam değil Yavuz Bey. Telefonu kaldırıp iki tane sade Türk kahvesi istiyor. Nasıl içtiğimi sormuyor ve ben kahvemi bol şekerli içerim. Kahvelerin gelmesini bekliyoruz. Susmuş oturuyoruz. Yavuz Bey’de havadan sudan konuşma âdeti yok. Bu da onda sevdiğim bir özellik. Ne söylemesi gerekiyorsa, net bir şekilde dile getiriyor. Ofisin kapısı tıklanıyor. “Girin” diye sesleniyor Yavuz Bey. Ofisin çaycısı Oya abla kahvelerimizi

verip odadan çıkıyor. Ve nihayet Yavuz Bey konuşmaya başlıyor.

“Berra Hanım, şirket sizi Burak Bey’in görevine getirmek istiyor” diyor.

Kahvemden aldığım yudum boğazıma takılıyor. Beynim ile dilim arasındaki bütün bağ uyuyor.

“Burak Bey, ne olacak?” diyorum tüm salaklığımla. *Sana ne? Sana ne? Ne olacaksa olacak sana ne?*

Yavuz Bey gülümsüyor.

Gülümsüyor mu? Nasıl? Bu adam söz konusu olduğu zaman neden tek bir sorum var hep? “Nasıl?” Adama uzaylı muamelesi yapmayı bırakmam gerek. Tamam, işkolik, kaba ve soğuk nevale olabilir. Ama o da insan Berra!

“Burak Bey, bundan sonra benim işimi devralacak” diyor.

“Siz?” diyorum fısır fısır.

Bu kısık sesle sorulmuş olan cümle tüm korkularımı da içinde barındırıyor aslında. Her şeye rağmen bu adam iyi bir yöneticidir. Burak da Batuhan’ın en yakın arkadaşı ve benim kaltakların şahı olduğumu biliyor. Ve söylememe gerek var mı bilmem, benden nefret ediyor. Batuhan ile sokağın ortasında bağır çağır kavga ederken, yanlışlıkla adama yumruk atıp burnunu kırmış olmamın bununla hiç alakası yok. *Yanlışlıkla mıydı, hakikaten?*

“Ben başka bir yayınevinden teklif aldım ve bu teklifi kabul etmeye karar verdim. Öğlen detayları konuşmak üzere yayınevi sahipleri ile birlikte yemeğe gideceğiz; Siz, Burak Bey ve ben.”

Başka soru sorma bakışını atıyor ve susuyor. Ben ise nutkum tutulmuş bir hâlde ayağa kalkıyorum ve odasından çıkmak üzere arkamı dönüyorum. Tam kapıdan çıkacağım sırada “Berra, üzerindeki elbise çok yakışmış” diyor.

Dönüp arkama bakamıyorum. Hiçbir şey söylemeden kapısını çekip masama doğru yürüyorum. Bacaklarım tutmuyor, beynime kan gitmiyor. *Ben, genel yayın yönetmeni olacağım. Ben, genel yayın yönetmeni olacağım. Ben, genel yayın yönetmeni olacağım. Ben, genel yayın yönetmeni olacağım. Ben, genel yayın yönetmeni olacağım.* Kaç kere söylersem söyleyeyim inandırıcı gelmiyor. Tansiyonum düştü galiba. Kireç gibi bir suratla masama oturunca, Emre telefonuna sarılıyor. İki saniye sonra mesajı telefona düşüyor. Telefonumu alıp yazdığı mesaja bakıyorum. “Ne oldu?”

Yüzüne bakıp dudaklarımı oynatarak “Yok bir şey” diyorum.

“Berracığım terfiin ile boşalan pozisyona birini bulmanız gerekiyor” diyor Nilgün Hanım. Ağzımdaki lokmamı yutup başımı kaldırıyorum.

“Elbette, konu ile ilgili insan kaynakları ile görüşürüm. Personel alımı ile ilgili hiç deneyimim yok açıkçası” diyorum.

“Burak sana bu konuda yardımcı olacaktır” diyor Nilgün Hanım.

Burak’a bakıyorum. Bana gülümsüyor. *Bana gülümsedimi o?*

“Eminim yardımcı olacaktır. Sizin gibi yetenekli birini bulabilirseniz iyi iş çıkarmış olursunuz” diyor Yavuz Bey.

Beklenmedik iltifatı karşısında şaşırarak “Teşekkür ederim” diyorum. Yavuz Bey, Burak ile aramızdaki husumeti biliyor mu? Bana mı öyle geliyor? Adam resmen bana arka çıkıyor. Yemeklerimizi yiyoruz.

Yemekten sonra Burak bir yazarla yapacağı toplantı için bir yere yetişmesi gerektiğini söylüyor. Ben ise Yavuz Bey’in arabası ile geldim restorana. O ofise dönmeyeceği için taksiye yöneliyorum.

“Neden Burak ile gitmediniz?” diye sesleniyor Yavuz Bey.

“Sormadı. Ben de kendini zorla taşıttıran tiplerden hiç olmadım” diyorum gülümseyerek.

Gülümseyip kafasını sallıyor. *Tanrım, bu adamın gülümsemesine ne zaman alışacağım?* Dönüp taksiye doğru yürürken arkamdan sesleniyor, “Berra Hanım, bence bugün ofise dönmenize gerek yok. Birer kahve içelim mi?”

“Tabi ki, çok isterim” diyorum.

Gülümseyerek arabasına doğru yürüyorum. O arabasına binerken ben de kapıyı açıp arabaya biniyorum. Buz gibi havadan arabanın ısıtmalı deri döşemesine oturunca içim ısınıyor.

“Klimanın ısınısını yükseltmemi ister misiniz?” diyor Yavuz Bey.

“Aslında kapatmanızı rica edecektim” diyorum. Şaşıyor.

“Neden?” diyor klimayı kapatırken.

“Koltuk ısıtmasına bayılsam da çok sıcaktan hoşlanmam ve klimalar beni hapsirtiyor. Toza alerjim var. Alerjik astımım var. Boğulduğumu hissediyorum” diyorum.

“Ben de çok sevmem sıcağı. Dilerseniz müziği açabilirsiniz” diyor.

Müziği açmak için uzanıyorum. Tanıdık bir melodi kulaklarıma ulaşıyor. Andy Williams, “For Once In My Life” çalıyor. Bir daha kimseye önyargılı davranmayacağım.

Şarkıyı değiştirmememe şaşıyor. “Williams sever misiniz?” diyor.

“Severim. Favorim parçam Moon River” diyorum gülümseyerek.

Dudakları yarım bir gülümsemeyle ayrılıyor.

“Breakfast at Tiffany’s”¹ diyor.

“Tercihim, Sex and The City” diyorum. Kahkaha atıyor.

Kahve içeceğimiz kafenin yakınlarında bir yere arabayı park ediyor. Arabadan çıkıp mekâna doğru yürüyoruz. Kapıdan girdiğimizde bu kez ne içeceğimi sorma nezaketinde bulunuyor. İçeceğim kahveyi söylüyorum. Baristaya kahvelerimizi sipariş ediyor. Hazır olduğunda kahvelerimizi alıp mekânın rahat koltuklarına oturuyoruz karşılıklı. Geriye doğru yaslanıp bacak bacak üstüne atıyorum. Kahvemden bir yudum alıyorum. Sıcak kahve bir anda zihnimin rahatlamasını sağlıyor.

“Enteresan bir havanız var Berra Hanım” diyor.

1- Moon River, Türkiye’de ‘Çılgınlar Kraliçesi’ ismi ile gösterime giren filmde, başrol oyuncusu Audrey Hepburn’ün seslendirdiği şarkının ismidir. Henry Mancini tarafından bestelenmiş ve sözleri Johnny Mercer tarafından yazılmıştır. Aynı şarkı, Frank Sinatra, Andy Williams gibi müzisyenler tarafından da seslendirilmiştir. Andy Williams’ın yorumu ile HBO’nun meşhur dizisi Sex and The City’nin ‘I heart NY’ bölümünde kullanılmıştır.)

“Nasıl? Ayrıca artık aynı yerde çalışmıyoruz, bana sadece adımla hitap edebilirsiniz Yavuz Bey” diyorum gülümseyerek.

“Sen de bana adımla hitap edebilirsin. Birlikte çalıştığımız süre boyunca, benim yanımda rahat olan tek insandın. Buna şaşıyorum çünkü insanlar genelde benim yanımda kendilerini huzursuz hisseder. Sen saygılı, ölçülü ve rahat davranıyorsun” diyor.

“Birine saygı duymak, ondan korkmak değil ki. İnsan sadece varlığından korktuğu birinin yanında huzursuzluğa kapılır. Başka sebepleri yoksa” diyorum.

“Senin birinin yanında huzursuz olmana neler sebep olur?” diyor.

“Kendim gibi davranmadığım birinin yanında huzursuz olurum” diyorum.

“Bence çoğunlukla kendin gibi davranmıyorsun” diyor kahvesini sehpaıa bırakırken.

Bu öyle yerinde bir tespit ki bugüne kadar hakkımda yapılmış en doğru yorum olabilir. Doğruyu söylediğinin farkında ve gözümün içine bakıyor. İlk defa huzursuz olup kıpırdanıyorum yanında.

Mırıldanarak “Kendimi kendi hayatımdan uzak tutmaya çalışıyorum” diyorum.

“İşte bu garip bir yanıt. Neden böyle düşünüyorsun? Birlikte çalıştığımız süre boyunca sana dair pek çok şey gördüm. Bence kendinden uzak duramıyorsun. Sürekli kendinle ilgilisin. Sürekli düşüncelerine odaklanıyorsun. Gülümserken bile bin tane şey düşünüyorsun. Neden bu kadar ne düşündüğüne takılıyorsun?” diyor.

Takılmadığım zamanlarda iç açıcı şeyler yapmıyorum” diyorum.

Cevabıma gülümsüyor. Gülümsediği zaman inanılmaz bir enerji yayıyor. Yüzüne bakıyorum. İlk defa yüzünü inceliyorum. Ela sürmeli gözleri var, kaşları üzerinde birer yay gibi biçimli. İnce kırmızı dudaklar, yüzü ile orantılı düz bir burun, çıkık elmacık kemikleri ve gece gibi siyah saçlar. Yüzü tapılacak kadar seksi. Daha önce fark etmemem beni şaşırtıyor. *Ben neden bu adamla yatmadım? Yutkunuyorum. Gözlerim vücuduna kayıyor. Ah, vücudu da iyiymiş.*

“Burak ile aranızda tam olarak ne geçti?” diyor.

Sorusu ile daldığım hayalden uyanıyorum. *Üzerinde çıplak oturduğum hayalden.*

“Aslında Burak ile değil, Batuhan ile bir şeyler oldu. O da Burak ile arkadaş olduğu için aramız kötü” diyorum.

“Ben hep Burak’ın sana ilgisi olduğunu düşünürdüm. Ne zaman adın geçse, şekilden şekle giriyor” diyor.

“Eminim beni nasıl öldüreceğini planlıyordur şu an” diyorum.

“Neden böyle düşünüyorsun?” diyor.

“Muhtemelen kariyerimi mahvedecek çünkü. Geçen sene burnu kırılmıştı hatırlıyor musunuz?” diyorum.

Bana bakıyor ve gözleri büyüyor. Şaşkınlıkla “Sen mi kırdın?” diye soruyor.

Utana sıkıla “Evet” diyorum.

Cevabıma kahkaha atarak karşılık veriyor.

“Neden yaptın?” diyor gülmesi bitince.

“Bilerek yapıp yapmadığımı hâlâ hatırlamıyorum. Batuhan ile kavgamızı ayırmaya çalışıyordu. Sonrasında hatırladığım tek şey boylu boyunca yerde yattığı” diyorum.

“Sizden korkulur ha?” diyor.

Bunu bana mı soruyor yoksa kendisine mi hatırlatıyor bilmiyorum.

“Batuhan ile niye ayrıldınız?” diyor aklına yeni gelmiş gibi.

İşte sohbetimizin buzdağına gitmesine sebep olacak soruyu sordu. Doğruyu söyleyip söylememek konusunda kararsız kalıyorum. Yüzüne bakıyorum. *Adam ile artık hiçbir ilişkin kalmadı. Söyle gitsin Berra.*

Kendimden emin bir sesle “Aldattım” diyorum.

Gülümsüyor. Dürüstçe cevap vermeme mi gülümsüyor, yoksa bu sahte bir gülümseme ve şu an benden iğreniyor mu, bilmiyorum.

Elimde iki şişe şampanya ile zıplaya zıplaya evin salonuna giriyorum ve Ada’yı Ali ile kanepede resmen basıyorum. Ada’nın umurunda değil ama Ali pancar kırmızısı oluyor. Şişeleri mutfak tezgâhına bırakıyorum.

“Tamam, tamam. İşinizi bitirin. Ben odama gidiyorum. Sonra kutlama yapacağız” diye sesleniyorum odama doğru koştururken.

Ada’nın “Neyi kutluyoruz?” sözlerine karışan orgazmını duyuyorum.

Odama girince Susam ve Tarçın’ı yatağımın üzerinde uyurken buluyorum. Ada onları buraya kilitlemiş. İyi bari yavrucakların psikolojisini düşünmüş zira benimkini

çoktan bozdu. Elbisemi ve ayakkabılarımı fırlatınca Susam sıçırıyor. Sonra bana bakıp kafasını tekrar patilerine koyuyor. Banyoya giriyorum. Aynaya bakıyorum. Yüzüme renk gelmiş. Güzel bir gün geçirmek böyle hissettiriyor demek ki.

Duşta suyun sesini dinlerken, Ada sesleniyor “Bu şampanyalar neden alındı?”

“Ağzımdan laf alamazsın çıkana kadar, kasma boşuna” diye geriye bağıyorum.

“Kaltak” diyor.

“Seni duydum” diyorum gülerek.

“Duy diye söyledim” diyor bana cevaben.

Duşta sırtıyorum. Suyu kapatıp saçlarımı sıkıyorum. Duştan çıkıp havlulara sarınıp odama gidiyorum. Üzerime bir şort ve tişört geçirip kafamda havlu ile salona dönüyorum. Salona girdiğim zaman Ali gözlerini kaçırıyor.

“Oğlum on senedir tanışıyoruz, en az bin kere sevişirken görmüşümdür sizi. Hâlâ mı utanıyorsun benden ya? Gör-düysem gördüm ne olacak?” diyorum.

Her seferinde bu tarz bir şey söyleyene kadar benden çekiniyor. Ada ağzımdan çıkacak şeyleri bekliyor. Televizyonu açıyorum. Meraktan çatladığının farkındayım. Bir hı-sımla kumandayı elimden çekip televizyonu kapatıyor.

“Bu iki lanet Louis bilmem ne şampanyalarının sebebini söyleyecek misin?” diyor.

Kırılmış gibi elimi ağzıma götürüp iç çekiyorum. “Onlar, Louis Roederer Roze. Onlara böyle diyemezsin. Şampanya tanrıları seni cezalandırır” diyorum şok geçiriyormuş gibi yapıp.

Ali gülüyor. Ada dirseğini karnına geçiriyor. Ayağa kalkıp tezgaha doğru yürüyorum. Şampanyaları alıp salona doğru tören edasıyla yürüyorum. Birinci şampanyayı yüzlerine doğru uzatıyorum. Ada uzanıp şişeyi elimden alıyor.

“Şekerim birincisi sizin evliliğiniz için” diyorum.

Elimdeki ikinci şişeyi havaya kaldırıyorum “İkincisi de... Terfii ettim!” diyorum.

Zıplamaya başlıyorum. Ada boynuma atlıyor. Birbirimize sarılıp zıplıyoruz.

“Keşke daha erken haber verseydin. Yemeğe falan giderdik” diyor Ada zıplamalarımız son bulunca.

Elimi kalbime koyup nefes nefese cevap veriyorum “Baş başa kutlarınız demiştin ama Ali buradaymış.”

Ali’ye bakıyorum. Yüzü önce kızgınlığa oradan da kırgınlığa geçiyor. “İstemiyorsanız ben giderim” diyor.

“Of, şaka yapıyorum” diyerek yanına oturup boynuna sarılıyorum.

Şampanyanın ikinci şişesine doğru Ali gidiyor. Biz de battaniyelerimize sarılıp bahçeye çıkıyoruz. İkinci şişe burada kurban edilecek. Kendimizi salıncağa atıyoruz.

“Terfii etmene sevindim. Ben gidince evden taşınmana gerek kalmayacak” diyor Ada.

“Aslında bu evden taşınmayı hiç düşünmedim. Bu evi seviyorum. Sensiz eksik olacak” diyorum.

“Kirası seni zorlayacak” diyor.

“Biliyorum. Diğer şeylerden keserim diye düşündüm. Aslında konuşmamız gereken bir şey var” diyorum. Kadehimi ona doğru uzatıp kadehine vuruyorum. Bahçede oynayan Susam ve Tarçın’ı gösteriyorum.

“Sana velayet davası açmak istemiyorum. Çocukları ne yapacağız?” diyorum.

“Burada kalmaları daha iyi olur. Hem buranın bahçesi-ne ikisi de alıştı. Hem de biliyorsun Ali’nin de köpeği var ve üç tane hayvana bir arada apartman dairesinde bakmak imkânsız. Zaten Amerika’ya yerleşmiyoruz. Bu arada ev bulduk” diyor.

“Nerede? Çok uzak olmasın” diyorum.

“İki sokak ileride yeni yapılan sitenin içerisinde ev bulduk, üç artı bir. Yeni daireymiş zaten” diyor.

Elimi uzatıp eline dokunuyorum. “Uzak bir yere gitmemene sevindim” diyorum.

“Ben de” diyor.

Ertesi gün herkesten iki saat önce ofise geliyorum. Masama yerleşip dün yarım kalan kitap bölümünü çalışmaya başlıyorum. Dün restorandan işe geri dönmemem metinde geride kalmama sebep oldu. Son yaptığım düzeltmelere hızlı hızlı göz atıp aldığım işe girişiyorum.

Bir saat sonra Yavuz Bey’in “Böh” demesiyle yerimden sıçıyorum. Elim kalbime götürüyorum. Aslında çok kısık sesle söyledi. Buna rağmen yerimden sıçramam onu şaşırtıyor. Elleri masamda bana doğru eğilmiş. Gözümün içine bakıyor.

“Bu kadar korkacağını düşünmemiştim. İyi misin?” diyor.

Nefes nefese suratına bakıyorum. Kalbimin ritminin düzelmesini bekliyorum.

“Ben çok dalmışım sanırım. İyiyim, geldiğinizi fark etmedim” diyorum.

“Ne okuyorsun da bu kadar daldın?” diyor.

Kitaptan bahsetmeye başlıyorum. Masamın önündeki sandalyeye oturuyor. Tanrım, gerçekten dinliyor. Beş yıldan fazla zamandır bu adam ile çalışıyorum. İlk defa beni dinliyor. Şey, dünden beri ilk defa. Taslak ile ilgili başlayan konuşmamız, onun bu şirketteki ilk günlerini anlatması ile devam ediyor. Bu sırada içeriye Betül giriyor. Bizi sohbet ederken görünce şaşıyor. Yavuz Bey, bana göz kırpıp odasına gidiyor. Adam bana göz kırptı! Kıyamet kopacak galiba.

Öğlene doğru çalıştığım kitap bölümü bitiyor. Yavuz Bey, yanında Burak ile birlikte odasından çıkıyor. Bizim olduğumuz bölüme geliyorlar.

“Arkadaşlar, bir duyuru yapacağız” diyor Burak.

Burak’ın sözleri elektrik çarpmış gibi hissetmeme sebep oluyor. Kalakalıyorum yüzlerine bakarak.

Yavuz Bey, “Berra Hanım, yanıma gelir misiniz?” diyor.

Dikkatimi toparlayıp kalkıp yanlarına gidiyorum. Bana gülümsüyor.

“Arkadaşlar, bugün benim şirketteki son günüm. Gelen bir teklif doğrultusunda, buradaki görevimden istifa ettim. Buradaki görevime Nurgül Hanım tarafından Burak Bey getirildi. Burak Bey’in görevini ise Berra Hanım yapacak” diyor Yavuz Bey.

Çalışma arkadaşlarımın tepkilerine bakıyorum. Emre, Betül ve Özge bu habere sevinmiş gibiler. Gerçi Özge’nin sevinci Yavuz Bey gittiği için de olabilir. Sürekli önerilerini reddedip durduğundan yakınıdır. Simgе şu anda beni

öldürmek istiyor. Gözlerindeki bakışın başka bir anlamı olamaz. Batuhan sinirli. Neden sinirli olduğunu anlamıyorum. Göz ardı etmeyi tercih ediyorum. Yavuz Bey, bana dönüp gözümün içine bakıyor. Ben de ona bakıyorum.

“Berra Hanım, Burak Bey odasından memnun olduğunu ve değiştirmeyeceğini söyledi. Dolayısı ile odam artık sizin. Dilediğiniz gibi düzenleyebilirsiniz. Benimle gelin” diyor sonunda.

Arkasını dönüp odasına doğru gidiyor. *Odam sizin mi dedi o?* Mutluluktan havaya uçacağım şimdi. Odası inanılmaz güzel. Galata ve deniz manzarasına karşı çalışacağım. İçimde kelebekler dans ediyor, zıplıyor, parendeler atıyor. Yavuz Bey’in arkasından odasına giriyorum. Kapıyı kapatıp arkamızdan kilitliyor. Şaşırarak yüzüne bakıyorum.

“Toparlanırken kimsenin bizi rahatsız etmesini istemiyorum. Eşyalarımı toplamamda bana yardımcı olur musunuz?” diyor.

“Tabii ki yardımcı olurum. Ne yapmam gerekiyor?” diyorum.

Eliyle köşede duran kolileri gösteriyor.

“Eşyalarımı şuradaki kolilere yerleştireceğiz. Yalnız sizi uyarmam gerek, gerçekten çok eşyam var burada” diyor.

“Önemli değil, alışığım ben eşya taşımaya” diyorum.

Gülümsüyor. Gidip köşeden bir koli alıyorum. Kitapların olduğu kısma gidiyorum. Burada çok güzel bir kitap koleksiyonu var. Tüm bu kitaplar aklımı alacak derecede iyi kitaplar, birçoğu ilk baskı.

Birinci rafa uzandığımda “Berra Hanım kitapları toplayın” diyor Yavuz Bey.

“Neden?” diyorum şaşırarak.

“Burada, sizinle kalıyorlar” diyor.

Elim kitap rafında kalakalıyorum. *Bu kitaplar... Tanrım!*

“Yavuz Bey, bunlar çok önemli eserler. Ben bunları kabul edemem. Yani, hem ne gerek var ki?” diyorum.

Soruma sinirleniyor. Kaşlarını çatıyor.

“Berra, ben on küsur yıldır bu yayınevindeyim. Bu koleksiyonun bir kısmı da önceki yöneticiden bana kaldı. Bu koleksiyon bir çeşit mirastır. Bu odayı kullananlar üzerine yeni kitaplar ekleyerek kendinden sonraki yöneticiye bırakır. Yani şahsi bir hediye söz konusu değil” diyor.

“O zaman Burak Bey’e kalmaları gerekmiyor mu?” diyorum.

“Burak, bu odayı kullanmak istemediğini gayet net bir biçimde dile getirdi. Bu koleksiyon bu odadan çıkamaz. Onlarla iyi anlaşacağına eminim” diyor.

Gülümsüyor ve masasına geri dönüp eşyalarını toplamaya devam ediyor. Yani benim masama. Bu düşünce öyle garip geliyor ki. Ödül ve plakelerin bulunduğu cam kenarındaki konsola gidiyorum. Çok ödül var. Adam yayıncılıkta alınabilecek tüm ödülleri toplamış gibi görünüyor. Kırılabilircek olanları baloncuklu poşetle sarmaya başlıyorum.

“Asistan ilan verildi mi?” diye soruyor.

“Hayır, asistanınızın gittiğini bilmiyordum” diyorum.

“Evet, Ayşe de benimle geliyor” diyor.

“Asistanınızı seviyor olmalısınız” diyorum.

“Ayşe ile yıllardır birlikte çalışıyoruz ve birbirimize alıştık. Benim yeniden onun gibi bir asistan bulmam çok zor” diyor.

“Anladım” diyorum gülümseyerek.

“Yardıma ihtiyacın olduğu zaman, beni arayabilirsin. Elimden gelini yapmaya çalışırım” diyor.

Yüzüne bakıyorum. Gözleri öyle içten bakıyor ki.

Yutkunarak “Teşekkürler, Yavuz Bey” diyorum.

“Yavuz” diye düzeltiyor.

“Teşekkürler, Yavuz” diyorum.

Gülümsüyor.

Saat dörde doğru Yavuz Bey ile odasından çıkıyoruz. Eşyalarını şirketin arabalarından birine yerleştiriyorlar. Asansöre kadar birlikte yürüyoruz. Asansörün gelmesini bekliyorum sessizce. Yavuz Bey sessizliği bozuyor. Ayakkabılarımı işaret ediyor.

“Biliyorsun, o topukların üzerinde dik durmakta zorlandığın günler olacak” diyor.

“Sık sık zorlanıyorum aslında” diye itiraf ediyorum.

Bu sırada asansör geliyor. Yavuz Bey asansöre biniyor.

“Kendine iyi bak, Berra. Burak’ın seni yıpratmasına izin verme” diyor.

“Bunun için çabalayacağım” diyorum.

Asansörün kapıları kapanırken bana gülümsüyor. Dönüp ofise doğru yürüyorum. Masamı toplayıp yeni odama taşınmam gerek. Çok fazla eşyam yok. Yine de toparlamaya ne kadar çabuk başlarsam o kadar erken odama yerleşeceğim. Bu oda buraya ilk geldiğim günden beri hayallerimi süslüyor. Kapıdan içeri girdiğim anda Emre boynuma atlıyor.

“Tebrikler tatlım. Hiç haberimiz olmadı. Sen de amma ketum çıktın” diyor.

“Şey ben de dün öğrendim aslında” diyorum.

Tekrar sarılıyor. Emre’nin coşkulu sevinci kıkırdamama sebep oluyor.

“Bu yükseliş için kaç saat sırt üstü yatman gerektiği?” diye sesleniyor Batuhan bana doğru buz gibi bir ses tonuyla.

Emre’nin bana sarılan bedeni kaskatı kesiliyor. Benden ayrılırken gözlerinden alevler çıkarak sesin geldiği yöne dönüyor. Batuhan hiçbir şey olmamış gibi sorusuna cevap bekliyor. Aklım bu uygunsuz sorunun hiç sorulmadığına inanmak istiyor. *Batuhan bunu gerçekten sordu mu?* Emre ona doğru meylediyor. Kolunu tutuyorum. Kafamı iki yana sallıyorum. Emre duruyor. Hiçbir şey söylemeden masama gidiyorum. Eşyalarımı toplamaya başlıyorum. *Böyle bir şeyi herkesin ortasında nasıl söylersin? Beni böyle mi sevdin sen Batuhan? Bu kadar mıydı? Beni herkesin ortasında aşağılamak sana yakıştı mı?* Sinirle eşyalarımı toparlıyorum.

Eşyalarımı topladıktan sonra yeni odama gidiyorum. Kapıyı kilitliyorum. Bütün eşyalarımı masanın üzerine yığıyorum. Sandalyeye çöküyorum. Gözlerimden yaşlar süzülmeğe başlıyor. Yeni odamda ilk dakikalarımı ağlayarak geçirdiğime inanamıyorum. Kapı çalınıyor. Gözümdeki yaşları siliyorum.

“Bir dakika” diye sesleniyorum.

Çantamdan aynamı çıkartıyorum. Gözlerim kıpkırmızı olmuş. Elimi gözlerime sallayıp kızarıklığın geçmesini umuyorum. Kapıya gidip kilidi açıyorum. Emre’yi beklerken Simge’yi kapıda buluyorum.

“Gelebilir miyim?” diyor.

Neden burada olduğunu anlamasam da içeri geçmesi için kenara çekiliyorum. Simge içeri geçip oturuyor. Ben de masama geri dönüyorum. Sırf oyalanmak için eşyalarımı yerleştirirmiş gibi yapıyorum. Konuşmaya başlıyor.

“Batuhan’ın tavrı çok saldırgandı ve cinsiyetçiydi. Onu işten çıkarmaya yetkin olduğunu hatırlatmak isterim” diyor.

“Biliyorum. Sen ve diğerleri için de geçerli bu” diyorum.

Gülüyor. “Esaslı kızsın. Senin herkesten önce bir yerlere geleceğinin hep farkındaydım” diyor.

Bu şekilde doğrudan hitabına şaşıyorum. Ağzımı açacak oluyorum. Eliyle kaldırıp susturuyor.

“Bak tatlım, ben otuz sekiz yaşımdayım. On sekiz yaşımdan beri bu yayınevindeyim. Bu kapıdan girip çalışmaya başladığım günden beri bir şeyler olsun diye didinip durdum. Ama sen geldin ve iki sene içinde editörlüğe, oradan da genel yayın yönetmenliğine yükseldin. Bunlar benim hazmetmem gereken şeyler ama hazmedemiyorum. Aslında eksiğimin ne olduğunu da biliyorum. Başından beri sana ters davrandığım için senden nefret ettiğimi falan sanıyor olabilirsin. Aslında sadece seni kıskanıyorum. Hepsi bu” diyor omuz silkerek.

Şaşkınlıkla söylediklerini dinliyorum.

“Neyse, gözyaşlarını silsen iyi edersin. Bu şirkette yıllarımı ağlayarak geçirdim ben. Burada ağlayanları sevmezler” diyerek ayağa kalkıp odadan çıkıyor. Arkasından bakakalıyorum.

Akşam mesai saati bittiğinde herkes ofisten çıkana kadar odamda bekliyorum. Batuhan’ın dileycekse özrünü ya da diğerlerinin tebriklerini duymak istemiyorum. Saat

sekizde şirketten çıkıp kaldırımında taksi beklerken bir motosiklet gelip önümde duruyor. Korhan, kaskını kafasından çıkartıp bana sırtıyor.

“Biraz eğlenmeye ihtiyacın var gibi duruyor?” diyor. Elindeki kaskı bana uzatıyor.

“Harika olur” diyorum.

Uzattığı kaskı alıp kafama geçirip, motorda arkasına geçiyorum. Beline sımsıkı sarılıp parfümünün kokusunu içime çekiyorum. O, arabaların arasında hızla yol alırken başımı sırtına yaslıyorum. Bana sesleniyor. Aslında bağıriyor.

“Sen iyi misin?” diyor.

“Evet, neden?” diyorum.

“Normalde bu kadar sıkı sarılmazsın bana” diyor.

Cevap vermiyorum.

Eve gelince motorunu evin önüne park ediyor. Bahçe kapısından girip eve kadar konuşmadan yürüyoruz, evin ışıkları kapalı. Kapıdan girince paltomu çıkartıp holdeki ışıkları yakıyorum. İlerleyip odama yürüyeceğim sırada Korhan bileğimden tutup beni duvara yapıştırıyor. Yüzüm duvar ile onun arasında sıkışıyor. Diğer bileğimi de kavriyor. Bana yaslanıyor. Ereksiyonunu kalçamda hissediyorum. Kulağıma doğru eğiliyor.

“Seni özledim” diye fısıldıyor kulağıma doğru.

Bunun kalben özlemekle ilgisi olmadığını ikimiz de biliyoruz. Sadece seksten bahsediyor. Kalçalarımı ona doğru bastırıyorum. Bunun anlamı ben de seni özledim. Beni kendine çeviriyor. Gözlerimin içine bakıyor. Kucağına zıplıyorum. Bacaklarımı beline doluyorum. Kalçalarımı kavriyor.

Dudaklarıma uzanıyor. Arzuyla öpüşüne karşılık veriyorum. Öpüşü bedenimin gevşemesini sağlıyor. Bugün ilk defa kendimi rahatlamış hissediyorum. Beni öperken odama doğru ilerliyoruz. Odama girdiğimizde beni yatağımın üzerine bırakıyor. Deri ceketini çıkartıp camın önündeki kanepeye fırlatıyor. Kazağını çıkartıp yere atıyor. Vücudunu izliyorum. Çıplak bedeninin görüntüsü bedenimin arzu ile kıvrınmasına sebep oluyor. Gülerek yanıma geliyor. Elinden tutup üstüme çekiyorum.

“Rahat mısın orada?” diyor.

Üzerimdeki ağırlığına hiç aldırmadan yüzüne bakıyorum.

“Hı hı” diye mırıldanıyorum.

Gülüyor. Kendini sırt üstü yatağa bırakıp beni de kollarına çekiyor. Yorgana uzanıp üzerimize çekiyor.

“Hava çok soğuk üşümeyelim” diyor.

Uykuya dalmak üzereyim ve söylediklerini idrak edemiyorum. Gözlerim kapanıyor.

Gece yarısına doğru Korhan saçlarımin arasında burununu oynatınca uyanıyorum. Kaşık pozisyonu almışız. Onunlayken kendimi rahat hissediyorum. Yılların verdiği bu rahatlığı hiçbir şeye değişmem. Tüketen duygular yok, gereksiz mutsuzluklar yok. Sadece zevk ve tatmin var. Dönüp suratına bakıyorum. Boncuk mavisi gözlerle ve çocuksu tavrı ile “Karnım acıktı” diyor. Sırıttıyorum.

“Hadi yemek yiyelim” diyorum.

Yataktan çıkıyoruz, kalkıp dolaba yürüyor. Kendi eşyalarını arıyor. Ara sıra burada kalıyor ve onun bu evde bir çekmecesini var. Bir eşofman altı giyip elini bana uzatıyor. Zorla yataktan kalkıyorum. Belime sarılıp dudaklarıma kocaman bir öpücük konduruyor. Yastığımın altında duran geceliğimi alıp başımdan geçiriyor. Salak gibi suratına bakıyorum. Birlikte salona gidiyoruz. Susam ve Tarçın onu görünce yanına geliyorlar. Onlarla birlikte televizyonun karşısına kurulu-yor. Saçma sapan bir Kore filmi buluyor ve izlemeye başlı-yor. Ben de ona bakarak yiyecek bir şeyler hazırlıyorum.

Onunla tanıştığımız zaman lisedeydik. Liseden sonra da hep hayatımda oldu. Benim ilk aşkımdı. Büyüdükçe masu-miyetini terk eden aşkım. Ona bakarken sadece mutlu olu-yorum. Sadece mutlu. Ada'dan sonra yakınlığı ile kalbimi doldurabilen ve beni gerçekten tanıyan ikinci insan. Sır yok, yalanlar yok, gözyaşları yok, bu yakınlık öyle güzel ki.

“Ada nerede?” diye soruyor.

“Bilmem, Ali'dedir. Ali söylemedi mi, evleniyorlar” diyo-rum.

Korhan ağzı bir karış açık bana bakıyor. Bu haline gülü-yorum.

“Evleniyorlar mı? Ali bana bir şey söylemedi. Şaka yap-mışlardır. Ada evlenmez. Ben ikinizin de ciğerinizi biliyo-rum” diyor.

“Ben de başta inanmadım. Ev falan tuttular ve Ada düğü-nü planlamaya başladı. Bana kendi gelinliğinin kırmızısını giydirmeye karar verdiği anda ciddiye almaya başladım” diyorum.

“Seni Ada'nın zoru ile giydiğin bir kıyafetin içinde gör-mekten daha eğlenceli bir şey olamaz” diyerek sırtıyor. Elimdeki limonu kafasına fırlatıyorum. Havada yakalıyor.

“Limonumu geri ver!” diye bağıryorum.

Limonu tekrar bana atıyor. Limonu kesip salatalarımıza sıkıktan sonra kocaman bir kâse dolusu ton balıklı salata ve iki sandviç ile yanına gidiyorum. Susam salataya doğru meyledince, Korhan onu kucağında alıyor. Ben de mutfığa gidip ona bir konserve ton balığı getirip mama kabına koyuyorum. Tarçın, dili dışarıda tatlı tatlı suratımıza bakınca dayanamayıp sandviçlerden birini ona veriyorum. Onlardan nefes alabildiğimizde Korhan’ın yanına sokulup salatamı yemeye başlıyorum. Televizyonda oynayan saçma sapan Kore filmi sinirimi bozuyor. Kumandayı alıp kanalı değiştiriyorum.

“Bu ne, ne izliyorsun Allah aşkına?” diyorum kanallar arasında gezerken.

“Ne bileyim açtım öyle ses olsun diye, çemkirme bana!” diyor. Eliyle kafamı ittiriyor. Salatayı yerken söyleniyor “Hafta sonu işin olmadığı zamanlarda benim restorana gel. Aşçıbaşına söyleyeceğim sana ders versin. Klorofil almaktan Alien gibi olacağım yoksa sayende.”

“Ben yemek yapabiliyorum, sadece zamanımız olmadığı zamanlarda salata yapıyorum!” diyorum.

“Tabii canım, tabii. Senin hiç zamanın oldu mu ya? İlk seksimizin sabahında koştur koştur okula gittin, beni de evde sap gibi tek başıma bıraktın” diyor.

“Çok güzel uyuyordun, kıyamadım” diyorum.

Sırıttıyor. Sırıttmasına dayanamayıp kucağına çıkıyorum. Ve böylece tatlı didişmemiz tatlı bir sona dönüşüyor.

Ertesi gün iş yerinde odama girdiğimde küçük çapta bir çiçekçi ile karşılaşırım. Eskiden Yavuz Bey'in ödül-
lerinin durduğu konsolun üzeri boylu boyunca çiçekler
ile kaplı. Çiçekleri görünce ağzım kulaklarımda bakakalı-
yorum. Paltomu ve çantamı koltuğa fırlattığım gibi onlara
doğru koşturuyorum.

İlk baktığım çiçekler beyaz nergisler oluyor. Üzerindeki
not zarfını alıp kâğıdı içinden çıkarıyorum.

*“Bunlardan bana aldığın günü hatırladın mı? Tam olarak
on dört yıl oldu. Odana çok yakışacaklar. Ada.”*

İkinci çiçekler bir öncekinin eşi, üzerlerindeki notta
“Sevgili baldızım, yeni işinde başarılar. Ali Eroğlu” yazıyor.

Bir sonraki buket kocaman bir beyaz gül buketi.

*“Dostluğumu ve daimî tutkumu sana gönderiyorum. En
sevdiğim, en sevdiğin. Korhan Aydın.”*

Karman çorman kocaman bir aranjman.

*“Bu kadar çok kitap okumanın bir işe yaraması gerekiyo-
du. Antalya Tayfası.”*

Son olarak da fanusta suyun içinde yüzen bir nilüfer var.

*“Sen, su musun? Çiçek misin? Emin değilim. Belki ikisi de
sensin. Yavuz Ertürk.”*

Karta gözlerimi kırıştıtararak bakıyorum. Yavuz Ertürk.
Bu çiçek o kadar garip ki. Bir nilüfer. Yazdığı şeyler beni
şaşırtıyor. Çiçeği alıp masamın sol köşesine bırakıyorum.
Suyun içerisinde dans ediyor. Ona bakınca onun yerinde
olmak istiyorum. Suyun içinde bir sağa bir sola savrulmak.
Kısa bir süre çiçeği seyrettikten sonra geçip masama oturu-
yorum. Telefonu alıp Burak'ın asistanını arıyorum.

“Yıldız Hanım, görüşmelere başlayabiliriz. Özgeçmişleri masama bırakmışsınız teşekkür ederim. İlk kiminle görüşmem gerekiyorsa gönderir misiniz?” diyorum.

Ve görüşmelere başlıyorum. Histerikler, çok hevesliler, üç günlükçüler, aslında hiçbir şey bilmediği hâlde biliyor-muş gibi görünmeye çalışanlar ve daha neler neler. Tüm bunların arasında nefes almam gerektiğın hissettiğım anda Burak kapımı çalıyır. Kapıdan kafasını uzatıp “Gelebilir miyim, müsait misin?” diyor.

“Tabi gel, buyur” diyorum.

İçeriye girip manzaraya karşı oturuyor. Çiçeklere bakıyor. Bana doğru döndüğü zaman masamdaki nilüfer dikkatini çekiyor.

“Kim gönderdiyse garip bir seçim yapmış” diyor.

Bir bilsen. Çok şaşırdın eminim.

“Öyle” diyorum.

“Berra aramızdaki bu saçma sapan şeye bir son verelim olur mu? Yoksa birlikte çalışamayız” diyor.

“Aramızdaki bu saçma sapan durumu sen bu hale getirdin” diyorum.

“Evet, biliyorum. Arkadaşlarım söz konusu olduğunda fazla korumacı olabiliyorum. Sen Ada ile nasılsan, ben de Batuhan ile öyleyim biliyorsun” diyor.

“Bundan şüpheliyim” diyorum.

Bu lafımın üzerine gözlerini gözlerime dikip sert bir bakış atıyor. Derin bir nefes alıp devam ediyor.

“Dün Batuhan’ın söylediğı şey kulağıma geldi. Aslında ona daha önceden haber vermeliydim. Bunda benim de hatam var” diyor.

“Bunda senin bir hatan yok Burak. O söylemek istedi ve söyledi, hepsi bu. İçindeki zehri bir şekilde akıtması gerekiyordu. Bunu herkesin ortasında yapmayı tercih etti” diyorum.

“Aranızda olup bitenler artık beni zerre kadar ilgilendirmiyor. Şu andan itibaren Batuhan ile aranızda olup bitenler yüzünden sana tavrı almayacağım. Senden de aynı şeyi bekliyorum” diyor.

Bu adam bunu söyleyip, Ada ile benim arkadaşlığım gibi bir arkadaşlıkları olduğunu mu iddia ediyor şimdi? Geri zekâlı.

“Bu tavrı değişikliğini neye borçluyuz?” diyorum.

“Yavuz Bey’e. Senin bu görevi almanı o sağladı. Yönetimdekiler deneyimsiz olduğunu, başaramayacağını söylediler ama o senin arkanda durdu. Benim adayım Batuhan’dı. Yavuz Bey’in öngörülerine güvenirim. Yıllardır bu sektörde neticede” diyor.

“O zaman Batuhan’ın tavrının sebebi de belli oldu. Kariyeri uğruna lafları ile beni harcamayı seçti” diyorum.

“Büyük ihtimalle. Aslında tüm husumetimizi bir kenara atarsak, işinde iyisin ve ben de bunun farkındayım. Batuhan yerine senin genel yayın yönetmeni olman daha iyi oldu” diyor.

“Umarım doğru kararı vermişsinizdir. Açıkçası çuvallamaktan korkuyorum” diyorum.

“Ne yapıyorsan aynı şekilde yapmaya devam et, başarılı olacağından eminim. Bu arada asistan bulabildin mi?” diyor.

“Hayır, ne yazık ki doğru dürüst bir kişi bile gelmedi bugün görüşmeye” diyorum.

“Aslında benim edebiyat mezunu bir kuzenim var, diler-
sen onun başvuru yapmasını isteyebilirim. Akıllı bir kızdır.
Çalışacak doğru dürüst bir yer bulamadığı için evde oturu-
yor. İyi anlarsınız” diyor.

“İyi olur, gelsin görüşelim. Aramaktan kurtulurum böy-
lece” diyorum.

“Tamam, kolay gelsin” diyerek ayağa kalkıyor.

Odadan çıktığında Yavuz Bey ile ilgili söylediklerini dü-
şünüyorum. Sanırım bir teşekkürün zamanı geldi. Telefonu
kaldırıp Yıldız’ı arıyorum.

“Yıldız Hanım, Yavuz Bey’in hangi firmaya geçtiğini bili-
yor musunuz?” diyorum.

“Evet, Rheme Yayınları’na geçti Berra Hanım” diyor.

“Teşekkürler” diyorum telefonu kapatırken.

Bu doğruysa eğer adam şu anda çokuluslu bir yayınevi-
nin yönetiminde. Bu benim hayalini dahi kuramayacağım
bir şey. Yani tabii ki hayalini kurduğum oldu. İç sesim “*Bu
kadar büyük bir şirkete geçmiş olacağını biliyordun*” diyor.
Susturuyorum. Telefonu açıp Godiva’yı arıyorum. İçinde
kırmızıbiber ve likör bulunan çikolatalardan bir aranjman
yaptırıp karta “*İçindeki tüm acıya rağmen, dışı da sensin,
bundan eminim. Berra Beyazay*” yazdırıp Yavuz Bey’in yeni
yayınevine gönderiyorum.

Ada, yükseltinin üzerinde durmuş bize bakıyor. Üzerin-
deki gelinliğin straplez yakasını çektiyor. Müjgân, Buket
ve ben, ne giyse onaylayacak hale gelmiş durumdayız. Bu
giydiği kırkinci gelinlik. Bıkkın sesimi ve mide bulantımı

bastırmaya çalışarak konuşuyorum “Standart bir gelinlik seçmeyeceğini sanıyordum. Kelebek kanatlarına ne oldu?”

Ada dik dik yüzüme bakıyor.

“Affedersin ama ben bu kadar büyük bir düğün hayal etmemiştim. Saygın bir görüntü çizmek zorundayım” diyor.

“Zorunda mısın? Ne diyorsun sen ya? Özgürlüğe ne oldu? İstemediğin şekilde evlenmek zorunda değilsin. Bu gün senin günün olacak. Kimsenin sana istemediğin bir şeyi yaptırmasına izin vermem!” diyorum.

Suratında ekşimiş bir ifade ile kızlara dönüyor.

“Çıkartın beni bunun içinden!” diye bağıryor.

Terzi kızlar koşturarak Ada’nın yanına varıyorlar. Ben de kendimi koltuğa atıyorum. Midem ağzıma gelmiş durumda. Gelinlikçiler beni bu hale getiriyorlar. Bu tepkimi ilk fark ettiğimde üniversite birinci sınıftaydım. Evliliğe doğru ilerlemekte olan boktan bir ilişkim vardı. Bir gün kuzenimle gelinlikçilerin olduğu bir çarşıda dolaşırken birden başım dönmeye başladı. Zemin ayağımın altından çekildi ve olduğum yere yığıldım. O gün bugündür gelinlikçilerin içeresine girmiyorum. Bu bir fobi değil. Sadece bedenim evlilik dendiği zaman hastalanıyor. Evlilik fikri beni hasta ediyor.

Ada’dan izin isteyip kendimi sokağa atıyorum. Sanki zemin ayağımın altından çekiliyor. Kaldırım taşları yüzüme doğru yükseliyor sanki. Kahve dükkânlarından birine giriyorum. Kahvemi söyleyip koltuğa yığılıyorum. Gözümü açamıyorum. Kolumu kaldıramıyorum. Garson uyuduğumu sanmış olmalı. Kahveyi bırakıp bana hiçbir şey söylemeden görevinin başına dönüyor. İçimde bir yer “*Bana yardım et*” diyor. Ama sesimi çıkaramıyorum. Aradan ne kadar süre geçiyor bilmiyorum. Buz gibi bir el suratıma değişiyor.

Gözlerimi hafif aralıyorum, görüşüm bulanık. Bir adam konuşuyor. Adamı tanıyamıyorum.

“Berra iyi misin? Berra cevap ver” diyor.

Cevap veremiyorum. Çantamı alıp omzuna asıyor ve beni kucaklıyor. Kollarında bayılıyorum.

Parlak bir ışık var. Yüzümü buruşturmama sebep oluyor. Gözlerimi açmak istemiyorum. Ama bir şey beni uandırıyor. Yavaş yavaş zihnim yerine geliyor. *Neredeyim ben? Yatıyorum.* Bir el tekrar yüzüme değiyor.

“Berra?” diyen sesini duyuyorum.

Gözlerimi açıyorum. Adamın silueti belirgin hale gelmeye başlıyor.

“Yavuz Bey, neredeyim ben?” diyorum onun burada olmasına şaşırarak. Gözlerimi ışığa alıştırmaya çalışıyorum.

“Sağlık ocağındayız. Seni kahve dükkânında gördüm. Uyuyorsun zannettim ama yüzün kireç gibiydi. Uyandırmaya çalıştım ama uyanmadın. Kucağıma alınca da bayıldın” diyor.

“Anladım. Teşekkür ederim yardımcı olduğunuz için” diyorum. Doğrulmaya çalışıyorum. Ama doğrulmaya kalkınca başım tekrar dönüyor. Yatağa geri düşüyorum.

“Kalkma, doktor söyleyinceye kadar hareket etmeni istemiyorum” diyor Yavuz Bey.

“Ama işe dönmem gerek. Toplantım vardı” diyorum.

“Ben Burak’ı aradım. Toplantını yarına ertelediler” diyor.

Sadece kafamı sallayabiliyorum. Gözlerim tekrar kapanıyor.

Tanımadığım bir evde uyanıyorum. Neler olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Olanları hatırlamaya başladığımda Yavuz Bey'in evinde olduğumu anlıyorum. Yatakta doğrulup oturuyorum. Kafam kazan gibi. Oda derli toplu, temiz. Koyu renk, oymalı ahşap mobilyalar, şarap kırmızı kadife perdeler ve perdelerle uyumlu güzel halıları var. Duvarlar, bir orta çağ şatosuna düşmüş gibi hissettiren duvar kâğıtları ile kaplı. Güzel hissettiriyorlar. Kasvetli ama güzeller. Kapı açılıyor. Yavuz Bey kapının pervazına yaslanıyor. Kollarını önünde bağlıyor.

“Uyanmışsın” diyor.

“Evet, neden beni evinize getirdiniz?” diyorum.

“Hastaneden çıkma vakti geldiğinde uyanmamıştın. Uyandıramadım da. Verdikleri ilaç seni bayağı etkiledi” diyor.

“Saat kaç?” diyorum.

Saatine bakıp cevap veriyor “Dokuz.”

“Özür dilerim sizi de rahatsız ettim. Ada merak etmiştir. Ben artık eve gitsem iyi olur” diyorum.

“Ada şu sevimli bayan olmalı. Sağlık ocağında uyurken telefonun çaldı ben de açtım. Hemen geldi. Geldiğinde de arkadaşşıma ne yaptın pis sapık, diyerek çantasını kafama geçirdi. Eski patronun olduğumu ve adımlı söyleyene kadar canıma okudu” diyor.

Gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum. Tam da Ada'nın yapacağı şey.

“Onun adına ben özür dilerim. Beni niye sizinle bıraktı ki?” diyorum.

“Hastaneye yetişmesi gerekiyormuş, doktor mu?” diyor.

“Diyetisyen” diyorum.

“O kadar sinirli olmasına şaşmamalı” diyor.

Kafamı sallıyorum. Yataktan kalkmak için hareketlenince “O zaman, sen kalkarken ben de yemeğe bakayım” diyerek odadan çıkıyor.

Ayağa kalkıyorum. Dolabın kapağındaki aynada kendi görüntüme baktığımda halimin içler acısı olduğunu görüyorum. Saçlarım dağılmış, makyajım akmış. Kendimi böyle görünce içimden ağlamak geliyor. Alt tarafı bir gelinliğin bana neler yaptığına bakın! Komodinin üzerinde duran çantama uzanıyorum. İçerisinden tarağımı alıp saçlarımı tarıyorum. Atkuyruğu yapıyorum. Islak mendili alıp yüzümdeki makyaj kalıntılarını temizliyorum. Parfüm şişemi alıp resmen üzerime boşaltıyorum. Kendimi artık daha iyi hissediyorum. Odadan çıkıyorum. Yatak odası ne kadar orta çağdan kalmışsa evin diğer bölümleri o kadar günümüze ait. Salon baştan aşağıya beyaz, aydınlık ve göz alıcı. Ben inceleyen gözlerle salonu seyrederken bir şey bacaklarımın altına sürüyor. Başımı eğdiğimde gri, dünyalar tatlısı bir çift maviş gözü bana bakarken buluyorum. Eğilip kucağıma alıyorum. Ben onun bıyıklarını okşarken Yavuz Bey geliyor.

“Bu benim kızım mavi. Pek yaratıcı bir isim değil ha?” diyor. Ben kediye sıkıştırarak oynarken, Yavuz Bey halime gülüyor.

“Bence, sana, çok, yakışmış, tatlım, oy, güzelliğe, bak” diyorum kediye mıncıklarken.

“Kedileri seviyorsun sanırım?” diyor.

“Hayvanları seviyorum. Ada ile bizim de bir tekir kedi-miz ve Çin Aslanımız var. Gerçi bazen hangisi kedi hangisi köpek bilemiyoruz” diyorum.

“Bir arada yaşayan hayvanlarda öyle bir kimlik bunalımı oluyor” diyor.

“Siz yalnız mı yaşıyorsunuz?” diyorum.

“Evet. Ayrıca bana hâlâ siz dediğinin farkındayım” diyor.

“Alışkanlık sadece. Zamanla değişecektir” diyorum.

“Değişse iyi olur” diyor somurtarak.

Ben Mavi ile oynarken, o salondaki masayı kuruyor. Yemeğin kokusu kahvaltıdan beri boş olan mideme krampların girmesine sebep oluyor.

“Sofra hazır” dediği zaman hemen masaya koşuyorum. Oturduğumda geçip karşımdaki sandalyeye oturuyor.

“Aslında bu yemek ile şarap iyi gider ama sen iyi değilsin o yüzden içki yerine soda getirdim” diyor.

Tabaktaki makarnaya bakıp gülümsüyorum.

“Teşekkürler. Sahi biz neredeyiz?” diyorum.

“Nasıl?” diyor.

“Yani eviniz nerede? Camdan dışarı bakmak aklıma gelmedi” diyorum.

“Nişantaşı’ndayız. Uzun zamandır Nişantaşı’nda oturuyorum. Hatta buraya taşındığımda senin yaşındaydım” diyor.

“Şimdi kaç yaşındasınız?” diyorum. Gülümsüyor.

“Bilmemene şaşırdım. Kırk yaşımdayım” diyor.

Cevabı beni şaşırtıyor. Daha yaşlı olduğunu düşünmüştüm. Görünüşünden değil aslında, davranış şeklinden.

Babam gibi davranıyor. Yemeğimi yemeye devam ediyorum. Suya uzanıyorum.

“Sahi, sana ne oldu bugün? Kronik bir hastalığın olduğuna dair bir şey hatırlamıyorum” diyor.

“Kronik bir hastalık olup olmadığını bilmiyorum. Evlilik kurumundan tiksiniyorum” diyorum gülerек. Kaşlarını kaldırıp suratıma bakıyor. Açıklamamı bekliyor.

“Ada evleniyor. Bugün ona gelinlik bakıyorduk. Ve ben gelinlikçilere girdiğim zaman bu hale geliyorum. İlk defa değil, daha önce de başıma geldi. Sırf dolaşmak için gelinlikçilerin önünden geçiyorum. Ve bam. Yerdeyim” diyorum.

“Garip bir fobi geliştirmişsin. Daha önce zorla biriyle evlendirmeye falan mı kalktılar seni?” diyor.

“Hayır, fobi olduğunu sanmıyorum. Ve daha önce evlilikle ilgili hiçbir travmatik olay yaşamadım. Ama her zaman evlenmek istemediğimi biliyordum” diyorum.

“Ben de öyle, hiçbir zaman evlilik hayali kurmadım” diyor.

“Herkes evlenmek zorunda değil. Bunu insanlara anlatmaya çalıştım ama anlamıyorlar. Ben de anlatmaktan vazgeçtim. Sordukları zaman yakında diyerek geçiştiriyorum artık” diyorum.

“Bir noktadan sonra sormayı bırakıyorlar. Boş ver takılma” diyor.

Yemeklerimizi yedikten sonra, bulaşıkları makineye yerleştirmesine yardım ediyorum. Kahve yapıyoruz. Kahveleirimizi alıp salona geçtiğimizde saate bakıyorum.

“Kahveden sonra gitsem iyi olur, saat on bir olmuş” diyorum.

“Nerede oturuyorsun?” diyor.

“İstinye’de” diyorum.

“Araban burada mı?” diyor.

“Hayır, öğle arasında geldim Nişantaşı’na. Şirkette bıraktım” diyorum.

“Ben seni bırakırım” diyor.

“Teşekkürler” diyorum.

Uyandığımda bu sabaha ertelenmiş olan toplantımı hatırlayarak panik içinde telefonuma uzanıyorum. Saat altı otuz. Henüz erken olmasına rağmen yataktan kalkıyorum. Canım gerçek bir kahvaltı yapmak istiyor. Aynaya bakıyorum. Saçlarım karman çorman hâlde. Kıvrıkcık saçlı olmaktan nefret ediyorum. Her şekli alan ve kolay kolay bozulmayan saçlarım var ama beni deli ediyorlar. Her seferinde banyodan sonra uzun bir uğraş gerektiriyorlar. Neden benim de dümdüz saçlarım yok? Neden, neden, neden? Dolaşımı açıp kendime kıyafet seçmeye çalışıyorum. Rahat bir şeyler giymek istiyorum. Siyah bir kumaş pantolon ve beyaz kısa kollu bir gömlek seçip üzerime geçiriyorum. Saçlarımı tepemde sıkı bir topuz yapıyorum. Ayakkabı olarak babet giymeyi tercih ediyorum. Mutfığa gitmeden önce Ada’nın odasına bakıyorum. Yatağı hiç bozulmamış. Her şey yerli yerinde duruyor. Mutfığa gidip kendime kahve yapmaya çalışıyorum. Neden bu kahve makinelerini böyle kullanımı zor yapıyorlar? Ben kahvemi beklerken evin kapısı açılıyor. Ada içeriye giriyor, gözleri yarı kapalı.

“Ben de kahve istiyorum” diyor somurtarak. Eşyalarını mutfak masasına bırakıyor.

“Nereden geliyorsun?” diyorum.

“Ali’den. Kafam kazan gibi” diyor.

Kahve makinesinden ikimize de kahve koyuyorum. Ada’nın kahvesini uzatıyorum. Masadaki sürahiden içine soğuk su katıp bir dikişte bütün bardağı bitiriyor.

“Ben yatıyorum. Telefonun sesini kıs. Uyanınca açarım ben” diyor. Ayaklarını sürükleyerek odasına doğru gidiyor.

“Kahvaltı etmeyecek misin?” diye bağıryorum.

Cevap vermiyor. Kendime naneli bir omlet hazırlıyorum. Naneye bayılıyorum. İştah kesici olduğunu söylerler ama ben ne zaman nane kokusu alsam iştahım açılır. Kahvaltımı bitirince ev telefonunu sessize alıyorum. Evden çıkıyorum. Taksiye binince şoförden müziği açmasını istiyorum. Radyoyu açıyor. Radyocuların sabah sabah bu enerjiyi nereden bulduklarını düşünürken lanet Maslak trafiğinin ortasına düşüyoruz.

Trafik yüzünden sinirlerim gergin bir hâlde iş yerine vardığımda kimseye selam vermeden odama gidiyorum. Yolda o kadar çok bunaldım ki kimseyi çekecek halim yok. Herkesin arkamdan şaşırarak baktıklarının farkındayım. Genellikle bu kadar ters bir insan değilimdir çünkü. Kendimi masama atıp bilgisayarımı açtığımda kapım çalınıyor.

“Gel!” diye sesleniyorum. Sesim gereğinden fazla yüksek ve sert çıkıyor. Kendi sesimi fark edip ayarlamak için derin derin nefes alırken Demet içeriye giriyor.

“Günaydın Berra Hanım, ben kahvenizi getirmiştim. Bir de birazdan toplantınız var. Onu hatırlatacaktım” diyor.

“Kahvemi masaya bırakabilirsin” diyorum.

Bu direktifim onu şaşırtıyor. Ona daha önce hiç böyle davranmadım. Kırgın ve kızgın hali asabımı bozuyor. Sesi-
min tonunu ayarlayıp gözlerinin içine bakıyorum.

“Trafik yüzünden gerginim Demet. Senlik bir şey yok, üzerine alınma lütfen. Bir de benim bir anım bir anımı pek tutmaz, yani durup dururken bağıırıyorsam aslında sana bağırıyorumdur. Biriyle ilgili bir şeye sinirlendiğimde direkt söylerim. O yüzden ben bir şey mi yaptım diye düşünme hiçbir zaman” diyorum.

Kırgın hali dağılıyor. “Tamam. Berra Hanım, toplantıya benim de katılmam gerekiyor mu?” diyor.

“Aslında katılmana gerek yok ama istiyorsan katılabilirsin” diyorum.

Kendime çekidüzen verip toplantı odasına gidiyorum. Herkes yerleşmiş beni bekliyor. Ben de yerime yerleşince Burak konuşmaya başlıyor. “Geçtiğimiz hafta herkese okuması için dağıttığımız taslak ile ilgili fikirlerinizi alarak toplantıya başlamak istiyorum. Öncelikle ben kendi fikrimi dile getireyim. Bir üçleme olarak satışa çıkartıldığı takdirde bir sonraki kitabın merakla bekleneceğini düşünmüyorum. Halihazırda zaten üç kitapta yazılmış olduğu için, insanlar beklemek yerine orijinal dilde okumayı tercih edebilirler. Ve genel fiyat politikamız doğrultusunda satışların düşük olacağına inanıyorum” diyor.

Gözlerimi elimdeki maliyet raporuna dikeyorum.

“Fiyat konusunda bir ayarlama yapamayacağımızı görüyorum. Bu kitap telif ücretleri ve geri kalan tüm masraflar açısından zaten yeterince yüksek maliyetli” diyorum.

“Berra Hanım, bu konuda haklısınız” diyor Burak.

“Ne yapmayı düşünüyoruz, peki?” diyor.

“Benim fikrim ne olursa olsun, bu kitabı piyasaya sürmemiz gerektiği yönünde. Dünya çapında çok satan bir kitaptan bahsediyoruz. Her ne kadar bizim için masraflı da olsa bu kitap gazetelerde, dergilerde ve birçok ortamda haberi yapılmış bir kitap. Türkçeye çevrildiğinde çöplük gibi görüldüğünün de farkındayım. Ama sırf ismi için yayınlamaya değer” diyor Simge.

“Kapak tasarımı da yapmayacağız. Tüm dünyada tek bir kitap kapağı kullanıldı. Biz de aynısını kullanmayı düşünüyoruz” diyerek araya giriyor Emre.

Emre kapak tasarımından bahsederken, ben Batuhan’ın bakışlarını ve gülümsemesini fark ediyorum. Nereye bakıyor bu? Sağma doğru bakınca Demet’in de Batuhan’a bakıp gülümsediğini görüyorum. *Neler oluyor burada?* Elimi aralarında sallayıp “Alooo!” dememek için kendimi zor tutuyorum. *Biraz gıcıklık yapabilirim.*

“Batuhan, sen ne düşünüyorsun?” diyorum.

Batuhan daldığı yerden çıkacakmış gibi görünmüyor.

“Batuhan Bey, toplantıya katılmayı düşünüyor musunuz? Yoksa aklınızı kapının önünde mi bıraktınız?” diyorum.

Sırt üstü kaç saat yatmışım? Sen sırtüstü yatmak neymiş göreceksin. Daha yeni başlıyorum.

“Hı, efendim?” diyor ayılarak.

“Haklıymışım, kapının önünde bırakmış” diyorum.

Bu lafımın üzerine Demet dâhil herkes kıkırdamaya başlıyor. Batuhan sinirleniyor.

Bir şey söylemek üzereyken “Tamam, uzatmayın. O zaman kitabı yayınlıyoruz. Var mı itirazı olan?” diyerek lafını kesiyor Burak.

Toplantıdan sonra odama geri dönüyorum. Müthiş bir kitap koleksiyonum olduğunu söylemiş miydim? Ellerimi kitapların sırtlarında dolaştırıyorum. İçlerinden birini çekip açıyorum. Burnuma götürüyorum. Kokusunu içime çekiyorum. Eski kitap kokusu. Cennet gibi. Bilindik bir dostun kokusu gibi. Çok mutlu bir çocukluk geçirmedim. Sevgi açısından bir yoksunluk çekmememe rağmen arkadaş yoksunluğu çok çektim. Kendime gerçekten anlaşılabileceğim arkadaşlar buluncaya dek kitaplar benim en yakın arkadaşlarım oldular. Bir kitabın içerisinde ne kadar çok karakter varsa o kadar çok arkadaşım oluyordu. İlk okuduğum kitap ‘Şeker Portakalı’² Sonrasında saymayı bıraktım. Çocukluğum Ankara’da geçti. Orada doğdum. Annem akademisyen, Gazi Üniversitesi’nde arkeoloji bölümündeydi. Emekli oldu. Okuma yazmayı öğrendiğim gün, beni elimden tutup üniversitenin kütüphanesine götürdü. Yanımda diz çöküp kitapları gösterdi. “Burası çok güzel değil mi? Ama burada çok sessiz olman gerek. Sessiz olursan kitapların içerisindeki sihri görebilirsin” dedi. Altı yaşımıydım ve sizi temin ederim sihri gördüm.

Kitapların sırtlarında elimi dolaştırırken gözüm kitaplığın kenarına kazınmış isimlere takılıyor. En sonda Yavuz Ertürk yazıyor. Sanırım söylediği gibi bu odayı kullananların isimleri. Masamdan zarf açacağını alıp kendi adımı kazımaya başlıyorum. Telefon çalmaya başlıyor. Masama gidip telefonu yanıtlıyorum.

“Berra Hanım, Yavuz Ertürk arıyor, bağlayayım mı?” diyor Demet.

Bir an “Herhâlde bağlayacaksın!” diye çemkirmek geçiyor içimden. Bu kıza direkt bağlanacak kişileri yazıp versem iyi olacak.

2- Şeker Portakalı – Jose Moura De Vasconcelos

“Bağlayın, Demet Hanım” diyorum sakince. Derin bir nefes alıp telefonu karşılamak üzere bekliyorum.

“Berra merhaba, nasılsın?” diyor Yavuz’un sesi telefonun diğer ucundan.

“İyiym Yavuz, sen nasılsın?” diyorum.

“Ben de iyiym teşekkürler, dünden sonra nasıl olduğunu merak ettim sadece” diyor. Başka bir şey daha söyleyecekmiş gibi oluyor ama söylemiyor.

“İyiym, dün yardımcı olduğun için sana minnettarım. Sana nasıl teşekkür edebilirim?” diyorum.

“Bana bir yemek ısmarlayabilirsin” diyor.

Teklifi beni şaşırtıyor. Hattın diğer ucunda söylediği şey yüzünden boğazını temizlediğini duyabiliyorum.

“Pekâlâ, bana uyar. Akşam sekizde seni iş yerinden alırım” diyorum gülererek.

Söylediğim şeye karşılık bana o güzel kahkahasını bahşediyor.

“Bekleyeceğim” diyor.

Telefonu suratımda salak bir sırıtma ile kapatıyorum. Sonra sırıtmamı fark edip kendime tokat atıyorum. En sağlamından. *Ne gülüyorsun salak salak Berra?* Telefonu kaldırıp Demet’i arıyorum.

“Demet, söylediğim isimleri not al ve bana bağlayayım mı diye sorma canım” diyorum.

“Yazıyorum Berra Hanım söyleyin” diyor.

“Ada Aycan, Korhan Aydın, Serdar Beyazay, Yavuz Ertürk.”

Akşam saat yedide iş yerinden çıkmak için ayaklanıyorum. Tuvalete gidip makyajımı düzeltiyorum. Keşke saçlarımına fön çektirseydim. *Tipe bak. Sekreter gibi görünüyorum.* Bu tipi nasıl kurtaracağımı bilemiyorum. Gömleğimi çıkartıp sutyen askılarımdan birini çıkarıyorum. Geriye kalan tek askıyı boynumdan geçirip diğer askı yerine takıyorum. Memelerim ortada toplanıyor. Gömleğimi tekrar giyip yakasından üç düğmesini açık bırakıyorum. Saçımı açıp düz bir kılçık örgüsü yapıyorum. Ancak aynaya bakıp daha iyi görüldüğümü düşündüğüm anda tualeti terk edebiliyorum. Bu kez de topuklu ayakkabı giymediğim için kendime söverek arabama binmek için binadan çıkıyorum.

Binadan çıktığımda Yavuz'u arabasına yaslanmış beni beklerken buluyorum. Baştan aşağıya simsiyah giyinmiş. *Bir takım elbise, kesinlikle onaylıyorum. Takım elbiselere bayılırım.* Kravat takmamış. *Buna da bayıldım.*

“Seni alacağımı söylediğimi hatırlıyorum” diyorum gülererek.

“Beni alabilirsin demedim. Bekleyeceğim, dedim ve gördüğün gibi bekliyorum” diyor.

Bu tatlı laf cambazlığı beni gülümsetiyor. Ona doğru yürüyorum. Bana arka kapıyı açıyor. Şaşırmış bir hâlde suratına bakıyorum. Başımı eğince ön koltukta oturan şoförü görüyorum. Parmağımı uzatarak adamı gösteriyorum.

“Ne zamandır şoför kullanıyorsun?” diyorum sadece dudaklarımı oynatarak.

Ellerini havaya doğru açıp gözlerini gökyüzüne dikeyyor.

“Bir bilsen” diyor tanrıya yakarır gibi.

Benim isteğim doğrultusunda kendimizi benim favorim olan bir balık restoranına atıyoruz. Bu restoran için fazla resmi olsak da şu an lüks ve zenginlik dolu bir mekân görmek istemiyorum. Samimiyet istiyorum ve burası benim samimi bir yanıımı temsil ediyor.

“Seni daha iyi bir yere götürmeme izin vermeliydin” diye söyleniyor masamıza otururken.

“Sen beni getirmedi, ben seni getirdim. Ayrıca buranın favaasını yedikten sonra böyle konuşmayacaksın” diyorum.

Eliyle garsona işaret ediyor. Balıklarımızı söylüyoruz. Ve rakı açtıyoruz. Bardaklarımıza rakı koyarken suya uzanıyor. Elimle bardağı kapatıyorum.

“Sek içerim” diyorum.

“İyi içebildiğini umuyorum. Seni asfalttan toplamak istemem” diyor.

“Dünden sonra buna alışmışsındır artık” diyorum gülerek.

“Dün hastaydın. Hastalık ve sarhoşluk iki ayrı kavram. Hasta olduğunda senin için çamura bile dalarım ama sarhoş bir kadına tahammül edemem” diyor.

Benim için çamura mı dalar? Ne garip bir benzetme. Sarhoşlukla ilgili bir problemi mi var?

“Sarhoşluk ile ilgili bir problemin mi var? Alkol tedavisi falan mı gördün?” diyorum.

“Hayır, sadece ölçsüzlük ile ilgili problemim var. Bir kadının herkesin içerisinde sarhoş olması, hareketlerini ve ses tonunu ayarlayamaması benim sinirimi bozar ve rica etsem gömleğinin düğmelerinden birini kapatabilir misin?” diyor.

Kesinlikle anlaşılamayacağız. Bakire Meryem'i arıyor. Ve ben bundan çok çok uzaktayım. Buraya bu adamla yatmaya geldim ve bu mümkün görünmüyor. Başka biri bana böyle bir şey söylese kalkar giderim ama bir şekilde merakımı cezbediyor. Gömleğimin düğmesini kapatıyorum.

“Teşekkürler” diyor gülümseyerek.

Garson balıklarımızı getiriyor. Ayıklanmış balığa tip tip bakıyorum. Aslında asıl sorun balık sevmiyor olmam. Ne halt etmeye buraya getirdiğimi de bilmiyorum ya neyse. Hakklıydı, beni daha iyi bir yere götürmesine izin vermeliydim.

“Balıkla ilgili bir problem mi var?” diyor.

Sorusuyla daldığım yerden çıkıyorum. “Yok, hayır. Bir problem yok” diyorum.

Çatalıma aldığım ilk lokmayı ağzıma atıyorum. Yavaş yavaş çiğneyip yutarken gülümsüyorum.

“Çatalı incitmekten korkuyor gibisin” diyor.

Aslında kendimi incitmekten korkuyorum. Her şeyden korktuğum gibi.

“Çatal beni incitebilir” diyorum.

“Cidden yemeği sevdiğine emin misin?” diyor.

Pes ediyorum “Şey, ben aslında balıktan nefret ederim” diyorum.

“Ne oluyor?” dememe kalmadan tabağımı önümden alıp garsonu çağırıyor.

“Restoranınızda içerisinde balık olmayan bir şey pişiriyor musunuz?” diyor.

“İsteğe bağlı tavuk ve et ürünlerimizde var efendim” diyor garson.

“Ne yemek istersin?” diyor Yavuz bana dönüp.

“Köfte yapıyor musunuz?” diye soruyorum garsona.

“Tekirdağ ve İnegöl ızgara var efendim” diyor garson.

“Peki, Tekirdağ ızgara rica edeyim” diyorum.

Garson yanımdan ayrılıyor. Yavuz gözlerini dikmiş bana bakıyor. Ben de gözlerinin içine bakıyorum. Gözlerimizi kaçırmadan birbirimize bakıyoruz. *Bu adamı istiyorum, nokta.*

“Madem balık sevmiyorsun, neden buraya gelmek istedin peki?” diyor.

“Burayı seviyorum. Çocukken İstanbul’a geldiğimiz zamanlarda annem ve babam ile birlikte buraya gelirdik. Onlar rakı içerken ben meyve suyum ile denizdeki ördekleri izlerdim” diyorum.

Ağzımdan çıkanlara inanamayarak gözlerimi denize çeviriyorum. *Ne demeye ailemden bahsetmeye başladım ben? Onu ne ilgilendiriyor. Saçma sapan aile dramı ile adamı bunaltmayı kes!*

“Ailen İstanbul’da mı?” diyor.

Denize bakan gözlerimi tekrar onun yüzüne çeviriyorum. “Babam Kanada’da. Annem ise Ankara’da yaşıyor. Burada geçen o güzel anılar o kadar fazla değil anlayacağın. Ben yedi yaşımdayken ayrıldılar” diyorum.

“Ayrılmak yerine mutsuz bir birliktelik yaşamalarını mı tercih ederdin?” diyor.

“Herkes aynı saçmalığı söyleyip duruyor bana. Ben evleneceğim adamı bulduğum zaman bundan bir kere bile tereddüt etmem. *Bu benim evleneceğim adam*, dediğimde mutsuz olmayacağımın farkında olurum. Zaten ortada var olan

ve inatla görmezden geldiğim bir mutsuzluğun üzerine bir ilişki inşa etmem. Üzerine bir de gidip çocuk yapmam” diyorum.

“Evlilik mideni bulandırıyor sanıyordum” diyor yarım bir gülümseme ile.

“Farazi konuşuyorum” diyorum dik dik. *Fazla mı yükseldim ben?* Onlarla ilgili konuşurken hep bu hale geliyorum.

“Ne iş yapıyorlar?” diyor alttan alarak. Hassasiyetimi anlıyor. Gülümsüyorum.

“Babam arkeolog, annem ise arkeoloji profesörü” diyorum.

“Enteresan bir çocukluk geçirmiş olmalısın” diyor gülererek.

“Bir insan kafatası gördüğümde dört buçuk yaşımdaydım, gerçekten çok enteresandı” diyorum gülererek. Gülmeye başlıyoruz.

“Arkeolojiyi seviyor gibisin. Neden o alana yönelmedin?” diyor.

“Türkiye’de arkeolog olmayı mantıklı bulmuyorum. Sen üniversitede ödenek beklerken bir başka ülkeden gelen adamlar ortalığı birbirine katıyor ve sen elinde bir hiç ile kalakalıyorsun. Sanırım annemin üniversitede kalmak istemesinin başlıca sebebi de buydu” diyorum.

“Anladım ve her geçen an beni daha da çok şaşırtıyorsun” diyor.

“Nasıl? Anlamadım” diyorum.

“Ben saatlerdir sana sorular soruyorum, sen ise ağzını açıp bana bir tek soru bile sormadın” diyor.

“Şey, insanlara soru sormaktan pek hoşlanmam. Yani anlatacakları şeyleri yeri geldiğinde anlatırlar zaten değil mi?” diyorum.

“Sence onların anlatmalarını sağlaman gerekmez mi?” diyor.

“Bilmem, gerekebilir. Bunun merak etmemekle ilgisi yok. Anlatacağın şeyler tabii ki de ilgimi çekiyor, lütfen yanlış anlama. Sadece insanlar benim karşımda genellikle çözümlü her şeylerini anlatıveriyorlar. Bu da beni sormamaya alıştırdı” diyorum.

“Sana kendimle ilgili tek kelime bile etmedim” diyor.

Sözlerine şaşırıyorum. Düşünüyorum. Gerçekten de bana kendi ile ilgili hiçbir şey söyledi. Yeni fark ediyorum. İnsanların bana kendilerini ve hayatlarını bir çırpıda anlatmalarına o kadar alışmışım ki Yavuz’un kendi ile ilgili tek bir kelime bile etmediğini o söyleyince fark ediyorum.

“Bu doğru, bana hiçbir şey anlatmamışsın” diyorum.

Gülmeye başlıyorum. Gülümsemem onu da esir alıyor ve kahrkaha krizine giriyoruz.

“Küçük hanım orada otururken kendinizle o kadar gömülmüşsünüz ki” diyor.

O anda ona dilimi çıkartmak istiyorum. *Ölçülü ol. Öyle seviyor.*

Yemekten sonra deniz kenarındaki kaldırımda yürümeye başlıyoruz. Rakının damarlarımda dolaştığını hissediyorum. Yüzümüze çarpan rüzgâr ile birlikte beynimin bulanmasına sebep oluyor ama iyi olduğumu biliyorum. Bugüne kadar hiç sarhoş olmadım. Sadece çok içki içtiğimde gülmeye başlıyorum. Aklım açık duygularım kapalı.

“Neredeyse benimle birlikte bir yüzlük bitirdin. Üstelik şişeyi ben içmek zorunda kalmadım” diyor.

“Sarhoş olmuyorum, içkinin benim üzerimde bir etkisi yok” diyorum.

“Sarhoş olma limitin bu değil diyelim, herkes sarhoş olur” diyor.

“Duyguları olan insanlar sarhoş olurlar” diyorum.

Sözlerimi duyunca birden duruyor. O durunca ben de ona dönüyorum.

“Sürekli duyguların olmadığından bahsedip duruyorsun, evlilik istemediğini söylüyorsun ama kendine bir bak bu doğru mu? Masada aileden bahsederken, ördeklerden bahsederken duyguların yokmuş gibi görünmüyordun?” diyor.

“O ördeklerle oynayan çocuğun duygularıydı. Benim de o çocukla bir ilgim kalmadı” diyorum sert çıkışını göz ardı ederek.

“Bu söylediklerin benim sinirimi zıplattıyor” diyor.

“Niye kendimle ilgili söylediğim her şey insanların sinirlerini zıplattıyor ki? Sırf güzelim diye sevimli olmak zorunda mıyım?” diyorum.

“Güzel olduğunu söyleyen oldu mu?” diyor.

Bunu duyunca bir adım geri gidiyorum. Yüzüne bakıyorum. *Gerçekten bunu söyledi mi?*

“Sana daha önce güzel görüldüğünü söyledim ama güzelsin demedim” diyor.

Yanımdan geçip hızla yürümeye başlıyor. Sözlerini hazmettikten sonra arkasından bakıyorum. Beni peşinden koşmak zorunda bırakıyor. Koşup yanına yetişiyorum.

“Doğru, söylemedin. Kendi kendine gelin güvey olmak biz kadınların ortak özelliğidir” diyorum yanına yetiştüğimde.

“Az önce söylediğim şey bir an olsun seni kırmadı mı?” diyor.

“Amacın beni kırmak mıydı?” diyorum.

“Hayır, tabii ki değildi. Kırılmanı istemiyorum. Hele benim tarafımdan kırılmanı ise asla. Sadece duygularının farkına varmanı istiyorum. Saklama duygularını Berra” diyor.

“Kırılmadım” diyorum gülümseyerek.

Kollarımdan tutup beni kendine çeviriyor.

“Bana bir daha yalan söyleme. Bal gibi de kırıldın. Kedi gibi geriye sıçramanı gördüm” diyor.

Söylediklerini düşünüyorum.

“Bana bir daha yalan söyleme.”

“Kırılmanı istemiyorum.”

“Sadece duygularının farkına varmanı istiyorum.”

Hop, burada duralım. Bu konuşma nasıl bir konuşma böyle? Sevgili kavgası yapıyoruz. O kollarımı tutarken buz kesiyorum. Bütün ifadem ve bedenim donuyor. *Hayır, yakışıklı. Benim bundan böyle o taraklarda bezim yok.* Halimi görünce kollarımı bırakıyor. Bir adım geri çekiliyorum.

“Yavuz Bey, bu güzel akşam için size teşekkür ederim. İyi akşamlar” diyorum.

Cevap vermesini beklemeden koşup bir taksiye biniyorum. Arkamda kızgın bakışlarını bırakıyorum.

Eve vardığımda saat gece yarısına yaklaşıyor. Bütün ışıklar açık. Ada evde. Evde olması iyi bir şey. Konuşacak biri olsun istiyorum. Anlayacak birini istiyorum. Kapıdan içeri girdiğimde Ada ve annesini tartışırken, Korhan'ı da çaresizce onları izlerken buluyorum.

“Hayır, diyorsam hayır Ada. Aynı şeyi bin kere söyleyip durma. Baban da izin vermez” diyor Ayşegül Teyze bağırarak.

“Anne ben otuz iki yaşımdayım. Kendi düğünümde ne giyeceğimi size mi soracağım ya?” diyor Ada.

Susam ve Tarçın da Korhan'ın yanına sinmiş çaresizce tartışmayı izliyorlar. Cesaretimi toplayıp aralarına giriyorum.

“Hoş geldin, Ayşegül Annem” diyorum gerginliği dağıtacağımı umarak.

Bir an bana bakıp “Hoş bulduk, nasılsın tatlım?” diyor ve gerisin geriye Ada'ya dönüyor. “O gelinliği giyersen sana hakkımı helal etmem. İşte o kadar!” diyor.

Ada ayaklarının üzerinde tepinerek odasına gidiyor. Odasının kapısını çarpıp arkasından kilitliyor. Korhan ile birbirimize bakakalıyoruz. Beş saniye sonra ışık hızıyla odasından çıkıp “Beni beklemeyin bu gece eve gelmem” diye bağırarak evden çıkıyor.

Ayşegül Teyze, Ada'nın arkasından sinirli bir şekilde bakıyor. Sonra ayağa kalkıyor.

“Ben de gidiyorum çocuklar, siz keyfinize bakın” diyor ikimize bakarak.

“Ayşegül Teyze, burada kalsaydın. Sabah giderdin” diyorum.

“Yok, kızım, Abdullah amcan evde beni bekliyor. Tavla partisi yapacağız” diyor.

“Peki madem, ben seni geçireyim” diyorum.

Beraber kapıya gidiyoruz. Kapıdan çıkmadan önce uzanıp yanaklarından öpüyorum. Bana sarılıyor. Ayşegül Teyze kapıdan çıkınca Korhan ayağa kalkıyor. Kapıyı kapatıyorum. Korhan gelip arkamdan sarılıyor.

“Bir daha asla habersiz gelmeyeceğim” diyor.

“İyi edersin. İyi ki kavgalarına müdahale etmedin, daha çok gençsin” diyorum.

Somurtarak duvara bakıyorum.

“Senin moralin neden bu hâlde? Son zamanlarda hep gerginsin” diyor Korhan omuzlarımı sıkarak.

“Omuzlarının haline bak. Taş gibi olmuş” diyor.

“Yok, bir şeyim ya. Sadece iş yerinde sorumluluklarım artınca sinirlerim de gerildi. Bu arada güllerim solmaya başladı” diyorum.

“Yenilerini gönderirim” diyor.

Kollarında dönüp yüzüne bakıyorum. Dudaklarına doğru uzanıyorum. Beni durduruyor. Şaşıyorum.

“Gel banyo yapalım” diyor.

Kolumdan çekerek banyoya götürüyor. Küvetin suyunu açıp içerisine gül kokulu banyo tuzunu boşaltıyor. Bu kokuya bayılıyorum. Bana onu hatırlatmasının yanı sıra erotik geliyor. İçimde bir şeyleri hareket ettiriyor. Soyunuyoruz. Kıyafetlerimizi asmaya çalışırken çarpışıyoruz. Omuzlarımdan tutup beni aynanın önüne getiriyor.

“Makyajını silsene” diyor.

Dolaptan temizleme suyu ve pamuk alıp makyajımı silmeye başlıyorum. Korhan arkamda durmuş elleri lavaboya dayalı beni seyrediyor. Yavaş yavaş bütün makyajımdan kurtuluyorum. Ellerini örgüme atıyor. Tel tokaları teker teker çıkartıp lavabonun üzerine atıyor. Saçımı açıp ellerini arasından geçiriyor. Saçlarımı iki yana ayırıp memelerimin üzerine bırakıyor. Ellerini memelerimin üzerinden geçirip belime koyuyor.

“Aynaya baksana” diyor.

Kafamı kaldırıp kendime ve ona bakıyorum.

“Bana değil sadece kendine bak” diyor.

Bunu nereye vardıracağını bilemiyorum. Gözlerimi kendime dikiyorum. Yüzümde öyle bir ifade var ki saniyeler önce birini kaybetmişim gibi. Sanki kendimi kaybetmişim gibi.

“Eve geldiğinden beri bu hâldesin” diyor.

Kafamı iki yana sallayıp ona dönüyorum. Ellerimi boynuna doluyorum. Bedenimi ona bastırıyorum. Bunun anlamı onu istediğim ama o karşılık vermiyor. Kollarımı çözüp küvete gidiyor. İçine girip oturuyor. Eliyle beni çağırıyor. Gidiyorum. Küvete girip bacaklarının arasına oturuyorum. Beni geriye doğru çekiyor. Başımı omzuna yaslıyorum. Elleri ile başımı ovalamaya başlıyor. Elleri şakaklarımda geziniyor. Boynumu ovalıyor.

“Neden sevişmiyoruz?” diyorum gözlerim kapalı.

“Sevişmemiz mi gerekiyor?” diye kulağıma fısıldıyor.

Verdiği cevap gözlerimi açıp doğrulmama sebep oluyor. Dönüp yüzüne bakıyorum.

“Biraz gözlerini kapatıp, sakinleş olur mu?” diyerek beni yeniden göğsüne çekiyor. Gözlerimi kapatıp kafamı göğsüne tekrar yaslıyorum.

“Hayatında biri mi var?” diyorum.

“Hayır, neden böyle düşünüyorsun?” diyor.

“Neden sevişmiyoruz?” diyorum.

Dudaklarını kulağıma yaslayıp fısıldıyor “Sevişmiyoruz çünkü ben senin sadece seks partnerin değilim. Sevişmiyoruz çünkü şu an bir yıkıntı halindesin. Şu anda sana dokunursam seni incitirim. Şu anda sana dokunursam kendini asla olamayacağın kadınlar gibi hissedersin. Sevişmiyoruz çünkü ben senin arkadaşımın. Şu anda konuşmaya ihtiyacın var sevişmeye değil.”

Kollarını bana doluyor. Ben de kollarına dolanıyorum.

“Teşekkür ederim” diyorum.

Gözümden akan bir damla yaş, boynumdan küvetteki suya karışıyor.

Sabah uyandığımda Korhan’ı yanımda bulunca kendimi yeniden çocuk gibi hissediyorum. Onu gıdıklamaya başlıyorum. Gıdıklanmak en sinir olduğu şeydir. Uyanıp yastığını kafama atıyor. Kendi yastığını alıp ona fırlatıyorum. Boğuşmaya başlıyoruz. Yastık kavgası. En son ne zaman yaptığımı hatırlamasam da oldukça eğlenceliymiş. Yastıklar birbirimize vurmaktan paramparça oluyor. Yatak odam kuş tüyleriyle kaplı hale geldiğinde nefes nefese kalıyoruz. Kendimizi yatağa bırakıyoruz. Ağzımdaki kuş tüylerini tükürüyorum. Çocuklar gibi gülüyoruz. Saçlarındaki tüyleri çıkarmaya çalışırken üzerime atlıyor. Çığlık atıp yataktan kaçıyorum. Salona doğru koştururken holde yakalayıp sırtına atıyor. Ben sırtını yumruklarken, elini geceliğimin

altına sokuyor. Parmaklarını içime itiyor. Habersiz tacizi inlememe sebep oluyor. Odama gelince beni kuş tüyleri ile dolu yatağıma fırlatıyor. Ve eğlencemiz şekil değiştiriyor.

Birbirimize doyduktan sonra kahvaltı için dışarıya çıkmaya karar veriyoruz. Odadaki tüylerin orada kalması konusunda ısrar ediyor. Ada'nın tepkisini görmek istiyor.

“İkimizi de katrana bulayıp odanın ortasına bırakacak, biliyorsun değil mi?” diyorum.

Sırıttıyor. Ben de ona sırtıttıyorum. Ben çizmelerimi giyerken Korhan kapıyı açıyor. Kapıda birisi duruyor. Korhan “Merhaba” diyor.

Ayağa kalkınca Yavuz ile göz göze geliyorum. Gözleri Korhan ile benim aramda gidip geliyor.

“Merhaba, ben rahatsız ettim galiba. Dün akşam arabayı iş yerinde bırakmıştın. Ben de en azından iş yerine bırakabileceğimi düşündüm” diyor.

“Şey, ben bugün çalışmıyorum. Biz de kahvaltıya gidiyorduk” diye geveliyorum.

Korhan'a bakıyorum. *Davet etme, sakın davet etme.* Korhan, “Beni tanıştırmayı düşünüyor musun?” ifadesi ile suratıma bakıyor.

“Bu arada, Korhan, Yavuz Bey, Yavuz Bey, Korhan” diyorum ikisini birbirlerine göstererek.

Korhan, Yavuz'un üstten uzattığı elini, kıvrak bir hamle ile savuşturup kendi elini üste getiriyor. Yavuz'un eli altta kalıyor.

“Memnun oldum, Yavuz Bey” diyor.

“Ben de. Her neyse sizi meşgul ediyorum sanırım. Programınızı böldüm. Dilerseniz gideceğiniz yere bırakabilirim” diyor Yavuz.

“Teşekkürler, gerek yok. Biz zaten ters tarafa gidiyoruz” diyorum.

“Peki, o zaman size iyi eğlenceler” diyerek dönüp arabasına doğru gidiyor.

Bu imalı lafının üzerine Korhan’da ben de “*Buna ne oluyor yahu?*” bakışı atıyoruz ardından.

“Az önceki o el savaşı neydi öyle?” diyorum kapıyı kilitlerken.

“Altta kalmayı sevmem o kadar” diyor Korhan.

“İşte bu yalandı. Altımda olmayı seviyorsun, uydurma” diyorum gülererek.

“Ona ne şüphe” diyor.

Korhan’ın motoruna binip Yeniköy’e gidiyoruz. Deniz kenarındaki kafelerden birine girip oturuyoruz.

“Sen bugün neden işe gitmedin?” diyorum.

“Peki, sen neden bugün işe gitmedin?” diyor.

“Önce ben sordum” diyorum sırtarak.

“Restoran benim ister giderim ister gitmem” diyor.

“Buna denk söyleyecek bir şeyim yok. Artık haftada üç gün izin kullanabiliyorum ve bir günü hafta içi” diyorum.

Kahvemi içerken yüzüne bakıyorum “Biliyor musun sen yaş aldıkça daha da yakışıklı oluyorsun” diyorum.

Kahvesini masaya bırakıp sırtıyor.

“Sen bana iş mi atıyorsun?” diyor.

Gülüyorum.

“İftira, külliyen yalan” diyorum.

“E, anlatacak mısın?” diyor.

“Neyi?” diyorum.

Ellerini havaya kaldırıp kesme işareti yapıyor.

“Yavuz Bey’i” diyor.

“Eski patronum” diyorum kestirip atarak.

“Eski patronunun evinde ne işi var?” diye bastırıyor.

“Bilmiyorum, gerçekten. Ne benden hoşlandığına dair bir elektrik aldım, ne de öyle bir şeyi ima etti. Ama aramızda garip bir şey var” diyorum.

“Adamla yattın mı?” diyor.

“Bana bunu mu soruyorsun? Hayır, yatmadım” diyorum.

“Yatmayı düşünüyor musun?” diyor.

“Evet” diye itiraf ediyorum.

Cevabımı duyunca elindeki çatalı tabağına vuruyor.

“Seni iş hayatında olan insanlarla birliktelik yaşamam konusunda uyardığımı hatırlıyorum. Sen bunu yaparsan Batuhan da sana bu işi almak için kaç saat sırtüstü yattın der tabii” diyor.

“Bunu söylemiş olması benim suçum mu?” diyorum.

Suratımda nasıl bir ifade gördüyse sesini alçaltıyor.

“Seni herhangi bir şey için suçladığım yok. Seni yargılamaya da hakkım yok. Ya da seni herhangi bir şeyi yapıp yapmaman konusunda zorlayamam. Ben senin sevgilin değilim. Sadece sonunda ne olacağını düşünmeden hareket ediyorsun. Öyle ki adamla hiçbir alakan olmamasına rağmen insanlar ilk bunu düşünüyorlar” diyor.

“İnsanların hakkımda ne düşündükleri, zerre kadar umurumda değil Korhan” diyorum.

“O yüzden dün gece banyoda zırlıyordun” diyor.

Bana tokat atmış gibi suratına bakıyorum.

“Bana öyle bakma. Neyi kastettiğimi biliyorsun. Tabi ki de omzumda ağlayabilirsin. Bunu istemesem bunu yapmanı sağlamazdım. Sadece, benim için değerlisin. Bunu kalın kafana sokamıyorsun. Ve yıllar geçmesine rağmen hâlâ söylediklerime alınıyorsun. Ben yaptıklarının sonucunda ne kadar kırıldığını görüyorum. İncinmemek için ruhun yokmuş gibi davranıyorsun. Kendi elinle kendini incitiyorsun” diyor.

Uzanıp elimi tutuyor.

“Ayrıca o lafı söylediği için Batuhan’ı dövebilirdim. Elime geçseydi bunu yapardım emin ol” diyor.

Gülümsüyorum.

“Beni dövsen daha çok yardımı olur gibi geliyor” diyorum.

“Berra bunları söylüyorum ama dinlemeyip kendi bildiğini okuyacağını da biliyorum. Ne yaparsan yap arkandayım bunu unutmaya yeter” diyor.

“Unutmuyorum. Sana yaslanıyorum aslında” diyorum.

“Bir başkası yerine bana yaslanmanı tercih ederim” diyor.

“Ben de senin bana yaslanmanı tercih ederim” diyorum.

“Biliyorum” diyor.

“Bil” diyorum.

Kahvaltıdan sonra sahilde yürümeye başlıyoruz. Yanımızdan geçen pamuk şekeriden iki tane pamuk şeker alıp yürümeye başlıyoruz. Koluna giriyorum.

“Serdar amca aradı geçen gün” diyor.

“Niye aramış?” diyorum.

“Seni merak etmiş” diyor.

“Beni merak ettiyse beni arasın, niye seni arıyor ki?” diyorum.

“Baban bana güveniyor. Sen bile onun kadar güvenmiyorsun belki de” diyor.

Ona doğru dönüp önünde geri geri yürümeye başlıyorum.

“Acaba babam beni becerdiğini öğrense, sana güvenmeye devam eder miydi?” diyorum gülerek.

“Şu kelimeyi kullanma diye kaç defa söyleyeceğim sana?” diyerek beni kovalamaya başlıyor.

Koşmaya başlıyorum. Koştukça ciğerlerimin açıldığını hissediyorum. Kalbim bir kuşun kalbi gibi atmaya başlıyor. Sonunda beni yakalıyor. Suyu doğru çekiştiriyor.

“Belki seni suya atarsam bir daha kullanmazsın” diyor.

“Ya hava çok soğuk ama üşürüm” diyorum.

“Sen o kelimeyi kullandığın zaman ben de senden soğuyorum” diyor.

“Tamam, kullanmayacağım” diyorum.

Beni bırakıyor. Sahilde yürümeye devam ediyoruz. Bize bakan insanların ne düşündüklerini tahmin edebiliyorum. *Ne kadar mutlu bir çift.* Oysa biz çift olmaktan o kadar uzagız ki. Ama mutlu olduğumuz doğru. Hiçbir çiftin bizim kadar eğlenceli olabileceğini sanmıyorum. Eskiden, sevgili olduğumuz zamanlarda çok düşünürdüm. Birbirimize gerçekten âşık mıyız, diye. Hayır değildik. Sadece öyle

sanıyorduk. Ya da birbirimizin defolu yanlarını bildiğimiz için olamıyoruz. Neticede aşk bir hayranlık hali değil midir?

“En son âşık olduğun zamanı hatırlıyor musun?” diyor.

Sorusu beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

“Evet, hatırlıyorum. Onu tanıyorsun. Neden sordun?” diyorum.

“Neler hissettiğini de hatırla istiyorum. Yani bir daha birine güvenmeden önce” diyor.

Kafamı sallıyorum.

“Peki, sen en son âşık olduğun zamanı hatırlıyor musun?” diyorum.

“Hatırlamak istemiyorum” diyor.

Alttan alta soktuğu laf beni tedirgin etse de benden sonra kimseye âşık olmadığını bilmek gururumu okşuyor.

Haftanın son iş gününe Korhan sayesinde bir nebze rahatlamış olarak başlıyorum. Yaptığımız konuşmalar beni duvarlarımı indirmeye itiyor. Ama bu konuda ne kendime güvenebiliyorum ne de bunu yapmaya cesaretim var. İşyerine geldiğimde odama geçiyorum. Editörlerin hazırladığı özetleri kontrol ediyorum. Hatalı olanları düzeltilmesi için Demet ile birlikte sahiplerine geri gönderiyorum. Yavuz gibi gelip bizzat yazan kişinin suratına fırlatmıyorum. Onu ve dün sabah ki ziyaretini düşünmemeye çalışıyorum. Boş yere anlamlar yükleyip kendime eziyet etmemeye çalışıyorum ama olmuyor. Kapımın tıklanması ile kendime geliyorum. Emre kapıdan başını uzatıyor.

“Gelebilir miyim?” diyor.

“İzin mi istiyorsun?” diyorum.

“Ne bileyim, kaç zamandır sohbet edemedik. Terfi edince şımardığını düşünüyordum” diyor gülererek. İçeriye girip kendini koltuğa atıyor.

“Terfi edince şımarmış olsaydım, bu lafının üstüne istifanı yazıyor olurdun” diyorum.

Gülümsüyor. Telefonu kaldırıp Demet’ten ikimize de kahve getirmesini istiyorum. Nasıl içtiğini sormuyorum bile çünkü onun alışkanlıklarına fazlasıyla hâkimim. On yıldır beraber çalışıyoruz ve o benim bu şirketteki en yakın arkadaşım.

“Eee, Emre Bey teşrifinizi neye borçluyum?” diyorum.

“Bana bey deyip durma, yangın var diye bağırırım Berra” diyor.

Bu tepkisine gülüyorum.

“Çok mu gay özentisi oldu?” diyor.

“Fazlasıyla” diyorum.

“Biliyorsun, insanlar böyle davranmamı bekliyor” diyor.

“Ben beklemiyorum” diyorum.

“Her neyse. Şu elimizdeki son kitabın kapaklarını hazırladım. Bakman için sana getirdim. Onaylarsan, baskıya göndereceğim” diyor.

Çizimlerini bana uzatıyor. Kitap kapaklarına bakıyorum ve bayılıyorum. Aklımı alıyorlar.

“Benden birini seçmemi istemeyeceksin değil mi? Bunların her biri birbirinden güzel Emre” diyorum.

“Hadi ama öngörünü kullan. Senin muhteşem bir gözün var. Seçtiğin kapak insanları daima kendine çeker” diyor.

“Bu olsun” diyorum en beğendiğim kitap kapağını ona doğru çevirip.

Seçtiğim kitap kapağına bakıp iç geçiriyor.

“Bunu seçeceğini tahmin etmiştim” diyor.

Bu sırada, Demet kapıyı tıklatıp içeriye giriyor. Kahvelerimizi bırakırken Emre dik dik kıza bakıyor. Demet kapıdan çıkarken tek kaşımı kaldırıp başımı yana eğiyorum.

“O bakış ne öyle? Kızı neredeyse çiğ çiğ yiyecektin?” diyorum.

“Sana bir şey söyleyeceğim. Benden duy ki şoka girme” diyor.

“Beni çok az şey şoka sokar Emre, biliyorsun” diyorum.

“Seninki var ya bununla çıkıyor” diyor.

“Biliyorum” diyorum.

“Biliyor musun?” diyor şaşırarak.

“Biliyorum demeyeyim de, aralarında bir şey olduğunun farkındayım. Hafta başındaki toplantıda fark ettim” diyorum.

“Ne toplantısı, bana neden söylemedin?” diyor.

“Söyleme gereği duymadım. Batuhan ile ilgili hiçbir şey artık dikkatimi çekmiyor” diyorum.

“Batuhan’dan bahseden kim?” diyor.

“Sen kimden bahsediyorsun seninki diye?” diyorum.

“Yavuz Bey” diyor.

Şok. Evet, kesinlikle şu anda şoka girdim. Aklıma alışveriş merkezinde gördüğüm sarışın kız geliyor. O kız Demet miydi? Evet, olabilir. Ama o mu? Ben nasıl bunu atladım? Bu kız burada çalışırken Yavuz beni defalarca aramış olmalı. Tamam, bir kere aradı. Ama aradı yani.

“O benimki mi Emre?” diyorum ters ters.

“Seni şoka sokmayı başardım ha? Ya ne bileyim adam gitmeden önce sürekli seninle uğraşıyordu ya o yüzden seninki dedim” diyor gülerek.

“Biliyor musun, arkamdan iş çevrilmesinden hoşlanmam. Burak kuzenim diye getirdi Demet’i buraya. Bunu bana neden söylemediler? Hem Burak’ın kuzeni nasıl oluyor da Yavuz Bey ile birlikte?” diyorum.

“Kız her yerde bağır çağır anlatıyor. Nasıl sen duydun? Geçen yıl Burak’ın yazlığında tanışmışlar. Yavuz ile şöyle yaptık, yok buraya gittik, yok uzaya çıktık. Sürekli bir şeyler anlatıyor. Yemin ediyorum kusacağım senin bu sekreterin yüzünden. Senin otoritenden korkmuş olabilir. Bunun yüzünden içerisi kaynıyor. Özge, Betül ve bu, sabah şekerleri gibi sürekli çan çan çene çalışıyorlar. Tabii sen yine benden duymuş olma” diyor.

“Burak bunun farkında mı?” diyorum.

“Olmaz mı? Farkında değilmiş gibi yapıyor büyük ihtimalle” diyor.

“Ben de bilmiyormuş gibi davranmaya devam edeceğim o hâlde” diyorum.

Emre gittikten sonra pencerenin kenarına gidip manzarayı seyretmeye başlıyorum. İstanbul. Hayallerimi gerçeğe, umutlarımı ise felakete sürükleyen güzel şehir. Bu şehre ilk yerleştiğimde her şeyin bambaşka olacağını

. Olan ile hayal ettiğim arasında çok fark var. O zamanlar hayattan istediğim tek şey aşktı. Birine âşık olacaktım ve o, tüm umutsuzlukları tutup tersine çevirecekti. Bir daha asla mutsuz olmayacaktım. Kapımın çalması ile kendime geliyorum. Demet kapıdan sesleniyor.

“Berra Hanım, telefonunuzda bir problem mi var? Sizi arayamıyorum” diyor.

Masama gidiyorum. Telefon açık kalmış, kapatıyorum.

“Telefon açık kalmış Demet” diye sesleniyorum.

“Yavuz Bey arıyor” diyor.

“Bağlama, meşgul olduğumu söyle, ben dışarı çıkıyorum” diyorum.

Çantamı ve paltomu alıp kapıda dikilen Demet’in yanından geçip gidiyorum. Şaşkınlıkla arkamdan bakıyor. Yayınevinden çıkıp yürüyerek Şişhane’ye oradan da İstiklal Caddesi’ne çıkıyorum. Geçen yıllar buraya iyi davranmadı. Benim bildiğim İstiklal Caddesi ile bugünün İstiklal Caddesi arasında devasa bir fark var. Eskiden bu cadde bu kadar betonun hâkim olduğu bir yer değildi. Evet, yine turistler vardı ama bugünkü gibi Türkler azınlıkta değildi. Küçük bir Orta Doğu artık burası. İçim sıkılıyor İstiklal’i böyle gördükçe. Ara sokaklardan birinde üniversitedeyken çalıştığım bir bar var. Bu saatte henüz kapalı. Barın önündeki masalardan birine oturuyorum. Garson, henüz açmadıklarını söylemek için gelirken barın sahibi Servet Abi beni görüp garsona ben bakarım diye işaret ediyor.

“Ooo Berra, erkencisin” diyor.

Ayağa kalkıp yanaklarını öpüyorum.

“Naber, abi?” diyorum.

“İyilik abim, seni sormalı?” diyor.

Sandalyesini çekip ters çeviriyor ve karşıma oturuyor.

“İyi, bildiğin gibi değişen bir şey yok abi. Biraz sıkıldım iş yerinde kendimi buraya atayım dedim. Burayı görünce de iyice canım sıkıldı” diyorum caddede dolaşan insanları göstererek.

Konuşacağı sırada içeriden biri çağırıyor.

“Ben bir bakayım” diyerek ayağa kalkıyor. İçeriye giderken “Ne içersin?” diye soruyor.

“Bir ekstra gönder abi” diyorum.

“Aç mısın? Yemek var yersen” diyor.

“Yok, abi sağ ol” diyorum.

Başımı avuçlarımın arasına alıp gelip giden insanları izliyorum. Aradan geçen saatleri fark etmiyorum. Aradan geçen yılları fark etmediğim gibi. Bar açılıp da yüksek sesli müzik sokağı doldurduğunda kendimi zorla ayağa kaldırıyorum. Kasaya gidiyorum. Servet abi arkasını dönmüş garsonla konuşuyor. Çantamdan cüzdanımı çıkartıp sesleniyorum.

“Servet abi, benim borcum ne kadar?” diyorum.

Bana dönüyor. Yanıma doğru gelip cüzdanımı elimden alıyor. Cüzdanımı çantama sıkıştırırken, diğer eliyle yanağıma vuruyor.

“Senin paran burada geçmez. Hadi yürü de bir endamını göreyim” diyor.

Gülüp yanağına uzanıyorum. Öptükten sonra kırıtarak arkamı dönüyorum. Mekânın kapısına doğru yürüyorum. Dönüp bakıyorum. Öpücük atıyorum. Kahkaha atıyor.

Mekândan çıkıp İstiklal'den aşağıya doğru yürüyorum. Paltoma iyice sarılıyorum. Galata'ya doğru yürümeye başlıyorum. Şişhane'de ananas satıcılarından iki tane çubuk ananas satın alıyorum. Isırırken suyu elime yüzüme bulaşıyor. Telefonumu çantamdan alıp Korhan'ı arıyorum. Dördüncü çalışta açıyor.

“Bebeğim?” diyor.

“Şu anda ne yapıyorum biliyor musun?” diyorum.

“Hayır, anlattırsan bilirim” diyor.

“Şişhane'de ananas yiyorum” diyorum.

Gülüyor. Hayatımda ilk defa ananas yediğimde onunla birlikte buradaydık. Ömrümüzün büyük bir kısmında olduğu gibi.

“Benim yerime de ye” diyor.

Arkasından biri sesleniyor.

“Neyse tatlım işim var kapatıyorum. Eve geçince ararım” diyerek telefonu suratıma kapatıyor.

Sıkıntıyla telefonumu çantamın dibine atıyorum.

Cumartesi günü Ada ile düğün pastası seçmeye gidiyoruz. Pasta dükkânında kendimi cennete düşmüş gibi hissediyorum. Pasta şefi ardı ardına en güzel pastalarını bizim için servis ediyor. Ada ile çocuklar gibi gülüyoruz.

“Ada, ben burada yaşayabilir miyim?” diyorum, ağzım fıstık ve çikolatanın enfes büyüsü ile zapt edilmiş hâldeyken.

“Biz burada yaşayabilir miyiz?” diye soruyoruz pasta şefine dönüp bir ağızdan.

Pasta şefi bize gülümsüyor.

“Kızlar siz hep gelsenize buraya, neşemi yerine getirdiniz” diyor.

“Olur, geliriz” diyoruz birlikte.

Kafamı tabaklardan kaldırmadan “Artık bir tane seçebilir miyiz, midem bulanmaya başladı” diyorum.

“Hangisi sence?” diyor Ada.

“Bunu beğendim” diye tabaklardan bir tanesini uzatıyorum.

Sonra dayanamayıp “Bunu da beğendim, bunu da, bunu da” diye önüne bir dolu pasta tabağı yığıyorum.

Ada kafasını plan yapan çocuklar gibi masaya yaklaşıtıp fısıldıyor “Neden hepsini alamıyoruz ki?” diyor. Sırıttıyorum.

Pasta şefine dönüyorum “Biz bunların hepsini beğendik, ne yapacağız?” diyorum.

“Siz iyi pastadan anlıyorsunuz o hâlde. Karar vermenize yardımcı olayım madem. Şimdi söyleyin bakalım düğün ne zaman?” diyor.

Pasta seçme seremonimiz son bulduğunda Ada, sonsuzluk şeklinde dışı bembeyaz üzerinden pembe çiçekler sarkan dört katlı bir pasta seçiyor. İçi ise fıstıklar ve çikolata ile dolu. Tam bizim damak zevkimize göre. Pastacıdan çıkıp arabaya binerken cep telefonum çalıyor. Çantamdan çıkarıp ekranda Burak’ın numarasını görünce yüzümü buruşturuyorum.

“Efendim?” diyorum telefonu açıp.

“Berra, benim Burak müsait misin?” diyor.

Telefonun kayıtlı dingil. “Müsaitim, hayırdır?” diyorum.

“Berra, haftaya Paris’te kitap fuarı var. Birlikte katılmamız gerekiyor. Hazırlanması gereken belgelerle ilgili bir mail attım sana. Pazartesi günü bakar ayarlamaya başlarsın” diyor.

“Tamam, teşekkürler. Kaç gün sürecektir bu fuar?” diyorum.

“Üç gün. On yedi, on sekiz, on dokuz mart. Perşembe günü boşuz. Cuma sabahı uçakla geri döneceğiz. Ama istersen pazar sabahına çekebilirim biletleri, gezmeye vaktimiz olur” diyor.

“Üç günlük Paris tatiline hayır demem. Pazar sabahı daha iyi olur” diyorum.

“Tamamdır. Görüşürüz” diyor.

“Görüşürüz” diyorum.

Telefonu kapatıp arabaya binıyorum. Ada arayan kimdir gibi yüzüme bakıyor.

“Burak ya. Bu hafta değil, önümüzdeki hafta Paris’teki kitap fuarına gideceğiz. Onunla ilgili aramış” diyorum.

“Sana ters davranmaya devam ediyor mu?” diyor.

“Hayır, konuşup aramızdaki husumete son vermeye karar verdik” diyorum.

“Sen mi istedin? O kıcıyla düşünen salak iki lafı bir araya getirip bunları söyleyemez de o yüzden diyorum” diyor.

“Şaşırtıcı ama o istedi” diyorum.

“Birazcık beyni var demek ki. Batuhan ne âlemde?” diyor.

“Bilmiyorum, umurumda da değil artık. O lafı söyledikten sonra insan yerine bile koymuyorum artık Batuhan’ı” diyorum.

“Bak, bunu söylediğim için belki bana kızacaksın ama biri beni de senin yaptığın gibi aldatırsa ben de aynı söyleyordim” diyor.

“Söylediği şeyi haklı mı buluyorsun?” diyorum.

“Hayır, tabii ki haklı bulmuyorum ama anlıyorum. Batuhan’ın canı yanıyor. Aksini düşünmesini bekleyemezsin. Hiçbir şey olmamış gibi davranırsa problem vardır” diyor.

“Ben hiçbir şey olmamış gibi davranmasını istemiyorum ki bir derdi varsa gelsin benimle konuşsun. Milletin ortasında laf atmasın” diyorum.

“Yine de çocuktan esaslı bir özür dilemen gerek” diyor.

Pencereyi açıp sigarasını yakıyor. Ben de müziği açıyorum. İmany, “You Will Never Know” söylüyor.

“Sinemaya gidelim mi?” diyor Ada sigarasının külünü silkelerken.

“Hangi filme gideceğiz. Vizyonda güzel bir film var mı?” diyorum.

“Buluruz bir şeyler” diyor.

Yakınlardaki bir alışveriş merkezine gitmek için U dönüşü yapıyorum.

Hafta boyunca Paris’teki fuar ile ilgili hazırlıklar ile uğraştım. İşyerinde yoğun bir çalışma temposu vardı. Burak ile birlikte fuardaki standımız ile ilgili çalışmalarımızı bitirdik. Herkes ayrı koşturdu. Cumartesi gününü kendi bavulumu

hazırlamaya ayırdım. Kendime küçük bir bavul hazırladım. Bir spor, bir topuklu ayakkabı, bir eşofman takımı, tişörtler, iki elbise, iç çamaşırları ve bilgisayarımı aldım yanıma. Ya lazım olursa diye bavul doldurmak içimden gelmedi. Hem de köye gitmiyorum. Bir şey lazım olursa oradan alabilirim. Bu Paris'e ilk gidişim değil.

Pazar günü öğleden sonra, Orly Havaalanı'na iniyor uçak. Uçaktan indiğim anda içim rahatlıyor. Yükseklik korkum olduğu gibi uçaktan da korkuyorum çünkü. Her uçağa bindiğimde ilaç alıp uyumayı tercih ediyorum ki huzursuz olmayayım. Akşam otele vardığımızda Burak ile kendimizi odalarımıza atıyoruz. Akşam yemekte buluşmak üzere sözleşiyoruz. Odama gidip bavulumu yatağın kenarına bırakıp kendimi yatağa atıyorum.

Uyandığımda saate bakıyorum. Yemek saatini kaçırmışım. Yemek için dışarı çıkmaya karar veriyorum. Duşa giriyorum. Duştan sonra saçlarımı kurulayıp üzerime eşofmanlarımı giyip çantamı kontrol ediyorum. Lazım olabilecek bütün belgelerimin yanımda olduğundan emin olunca odadan çıkıyorum. Burak'ın kapısını çalıyorum. Odasının kapısını açmıyor. Lobiye iniyorum. Lobiye inip oturduğum zaman iki adımın resepsiyon görevlisi ile tartışması dikkatimi çekiyor. Dikkatli baktığımda lobideki adamlardan birinin Yavuz olduğunu görüyorum. Fuara katılacaklarını bilmiyordum. Yanlarına doğru gidiyorum. Yavuz, görevliye İngilizce olarak bir şeyler anlatmaya çalışıyor.

“İyi akşamlar, Yavuz Bey. Bir problem mi var?” diyorum.

Sesime dönen Yavuz, beni görünce önce şaşırıyor, sonra da gülümsüyor.

“İyi akşamlar, Berra Hanım. Burada olacağınızı tahmin etmeliydim. Otele iki ayrı oda için rezervasyon yaptırдық.

Ama bu adam ikimizi birden aynı odaya yerleştirmiş. Bu arada sizi tanıştırmadım Ozan Bey, Berra Hanım” yanındaki adamı göstererek.

“Memnun oldum, Ozan Bey” diyorum adama elimi uzatıp.

Adam elimi alıp dudaklarına götürüyor. Elimini öperken gözlerimin içine bakıyor.

“Memnun oldum, Berra Hanım” diyor.

Gülümsüyorum.

“Eee, burada neler oluyor bir bakalım” diyorum. Resepsiyona yaklaşıyorum.

“İyi akşamlar, rica etsem bana yardımcı olabilir misiniz?” diyorum Fransızca.

Resepsiyonist sonunda Fransızca konuşan birini bulabildiği için Tanrı’ya şükreder bir hâlde cevap veriyor.

“İyi akşamlar hanımefendi, buyurun nasıl yardımcı olabilirim?” diyor.

“Beyefendilerin rezervasyonu hatalı yapılmış. İki ayrı oda ayırtmışlar ama sanırım bir yanlış anlaşılma oldu. Rica etsem iki ayrı oda ayarlayabilir misiniz?” diyorum.

“Tabii hanımefendi yardımcı olalım, beyefendilerin pasaportlarını rica edebilir miyim?” diyor.

Dönüp yüzlerine bakıyorum.

“Pasaportlarınızı istiyor. Bu kadarını anlamışsınızdır diye tahmin ediyorum” diyorum.

Yavuz ve arkadaşı pasaportlarını resepsiyon görevlisine uzatıyorlar. İşlemleri yapılırken Yavuz bana dönüyor.

“Teşekkür ederim, Berra” diyor.

“Rica ederim. İyi akşamlar” diyerek yanlarından ayrılıyorum.

Otelden çıkmak için kapıya doğru yürüyorum. Arkamdan baktığının farkındayım. Otelden çıkıp Eyfel’e doğru yürümeye başlıyorum. Oradaki kafelerden birinde bir şeyler atıştırabilirim. Kulenin parlak ışıkları altında cep telefonum ile kendi fotoğrafımı çekip, Ada’ya atıyorum. Otelimizi Eyfel’e bu kadar yakın bir yerden seçmekle akıllılık etmişiz.

Otele geri döndüğümde, hafif bir kokteylin yeniden uyumama yardımcı olacağını düşünerek otelin barına iniyorum. Barda, Burak, Yavuz ve arkadaşı Ozan’ı sohbet ederken görüyorum. Görünmemeye çalışıyorum. Ve maalesef başarılı olamıyorum. Ozan beni görünce sesleniyor.

“Berra Hanım, merhaba. Bize katılmaz mısınız?” diyor.

Mecburen gülümseyip masaya doğru ilerliyorum.

“Bugün Berra Hanım, hayatımızı kurtardı. O olmasaydı sabaha kadar bu adamın horlamasını çekecektim” diyor Ozan.

Söylediği bu şey için Yavuz’un suratının kasıldığını görüyorum. Onun yüzü kasılınca ben de kaskatı kesiliyorum. Ozan söylediği şeyin hoş karşılanmadığını fark ediyor. Bana dönüyor.

“Ne içersiniz?” diyor.

“Ben sipariş ederim, siz zahmet etmeyin” diyorum.

Garsona elimle işaret ediyorum. Garson masamıza geliyor.

“Bir bardak su lütfen” diyorum Fransızca.

Garson başını sallayıp suyumu getirmek üzere gidiyor. Bu adamın yanında ciddiyetimi korumaya karar veriyorum.

“Fransızca’yı bu kadar iyi konuşabildiğini bilmiyordum” diyor Burak.

“Duymak için fırsatın olmadı” diyerek gülümsüyorum.

Garson suyumu getiriyor. Üçü de suyuma şaşkın şaşkın bakıyorlar. Suyumdan kocaman bir yudum alıyorum. Ben suyumu yudumlarken Ozan “Fransızca’yı nerede öğrendiniz?” diyor.

“Galatasaray Lisesi mezunuyum” diyorum.

Göz ucuyla Yavuz’a bakıp bana dönüyor.

“Herkes Yavuz ile çalışamaz. Siz iyi dayanmışsınız” diyor.

“Disiplini, boşboğazlığa tercih ederim” diyorum dik dik.

Yavuz’un dudaklarının kenarları kıvrılıyor. Gülümsemesini bastırmaya çalıştığını fark ediyorum. Ayağa kalkıyorum.

“Her neyse, ben artık odama geçeyim. İyi akşamlar beyler” diyorum.

Ozan da benimle birlikte ayağa kalkıyor.

“Odanıza kadar size eşlik edeyim” diyor.

“Teşekkür ederim ama tek başıma yolu bulabilecek yaşıyım. İyi geceler” diyerek dönüp odama gidiyorum.

Ertesi gün erkenden uyanıp fuara gitmek üzere hazırlanıyorum. Fuardaki başarımız biraz da pazarlama yeteneklerimizi iyi kullanmamızla ilgili ve böyle durumlarda dış

görünüş kurtarıcı hale geliyor. Saçlarımı düzeltiyorum. Düzgün kıvrımlar halinde sol omzumdan aşağıya doğru dökülüyorlar. Derin v yakalı, uzun kollu, dizimin hemen altında biten dar siyah elbisemi, siyah çorap ve ayakkabılar ile giyip, inci bir kolye ile tamamlıyorum. Makyaj ile gözlerimi belirgin hale getiriyorum. Dudaklarıma hafif bir parlattıcı sürüp çantamı alıp odamdan çıkıyorum.

Kahvaltı salonuna iniyorum. Kahvaltı salonuna girdiğimde Yavuz'un gözleri beni yakalıyor. Ozan ve Burak ile beraber oturuyor. Bana o ıslıl ıslıl gülümsemesini gönderiyor. Yanlarına gidiyorum.

"Günaydın, beyler" diyorum.

Ozan beni görünce elindeki fincanı masaya bırakıyor.

"Berra Hanım, bu sözlerim için beni bağışlayın ama gözlerimi sizden alamıyorum" diyor.

"Teşekkür ederim Ozan Bey. Afiyet olsun" diyorum. Bey kısmını özellikle vurguluyorum.

Etraftaki boş masalara bakıyorum. Ozan, masalara bakındığımı fark ediyor ve soracağını bildiğim soruyu soruyor.

"Bizimle oturmaz mısınız?" diyor.

Masaya davet etmesini beklediğim kişi sen değilsin.

"Teşekkür ederim, dışarıda oturacağım" diyorum.

Masadakilere gülümseyip otelin bahçesine çıkıyorum. Boş masalardan birine oturuyorum. Kahvaltı olarak bir meyve salatası istiyorum. Kahvaltımı beklerken gazeteleri karıştırmaya başlıyorum.

"Daha önce Paris'e gelmiş miydin?" sorusu ile yerimden sıçıyorum.

Kafamı gazeteden kaldırdığımda Yavuz'u karşımdaki sandalyede otururken buluyorum. Şaşkın halime gülüyor.

“Bir şeyler okurken öyle derine dalıyorsun ki. Bu halinle çok sevimli görünüyorsun” diyor.

Güzel görünüyorum, sevimli görünüyorum. Ama bunların hiçbiri değilim öyle mi? Sözlerine cevap vermemeyi tercih ediyorum. Gazeteyi katlayıp kenara koyuyorum. Garsonun getirdiği meyve salatasını didikliyorum.

“Neden doğru düzgün kahvaltı etmiyorsun? Bununla bütün bir gün ayakta duramazsın fuarda” diyor.

“Kahvaltı etmeyi sevmiyorum Yavuz Bey, kahvaltı atlamayı tercih ettiğim bir öğün” diyorum.

“Bana Yavuz Bey demeyi keser misin?” diyor.

“Adınızın bu olduğunu sanıyordum” diyorum.

“Evet, adım Yavuz ama sen her Yavuz Bey dediğinde sinirim tepeme çıkıyor” diyor.

“Niyetim sizi kızdırmak değildi” diyorum.

“Kızdırmak istemiyorsan, şu bey şeyini unut artık” diyor. Soluk alıp devam ediyor.

“Yemek yediğimiz gün neden beni bırakıp gittin?” diyor.

Sorusuna cevap vermiyorum. Masadan kalkıp gidiyor. Meyve tabağını ileriye itip kollarımla kendime sarılıyorum.

Fuardaki ilk günün sonunda otele geri döndüğümüzde kendimi odama atıyorum. Değil yemek yemeye gitmek, kolumu kaldıracak halim yok. Yatağıma doğru ilerlerken karpım çalınıyor. Dönüp kapıyı açıyorum. Yavuz fırtına gibi odama dalıyor. Sanki bir şey arıyor gibi.

“Ozan burada mı?” diye soruyor.

Tavrını taklit ederek “Ozan neden burada olsun?” diyorum.

Oflayıp elleri ile yüzünü ovalıyor.

“Berra sana bir şey soracağım, o gün kapına geldiğimde evdeki adam sevgilin miydi?” diyor.

Sorduğu soruyu algılamaya çalışıyorum. Bir yandan da ayakta durmaya çabalıyorum.

“Yavuz, sonra konuşabilir miyiz? Bitkin bir hâldeyim” diyorum.

Söylediklerimi umursamıyor.

“Bir cevap istiyorum ve almadan gitmeyeceğim” diyor.

Yanıma gelip kollarımdan tutuyor. Gözlerinin içine bakıyorum. Güç bela dudaklarımı oynatıyorum.

“Hayır, Yavuz, o benim sevgilim değildi” diyorum.

Kollarına yığılıyorum.

Otel odasındaki yatağında gözlerimi açıyorum. Yavuz bana sarılmış. Kollarındayım. Kokusunu içime çekiyorum. Kokusu içimde bir yerlere kadar uzanıyor. Tarif edemiyorum. Ben kıpırdanıncaya doğru olup ayağa kalkıyor.

“Bir şeylerden kaçmak istediğinde sürekli bayılıyor musun? Yöntemin bu mu?” diyor.

Gözümün içine bakıyor. Gözlerinden alevler çıkıyor. Bana sinirli. Bana çok sinirli. Yatakta doğrulup sırtımı yastıklara yaslıyorum. Gözlerimi ellerime dikiyorum. O bana böyle baktığında kendimi çocuk gibi hissediyorum. Alt du-dağım seğirmeye başlıyor. Halimi görünce şaşırıyor. Ağla-maya başlıyorum.

“Ben, ben, ben çok açım. Bütün gün hiçbir şey yemedim” diyorum.

Ağlamam hıçkırıklara dönüşüyor. Gelip yanıma oturuyor. Yüzümü ellerinin arasına alıyor. Gözlerimin içerisine bakıyor.

“Bu yüzden mi bayıldın?” diyor.

Burnumu çekip kafamı sallıyorum.

“Şekerim düştü galiba, baksana çocuk gibi ağlıyorum” diyorum bir yandan ağlayıp bir yandan gülererek.

Başını iki yana sallıyor. Uzanıp telefonu alıyor. Oda servisini arıyor. Menüye bakıp, bana bazı yemekler söylüyor. Kafamı sallıyorum. Yemekleri sipariş ettikten sonra ayağa kalkıyor. Elini uzatıp beni ayağa kaldırıyor.

“Şimdi seni şu kıyafetten kurtaralım, bütün gün bunların içinde sıkılmışsındır” diyor.

Buruk gülümsüyorum. Elimden tutarak banyoya götürüyor. Suyu açıp sıcaklığına bakıyor.

“Çok fazla sıcak su kullanma. Açsın, kendinde değilsin, tekrar bayılabilirsin” diyor.

Başımı sallıyorum. Banyodan çıkıyor. Ben duştayken, oda servisinin yemekleri getirdiğini duyuyorum. Kafamı kapıdan uzatıyorum.

“Şey, eşofmanıma ve bir tişörte ihtiyacım var” diye sesleniyorum.

Bavulumun fermuarını açtığını duyuyorum.

Gözleri elleri ile örtülü eşyalarımı bana uzatıyor. Banyoda giyindikten sonra kafamda havlu ile odaya geri dönüyorum.

“Hadi, hemen otur soğutma yemekleri” diyor.

Yemek yiyecek olmanın heyecanı ile cam kenarındaki masaya atıyorum kendimi. Perdeleri açmış. Bütün Paris ayaklarımızın altında. Ama umurumda değil. Ben şu anda yemek yiyorum. İştahla yemeğe başlayınca gülmeye başlıyor.

“Yavaş ol, boğulacaksın” diyor.

Omuz silkiyorum. Halime kafa sallıyor.

“Nasıl oluyor da bu bavul sana yetiyor?” diyor bavulumu göstererek.

Ağzımdaki lokmamı yutup yenisini yemeye hazırlanırken cevap veriyorum.

“Seyahatlere fazla eşya götüren tiplerden değilim” diyorum.

“Şaşırmadım dersem yalan söylemiş olurum” diyor.

“Anlamadım” diyorum.

“Sen her zaman güzel ve özenli giyiniyorsun. Derli toplu. Şık. Bütün bu şıklığı bu bavul ile sağlıyor olman şaşkınlık veriyor. Eski karım Paris’e ilk geldiğimizde on tane bavul ile birlikte gelmişti. Ve hiçbir zaman senin yarın kadar bile şık olamadı” diyor.

Karım mı? Evli miymiş? İşte bu benim duymayı beklediğim en son şey. Ama çok genç. Kaşlarım otomatikman havaya kalkıyor.

“Evli miydin?” diyorum.

“Sekiz yıl önce ayrıldım. Üniversiteden sonra evlendik. Beş sene sonra ayrıldık” diyor.

“Üzerime vazife değil ama neden ayrıldınız?” diyorum.

Buruk gülümsüyor.

“Aldattım” diyor sonunda.

Verdiği bu cevabın beni şaşırtması gerekir ama şaşırmıyorum. Yediğim yemek ile birlikte zihnim normal yerine gelirken kapıdan girdiğinde sorduğu soruyu hatırlıyorum.

“Kapıdan girdiğinde Ozan burada mı, dedin. Neden bunu sordun?” diyorum.

Cevap vermeden önce sıkıntılı bir şekilde iç çekiyor.

“Seninle bir şeyler yaşamak istediğine dair bir imada bulundu” diyor.

“Yaşayabilir. Bu seni neden ilgilendiriyor ki?” diyorum.

Gözlerinde kıvılcımlar çakarak bana doğru eğiliyor.

“Yaşayabilir mi?” diyor.

“Hayır” diyorum gülümseyerek.

Rahatlayarak arkasına yaslanıyor.

“Ama bir başkası ile ne yaşayıp yaşamayacağım seni neden ilgilendiriyor? Neticede arkadaş değiliz” diyorum.

“Arkadaş olmak mı istiyorsun?” diyor.

“Neden konuyu değiştiriyorsun?” diyorum.

“Ben en azından cevap veriyorum” diyor.

Kollarımı bağlayıp dik dik yüzüne bakıyorum.

“Neden yemek yediğimiz gece beni bırakıp gittin?” diyor.

Bu sorunun cevabını almadan beni rahat bırakmayacak gibi görünüyor. Pencereden dışarıya bakarak sorusunu yanıtlıyorum.

“Orada durmuş, sevgili gibi tartışıyorduk. Ve bu beni rahatsız etti” diyorum.

“Neden, benimle sevgili olman o kadar rahatsızlık verici bir düşünce mi?” diyor.

“Hayır, seninle ilgili kötü bir yan yok. Mesele tamamen benim ile ilgili. Kendimi bildiğim hâlde bir ilişkiye başlıyorum. Ve sonra ardımda kırık bir kalp bırakıyorum” diyorum.

“Neden deneyip görmek yerine, peşin hükümlerle yola çıkıyorsun. Belki de sonunda ne olacağına çok fazla odaklandığın için öyle oluyordur” diyor.

Pencereden dışarıya, manzaraya bakıyor.

“Seninle konuşurken açık sözlü olmam gerekiyor, değil mi? Dolaylı cümlelerden hoşlanmıyorsun” diyor bana dönüp.

Kafamı sallıyorum. Dudaklarını sıkıyor.

“Birbirimize doğru çekildiğimizizin farkındasın değil mi? Beni düşünmeden durmadığını biliyorum. Çünkü ben de sürekli seni düşünüyorum” diyor.

“İlişkinde mutlu değil misin?” diyorum.

Sorumu duyunca şaşkınlıkla bana bakıyor.

“İlişkim mi?” diyor.

“Demet’ten bahsediyorum” diyorum.

“Benim Demet ile aramda hiçbir şey yok!” diyor.

Yüzüne bakıyorum. Yalan söylemediği apaçık ortada.

“Şirketin orta yerinde herkese aşkıınızdan bahsedip duruyor haftalardır. Hem sizi alışveriş merkezinde gördüğümü hatırlıyorum” diyorum.

“Gerçekten böyle şeyler mi anlatıyor Demet?” diyor. Şaşkınlıkla başını iki yana sallıyor. “Benim burs verdiğim

öğrencilerden biriydi Demet. Bunun dışında benim onunla bir ilgim yok. Alışveriş merkezinde yanımda gördüğün kadının Demet değildi” diyor.

“Anladım” diyorum.

Bir süre sessizlik içinde Eyfel’i izliyoruz. Yavuz duyduklarını hazmetmek için derin bir nefes alıp masadaki sürahiye uzanıyor. Bardağı da alıp yarısına kadar su doldurup içiyor. Elleri bakıyorum. Çok güzel elleri var. O ellerin bedenimde dolaşmasını istiyorum. İçimde bir kıpırtı oluyor. Yerimde kıpırdanıyorum. Ben hareket edince bana dönüyor. Gözlerimin içine bakıyor.

“Benimle deneyip görmeye var mısınız?” diyor.

“Sana sadakat yemini edemem” diyorum.

Alev saçan gözlerle bana bakıyor. Sonunda bana hak verir gibi bir tavırla cevap veriyor.

“Ben de öyle. Başlamadan önce bazı şeyleri konuşmamız ikimiz için de iyi olur” diyor.

“Evet, iyi olur” diyorum.

“Bana hiçbir konuda yalan söyleme. Birisiyle bir şeyler yaşarsan bunu bilmek istiyorum. Benimle her şeyi konuşabilmeni istiyorum” diyor.

“Senin istediklerinin yanı sıra ben de bana gelecekten bahsetmeni istemiyorum” diyorum.

“Bahsetmem” diyor.

“O hâlde, deneyelim” diyorum.

Gülümsüyor. Uzanıp elimi tutuyor. Elinin sıcaklığı benim ürpermesine neden oluyor. Elim yavaşça dudaklarına götürüyor. Öpmesini beklerken elimi çevirip avucumu açıyor. Orayı öpüyor. İçim eriyor. Gülümseyerek yüzüne bakıyorum. Bana bakıyor.

“Bu gülüşün kaç gecedir rüyalarımı süslediğini biliyor musun?” diyor.

Elimi tutarak ayağa kaldırıyor.

“Geç oldu, ben artık odama gidiyorum” diyor.

Hayal kırıklığı içerisinde yüzüne bakıyorum. Bu halime gülüyor.

“Sanırım burada kalmamı bekliyordun?” diyor.

“Evet, burada kalacağını düşünmüştüm” diyorum.

“Bunu istiyor musun?” diyor.

“Evet, istiyorum” diyorum gözünün içine bakıp.

“Peki, o zaman üzerimi değiştirip geri geleceğim” diyor.

Dönüp odadan çıkıyor. Onu beklerken oda servisini arıyorum. Gelip tabakları götürüyorlar. Kendimi banyoya atıp dişlerimi fırçalıyorum. Saçlarımı düzeltip topluyorum. Parfümümü sıkarken kapı çalınıyor. Kapıyı açıyorum. İçeri giriyor. Siyah bir eşofman ve tişört ile seksi görünebilecek kadar yakışıklı bir adam. Yatağı açıp, uzanıyor. Ben de onu seyrederim. Başını kaldırıp bana bakıyor.

“Uyumayı düşünmüyor musun?” diye soruyor.

Işığı söndürüp, yanına yatıyorum. İkimizde gergin bir hâlde tavana bakıyoruz. Kıkırdamaya başlıyorum. O da bana katılıyor.

“Kendimi yeni yetmeler gibi hissediyorum senin yanında” diyor.

Üzerimdeki gerginliği atıp yatakta yanına doğru yaklaşıyorum. Başımı göğsüne yaslayıp beline sarılıyorum. O güzel kokusu içimi dolduruyor. Kolunu kaldırıp omuzlarıma doluyor.

“Bana neden nilüfer gönderdin?” diyorum.

Kaşlarını çattığını hissedebiliyorum.

“Anlamını bilmiyor musun?” diyor.

“Hayır” diyorum.

“Nilüfer şahsına münhasır bir çiçektir. Bana seni hatırlatıyor” diyor.

“Nasıl?” diyorum.

“Direnci ve zorlukları fırsata dönüştürmeyi temsil eder. Bataklıkta ve çamurlu alanlarda bile hiç lekelenmeyen bir saflığın ve güzelliğin sembolüdür. Gün batımında yapraklarını kapatıp çamura dalsa bile Güneş doğduğunda hiçbir şekilde kirlenmeden suyun yüzeyine yeniden çıkar. Kokusu büyüleyicidir. Genellikle bilinmez ama meyvedir aslında. Yeni bir geleceğin habercisidir” diyor.

Gelecekte bahsetmemesi konusundaki isteğimi hatırlatmak istiyorum ama çenemi kapalı tutuyorum. Nefesini dinlerken bitkinliğim beni ele geçiriyor. Uykuya dalmadan önce hatırladığım son şey uzanıp alnımdan öpmesi oluyor.

Sabah uyandığımda Yavuz yanımda değil. Bu beni şaşırtıyor. Saate bakıyorum. Fuara yetişebilmem için hemen kalkıp giyinmem ve kahvaltıya inmem gerek. Lacivert, beyaz puanlı şifon elbisemi giyiyorum. Saçlarımı tarayıp sıkı bir topuz yapıyorum. Topuklularımı ayağıma geçirip, çantamı alıyorum. Kapıyı açtığımda Yavuz’u eli havada kapıyı çalmak üzereyken buluyorum. Kapıyı çalmak üzere hazırladığı yumruğunu açıp bana el sallıyor. Gülümsüyorum. Uzanıp yanağımı öpüyor.

“Günaydın” diyorum.

“Günaydın. Yanında uyanmayı tercih ederdim” diyorum.

“Alışkın olmadığımız bir durum. Rahatsız olacağını düşünmüştüm ama yanıldım sanırım. Bundan sonra sen uyanmadan bir yere gitmem” diyor.

“Aynen öyle” diyorum.

Birlikte asansöre biniyoruz. Asansörde elime uzanıp tutuyor. Şaşkınlıkla yüzüne bakıyorum.

“Benimle birlikteysen, benimle birliktessin demektir. Herkesin bunu bilmesini isterim” diyor.

“Henüz çok erken değil mi?” diyorum.

“Şimdi ya da sonra öğrenmeleri neyi değiştirir?” diyor.

“Bu benim hakkımda düşündüklerini haklı çıkarır” diyorum.

Elimi avucundan çekiyorum. Asansörün kapıları açılıyor. Ben asansörden çıkarken tekrar elimi tutuyor.

“İnsanların ne düşündüklerini umursamayan biri olduğumu sanıyordum” diyor.

Beni kendi silahım ile vuruyor. İnliyorum. Kahvaltı salonuna elele girdiğimizde Burak bizi görüyor. İçtiği çay boğazına takılıyor. Öksürüyor. Onun baktığı yönü gören Ozan da kafasını çeviriyor ve kaşlarını çatıyor. Yavuz gülümsemesini saklamaya çalışıyor.

“O surat ne öyle?” diyorum.

Omuz silkiyor.

Yarın fuarın son günü, ondan sonra özgür olacağım. Bu düşünce ile yayınevimize ayrılan bölümde Burak'ın

yanında oturuyorum. Bugün düne göre daha sakin bir gün. Benim aklım ise bambaşka bir yerde. Yavuz'u düşünüyorum. Ona doğru çekildiğim konusunda haklı. Zaten ne söylerse söylesin haklı. Bu beni sinir eden bir özelliği. Mantıklı olduğunu düşündüğüm her fikrimi bir saçmalıkmiş gibi göstermeyi başarıyor. Ve buna beni de inandırıyor. Tanıştığımız günden beri.

“Berra sana bir şey soracağım” diyor Burak ve düşüncelerimden ayrılıyorum.

“Sor, dinliyorum” diyorum.

“Yavuz Bey ile ilişkiniz ne zaman başladı?” diyor.

Bunu sormasını bekliyordum. Zaten bizi gördüğü andan beri somurtup duruyor.

“Dün gece” diyorum.

“Buna inanayım mı?” diyor.

“İnanmaman için sebeplerin var, haklısın” diyorum.

“Batuhan'ı haklı çıkarmadığına inanmak istiyorum sadece” diyor.

Gözlerine bakıyorum.

“Doğruyu söylüyorum, Burak. İlişkimiz dün gece başladı” diyorum.

“Bu sefer sana inanmayı seçiyorum” diyor.

“Teşekkürler” diyorum gülümseyerek.

Akşam olduğunda otele yalnız dönüyorum. Yavuz, Burak ve Ozan birlikte içki içmek için bir yerlere gidiyorlar. Yavuz haricinde kimseye tahammül edemeyeceğimi bildiğim için onlara katılmıyorum. Burak ile samimi olmak istemiyorum. Ozan'a ise ilk gördüğüm andan beri uyuz

oluyorum. Odamda oturup bilgisayarımı açıyorum. İstanbul'a döndüğümde okumak zorunda kalacağım kitaplardan birini açıp incelemeye başlıyorum. Odaya yemek söylüyorum. Yemek yerken Ada'ya mesaj atıyorum. Dönüyor. Yemeğim bittiğinde kalkıp duşa giriyorum. Duşa suyun bedenimden akışı beni çılgına çeviriyor. Yavuz'u düşünüyorum. Ellerini. Elleriyle yapacağı şeylerin hayalini kuruyorum. Suyu bacaklarımın arasına tutuyorum. Bütün bedenim kasılıyor. Kapı çalmaya başlıyor. Kapının tıklandığını duymamla güzel hayalim yarıda kalıyor. Bornozu üzerime geçirip kapıyı gidiyorum.

Kapıyı açınca otel görevlilerinden birini karşımda buluyorum. Bana iyi akşamlar dileyerek elindeki kartı uzatıyor. Şaşkınlıkla alıp kapıyı kapatıyorum. Kartı okumak için yatağıma oturuyorum. Kartın üzerine altın rengi bir mürekkep ile yazılmış yazıyı okuyorum.

“Matmazel, umarım sizi rahatsız etmiyordumdur. Gelin ve benimle bir içki için. Bütün sevgimle.”

“Bütün sevgimle mi?” El yazısını tanımıyorum. Yavuz'un el yazısı olmadığını biliyorum. Onun el yazısını tanıyorum. Fransızca yazılmış bir kart olsaydı oteldeki müşterilerden birinin göndermiş olduğunu düşünebilirdim. Ama Türkçe. Kartı yazanın Ozan olmaması için dua ederek saçlarımı kuruluyorum. Üzerime eşofman ve tişörtümü geçirip, otelin barına iniyorum. Görünürlerde tanıdığım hiç kimse yok. Barın gerisinde bana kartı getiren kişiyi görüyorum. Yanına gidip kartı kimin verdiğini soracakken biri omzuma dokunuyor. Arkamı dönüyorum ve babamı gülümseyen gözlerle bana bakarken buluyorum.

“Baba, senin ne işin var burada?” diyerek boynuna sarılıyorum.

“Kuşlar bana senin burada olduğunu haber verdi” diyor.

“Söyle o mavi gözlü kuşa, benimle ilgili her şeyi sana haber vermekten vazgeçsin” diyorum.

Gülüyor. Masalardan birine doğru ilerliyoruz. Yan yana oturup birbirimizi seyreliyoruz. Saçlarında artık siyahlardan çok beyazlar var. Ama bu haliyle bile birçok kadına kalp krizi geçirebilecek kadar yakışıklı. Koyu lacivert gözlerinde o en sevdiğim muzip parıltı gizli.

“Biliyor musun? Sen küçükken saçlarındaki kıvrıcıkların büyüdüğünde kaybolmaması için çok dua etmişim” diyor eline aldığı saç buklele oynarken.

“Demek bu baş belası saçların sebebi sensin. Teşekkürler baba. Çok makbule geçti” diyorum.

Gülüyor. Gülümsemeyi çok seven bir babam var. Gülümsemenin yakıştığı bir babam var. Annem her şeye gülmemi babamdan aldığımı söyler. Biz her zor durumu gülererek atlatmayı severiz. Annem ise tam tersi bağırıp çağırmayı tercih eder. Onun tüm o gürültücü yanları benim ruhumda yankı bulmuş. Benim içim savaşıırken yüzüm gülümser. Ben büyük acılardan dahi gülererek geçerim.

“Annen nasıl?” diyor.

“Bilmem, her zamanki gibi. Her aradığımda beni çileden çıkarttığı için artık o aramadığı sürece aramıyorum” diyorum.

“O kadar sık aramıyor ha?” diyor.

“Hayır, umurunda olduğumu sanmıyorum. Kendi dünyasına hapsedilmiş durumda” diyorum.

“Ona değil de bana çektiğin için kendimi şanslı hissediyorum. Bana düşman iki kadınla uğraşamazdım” diyor.

“Annem sana düşman değil ki. Sadece kendisi dışında hiç kimse umurunda değil” diyorum.

“Bu da beni çileden çıkartıyor” diyor.

Gülüyorum. Kolunu omzuma atıyor. Ben de kanatlarının altına sığınıyorum. Başımı omzuna yaslıyorum.

“Yalnız büyümek zorunda kaldığın için özür dilerim” diyor.

“Baba her konuşmamızda şunu söylemekten vazgeç. Ben yalnız falan büyümedim” diyorum.

Başımın tepesini öpüyor. Biz konuşurken Yavuz, Burak ve Ozan barın kapısından içeri giriyorlar. Bizi görünce Burak ve Ozan şaşkına dönüyor. Yavuz bir an duruyor ve sonra gülümseyerek yanımıza doğru yürümeye başlıyor. Burak ve Ozan onun arkasından geliyorlar.

“İyi akşamlar, Serdar Bey” diyor Yavuz babama elini uzatarak.

Yavuz’un doğru yaptığı tahminine şaşırarak yüzüne bakıyorum. Babam ismini bilen bu adamın kim olduğunu düşünürken elini omzumdan çekiyor.

“İyi akşamlar” diyerek elini uzatıyor.

Babam bana bakıyor. Bir an önce konuşup tanıştırmam gerektiğinin farkındayım. Konuşamıyorum.

“Berra, tatlım bizi tanıştırmayacak mısın?” diyor babam.

Babamın sesi beni kendime getiriyor. Yüzüne bakıp dünyaya geri dönüyorum.

“Baba, Yavuz Bey benim...” diye cümleye giriyorum.

“Serdar Bey, ben Berra’nın sevgilisiyim” diyerek cümlemi tamamlıyor Yavuz.

Nutkum tutulmuş bir biçimde söylediği şeyi idrak etmeye çalışıyorum. Babamın kaşları havaya kalkıyor.

“Öyle mi? Bir sevgilin olduğunu bilmiyordum kızım. Buyurun oturun lütfen, hep beraber birer içki içelim” diyor babam.

Burak ve Ozan, sırayla babam ile tanışıyorlar. Ben gerilmiş durumdayım. Masada hoş bir sohbet dönüyor ama ben oralı bile değilim. Garsonun getirdiği martinileri birbiri ardına devirmekle meşgulüm zira. Yavuz her yeni gelen bardağa somurtarak bakıyor. Babam halinden memnun görünüyor.

Gece yarısına doğru babam odasına çıkmak için izin istiyor. Babamdan sonra Burak ve Ozan da masadan kalkıp odalarına gidiyorlar. Yavuz ile baş başa kalıyoruz.

“Babam olduğunu nereden anladın?” diye çıkışıyorum.

“Beyni olmayan biri bile ikinize baktığı zaman birbirinize ne kadar benzediğinizi görür” diyor sinirle.

“Adını nereden biliyorsun?” diyorum.

“Bu ses tonunun sebebi ne? Babanla tanışmış olmam mı?” diyor.

“Soruma cevap ver” diyorum.

“Seni işe alanın ben olduğumu unutuyorsun. Bütün kimlik bilgilerini biliyorum Berra” diyor.

Bir an düşünüp, hızlı hızlı saymaya başlıyor.

“Annenin adı, Ayla Tandoğan. Doğum yerin, Kızılay, Ankara. Doğum tarihin, 21 Mart 1989. Mezuniyet Galatasaray Üniversitesi’nde iletişim okudun. Anadilin gibi İngilizce, Fransızca konuşabiliyorsun. Eski uygarlık dillerini tercüme edebilirsin. Hiyeroglif yazıları da buna dâhil. Kimliğinde

yazmasının yanı sıra, babanın adını, mülakatta sana hiyeroglif yazısını nereden öğrendiniz diye sorduğumda söyledin” diyor.

Bir hışımla masadan kalkıp gidiyor. Ben arkasından bakakalıyorum. Her şeyi bu netlikle hatırlamasına mı yanayım, babama ilişkimiz olduğunu söylemesine mi, bilemiyorum. Ben dün ne yediğimi hatırlamıyorum, adam on sene önce söylediğim bir şeyi unutmamış. Öleyim ben ya, gerçekten.

Sabah uyandığımda başım çatlayacak gibi ağrıyor. Genellikle İstanbul’dan çıkmamın üçüncü gününde dünya başıma yıkılmaya başlar. Hastalanırım, nefes alışım değişir. Dünya’nın benim için üçüncü en güzel şehrinde olmam bile İstanbul’u özlememe engel olmaz. İstanbul, New York ve Paris. Gözümü açıp her sabahki alışkanlığım ile saate bakıyorum. Akşam duş aldığım için aynanın önüne gidip makyaj yapmaya başlıyorum. Normalde hiç yapmayacağım kadar ağır bir makyaj yapıyorum. Gözlerime siyah sürme çekiyorum. Kirpiklerime iyice uzun görünmeleri için iki kat rimel sürüyorum. Dudaklarımı, kalem ve ruj sayesinde kıpkırmızı hale getiriyorum. Saçımı düzleştirip açık bırakıyorum. Üzerime siyah v yakalı, kolsuz mini elbisemi giyiyorum. Savaş boyalarını sürmüş bir asker edasıyla bakıyorum aynadaki yansıma.

Kahvaltı için salona indiğimde kapıdaki garson ağzı açık bakakalıyor. İyi görüldüğümü böylece anlamış oluyorum. İçeri girdiğimde babamın Yavuz ve Burak ile aynı masada kahvaltı ettiğini görüyorum. Babam kollarını açıp bana doğru bakarak konuşmaya başlıyor.

“Şu dünyada yaptığım en güzel şey, günaydın” diyor.

Kendimi açık duran kollarına doğru atıyorum. Yanağına kocaman iz bırakan bir öpücük konduruyorum. Yavuz yanan gözlerle bana bakıyor.

“Berra, çok hoş görünüyorsun gerçekten” diyor Burak.

“Teşekkürler Burak” diyorum gülümseyerek.

Masaya geçip babamın yanına oturuyorum. İki elimi omuzlarına koyuyorum.

“Baba ben fuardayken neler yapmayı düşünüyorsun?” diyorum.

“Bilmem, uzun zamandır Paris’e gelmedim. Her şeyi bir kenara bırakırsak gidip kızıma daha edepli birkaç parça kıyafet alsam iyi olacak” diyor muzip bir ifadeyle bana gülümseyip.

“Kesinlikle size katılıyorum” diyor Yavuz bakışlarını benden kaçırarak.

Babam, Yavuz’un sözlerine gülümseyerek karşılık veriyor. Kahvaltımın sonuna geldiğimde, babama iyi günler dileyip, fuara gitmek üzere ayağa kalkıyorum. Restoranın kapısından çıkarken Burak sesleniyor.

“Berra bizi beklesene, biz de aynı yere gidiyoruz. Ne bu acelen?” diyor.

“Siz kahvaltınızı edin. Benim işlerim var” diyorum dönüp.

Fuarda bütün gün gülümseyip kahkahalar atarak yazarlarla ve yayınevi sahipleri ile konuşuyorum. Yayınevine yeni dönem için birçok kitap çevirisi kazandırıyoruz. Ne kadar gülüp çiçekler saçsam da derinde Yavuz’un masadaki yorumu hariç benimle hiç konuşmamasına duyduğum sinir mevcut. Her şeyi olduğu gibi bunu da gülümsemem ile örtüyorum.

Bir ara Yavuz'u kendi yayınevinin bölümünde bir kadınla samimi bir şekilde konuşurken görüyorum. Kadın ile aralarındaki mesafe oldukça az. Neredeyse yapışık gibiler. Yavuz halinden oldukça memnun görünüyor. Takmamaya çalışıp kendime bir kahve almaya gidiyorum. Kapanış düzenlemelerinden sonra fuardan ayrılıyoruz.

Akşam otele dönerken Yavuz bizimle gelmiyor. Bütün sinirim tepeme çıkıyor. Kendimi alelacele odama atıyorum. Ayakkabılarımı duvara fırlatıyorum. Elbisemi yere atıyorum. Sinirim geçmiyor. Çocuk gibi tepimesim var. Banyoya gidip düşün suyunu açıp altına giriyorum. Su yavaş yavaş bütün sinirimi alıyor. Gözlerimdeki siyah makyaj gözlerimden düşün zeminine akıyor. Zemine çöküyorum. Şu anda yanımda birinin olmasına ihtiyacım var. Ama bu lanet olası ülkede yanımda olmasına tahammül edebileceğim kimse yok.

Duştan çıkıp eşofmanlarımı giyerken kapım çalınıyor.

“Bir dakika” diye bağıryorum.

Sıkıntım dilime vuruyor. Fransızca konuştuğumu zannedip İngilizce konuşuyorum. Bir kez daha bu kez Fransızca bağıryorum. Saçımdaki havluyu banyoya atıp kapıyı açıyorum. Babam söylenerek odama giriyor.

“Bu kadar bekletilmeyi kabul edemem” diyor.

Elindeki kutuyu bana uzatıyor.

“Baba bu ne?” diyorum uzattığı kutuyu alıp.

“Aç bakalım” diyor.

Yatağın üzerine oturup kutunun kurdelelerini açıyorum. Kutudan çok güzel pudra pembe bir çift stiletto çıkıyor.

“Baba bunlar çok güzel” diyorum.

Ayakkabıları kutudan çıkarıp ayağıma giyiyorum. Ayağa kalkıp odanın içinde bir o yana bir bu yana gidiyorum. Ayakkabılar çok rahat. Babam yeni ayakkabılarımla oynadığım oyunu gülerek izliyor. Yanına gidip boynuna sarılıyorum.

“Baba bu kadar para harcamana ne gerek vardı? Bunlar baya pahalıdır” diyorum.

“Senden başka paramı harcayacağım kimse yok. Ben yüz yaşıma gelip öldüğümde sen muhtemelen yaşlı bir teyze olacaksın. Gençken harcamanı tercih ederim” diyor.

Söylediği sözlere güleyim mi kızayım mı bilemiyorum. Kollarımı boynundan çözüp ayağa kalkıyor.

“Beş dakika sonra lobide ol, yemeğe gidiyoruz” diyor.

Babam odadan çıkarken ayakkabılarıma bakıyorum. Babam gerçekten çok zevkli bir adam.

Giyinip aşağıya inmek için odamdan çıkıyorum. Kapıyı kitlerken Yavuz’u fuardaki kadın ile odasının kapısında görüyorum. Görünmemek için karşı koridora atıyorum kendimi. Doğru gördüğümde emin olmak için eğilip bir kez daha bakıyorum. Birlikte odaya giriyorlar. Kalbim bedenimden çıkarcasına atmaya başlıyor. Topuklarımın üzerinde yere çöküyorum. Böyle hissetmeyi beklemiyordum.

Hayatın bu ritmine hâlâ alışamadım ben. Bir anda çok mutluysen bir anda dibe çakılmak beni zorluyor. Kendimi toparlamayı öğrendim. Ama bazen işte böyle oluyor. Bir otelin koridorunda oturup kaderime lanet ediyorum. Belki de içten içe, etmediği sadakat yeminine rağmen, onun bana sadık olacağını düşünüyordum. Bu kez belki mutlu olurum diye düşünüyordum. Bilmiyorum. Kendimi zeminden kazıyarak ayağa kalkıyorum. Asansöre binip restorana iniyorum.

Yemek boyunca yüzüm asık oturmam babamın canını sıkmasına rağmen sessiz kalmama izin veriyor. Bir derdim olduğunu anladığı zaman genellikle üzerime gelmez. Bu hayatımın her döneminde böyle oldu. Sorunlarımı kendi içimde çözmeme izin verir. Annem ise tam tersi konuşmayı sever. Taban tabana zıt bu iki insanın eskiden birbirlerini o kadar çok sevmiş olmalarına şaşıyorum.

Yemeğimizi bitirip kendimizi Paris sokaklarına atıyoruz. Kolunu omzuma dolayıp, sigarasını yakıyor. Bana uzatıyor. Kafamı iki yana sallıyorum.

“İçmemen hoşuma gidiyor” diyor.

“Bir yaşa kadar başlamayınca başlanmıyor sanırım” diyorum.

Gülümsüyor.

“Her zaman bir şekilde kendini kontrol edebiliyorsun. Annenden ayrıldıktan sonra senin için hep çok korktum. Dağılmış bir hayatın olmasından, kendini koruyamamandan. Ama sen tek başına kendine bir dünya kurmayı başardın. Seninle gurur duyuyorum” diyor.

“Ya ömür boyu kendime acıyarak yaşayacaktım. Ya da kalkıp yürümeye devam edecektim. Sizin hatalarınız yüzünden kendimi cezalandırmak mantıklı gelmedi” diyerek omuz silkiyorum.

“Baktığında ne görüyorsun bilmiyorum ama ben annen ile olan birlikteliğimizi hiç hata olarak görmedim. Sadece aşk bitti. Bizi arada tutan şey yok olunca devam etmeyip, güzel anılarımızı yok etmemeyi tercih ettik” diyor.

“Onu hâlâ seviyor musun?” diyorum.

“Elbette seviyorum. Bu soru mu şimdi? Sadece sevginin binlerce farklı biçimi vardır. Sana duyduğum sevgi gibi mesela” diyor.

Otelimize doğru yürürken sevgi üzerine düşünüyorum. Ben hep sevgi ile dolu biri oldum. Neyi sevdiysem onu koşulsuz sevdim. Arkadaşlarımı, hayatıma giren erkekleri, kedileri, köpekleri, kitaplarımı. Hepsini koşulsuz sevdim. Ama doğru düzgün sevilmedim. Ya da yeteri kadar hissedemedim sevildiğimi.

Annem beni İstanbul'a yatılı okula gönderdiğinde on iki yaşındaydım. Bütün arkadaşlarım, başımda benimle uğraşıp duran ebeveynlerim olmadığı için şanslı olduğumu söylüyorlardı. Ama bunun şansa hiçbir alakası yok. Evet, şanslı bir insanım ve her zaman öyle oldum. Ama ergenlikte yalnız kalmak şanssızlığın daniskasıdır. Yalnızlığımın sona erdiği an Ada ile tanıştığım an. Çünkü o andan itibaren onun annesi Ayşegül teyze benim ikinci annem, babası Abdullah amca ise ikinci babam oldu. Her zaman söylediğim gibi "Benim ailem Ada."

Gece yarısı otele döndüğümüzde babam beni odama bırakırken ertesi gün ufak bir Paris gezisi yapmak için sözleşiyoruz.

Ertesi gün sabah erkenden kalkıp babamla Louvre'a doğru yola çıkıyoruz. Eski Mısır Eserleri turuna çıkmak konusunda ısrar ediyor. Ben ise Rönesans dönemi resimlerini tekrar görmek istiyorum. Louvre'a vardığımızda beni elimden tutup Eski Mısır bölümüne sürüklüyor. Kendimi yeniden dokuz yaşıma dönmüş gibi hissediyorum. Babam nereye gideceğini öyle iyi biliyor ki. Babamla müze gezmek gerçekten en sevdiğim aktivite olabilir. Arkeoloji konusundaki uzmanlığı tarih bilgisi ile birleşince onunla gezmek bir şölene dönüşüyor.

İki saat sonra bölümler arasında koşturmaktan helak oluyorum. Ama onun gözleri çocuklar gibi parlıyor. Hayatını arkeolojiye adanmış bir adam. Başarılı bitirilen yüzlerce kazı. O bir arkeoloji dâhisi. Ve ben bu kadar enteresan bir adamın kızı olduğum için mutluyum. Ayaklarım benimle aynı fikirde değil. Müzeden ayrılırken, babama omuz atıyorum.

“Eğer benden önce ölürsen, senin için Ölüler Kitabı’ndaki ritüelleri gerçekleştirebilirim. Sonsuza dek Osiris’in izinde olursun” diyorum.

“Bunu görmek için ölmeyi bekleyemem. Ama metni dünyadayken okumuş biri olduğum için istediğimde ölümden dönebileceğimi ve evden uzaklaştırılamayacağımı biliyorsun” diyorum.

Korkmuş bir çocuk gibi kolunun altına giriyorum.

“Bunu yaparsan sana küserim. Hortlak bir baba istemiyorum” diyorum. Ayağımı çocuklar gibi yere vuruyorum.

Öğlen otele döndüğümüzde o kadar çok açız ki kendimizi restorana zor atıyoruz. Yemeklerimizi söyledikten sonra sessizce yemeklerimizi bekliyoruz. Babam yüzüme bakıyor. Söyleyecek bir şeyi varmış ama söyleyemiyormuş gibi. Şarabımdan bir yudum alıp eline uzanıyorum.

“Baba söylemek istediğin şeyi rahatlıkla söyleyebilirsin” diyorum.

“Benim bu akşam Kanada’ya dönmem gerek” diyor.

Yüzüne bakıyorum. Bunu neden bu kadar sıkıntı ile söylediğini anlayamıyorum.

“Kızmadın mı?” diyor.

“Neden kızayım ki?” diyorum.

“Doğum gününde burada olamayacağım” diyor.

“Doğum günümü hatırlamıyorum ki baba. En son ne zaman doğru düzgün kutladığımı bile hatırlamıyorum. Biliyorsun, ne zaman kutlamaya kalksam o günüm rezil oluyor” diyorum.

Omuz silkiyorum. Elini uzatıp yanağımı okşuyor. Doğum günüm. Yarın benim doğum günüm. Paris’te yalnız bir kadın olarak otuz iki yılı geride bırakacağım.

Yemekten sonra babamın odasına dönüyoruz. Bavulunu toplaması için yardımcı oluyorum. Bavulunu toplarken bana Yavuz’u soruyor.

“Dün kahvaltıdan sonra bir daha görmedim, nerede?” diyor.

“Bilmiyorum, sanırım işlerini hallediyor” diyor.

“Demek bilmiyorsun” diyor kaşlarını çatarak.

“Ne var biliyor musun? Ben hep Korhan ile aranızda bir şeyler olduğunu zannediyordum” diyor.

Söylediği şeye şaşırarak yüzüne bakıyorum.

“O benim için özel biri. Ama aramızda duygusal bir şey yok baba” diyorum.

“Özel biri? Ne tipte özel biri?” diyor.

“Bir arkadaş” diyorum.

Arkadaş kelimesini bastırarak söylüyorum. Yanıma oturup elini bacağıma koyuyor.

“Özel arkadaşlıkların yüzünden ailemize yeni bir üye gelmemesine dikkat et olur mu?” diyor.

Morarıyorum. Başımı önüme eğiyorum. Eliyle çenemi tutuyor.

“Otuz küsur yaşındasın. Hayatında böyle şeyler olduğunun farkındayım. Ben de aynı yollardan geçtim. Sadece kalbinin kırılmasına izin verme yeter” diyor.

Eşyalarını hazırladıktan sonra birlikte otelin lobisine iniyoruz. Çıkış işlemlerini hallederken oturup onu bekliyorum. Gitme vakti geldiğinde sımsıkı sarılıyorum. Ben ona sarılmış dururken Yavuz otelin barından çıkıp yanımıza doğru yaklaşıyor.

“Gidiyor musunuz?” diyor babana.

Babam beni bırakmadan Yavuz’a dönüyor.

“Evet, işler insanı rahat bırakmıyor” diyor.

Yavuz’a elini uzatıyor.

“Tanıştığımıza memnun oldum, efendim. İyi yolculuklar” diyor Yavuz babamın uzattığı elini sıkarken.

“Ben de öyle, kızım size emanet” diyor babam.

Babama gözlerimi devirmek istiyorum. Beni emanet ettiği kişilere hiç dikkat etmiyor bu adam. Babam kollarını çözüp yanaklarımdan öptükten sonra kapıdan çıkıyor. Yavuz’un yanımdaki varlığını unutuyorum onun gidişine bakarken.

Onu kaç defa beni bırakıp bir yerlere giderken izledim. Ne zaman bir yere gitmek için kapıdan çıksa annem ile ayrıldıkları gün aklıma gelir. Ankara’da sıcak bir yaz günüydü. Sabah hep beraber kahvaltı ettikten sonra annem okula gitmek için giyinip evden çıkmıştı. Babam ile televizyon izliyorduk. Ben her zaman olduğu gibi kucağında oturdum. Babam usulca saçlarımı okşuyordu. Buklelerimle oynuyordu. Bir an sonra televizyonu kapattı. Beni kucağından kaldırıp koltukta yanına oturttu.

“Kızım, seninle bir şey konuşacağım” dedi.

Bilmiş bilmiş kafamı salladım.

“Ben bu akşam Amerika’ya gidiyorum” dedi sonra.

“Neden ki?” dedim çocuk aklımla.

“İş için gidiyorum. Uzun bir süre orada kalacağım. Sonra döndüğümde seni de yanımda götüreceğim” dedi.

“Annem niye gelmiyor? Her zaman birlikte gidiyorduk” dedim.

“Annen burada kalmak istiyormuş. Biz baş başa bir güzel gezelim diye” dedi.

“Tamam, ne zaman geleceksin?” dedim.

“Geleceğim zaman haber vereceğim” dedi.

Akşam annem eve geldiğinde babam ile evcilik oynadılar. Babam bavulunu alıp çıkarken annemi her zaman olduğu gibi dudağından öptü. Beni de yanaklarımdan. Yanımda diz çöküp “Ben gelinceye dek annene ve kendine iyi bak, olur mu?” dedi.

“Tamam, babacığım” dedim.

Kapıyı ardından kapadığım günden sonra iki yıl boyunca hiç gelmedi. Ben ise her aradığımda “Geliyorum” demesini bekledim. Yavaş yavaş büyüklere inanmamak gerektiğini öğrendim.

O yedi yaşındaki sevimli kız şimdi otelin lobisinde elini göğsüne koymuş usul usul gözyaşı döküyor babasının ardından.

Yavuz önüme geçiyor. Uzanıp gözyaşlarımı siliyor.

“Ağladığın zaman öyle tatlı oluyorsun ki. O kafadan çatlak kadın gidiyor, yerine onu sevmeme izin veren kadın geliyor” diyor.

Ellerimi yüzümde duran ellerinin üzerine koyuyorum. Beni kollarının arasına çekip sıkıca sarıyor. Başımı göğsüne yaslıyorum. Kokusunu içime çekiyorum.

“Akşam yemeği yedin mi?” diye soruyor usulca.

“Hayır” diyorum.

Sarılmayı bırakıp elimden tutuyor. Restorana götürüyor. Masamıza oturduğumuzda ben gözlerimi ellerime dikiyorum. O ise garsona sipariş veriyor. İyi pişmiş dışında söylediklerini anlamıyorum. Usulca adımı söylüyor. Kafamı kaldırıp yüzüne bakıyorum.

“Masaya dön artık” diyor.

Kafamı sallayıp suya uzanıyorum. Sudan büyük bir yudum alıp bardağı yerine koyduğumda konuşmaya başlıyor.

“Didişmeden konuşmayı öğrenelim istiyorum” diyor.

“Yapamıyoruz. Ne zaman bir şeylerden bahsedecek olursak konu bir noktada tartışmaya varıyor. Sorun şu ki ben tartışmalardan hoşlanmam. Benim tartışmaları ruhum kaldırmıyor Yavuz” diyorum.

“Tartışmadan bir şeyleri halletmek mümkün değil ne yazık ki” diyor.

Gözlerinin içerisine bakıyorum.

“Hayır, ben tartışmak istemiyorum artık. Hiçbir konuda” diyorum.

“Tamam. Tartışmayız o zaman. Yani en azından tartışmamaya çalışırız” diyor.

Garson yemeklerimizi getiriyor. Şarap ile servis ediyor. Tabağımdaki eti yemeye başlıyorum.

“Odana aldığın kadın kimdi?” diyorum dayanamayıp.

“Leyla. Eski sevgililerimden biri. Odamda olması seni rahatsız etti mi?” diyor.

“Hayır, neticede sadık olamayacağını söylemiştin” diyorum.

Gülüyor.

“Yalan söylediğinde bunu anlayabiliyorum Berra” diyor.

“Rahatsız oldum ya da olmadım, bu neyi değiştirecek ki? Sonuç itibarıyla o kadın ile birlikte oldun” diyorum.

“Bu seni rahatsız hissettirdi mi?” diyor.

“Evet” diyorum.

Başını sallıyor. Derin bir nefes alıyor.

“Onunla birlikte olmadım” diyor.

“Buna inanmamı bekleme benden. Sizi gördüm. Fazla samimiydiniz” diyorum.

“Ben de seni odandan çıkarken gördüm. Hareketlerim biraz kasıtlıydı” diyor gülümseyerek.

“Kıskanmamı istedin yani?” diyorum.

“Sana sadakat yemini edemem dediğinde farkında olmadan tam olarak bunu yaptın. Bana bir bağlılık yemini ettin Berra. Bunu fark etmeni istedim” diyor.

“Bunun neresi bağlılık yemini Yavuz?” diyorum.

“Dürüstlük Berra. Bana bunu söylediğinde yapmayacağın bir şey için özür diledin sadece. Sen benimle olduktan sonra başkası ile olabileceğine inanıyor musun?” diyor.

“Doğrusunu istersen bilmiyorum” diyorum.

“Bilmediğin için sadakat sözü veremem dedin. Ama şunu bil yeter. Bana sadık olmanı sağlayacağım” diyor.

Bu sözü söylediğinde kafayı yemiş bir adama baktığımı düşünüyorum.

“Ne yani, bekâret kemeri falan mı takacaksın bana?” diyorum gülerek.

Bunu söylediğimde şarap boğazına kaçıyor. Öksürürken siniri tepesinde bir ifadeyle bana bakıyor. Masanın üzerinde duran elini yumruk yaptığını görüyorum. Sakinleşmeye çalışıyor.

“Bir kemere ihtiyacın olmayacak. Onun yerinde ben olacağım” diyor.

Yemek yedikten sonra benimle odama geliyor. Birlikte uzanıp televizyon izliyoruz. Söylediği söz ile ilgili hiçbir girişimde bulunmuyor. Sadece uzanmış yatıyoruz. Burnumu boynuna sürüyorum. Arada dönüp boynuna minik öpücükler konduruyorum. Adam orali olmuyor. Kalkıp banyoya gidiyorum. Ellerimi lavaboya dayayıp aynaya bakıyorum. *Çirkin miyim ben? Beni öpmüyor bile.* Yüzüme soğuk su çarpıyorum. Belki bu alevimi alır. Odaya geri döndüğümde onu uyurken buluyorum. Yanına uzanıp yüzünü seyrediyorum. Gözlerim kapanıyor.

Sabah gözlerimi açtığımda Yavuz’un ela gözlerini bana bakarken buluyorum. Elini yüzüne yaslamış beni seyrediyor.

“Neden öyle bakıyorsun?” diyorum.

“Sabahları uyandığın zaman çok güzel görünüyorsun” diyor.

Elini yüzümde dolaştırıyor.

“Hadi bakalım, sen duşa, ben de odama. Üzerimi değiştirip seni güzel bir gezintiye çıkarmak için hazırlanıp hemen geleceğim” diyor.

Ayağa kalktığımda telefonum çalmaya başlıyor. Tam gidip açacağım sırada, Yavuz telefonumu alıp meşgule atıyor. Yüzüne bakıyorum.

“Banyodan önce gerçek dünya ile iletişimini kesiyorum. Hadi git güzel bir banyo yap” diyor.

Gülüyorum. Beni sürükleyerek banyoya götürüp içeriye itiyor. Kapıyı üzerime kapatıyor. Banyoya girdiğimde küvetin dolu olduğunu görüyorum. Üzerinde yüzen bir şeyler var. Yaklaştığımda bunların beyaz nilüferler olduğunu görüyorum. Suyun üzerinde süzülüyorlar. Gidip küvetin yanına dizlerimin üstüne çöküyorum. Kapı açılıyor. Yavuz kapının pervazına yaslanmış bana bakıyor.

“Onlara dokunman gerek” diyor.

Anlayamayarak yüzüne bakıyorum. Yanıma gelip, dizlerinin üzerine çöküyor. Elimi alıp nilüferlerden birinin üzerine götürüp bastırıyor. Nilüfer suda batarken köpükler çıkarmaya başlıyor.

“Bunlar banyo topu mu?” diyorum.

“Gerçek gibiler değil mi?” diyor.

Gülerek kafamı sallıyorum. Sonra kıkırdayarak diğer nilüferleri de suya batırıyorum. Küvetin içi köpüklerle doluyor. Suyun içerisinde olmak için can atıyorum. Yavuz ayağa kalkıyor.

“Seni yalnız bırakayım” diyor.

Panikle ayağa kalkıyorum.

“Hayır, bırakma. Sen de benimle gel” diyorum.

Gülüyor.

“Bu teklifini başka zaman değerlendiririm. Şimdi odama gidip üzerimi değiştireceğim. Banyodan çıktığında dönmüş olurum” diyor.

Başımın tepesini öpüp banyodan çıkıyor. Üzerimdekileri çıkartıp küvete giriyorum. Bedenim nilüfer kokusuna teslim oluyor. Küvetin içinde kayarak kafamı da suya sokuyorum.

Banyodan çıktığımda kocaman bir kutuyu yatağın üzerinde beni beklerken buluyorum. Kutuya yaklaşıp üzerindeki notu alıyorum.

“Senden sadece kalbinde küçük bir pencere açmanı istiyorum. Nefes alsın diye. Doğum günün kutlu olsun. Yavuz”

Kutuyu açtığımda içerisinden koyu gri mükemmel ötesi bir elbise çıkıyor. Belden aşağıya doğru kabaran harika bir eteği var. Yakasında kalp şeklinde bir dekoltesi var. Kalbinde küçük bir pencere. Eteğinin kenarlarına siyah kalpler işlenmiş. Elbiseye sıkı sıkı sarılıyorum. Öyle güzel ki. Nota tekrar bakıyorum. Doğum günüm olduğunu hatırlaması beni mutlu ediyor. Elbiseyi giyip, hazırlanmak için makyaj aynasına gidiyorum. Saçlarımı kurutup atkuyruğu yapıyorum. Hafif bir makyaj yapıyorum. Hazırlanmam bittiğinde Yavuz kapıyı çalıyor. Kapıyı açıyorum. Üstüne bana uyum sağlamak için gri bir takım elbise giymiş. Kravatı yok. Güneşe bakıyormuş gibi hissediyorum kendimi.

“Çok yakışıklı olduğunu daha önce söylemiş miydim?” diyorum.

Gülümseyerek bana bakıyor.

“Ben çok güzel olduğunu söylemiş miydim?” diyor.

“Güzel göründüğümü söyledin güzel olduğumu değil” diyorum gülerek.

Daha önceki tartışmamızı hatırlayınca gülümsüyor. Kapıdan çıkıp asansöre doğru yürüyoruz.

“Elbiseyi beğenmene sevindim” diyor.

Kafamı iki yana sallıyorum.

“Beğenmedin mi?” diyor. Yüzünde bir kırgınlık ifadesi var.

“Hayır, beğenmedim” diyorum. Yüzü düşerken ekliyorum “Bayıldım.”

Elini belime atıp beni kendine çeviriyor.

“Bugün bayılmanı istemiyorum” diyor.

Dudaklarıma eğiliyor. Eğilip beni öperken gözlerimi kapatıyorum. Dudakları dudaklarımın üzerine kapanırken aklımdan sadece çok güzel koktuğu geçiyor. Öpüşü bedenimi ısıtırken kollarımı boynuna doluyorum. Öpüşü derinleşiyor. Dili dudaklarımın arasından dilimle buluşuyor. Bütün bedenimin alev aldığını hissediyorum. Aklımın ve bedenimin her noktası canlanıyor. Vücudumu onunkine bastırıyorum. Dudaklarını yavaşça çekiyor. Dudakları benden ayrıldığında yavaşça gözlerim açıyorum. Gözleri alev alev bana bakıyor.

“Beni böyle öpersen, bayılmama izin vermek zorundasın” diyorum.

Gülümsüyor.

Otelin önünden bir nehir taksisine biniyoruz. Elimden tutarak beni bindiriyor. Tekne suyun üzerinde hızla hareket ederken rüzgâr yüzünden paltoma sıkıca sarılıyorum.

Omzumdaki kolunu daha da sıkılaştırıyor. Tekne Seine Nehri'nin kıyısında bir kafenin önünde inmemiz için duruyor. Yavuz tekneden inmeme yardımcı olduktan sonra elimi tutup beni bir restorana doğru çekeştiriyor. İtiraz etmeden peşinden gidiyorum. İki omlet ve kahve söylüyoruz. Yiyeceklerimizi beklerken yüzüme bakıyor.

"Neden öyle bakıyorsun?" diyorum.

"Çok sessizsin. Bu hoşuma gidiyor" diyor.

"Konuşmayı çok sevmediğimi çoktan anlamışsındır sanıyordum" diyorum.

"Bazen sorularımın cevaplarını kerpeten ile alıyorum senden" diyor.

Kıkırdıyorum.

"Sürekli böyle gülmeni sağlamak için ne yapabilirim?" diye sorarak yüzünü şekilden şekle sokuyor.

Ben de o haline bakıp daha çok gülüyorum.

Kahvaltıdan sonra, Tuileries Bahçeleri'ne gitmeye karar veriyoruz. Paris metrosunda topuklu ayakkabılarla bir o yana bir bu yana gitmeyi aklım kesmemesine rağmen yanımda Yavuz olduğu için sesimi çıkartmıyorum. Yanındayken kendimi garip hissediyorum. Bir yanım alabildiğince huzurlu, diğer yanım gergin. Yarattığı bu iç çelişkisi beni sersemletiyor. El ele yürürken konuşmuyoruz. Sanki konuşmaya başladığımızda bütün bu büyü kaybolacak ve biz bal kabağına dönüşecekmişiz gibi. Tuileries Bahçeleri'nde baharın ilk günlerini anımsatan bir hava hâkim. Yürüme aksını adımlarken güneş içimi ısıtmaya başlıyor.

"Berra, yoruldu mu?" diyor.

"Biraz, keşke düz bir ayakkabı giyseydim" diyorum.

“Gel, havuzun kenarında biraz oturalım” diyor.

Havuzun yanına gittiğimizde Yavuz iki tane sandalye getiriyor. Oturuyoruz. Oturduğumuz zaman ayaklarımı kucığına alıyor. Ayakkabımı çıkartmak isteyince itiraz ediyorum.

“Çıkartırsam, tekrar giyemem” diyorum.

Ayakkabımı tekrar giydiriyor.

Havuzu seyrederken soruyorum. “Paris seni etkiliyor mu?”

Omuz silkiyor.

“Paris’te Gece Yarısı³, tarzında olmasa da belli bir çekiciliği olduğunu söyleyebilirim” diyor.

“O filmi sever misin?” diyorum.

“Bayıldığımı söyleyemem ama güzeldi” diyor.

“Bayıldığın bir film var mı?” diyorum.

“Çingeneler Zamanı⁴” diyor.

“Kusturica. Sevmene şaşırdım. Arizona Rüyası⁵’nı seversim. Ama Roman Kültürü de hoşuma gidiyor. Sally Potter’ın bir filmi vardı, adı neydi?” diyorum.

Ben ismini hatırlamaya çalışırken cevap veriyor “Erkeğin Gözyaşları⁶” diyor.

Gülümsüyorum.

“İzledin mi?” diye soruyorum.

“Evet, müzikleri çok güzeldi” diyor.

3- Midnight in Paris. Woody Allen(2011)

4- Dom Za Veşanje. Emir Kusturica (1988)

5- Arizona Dream. Emir Kusturica(1993)

6- The Man Who Cried. Sally Potter (2000)

Yavuz akşam beni, Şanzelize Tiyatrosu'nda Fransa Ulusal Orkestra'sının konserine götürüyor. Kurt Masur'un şeffliğinde keman ve viyolonsel sesinin büyüüne kapılıyorum. Keman ve viyolonsel, sesi ile beni etkileyebilen enstrümanlardandır. Bir diğeri piyano. Eğer ki piyano, keman veya viyolonsel ile birleşirse işte o zaman benim için eşsiz bir müzik keyfine dönüşür. Bu üçlünün sesini bir şekilde rahatlatıcı buluyorum. Bazı insanlar keman sesinin kendilerini gerdiğini söyler.

Konserden sonra otelimize dönerken başım Yavuz'un omzunda uykuya dalıyorum. Otele geldiğimizde beni uyandırıyor, taksiden inip otele giriyoruz. Asansör ile odalarımızın olduğu kata çıkarken hayatımda mutlu geçirdiğim nadir doğum günlerinden biri olduğunu fark ediyorum. Kata geldiğimizde Yavuz daha sonra gelmek üzere kendi odasına gidiyor. Odama giriyorum. Ayakkabılarımı çıkarıp yatağın üzerine oturuyorum. Cep telefonuma gün boyunca hiç bakmadım. Arkadaşlarımdan gelen doğum günü mesajlarına bakıyorum. Bu sırada odanın kapısı çalıyor. Kapıyı açmak için kalkıyorum. Kapıyı açtığımda Yavuz'u elinde küçük bir pasta ile beklerken buluyorum. Üzerine tek bir mum yakılmış.

"Pastasız doğum günü olmaz" diyor.

Gülümseyip içeri geçmesi için kenara çekiliyorum. İçeri giriyor. Pastayı masanın üzerine bırakıyor.

"Üzerini değiştirmeye gittiğini sanıyordum" diyorum.

"Yalan söyledim" diyor gülümseyerek.

"Bütün gün birlikteydik, pasta alacak zamanım olmadı. Dışarıda yemek de istemedim" diyor.

Elimden tutup pastanın yanına götürüyor.

“Dilek tut” diyor.

Gözlerimi kapatıp bütün kalbimle onunla mutlu olmayı diliyorum. Çünkü onunla mutlu olabileceğim gibi hissettiriyor. Bana gösterdiği tüm bu ilgi beni hem korkutuyor hem de bitmesini istemiyorum. Beni mutlu ediyor. Eğilip muma üflüyorum. Söndüğünde Yavuz alkışlıyor. Gülüyorum.

“Dilediğin şey benimle ilgiliyse, ben de dileğini gerçekleştirebilmeyi umuyorum” diyor.

Doğrulup kollarımı boynuna doluyorum. Dudaklarına uzanıyorum. Geri çevirmiyor. Öpüşürken beni kendine çekiyor. Bedenimi ona yapıştırıyorum. Bir sertlik canımı yakıyor. Önce ereksiyonu olduğunu düşünüyorum ama yanlış yerde. Öpmeyi bırakıyorum.

“Cebindeki şey bacağıma acıttı” diyorum ahlayarak.

Geri çekilip elini cebine sokuyor. Elini geri çıkarttığında avucunda bir yüzük kutusu var. Yüzüne “*Daha neler!*” der gibi bakıyorum. Tepkimi fark ediyor.

“Öyle bir şey değil” diyor.

Kutuyu bana uzatıyor. Elim titreyerek kutuya uzanıyorum. *Ne olur öyle bir şey olmasın*, diye dua ediyorum. Kutuyu açtığımda içerisinde bir yüzük ile karşılaşıyorum. Bir tektaş olmadığı için mutluyum. Bir tek taştan daha fazla şey ifade ettiğinin bilincine varmam beş saniye sürüyor. Kutunun içerisinde nilüfer şeklinde muhteşem ötesi bir yüzük var. Bütün yaprakları tamamen taşlarla kaplı. Taç yaprakları beyaz ve sarı altından, ortalarında tek bir taş var. Taç yapraklarının altına beyaz altından yeşil taşlı yapraklar yapılmış. Çiçek mükemmel bir halkanın üzerinde duruyor.

“Yavuz bu... Bu çok güzel” diyorum.

Nutkum tutulmuş vaziyette yüzüğe bakıyorum. Kutunun içinden yüzüğü alıp sol elime takıyor. Ben şaşkınlıkla onu izliyorum. Elimi kaldırıp kendi göğsüne koyuyor. Göğsünde duran elime ve yüzüğe bakıyorum.

“Yüzüğü gördüğüm anda sana ait olması gerektiğini biliyordum. Ama birbirinize bu kadar uyum sağlayabileceğinizi tahmin etmemiştim. Seninle bütünlenmiş gibi görünüyor” diyor.

Ellerini yüzüme yerleştirip beni öpüyor. Öpüşü içimi ısıtıyor.

“Hadi pastamızı yiyelim” diyerek beni bırakıyor.

Sandalyesine oturuyor. Ben ayakta kalakalıyorum. Şaşkınlığımı üzerimden atamadığımın farkında. Elimi çekerek beni kucağına oturtuyor. Kucağına oturduğumda bana sarılıyor. Gözlerine bakıyorum. Dudaklarıma küçük öpücükler konduruyor.

“Beni çok şaşırtıyorsun” diyorum.

“Daha önce hiç hediye almamış gibi tepki veriyorsun” diyor.

“Hayır, mesele hediye değil. Yüzük çok güzel, ben bayıldım. Ama hareketlerin beni şaşırtıyor” diyorum.

“Anlamadım” diyor.

“Yani, seninle dün tanışmadık. Yavuz Bey ile Yavuz arasındaki fark beni şoka sokuyor. Onca yıl bana selam bile vermedin” diyorum.

Devam et der gibi başını eğiyor.

“Şimdi ise bana çok değer veriyormuşsun gibi hissediyorum” diyorum.

“Çünkü sana çok değer veriyorum” diyor.

“Seninle tanıştığım andan itibaren benden nefret ettiğini düşünüyordum” diyorum.

“Her şeyi nasıl da tersten görüyorsun” diyor.

“Anlamadım” diyorum.

“Berra, ben seninle tanıştığım andan beri sana aşığım” diyor.

Doğru duyduğumdan emin olmak için yüzüne bakıyorum. Minik bir tebessüm ile bana bakıyor. Öyle güzel ve derin bakıyor ki. Bakışları içimde bir yere dokunuyor. Boğazımda oluşan yumruyu geri itmeye çalışıyorum. Bir yanım söylediklerini şakaya vurmamı söylüyor. *Kendini korumak için bunu yapmak zorundasın*, diyor. Diğer yanım sadece onu öpmek istiyor. Sözlerine kapılıp sürüklenmek istiyorum. Elini sırtımda yukarı aşağı gezdiriyor.

“Cevap vermek zorunda değilsin, korktuğunu görebiliyorum” diyor.

Beni, yanlış anlamama sebep olmayacak naziklikte kucağından indiriyor. Geçip karşısındaki sandalyeye oturuyorum.

“Senin de bana karşı hislerin olduğunu biliyorum Berra. Yalnızca sen emin olup dile getirmediğin sürece söylemen için seni zorlamayacağım. Bu senin gibi birine karşı yapılabilecek en büyük hata olur” diyor.

Çatala uzanıp pastadan büyük bir parça alıp bana uzatıyor. Ağzımı açıyorum. Çatalı ağzıma itiyor. Pasta nefis bir biçimde ağzımda dağılırken yavaş yavaş rahatlıyorum.

“Bunu bana neden daha önce söylemedin?” diyorum.

Çatalı elinden alıp onun yemesi için pastadan alırken soruyorum.

“Birlikte çalıştığım insanlar ile ilişki kurmam” diyor uzattığım pastayı yerken.

“Ama benimle konuşmuyordun bile Yavuz” diyorum.

“Sana karşı hep suratsız bir tavır takınıyordum. Çünkü seninle ne zaman konuşsam aklımı kaybediyorum. Peşinden sürüklenip gidiyorum fark etmeden. Bir kere sana kapılırsam olabilecekleri biliyordum” diyor.

“Ne olacaktı ki?” diyorum gülerek.

“Büyük ihtimalle yakında görürsün” diyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Bu halime gülüyor.

“Berra, seni tüketmeye başlarsam bana söyle olur mu?” diyor.

“Ne demek istiyorsun?” diyorum.

“Ben de korkuyorum. Sana olan hislerimden. Çok korkumacı, çok kıskanç, bunaltıcı ve laftan anlamaz olabilirim” diyor.

Sözleri gülümsememe sebep oluyor. Ben daha önce bu duyguların hepsine açtım. Dolayısı ile ne kadar abartırsa abartsın bana bir şey olmayacağını biliyorum. Elimdeki yüzüğe bakıyorum. Bu yüzük, sabah küvetteki nilüferler, daha önce yolladığı ofisimdeki gerçek nilüfer. Hayatımda o göndermeden önce canlı bir nilüfer görmedim bile.

“Bana neden sürekli nilüferler getiriyorsun?” diyorum.

Sorumu duyunca gülümsüyor. Elini cebine atıyor. *Yine ne var?* Elini cebinden çıkarttıktan sonra avucu açık bana uzatıyor. Avucunda, metal boyası dökülmüş bir nilüfer var. Elime alıp inceliyorum. Ben nilüferi incelerken o da bana

bakıyor. Evirip çeviriyorum. Bir şekilde tanıdık geliyor ama nereden olduğunu bilemiyorum.

“Seninle ilk tanıştığımız günü hatırlıyor musun?” diyor.

“Hayal meyal, on sene oldu Yavuz” diyorum.

Gülümsüyor.

“Ben hatırlıyorum, her anını ve her saniyesini” diyor.

Durup nefes alıyor.

“O sabah senin gelmeni beklerken gerçekten çok sinirliydim. Aslında orada olmak bile istemiyordum. İçimde tarif edemediğim bir sıkıntı vardı. Şimdi geriye dönüp baktığımda o sıkıntının aslında senin gelişini haber verdiğini fark ediyorum. Özgeçmişini incelediğimde asla benimle çalışamayacak biri olduğunu düşünmüştüm. Büyük ihtimalle kendini çok iyi, çok başarılı zanneden ukala biri çıkar karşıma dedim. Sonra senin geldiğini haber verdiler. Odaya girdiğinde öyle sevimli görünüyordun ki. Senden önce gelenlerin hepsi resmi kıyafetler içerisinde olmalarına rağmen sakildi. Sen ise beyaz, üzerinde kırmızı çiçekler olan bir elbise giymiştin. Güneşten saçlarının rengi açılmıştı. Çikolata ve altın rengi bir parıltı halinde kıvrır kıvrır beline dökülüyorlardı. Sonra masama doğru yaklaşp elini uzattın. Narin bir kelebeğin konusu gibiydi dokunuşun. *Ne kadar güzel elleri var*, diye düşündüm” diyor.

Beni bana öyle bir anlatıyor ki kendimi bilmesem inanaçagım.

“Sürekli, her an beni bundan kurtarman için itici bir şey yapmanı bekledim. Konuştuğun anda bütün hayal ettiklerimi yıkacağına inanmaya çalıştım, olmadı. Konuştun ve beni kendine daha da bağladın. Zekiysin, sorduğum soruların hepsine kimsenin aklına gelmeyecek cevaplar veriyordun.

Bakış açın dünyanın merkezini sarstı. Görüşmemiz bittiğinde o odadan çıkmaman için her şeyi vermeye hazırdım. Odadan çıkmanı bile istemedim. Odadan çıkarken çantan masanın kenarına çarptı” diyor ve bana bakıyor.

Son cümlesinden sonra nilüferi tanıyorum. O gün iş görüşmesine giderken taktığım çantanın tokasıydı. Çok üzül-müştüm yeni aldığım çantamın rozeti düştüğü için.

“Bunu sakladığına inanamıyorum” diyorum.

“İnanmayacağın birçok şey anlatabilirim” diyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum.

“Sırf gözümün önünde olmana rağmen senden uzak ol-maktan sıkıldığım için şirket değiştirdim” diyor.

“Ya seninle hiçbir şey yaşamak istemeseydim?” diyorum.

“En azından denemedim, demezdim” diyor.

Anlattıkları karşısında kafamı iki yana sallıyorum.

“Sen delisin” diyorum.

“Henüz hiçbir şey görmedin” diyor.

Sırtarak yüzüne bakıyorum. O da gülüyor.

“Dans etmeyi sever misin?” diyorum.

“Senin için yapmayacağım bir şey olduğunu mu sanıyor-sun?” diyerek elimden tutup ayağa kaldırıyor.

Gidip televizyonu açıyor. Slow şarkıların olduğu bir ka-nalda duruyor. Bir sonraki şarkı için dilek tutuyoruz bi-zim olsun diye. Ve şansımız yaver gidiyor. Vanessa Paradis, “Marilyn & John”u söylemeye başlıyor. Dans ediyoruz.

Sabah gözlerimi Yavuz'un kollarında açıyorum. Başımı boynunun altına saklamışım. Bana sımsıkı sarılmış. En son ne zaman bu kadar güzel uyuduğumu hatırlamıyorum. Huzurlu ve mutlu hissediyorum. İlk defa biri ile sevişmeden uyuyorum. Bu onu benim için farklı kılan şeylerden biri. Günlerdir birlikte uyumamıza rağmen henüz öpüşmekten ileriye gitmedik. Ona bana neden dokunmadığını sormak istiyorum. Ama soramıyorum. Bu huzurun içerisinde çıkmayı canım istemiyor. Öylece kıyafetlerimizle uyumuşuz. Yavaşça boynunun altından çıkıyorum. Doğrular yüzüne bakıyorum. Yavaşça dudaklarını öpüyorum. Dudaklarım değdiği anda uyanıyor ve öpüşüme karşılık vermeye başlıyor. Elini boynuma atıp beni altına alıyor. Bir eli boynumu okşarken diğeri saçlarımı okşuyor. Öpüşmemizin arasında yavaşça fısıldıyorum.

“Neden bana hiç dokunmuyorsun?” diyorum.

Kirpikleri şaşkınlıkla kıpırıyor. Dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. Dişleriyle yavaşça kulak mememi çekestirirken cevap veriyor “Dokunuyorum ya işte.”

Altında kıvranıyorum. Boynumu öperken sesimi bulmaya çalışıyorum.

“Neyi kastettiğimi biliyorsun” diyorum.

Üzerimden kendini yatağa atıyor. Beni de göğsüne çekiyor.

“Seninle ilk sevişmemizin, kendi yatağında olmasını istiyorum. Binlerce kilometre uzakta bir otel odasında değil” diyor.

Yüzüm sıkıntıyla kasılıyor. Söylediği şey hoşuma gitmiyor. Rahatsızlığımı fark ediyor.

“Ne oldu?” diyor.

Doğrulup yüzüme bakıyor.

“Şey, sen bunun benim ilk seferim olmayacağını biliyorsun değil mi?” diyorum.

Gülüyor.

“Ben çocuk değilim Berra, elbette biliyorum. İşaretleri okuyabiliyorum” diyor.

Sıkıntıdan dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Başını iki yana sallıyor.

“Seks hayatının çok renkli olduğunun farkındayım. Sıkıntının sebebi eğer buysa” diyor.

Yüzüne bakıyorum. Bununla ilgili bir problemi yok gibi görünüyor.

“Sen gerçek misin ya?” diyorum. Kahkaha atıyor. Beni kollarının arasına çekiyor.

Son günümüzü otelde geçirmeye karar veriyoruz. Yavuz, rahat bir şeyler giyinmek için odasına gittiğinde, oda servisini arayıp kahvaltı için odaya sipariş veriyorum. Elbisemi üzerimden çıkartıp dikkatlice bavula yerleştiriyorum. Duşa girmek için banyoya girdiğimde elim lavaboya çarpıyor. Yüzüğün çıkardığı ses irkilmeme sebep oluyor. Parmaklarımla yüzüğü okşuyorum. Yapraklarının üzerine dokunuyorum. Kafamı kaldırıp aynaya baktığımda sırttan suratım ile karşılaşıyorum. Kendi kendime “Sen iflah olmazsın!” diyorum. Ben duştayken Yavuz kapıyı çalıyor. Banyodan kafamı uzatıp kapıyı açıyorum. Beni saçımda köpüklerle görünce gülüyor.

“Çok yakışmış.”

Dil çıkartıyorum. Bana kaşını kaldırıp içeriye gidiyor. Duşa dönüyorum. Banyodayken odanın kapısının çalındığını duyuyorum. Yavuz’un oda servisi ile konuşmalarını dinliyorum. Kahvaltımız geldi. Çok acıktım. Duştan çıkıp kurulanıp kıyafetlerimi giyiyorum. Saçlarımı havluya sarıp banyodan çıkıp Yavuz’un yanına masaya gidiyorum. Karşındaki sandalyeye oturup masada neler olduğuna bakıyorum. Masadakilerin görüntüsü iştahımı açıyor.

“Hadi bana aileden bahset” diyorum kahvaltı masasından aldığım üzümü ağzıma atarken.

“Vay, gelişme var. Soru sormaya başladın demek?” diyor.

Gülümseyip yüzüne bakıyorum.

“Seni kendi ailem ile yeterince meşgul ettim. Benim de seninkileri tanımam gerek” diyorum.

Gülüyor. Kahvesinden bir yudum alıyor.

“Benim ailem seninki kadar ilginç değil. Babam emekli emniyet müdürü, annem de ev hanımı” diyor.

“İstanbul’da mı yaşıyorlar?” diyorum.

“Evet, benim oturduğum apartmanın iki yan apartmanında” diyor.

Söylediği şeye şaşıyorum.

“Neden şaşırdın?” diyor.

“Ben seni hiç ailesine yakın olmayı sevecek biri olarak düşünmemiştim” diyorum.

“Ailem ile aram iyidir” diyor.

Kafamı sallıyorum.

“Kardeşin var mı?” diyorum.

“Seninle yaşıt bir erkek kardeşim var. Öğretmen. Eşi ile Antalya’da yaşıyor. Bir yaşında bir kızları var” diyor.

“Neden Antalya’da yaşıyorlar?” diyorum.

“Biz Antalyalıyız. Ben de orada doğdum. Babamın mesleği yüzünden sürekli şehir değiştirdik tabii ama yazları hep oradaydık. Kardeşim orayı çok sever. Ayrılmak istemedi” diyor.

“Sen neden ayrıldın?” diyorum.

“Üniversite için İstanbul’a geldim. Bir daha dönmek istemedim. Evlenince de yerleştim” diyor.

Bana eski eşini anlatması için soru sormalı mıyım? Bilmiyorum. Aklıma başka bir şey geliyor.

“Yanlış anlamazsan bir şey sormak istiyorum?” diyorum.

Yanlış anlayabileceği ne soru soracağımı merak eder gibi bakıyor.

“Sor bakalım” diyor.

“Bir memur çocuğusun. Aynı işi yapıyoruz” diyorum.

Susuyorum. Sorunun sonu nereye varacak diye düşündüğünü görebiliyorum.

“Devam et lütfen” diyor.

“Nasıl bu kadar iyi yaşıyorsun? Maddi anlamda” diyorum.

Sıkıntıyla yüzüne bakıyorum. İnsanlarla para pul muhabbeti yapmayı sevmem. Uzanıp elimi tutuyor.

“Bana bir şey sorarken çekinmeni istemiyorum. Bana aklına takılan her şeyi sorabilirsin” diyor.

Elimi dudaklarına götürüyor. Öptükten sonra “Tek işim yayıncılık değil. Ortağı olduğum bir inşaat firmam var” diyor.

Cevabına kaşlarımı kaldırıyorum.

“Lise hayatımda dâhil olmak üzere hep çalıştım, Berra. Hep geleceğimi iyi bir hale getirebilmek için para biriktirdim. Sonra bir gün akıllı bir adam bana ortaklık teklif etti ve sonuçta buradayız” diyor.

“O akıllı adamlarla tanışmak isterim” diyorum.

Gülüyor.

“Tanıştın zaten, Ozan” diyor.

Cevabı karşısında şoka giriyorum.

“Ben onun yayınevinden olduğunu zannediyordum” diyorum.

“Hayır, Ozan benim en yakın arkadaşım. Paris’e gelirken benimle geldi çünkü burada görüşmeleri vardı” diyor.

“Anladım” diyorum.

“Ondan pek hoşlanmıyorsun sanırım?” diyor.

“Çok sevdiğimi söyleyemem” diyorum.

“Zamanla alışırsın. Sinir bozucu görünür ama aslında içi dışı birdir. Sana o kadar takılmasının sebebi seni tanımak istemesiydi. Seninle tanıştığım günden beri ona seni anlatıyorum” diyor.

“Beni bir çeşit teste mi tabi tutuyordu?” diyorum gülererek.

“Sadece kadınlar mı böyle şeyler yapar zannediyorsun?” diyor.

“O gece, seninle bir şeyler yaşayabileceğini ima etti demiştin” diyorum. Kafam karışıyor.

“Madem sen konuşmuyorsun, gidip ben konuşur kendime ayarlarım o zaman, dedi” diyor.

“Hiçbir şey anlamadım. Nasıl bir en yakın arkadaş, âşık olduğun kadını kendine ayarlamaya kalkar ki?” diyorum.

“Benim damarıma nasıl basacağını biliyor Berra, senden hoşlandığı falan yok. Sadece nasıl birisine âşık olduğumu öğrenmek istiyordu. Hepsi bu” diyor.

“Onu odama bile almazdım” diyorum.

“Biliyorum” diyor.

Pencereden dışarıya bakıyorum. Söylediğim şeye inanıp inanmadığımı bilmiyorum. Ama o bunu bildiğini söylüyor. Daha önce tek gecelik birçok ilişki yaşadım. İçim sıkılıyor kahveme uzanıyorum.

“Ne düşünüyorsun?” diyor.

“Konuşmamız gereken bir şey olduğunu” diyorum.

“Dinliyorum” diyor.

“Beni nasıl gördüğünü bilmiyorum ama benim sana kendim hakkında anlatmam gereken şeyler var” diyorum.

Cesaretimi toplamaya çalışıyorum. Gözlerime bakıyor. Doğrudan gözlerine bakıyorum. Onunla birlikte olmak istiyorsam beni tanımasını istiyorum. Yalan söyledığım bir ilişki daha istemiyorum.

“Söyleyeceklerim belki benimle ilgili düşündüklerini değiştirecek ama artık dürüst olmaya başlamam gerek. Ben dürüst bir kadın olmadım hiçbir zaman Yavuz. Hayatım yalanla, ihanetle, yanlışlarla geçti. Sayısını hatırlamadığım kadar çok birliktelik yaşadım. Hâlâ zaman zaman tek gecelik şeyler oluyor. Barda tanıştığım bir adamı eve götürebiliyorum. Neden yaptığımı bilmiyorum ama yapıyorum. Hayatta yaptığım hiçbir şeyden pişman olmadım diyenlere de inanmam. Ben her gün pişmanlıklar ile uyanıyorum. Ama

benimle olacaksan bunları bilmen gerek. Evime geldiğinde tanıştığın arkadaşım Korhan. Korhan benim sevgilim değil. Artık değil. Ama uzun zamandır onunla birlikte oluyorum” diyorum.

Elini kaldırıp beni susturuyor. Yüreğim ağzımda bir şey söylemesini bekliyorum. Elini saçlarının arasından geçiriyor. Kendini işaret ediyor.

“Sen benim nasıl biri olduğumu düşünüyorsun?” diyor. Sıkıntıyla ellerime bakıyorum.

“Sen çok dürüstsün. Ciddiyetten hoşlanıyorsun. Aslında birinci sınıf bir kontrol manyağı olduğunu biliyorum” diyorum.

Sözlerime gülümsüyor.

“Açık kıyafetler giymem seni rahatsız ediyor. Kadınların içki içmesi ve kontrollerini kaybetmeleri konusunda söylediklerin de var. Sen mükemmel bir adamsın. Ben sana ayak uydurabilir miyim, bilmiyorum” diyorum.

Masaya yumruğunu vuruyor. Yerimden sıçıyorum.

“Her şeyi tersten görmeyi bırak artık! Şu ana kadar doğru yaptığın tek tespit birbirimize benzediğimiz. Ben dürüst falan değilim. Seninleyken dürüst olmak istiyorum. Sana yalan söylemek istemiyorum. Ciddiyetten hoşlanıyorum ama seninleyken değil. Seninleyken gülmeyi, eğlenmeyi, bana dil çıkarmanı istiyorum. Kontrol manyaklığımın iş ile sınırlı olduğunun farkında olduğunu sanıyordum” diyor.

Bakışları ile beni olduğum yere çiviliyor. Gözleri yangın yeri. Sesi yumuşuyor.

“Kıyafetlerinin açık olması beni rahatsız ediyor çünkü bedenini her gördüğümde zıvanadan çıkıyorum. Gömleğini

örtmeni söylediğimde aslında seni restoranın orta yerine yatırmak istiyordum. Aynı zamanda başkalarının tenini görmesinden hoşlanmıyorum. İçki içip kontrolünü kaybetmene izin verebilirim. Yanımda olduğun sürece bu hoşuma da gidebilir. Ben mükemmel falan değilim. Bunu göreceksin. Ve son olarak sana bakıyorum ve âşık olduğum kadını görüyorum. Birinci sınıf bir kaltak olduğunu düşünüyor sun. Madem öyle benim de birinci sınıf bir erkek orospusu olduğumdan emin olabilirsin” diyor.

Alt dudağım titremeye başlıyor.

“Sakin! Ağladığını görmek istemiyorum” diyor.

Ellerini uzatıp, ellerimi avucunun içerisine alıyor.

“Bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Birbirimizden önce olup bitenleri unutalım. Artık biz varız. Geçmişini inkâr etmeyeceğim. Ne seninkini ne de kendiminkini. Ama umurumuzda olmasın. Başkası da olmasın. Yalnızca biz olalım. Sana daha önce de söyledim, eğer korkun buysa beni aldatmana izin vermeyeceğim. Beni öyle çok seveceksin” diyor.

Uçakta Yavuz’un yanında oturuyorum. Kendi biletini Burak’ın bileti ile değiştiriyor. Uçağa binerken ilaç almam konusunda beni ikna ediyor. Ama korkudan ölmek üzereyim. Ellerim Yavuz’un ellerinin içerisinde. Soğuk terler döküyorum. Kolunu omzuma atıyor. Göğsüne yaslanmam için beni çekiyor. Başım göğsüne yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Hostes kemerlerimizi bağlamamızı söylediğinde yerimden sıçıyorum. Kemerini bağlamaya çalışan ellerim titriyor. Yavuz fark edip önce benim kemerimi bağlıyor. Kendi kemerini bağladıktan sonra bana tekrar sarılıyor.

“Derin derin nefes al. Bir uçakta ölme ihtimalin milyon-
da bir” diyor.

“İçimi rahatlattın gerçekten. Ben bu şansla okyanusa dü-
şerim” diyorum.

Sözlerime gülüyor. Başımın tepesini öpüyor.

“Korkularının üstüne gitmek zorundasın” diyor.

İnleyip başımı boynuna yaklaşıyorum. Uyuyabilmek
için dua ediyorum. Paris’ten dönmekten bile korkuyorum.
İstanbul’a vardığımızda her şeyin tuzla buz olmasından
korkuyorum. Yaşadıklarımızın bir rüya olmasından korku-
yorum. Dün geceki konuşmamızı düşünüyorum.

“Neden ilk sevişmemizi evinde yaşamak istiyorsun? Otelin
neyi var?”

“Kimseyle evimde birlikte olmam Berra. Tek gecelik ilişki-
ler yaşadığım kişileri genelde otele götürürüm. Ya da onların
evinde olur. Bugüne kadar evimde uyuyan ilk kadın sensin. Bir
dahaki sefere sağlıklı ve uyanık olduğundan emin olacağım.”

İstanbul Havaalanı’na indiğimizde yorgunluktan ve
stresten bitap düşmüş durumdayım. Uçakta bir an olsun
korkmayı bırakamadığım için uyuyamadım. Bavullarımızı
beklerken Yavuz’a yaslanmış dik durmaya çalışıyorum. Ba-
vullarımızı alıp çıkışa doğru yürüyoruz. Yavuz elimi bir an
olsun bırakmıyor. Burak ile sohbet ediyorlar. Ben bu hâlde
eve nasıl gideceğimi düşünüyorum. Kapıdan çıktığımızda
taksiye doğru yöneleceğimizi düşünürken Yavuz bizi bek-
leyen arabasını gösteriyor. Şu an arabadaki şoförün boynu-
na atlayabilirim. Burak’ı da bırakmayı teklif ediyor. Yolun
uzayacak olmasını bile umursamıyorum. Sadece huzur
içerisindeki evime dönmek istiyorum. Arabanın konforuna
ulaştığımda başım Yavuz’un omzunda uykuya dalıyorum.

Yavuz'un yanağını okşaması ile uyanıyorum. Gözlerimi kırpıştırıp nerede olduğumuzu algılamaya çalışıyorum. Evimin sokağındayız. Araba eve yaklaşırken bahçede mangal yapan Ali'yi görüyorum. Diğerleri de masanın etrafında oturuyorlar. Araba kapının önünde durunca herkes başını kaldırıp bize bakıyor. Ada bize doğru yürüyor. Yavuz arabadan inip inmem için bana yardımcı olurken görünce Ada donuyor. Tip tip bize bakıyor. Şaşkınlığı geçince koştura koştura yanımıza geliyor.

"Hoş geldiniz, Yavuz Bey" diyor.

Halsiz halsiz Ada'ya sarılıyorum. Yavuz bavullarımı arabadan indirirken Ada'ya bakıyor.

"Hoş bulduk Ada Hanım" diyor.

"Yolculuk nasıldı?" diyor Ada yüzüme bakıp.

"Yorucu, stres dolu" diyerek Yavuz'un çıkarttığı bavullarıma doğru uzanıyorum. Yavuz elime vuruyor.

"Ben taşırım" diyor.

Eve doğru yürüyoruz. Ada, burada neler olduğunu hemen öğrenmek istiyorum der gibi bana bakıyor.

Korhan bizi karşılamak için ayağa kalkarken Yavuz'u görüp geriye oturuyor.

"Hoş geldiniz" diye seslenmekle yetiniyor.

"Hoş bulduk" diye masadakileri selamlıyorum.

Yavuz yanıma geliyor. Elini belime koyuyor. Ona dönüyorum.

"Ada ve Korhan ile zaten tanışmıştınız. Bunlar da Müjgan ile Buket" diyorum. Ali elinde etlerin olduğu tepsi ile içeriden çıkıyor.

“Bu da Ada’nın nişanlısı Ali” diyorum. Herkes şaşkın şaşkın bakarken Yavuz’a dönüyorum. Omuz silkerek ekliyorum “Ve bu da sevgilim Yavuz.”

Yavuz boştaki eliyle masadakileri selamlıyor.

“Biz en iyisi bavulları içeri götürüp öyle gelelim” diyor Yavuz’a.

“Tamam” diyerek bavulları alıyor.

Önden gidip yolu gösteriyorum. Odamın kapısını açıp geçmesi için kenara çekiliyorum. Bavulları odamın ortasına bırakıyor. Doğrulup etrafına bakıyor. Ellerim pantolonumun arka cebinde ona bakıyorum. Kafasını sallayarak bana dönüyor.

“Odan çok güzel, senin gibi” diyor.

Yorgun yorgun gülümsüyorum. Yanıma gelip beni kollarının arasına alıyor.

“Çok yorgunum, biraz uyuyalım mı?” diyorum.

Yavuz bir yatağa bir bana bakıyor.

“Daha önce bu yatakta birileriyle birlikte olduğunu tahmin ediyorum” diyor.

“Eee?” diyorum.

“Artık bu yatakta yatmanı istemiyorum” diyor.

Duyduklarımı anlamaya çalışarak yüzüne bakıyorum.

“Söyleyeceğim şeyin tadını kaçırmamasını istemem ama bu evin başka yerlerinde de başkalarıyla birlikte oldum. Bu savaşı kazanamazsın” diyorum.

Suratını buruşturuyor.

“O zaman benim yanıma taşınmanı istiyorum” diyor.

“Aklını mı kaybettin sen?” diyorum.

Yüzümü ellerinin arasına alıyor.

“Evet, senin yüzünden aklımı kaybettim. Söylediklerimde ciddiym. Tenine bundan sonra benden başka hiçbir şeyin değmesini istemiyorum” diyor.

“Değmemesini sağlayacağım derken bunu kastetmiyordun herhâlde. Ben bunu düşünmemiştim. Seni mantıklı olmaya davet ediyorum” diyorum.

“Gelmiyorum” diyor.

“Ben hiçbir yere taşınmıyorum!” diyorum sinirle.

Sıkıntıyla iç çekiyor.

“En azından eşyalarını değiştirelim, olur mu?” diyor.

“Gerçekten mi?” diyorum.

Kafasını sallıyor.

“Bu kadar kıskanç bir adam olduğunu hiç düşünmemiştim” diyorum.

Omuz silkiyor.

“Değiştirecek misin eşyalarını?” diyor tatlı tatlı.

“Sadece benim odamdakileri” diyorum parmağını yüzüne sallayıp.

“Anlaştık” diyor.

Eğilip beni öpüyor. Öpüşüne bırakıyorum kendimi. Dudakları alev gibi, kalp atışımı duyuyorum. Kalbim gümbürdüyor. Şaşkınlıkla geri çekiliyorum.

“Ne oldu?” diyor.

“Hiç, hiçbir şey” diyorum panikle.

“Uyuyabileceğimiz başka bir yer var mı?” diyor.

“Ada’nın odasında uyuyabiliriz” diyorum.

Ada'nın odasına gidiyoruz. Montunu çıkartıp yatağın ayakucuna bırakıyor.

“Burası acayip derecede sigara kokuyor” diyor.

“Çünkü Ada acayip derecede sigara içiyor” diyorum.

Kendimi yatağa atıyorum. Yavuz hareketime gülerek sakın bir şekilde yanıma uzanıyor. Beni kollarının arasına çekiyor. Başımı boynuna gömüyorum. Yanağımlı öpüyor. Uykuya dalarken mırıldandığımı hissediyorum ama ne söyledığım hakkında zerre fikrim yok.

Hava kararmaya başlarken uyanıyorum. Yavuz yanımda sessizce uyuyor. Boynunu öpüyorum. Kıpırdanıyor. Yavaşça gözleri açılıyor. Üzerinden uzanıp komodinin üzerindeki ışıkları yakıyorum. Yavuz gözlerini kırıştırtarak bana bakıyor.

“Günaydın, güzellik” diyor.

Eğilip dudaklarını öpüyorum. Kucağına çıkıyorum. Doğrulup beni kucağına oturtuyor. Kendimi ona doğru bastırıyorum. Ellerini kalçalarımın atıyor. Dokunduğı yerler alev alıyor. Elleri ile kalçalarımı avuçluyor. Beni kendine bastırıyor. Bacaklarımın arasında penisinin sertleştiğini hissediyorum. Dudakları boynuma kayıyor. Beni öperken başımı arkaya atıyorum. Dudaklarımdan bir inleme dökölüyor. Yavuz duruyor. Gülümsüyor. Geri çekilip yüzüne bakıyorum.

“Bu ses çok güzel” diyor.

“Daha güzelini çıkarabilirim, neden durdun?” diyorum.

“Çünkü duyduğum kadarıyla içeride hâlâ insanlar var. Sesini duymalarını istemiyorum” diyor.

“Sesimi çıkartmayacağıma söz veriyorum” diyorum muzipçe.

Bir an durup söylediklerimi düşünüyör.

“Hayır, olmaz. Büyük ihtimalle ıııık atmanı sağlayacağım. O yüzden yalnız olsak daha iyi olur” diyor.

Vaat ettiğı şey hoşuma gitse de somurtup kendimi sırtüstü yatağı atıyorum.

“Asla sevişmeyeceğimizi, beni oyalayıp durduğunu düşünüyörüm” diyorüm.

Kahkaha atmaya başlıyor. Sesi öyle güzel ki, sırtıtmamı engelleyemiyörüm. Güldüğünde veya kahkaha attığında öyle çok şaşııyorum ki.

“Neden gülüyorsun?” diyorüm ellerimi belime koyup.

“Beni istediğini bilmek hoşuma gidiyor. Hepsi bu” diyor.

Gece uykuya dalmadan önce Yavuz’u düşünüyörüm. Masal gibi geliyor her şey. Ya uyanırsam diye düşünmeden edemiyörüm. Sabah uyandığımda huzursuzüm. Alışkın olmadığım bir yerde uyanınca böyle oluyor. Kalkıp duşa giriyörüm. Duştan çıkıp giyinmek için odama gidiyörüm. Saçlarımı dalgalar halinde dökülecekleri şekilde kurutuyörüm. Üzerime siyah kalem eteğimi ve ceketimi, beyaz bir atletle giyiyörüm. Babamın aldığı topuklu ayakkabılarımı giyiyörüm. Makyaj yapmadan sadece kirpiklerime rimel sürüyörüm. Paltomu alıp kapıya çıkacağım sırada zil çalıyor. Kapıyı açtığımda Yavuz’u karşımda buluyörüm.

“Günaydın” diyor.

“Günaydın, geleceğini söylememiştin” diyorüm.

“Biliyörüm, seni görmek istedim. Hem de sizin ofiste halletmem gereken ufak bir pürüz var” diyor.

“Neymiş o pürüz?” diyorum.

“Demet” diyor.

Kapıyı çekip yanında arabama doğru yürüyorum.

“Benim arabam bu tarafta, ben götürürüm seni” diyor.

“Akşam dönmek için ihtiyacım olacak” diyorum.

“Akşam da geri getiririm” diyor.

“Gerçekten hiç gerek yok, ben kendim giderim Yavuz” diyorum.

Elimden tutup kendi arabasına doğru sürüklüyor.

“Her söylediğini kabul ettirmeyi nasıl başarıyorsun?” diyorum.

“Sihir bebeğim” diyor.

Verdiği cevaba gülümsüyorum.

İş yerinin asansöründe elimi tutuyor. Derin derin gözle rime bakınca itiraz etmemem gerektiğini anlıyorum. El ele ofise giriyoruz. Herkes şok geçirmiş gibi bakıyor. Burak, gülümseyerek yanımıza geliyor.

“Günaydın Yavuz Bey, Berra” diyor.

Burak’a gülümsüyorum.

“Günaydın, Burak. Ben de hem sevgilimi işine bırakayım hem de kalan bir iki eşyam varmış onları alayım dedim” diyor Yavuz.

“İyi yapmışsınız” diyor Burak.

Burak’a gülümseyip odama gidiyoruz. Masasında oturan Demet bizi el ele görünce taş kesiyor.

“Günaydın, Demet Hanım” diyor Yavuz.

Cevabını beklemeden beni odama çekiyor. Odamın kapısını kapatınca Yavuz kahkaha atarak beni kollarına alıyor. Kucağında döndürürken şaşkın şaşkın ona bakıyorum.

“Milletin suratını gördün mü?” diyor.

Somurtuyorum.

“Ne oldu?” diyor.

“Herkes, Batuhan’ın haklı olduğunu düşünecek” diyorum.

“Nilgün ile konuşurum, işten çıkartırlar. Zaten eski sevgilinle aynı yerde çalışmanı istemiyorum” diyor.

“Hayır, lütfen öyle bir şey yapma. Benim yüzümden işinden olmasını istemiyorum. Hem zaten konuşmuyoruz bile” diyorum.

“Tamam yapmam. Ama eğer yine bir şey söylerse habirim olsun” diyor.

“Tamam” diyorum.

Eğilip dudaklarımı öpüyor.

“Akşam görüşürüz” diyor kapıdan çıkarken.

“Görüşürüz” diye sesleniyorum arkasından.

Paltomu çıkartıp asarken birisi kapıyı çalmadan odama dalıyor. Ters ters bunu yapanın kim olduğuna bakmak için dönünce Emre’yi görüyorum. Kollarını bağlamış kapının önünde dikiliyor.

“Yavuz Bey ile ne zamandır birliktesin?” diyor.

Ses tonundaki sinir beni şaşırtıyor.

“Üç gündür” diyorum.

Cevabımı duyunca sakinleşiyor. Masama gidip oturuyorum. Elimle oturmasını işaret ediyorum. Geçip oturuyor.

“Bu sinirinin sebebini öğrenebilir miyim?” diyorum.

“Seni tanıyorum, birine sırtını yaslamazsın. Bir anlığına aksini düşündüm o kadar” diyor.

“Aksini mi düşündün?” diyorum.

Gözlerini kaçırıyor.

“Beni tanıdığını zannediyordum Emre ama tanımıyor-muşsun” diyorum.

“Öyle deme, emin ol içerisi kaynıyor. Herkes aynısını düşündü” diyor.

“Sen düşünmemeliydin, sen benim arkadaşımın” diyorum.

“Haklısın, düşünmemeliydim. Özür dilerim” diyor.

Ayağa kalkıp çıkmaya yelteniyor.

“Nereye gidiyorsun, bir kahvemi içseydin” diyorum.

Sözlerimi duyunca gülümseyerek yerine geri oturuyor.

“Kindar olmadığını unutmuşum. Kahvemi nasıl içtiğimi biliyorsun” diyor.

Kahvelerimizin gelmesini beklerken, terfi ettiğim günden bu yana olup bitenleri anlatıyorum. Şaşkınlıkla beni dinliyor.

“O kadar zamandır sana âşık mıymış? Ben senden nefret ettiğini sanıyordum. Herkes böyle düşünüyordur eminim” diyor.

“Ben de öyle düşünüyordum Emre. Tavırlarını hatırlamıyor musun? Yaptığım bir şeyi en az iki kere tekrar yaptırırdı. Yüzüme bile bakmazdı. Kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi bana âşık olduğu” diyorum.

“Senden uzak durmaya çalışıyormuş. Eee bu Demet ile olayları ne?” diyor.

Gülerek yüzüne bakıyorum.

“Demet yalan söylüyormuş size. Yavuz sadece üniversite masraflarını karşılamış. Onun dışında bir alakası yokmuş” diyorum.

Lafımın üzerine Demet elinde kahveler ile odaya giriyor. Morali bozuk. Arkadaşlarının önünde yalanı ortaya çıktığı için sinirli. Kahvelerimizi bırakıp odadan çıkıyor. Emre arkasından bakıp söyleniyor.

“Bundan sonra ne yapacak bakalım. Kimse söylediği bir şeye inanmayacaktır. Bugün yarın istifa ederse şaşırma” diyor.

“Söylediği yalan dışında, iyi çalışıyor. Yavuz da gözü var diye işten çıkartacak değilim. İşini adam gibi yaptığı sürece başka bir şey beni ilgilendirmez” diyorum.

“Öyle diyorsan” diyor. Omuz silkiyor.

Emre gittikten sonra bilgisayarımı açıp çalışmaya başlıyorum. Fuarda yapılan işler ile ilgili rapor yazmaya başlıyorum. Görüşülen firmalar, alınan kararlar, telifler ve diğer şeyler.

Öğlene doğru masamdaki telefonun sesi ile dikkatim dağılıyor. Telefonu alıp cevap veriyorum.

“Efendim?” diyorum.

“Nasılsın?” diyor Korhan’ın sesi.

“İyilik Korhan, senden?” diyorum.

“İyi. Öğlen müsait misin? Yemek yiyelim birlikte” diyor.

“İşlerim fazla birikti yemeğe çıkmayacağım. İstersen sen bir şeyler alıp gelebilirsin” diyorum.

“Uyar, ne yemek istersin?” diyor.

“Her zamankinden” diyorum.

“Tamam bebeğim, görüşürüz” diyor.

“Görüşürüz” diyorum.

Telefonu kapatırken sinirli olduğumu fark ediyorum. Sinirimin sebebinin bana “bebeğim” demesi olduğunu fark edince şaşıyorum. *Kendine gel Berra. O senin her şeye rağmen arkadaşın.* Kafamı sallayıp işime döneceğim sırada telefon tekrar çalıyor. Sinirli sinirli telefonu kaldırıyorum.

“Efendim?” diyorum.

Aslında “Ne var?” demek geçiyor içimden.

“Sevgilim?” diyor Yavuz telefonun diğer ucundan.

Yavuz’un sakın tonlaması, telefonda bile olsa ne durumda olduğumu anladığını gösteriyor. Çok garip ama her an her saniye ruh halimi sezebiliyor. Nefesimi bırakıyorum.

“İyi misin?” diyor.

“İyiym, sadece biraz yükseldim o kadar” diyorum.

“Neden yükseldin?” diyor.

“Bilmem, fuar sonrası gerginliği, halletmem gereken yığınla şey var” diyorum.

“Berra, şu an kıvırıyorsun sevgilim. Kalçalarına bayılısam da yalan söylediğini fark ediyorum. Kime sinirlendiğini söyleyecek misin, yoksa kalkıp oraya gelmemi mi istiyorsun?” diyor.

Cevap vermezsem söylediğini gerçekten yapar. Bu zamana kadar söylediği bir şeyi yapmadığına şahit olmadım.

“Senden önce Korhan aradı. Öğle arasında yemek için yanıma gelecek” diyorum.

“Buna sinirlenmesi gereken kişi benim, sen neden buna kızdın?” diyor.

“Buna kızmadım. Sadece telefonu kapatırken bana bebeğim dedi, garip ama sinirime dokundu” diyorum.

Hattın diğer tarafında gülümsediğinin farkındayım. Sonra gergin ekliyor.

“Sana söylemem gereken bir şey var. Onunla görüşmen konusunda rahat değilim” diyor.

“Biliyorum” diyorum.

“Ona artık aranızda öyle bir şey olmayacağını net bir şekilde söylemeni istiyorum. Arkadaş olarak eğer istiyorsan görüşmeni engellemem” diyor.

Söylediği şeye cevap veremiyorum. Boşluk uzamaya başladıkça gerildiğini hissediyorum. Başka biri olsa “Zaten engelleyemezsin” derdim. Ama bu cevabı vermek istemiyorum. Onu kızdıracak hiçbir şey yapmak istemiyorum. Ona gitgide kapılıyorum. Bu sinirlerimi bozuyor.

“Konuşacağım” diyorum.

“Tamam” diyor.

Bir şey daha söyleyeceğini hissediyorum. Tereddüt ediyor.

“Berra” diyor bir an sonra.

“Efendim?” diyorum.

“Seni seviyorum” diyor.

Telefonu kapatıyor. Elimde telefon kalakalıyorum. Söylediği şey gözlerimin dolmasına sebep oluyor. Öyle içtendi

ki sesi. Beni yıkıp geçiyor. Cevabını beklemeden kapatması, duymak istemediği için değil, beni zorlamak istemediği için bunun farkındayım. Beni düşünmesine böyle içten davranmasına her defasında şaşıyorum. Telefonu yerine bırakıp başımı ellerimin arasına alıyorum. Gözlerimden yaşlar akıyor. Son günler o kadar duygu yüklüydü ki. Tüm duygulardan uzak durmaya çalışırken bir anda gırtlığıma kadar duygularla sarıldım. Boğazımdaki düğümü başka türlü atamayacağımı bildiğim için kendimi gözyaşlarıma teslim ediyorum.

Yarım saat sonra Korhan elinde paketlerle odamın kapısından kafasını uzatıyor.

“Özel teslimat” diyor gülerek.

Sözlerine gülerek ayağa kalkıyorum. İçeri giriyor. Elindeki paketleri sehpanın üzerine bırakıp odaya bakınıyor. Işık alıyor.

“Manzaraya bak” diyor.

Gülerek yanına gidiyorum.

“Güzel değil mi?” diyorum.

“Sen burada dikkatin dağılmadan çalışabiliyor musun?” diyor.

Geçip masamın önündeki koltuklardan birine oturuyorum. Getirdiği paketi açıyorum.

“Gel soğutmadan yiyelim şunları, manzaraya sonra bakarsın” diyorum.

Gelip oturuyor. Paketlerden birini ona uzatıyorum. Kendiminkini açtığımda köri kokusu etrafımızı sarıyor. Tavuğa burnumu yaklaştırıp kokluyorum.

“On öğün de olsa bunu yerim biliyor musun?” diyorum.

Çatalı batırıp ilk lokmamı ağzıma atıyorum. Korhan da yemeğe başlıyor.

“Paris nasıldı?” diyor.

“Standart, bildiğin gibi” diyorum.

Ben konuşurken elini ceketinin cebine atıyor. Cebinden dikdörtgen bir mücevher kutusunu çıkarıp sehpanın üzerine bırakıyor. Şaşkınlıkla yüzüne bakıyorum.

“Bu ne için?” diyorum.

“Doğum günü hediyen” diyor.

Suratımı buruşturup kutuya uzanıyorum. Kutuyu açtığımda içerisinde beyaz altından bir kolye buluyorum. Üzerinde minik taşlı bir b harfi var. İçim rahatlayarak yüzüne bakıyorum. Sırıttıyor.

“Yüzük çıkacak sanmadın inşallah?” diyor.

“Çıkmadığı için boynuna atlayabilirim, biliyorsun değil mi?” diyorum.

“Atla hiç çekinme, günümü güzelleştir” diyor.

Cevabı yüzümü ekşitmeme sebep oluyor. Elindeki ekmeği bölerken suratımı görüp ekmeği sehpaye geri bırakıyor.

“Gergin olmanın sebebini biliyorum” diyor.

“Korhan ben sana bir şey söyleyeceğim” diyorum.

Elini kaldırıp beni susturuyor.

“Dün yemek masasındaki tavrımı yanlış anlamış olabilirsin. Ben sadece seni düşündüğüm için öyle gergindim. Nasıl yorumladığını bilmiyorum. Ama benim tahmin ettiğim gibiyse, yani sana karşı hâlâ hislerim olduğunu sanıyorsan, haklısın. Sana karşı hislerim var. Ama senin zannettiğin

hislerden değil. Seni seviyorum. Artık sadece arkadaşım olarak” diyor.

Söyledikleri içime su serpiyor. Devam ediyor.

“Eğer sana hâlâ âşık olsaydım, benimleyken başkaları ile olamazdın. Bunu sakın unutma. Ben sevdiğim kadını paylaşmam. Hiçbir erkek paylaşmaz. Artık hayatında biri var. Daha önce de olduğu gibi geri çekiliyorum. Şu dakikadan itibaren sen gel diyene kadar sana arkadaşlık haricinde gelmeyeceğim” diyor.

“Teşekkür ederim. Söylemem gereken bir şey var” diyorum.

“Söyle” diyor.

“Sanırım bu kez gel demeyeceğim” diyorum.

Ağzı açık kalakalıyor. Sonra gözleri büyüyor. Kafasını iki yana sallıyor.

“Yavuz’a âşıksın” diyor.

Gözlerimin içine bakıyor. Bakışının altında eziliyorum.

“Evet, ona aşığım” diyorum.

“Kendine dikkat et, tek diyebileceğim şey bu” diyor.

Kafamı sallıyorum. Elini uzatıp yüzümü okşuyor.

“Ne var biliyor musun? Birbirimize hâlâ âşık olsaydık her şey çok kolay olurdu” diyorum.

Bana bakıp kakhaha atıyor.

“Mesele de o zaten” diyor.

Akşam oluyor. Yavuz’u göreceğim için mutluyum. Bir yanım beni tutmasına rağmen diğer yanım dörtlüyle ona koşmamı söylüyor. Korku ile karışık duygularım. Ben çok cesur görünmeme rağmen fazla korkağım ve bunu biliyorum. Çantamı ve montumu alıp işyerinden çıkıyorum. Binanın kapısından çıktığımda Yavuz’un arabasını kapının önünde beni beklerken buluyorum. Yavuz, camı indirip şoför koltuğundan bana sesleniyor.

“Berra, buradayım” diyor.

“Araba camlarına film takılmasını yasaklamalılar” diye söyleniyorum arabaya binerken.

“Öyle deme, çok yararlı olabiliyorlar” diyor.

Camı kapatıp bana doğru uzanıyor. Dudaklarının sıcak krallığına ulaştığımda her şeyi unutuyorum. Beni sersemlemiş bir hâlde bırakıp geri çekiliyor.

“Gördün mü bak? Film camlar ne kadar yararlı?” diyor.

“Bunu yapmayı nasıl beceriyorsun?” diyorum.

Şaşırarak yüzüme bakıyor.

“Neden bahsediyorsun?” diyor.

“Beni her öptüğünde aklımı alıyorsun. Kendimi liseli kızlar gibi hissediyorum. Her seferinde kendimi tekmelemek istiyorum. Otuz yaşını geçtin hâlâ akıllanmıyorsun diye” diyorum.

Sözlerime gülüyor.

Evine geldiğimizde Yavuz dışarıdan yemek söylüyor. Ben de huzursuz bir şekilde Mavi’yi kucağıma alıp salondaki beyaz pofuduk kanepeye çöküyorum. Bir yandan bu gece

aramızda bir şey olup olmayacağını diğer yandan yarın için giyecek hiçbir şeyim olmadığını düşünüyorum. Yavuz elinde iki bardak beyaz şarap ile yanıma oturuyor. Kadehlerden birini bana uzatıyor. Kadehi elinden alıyorum.

“Ne düşünüyorsun?” diyor.

“Keşke eve gitseydim, yarın sabah için giyecek bir şeyim yok” diyorum.

“Üzerindekileri giyersin, bence çok yakışmış” diyor.

“Teşekkür ederim ama bir giydiğimi yıkanmadan tekrar giyememek gibi bir takıntım var” diyorum.

“Titiz olduğunu bilmiyordum. Başkasında kalman gerektiğinde ne yapıyorsun?” diyor.

“Başkasında kalmıyorum” diyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. İçimden onu öpmek geliyor. Kadehimi sehpaye bırakıp yanına yaklaşıyorum. Kucağına tırmanıyorum. Sakin sakin beni izliyor. Kadehini dikip bitiriyor. Üzerimden yere bırakıyor. Kollarımı boynuna dolayıp yüzünü seyrediyorum. Kendini bu kadar tutmasına anlam veremiyorum. Ama hiç sakınmadan gözlerimin içine bakıyor. Nefesimi tutuyorum. Kollarını bana sarıyor. Öpmek için bana doğru eğildiğinde, kapı çalıyor. Kalkmamı işaret edercesine kalçama vuruyor. Hayal kırıklığı içerisinde somurtarak kucağından kalkıyorum. Kapıyı açmak için gidiyor. Mavi oturduğu yerden kuyruğunu sallayarak bana bakıyor.

Yavuz mutfakta yemeklerimizi tabaklara koyarken yanına gidiyorum. Arkasından beline sarılıyorum. Önce donuyor. Sonra gülerek nefesini bırakıyor. Başımı sırtına yaslıyorum. Bana dönüyor.

“Kıyafetlerinle rahat değilsen benden bir şeyler giyebilirsin” diyor.

“İyiym böyle” diyorum.

Eğilip burnumun ucunu öpüyor. Tabaklarımızı salondaki masaya taşıırken ona yardımcı oluyorum. Evi öyle boş ki sanki hiç yaşanmamış gibi. Evdeki tek hayat belirtisini kedisi Mavi gösteriyor. Masada tabaklarımızı yan yana koyuyor. Şaşıyorum.

“Karşımda değil yanımda olmanı tercih ederim” diyor.

“Bazen çok garip olabiliyorsun” diyerek tabağımı alıp karşısına oturuyorum.

Yaptığım şeye kafasını sallıyor. Oturup yemeğini yemeye başlıyor. Ben de bir yandan yemeğimi yerken diğer yandan onu seyrediyorum. Ellerini kullanma şekli çok dikkatimi çekiyor. Elini gözümün önünde sallayınca, elini takip ettiğimi fark ediyorum. Halime gülüyor.

“El fetişi mi var sende?” diyor.

“Evet” diyorum.

Şaşıyor.

“Fetiş mi bilmiyorum ama güzel eller dikkatimi çekiyor. Birinde ilk ellere bakarım. Yenmiş tırnak görmek sinirimi bozar” diyorum.

Beni taklit ederek “Bazen çok garip olabiliyorsun” diyor.

Yemekten sonra bana evi gezdiriyor. Yatak odasını daha önce gördüğüm için oraya girmiyoruz. Evde iki oda daha var. Biri boş. Diğeri ise çalışma odası ve kesinlikle evde birinin yaşadığının kanıtı bu oda. Yavuz’a dair ne varsa hepsi bu odada.

Koyu kahve, ahşap yerden tavana kadar uzanan kitaplıklar sağ ve sol duvar boyunca devam ediyor. Her bir rafı dolu olan kitaplıkların cam kapakları var. Işıklandırılmış. Işıklar yakıldığında hafif bir ışık kitapların sırtlarına vuruyor. Kitaplıklarla aynı renkte büyük bir masa balkon kapısının önüne yerleştirilmiş. Üzerinde de kâğıt yığınları var. Masanın önünde alçak, kahverengi deri ile kaplı bir sıra var. Gelenlerin oturması için olduğunu düşünürken kedi tırmıklarından orayı en çok Mavi'nin kullandığını anlıyorum.

Yerde desenleri aklımı başımdan alan bir İran halısı var. Bir an kendimi babamın ofisine düşmüş gibi hissediyorum. Ellerimi arkamda kavuşturuyorum. Camlara kahverengi bambu storlar takılmış. Tüm bu kahverengi eşyaların boğucu olması gerekir. Ama öyle iyi ışıklandırılmış ki. Odaya ait görünmeyen iki şey var. Biri duvardaki televizyon diğeri de masanın üzerindeki bilgisayar. Elimden tutup balkona doğru götürüyor. Balkonun kapısını açınca elini çekip durduruyorum.

“Yavuz benim yükseklik korkum var balkona çıkamam” diyorum.

“O kadar yüksek değil, gel hadi” diyor.

“Olsun çıkmak istemiyorum” diyorum.

“Peki, tamam” diyerek balkonun kapısını kapatıyor.

Arkamı döndüğümde masanın üzerindeki fotoğraf dikkatimi çekiyor. Kim olduğunu sormak için döneceğim sırada onun ben olduğumu fark ediyorum. Geçen seneki şirket yemeğinde çekilmiş fotoğraf.

“Bu fotoğraf sende ne arıyor?” diyorum.

Arkamdan sarılıyor. Çenesini başımın tepesine yerleştiriyor.

“Asıl soru benim onda ne aradığım?” diyor.

“Ne arıyorsun?” diyorum.

“Sevdiğim kadını” diyor.

Kollarının arasında ona doğru dönüyorum. Ellerimi boynuna doluyorum.

“Bulabildin mi peki?” diyorum.

Kafasını sallayarak alnını alnıma yaslıyor.

Saat gece yarısına yaklaşırken beni eve bırakması için ısrar ediyorum. Gerçekten üzerimdekilerle işe gidemem. Çıkartırsam hiçbir kuvvet beni tekrar bu kıyafetlerin içersine sokamaz.

Arabada giderken “Yarın Ankara’ya gidiyorum” diyor.

“Neden?” diyorum.

“İnşaat işleri ile ilgili, bakanlıkta biri ile görüşmemiz var” diyor.

“Ozan da geliyor mu?” diyorum.

“Ozan orada yaşıyor zaten” diyor.

“Ne zaman döneceksin?” diyorum.

“Perşembe, sabahı döneceğim. Senin boş günün cuma değil mi?” diyor.

“Evet, neden sordun?” diyorum.

“Şu küçük problemimizi artık halledelim” diyor.

Hangi problemi diye sormak için ağzımı açacağım sırada gözlerindeki ifadeyi görüyorum. Ve bahsettiğinin ne olduğunu anlıyorum. Bir kıvılcım karnımdan kasıklarına

doğru yakarak ilerliyor. Doğrulup bacak bacak üstüne atıyorum. Bedenimin verdiği tepkiye yarım bir gülümseme ile karşılık veriyor.

“Odanı kullanmıyorsun değil mi?” diyor.

“Hayır kullanmıyorum.”

“Kullanma, yarın yeni mobilya takımını getirecekler” diyor.

“Ne mobilyası?” diye bağıyorum.

“Odandaki eşyaları değiştirmeme izin vermiştin, değiştiriyorum” diyor.

“Böyle bir şey söylediğimi hatırlamıyorum” diyorum.

“En azından eşyaları değiştirelim dedim, sadece odamdakileri olursa olur dedin. Oldu işte” diyor.

“Burada hangi kelimeyi bana yeni mobilya takımı al olarak duydun? Ben tanrı değilim ki ol diyeyim olsun. Olmasını istediğim her şeyi yapacak mısın böyle?” diyorum.

“Sevgilim, uzatma. Sonuç itibariyle sana yeni bir takım aldım. Geriye de gönderemem” diyor.

“Ya beğenmezsem?” diyorum.

“Beğeneceksin” diyor.

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” diye bağıyorum.

Sesim dört oktav gücünde çıkarken dik dik bana bakıyor. Cevap vermeyerek gözlerini yola çeviriyor. Kollarımı bağlayarak pencereden dışarıyı seyretmeye başlıyorum. Arabayı evin önüne park ettiğinde hiçbir şey söylemeden arabadan inip kapısını çarpıyorum. Eve doğru yürürken arkamdan gelmesini bekliyorum. Gelmiyor. Arabanın sesini duyunca arkamı dönüyorum. Gidiyor.

Ada eve geldiğinde bana sesleniyor. Odamdaki halının üzerinde yüzüstü yatıyorum. Kapımdan kafasını uzatıp bana bakıyor. Kafasını yana yatırıp beni seyrediyor.

“Neden yerde yatıyorsun?” diyor.

“Yatacak yerim yok” diyorum gülerek.

“Onu biliyoruz da neden yerde yatıyorsun?” diyor yeniden.

Yanıma gelip başucuma oturup bağdaş kuruyor.

“Yavuz ile kavga ettik” diyorum.

“Neden?” diyor.

“Çünkü beni delirtiyor” diyorum.

“Dünyama hoş geldin” diyor.

Benim yattığım şekilde yanıma uzanıyor.

“Sert zemin iyidir” diyerek gülüyorum. O da gülüyor.

“İlk sevişmeniz nasıl geçti?” diyor.

“Henüz olmadı” diyorum.

“Şaka yapıyorsun, buna mı sinirlendin?” diyor.

“Evet” diyorum.

“Başka bir şey olmadığına emin misin?” diyor.

“Var, sen evleniyorsun ama ben sana yardımcı olamıyorum. Saçma salak fobilerim var” diyorum.

“Ben de çok fazla şey yapmıyorum ki. Gelinlik seçmeye giderken seni götürmem benim hatamdı. O gün yüzünden kendini suçluyorsan, takılma. Hem pastamı seçmeme yardımcı oldun. Sen olmasaydın hayatta seçemezdim” diyor. Uzanıp saçlarımı okşuyor. Dönüp yüzüne bakıyorum.

“Çocuk mu kandırıyorsun sen?” diyorum.

“Aman be, sen de ne emmeye geliyorsun ne gömmeye. Kalk yerden git kanepede yat” diyor.

“Ben annemin evine gidiyorum” diyerek gülerek yerden kalkıyorum.

“İyi git, git de gör Dünya kaç bucakmış!” diyor yattığı yerden.

Bir şey söylemek için ağzımı açıp geriye kapatıyorum. Göz göze geliyoruz. Kahkaha krizine giriyoruz.

Salı gününü ofiste telefonumu izleyerek geçiriyorum. Her çaldığında Yavuz’un aradığını düşünerek yerimden sıçıyorum. Aramıyor. Geleceğini söylediği mobilyalar gelmiyor. Bana kızgın olmasını kabullenemiyorum çünkü durup dururken mobilyaları alıp olay çıkmasına o sebep oldu. Ben saçma takıntısını geçiştirmek için “Olur” dedim. Ama o, detaycı hafızası ile her söylediğimi kaydediyor ve bu çok yorucu.

Salı akşamı evde otururken etrafıma bakıp birdenbire “Ben taşıyorum” diyorum Ada’ya. Elinden tuttuğum gibi odama götürüyorum. Eşyalarımı toparlamaya başlıyorum. Ada eşyalarımı paketlerken kafayı yediğimi düşünüyor. Söylenip duruyor. Sabaha kadar eşya toplamak zorunda da kalsam bu hafta bitmeden yeni bir evde olacağım. İnadım inat.

Çarşamba günü internetten kendime Nişantaşı’nda bir daire buluyorum. Öğle arasında gidip kontratı yapıp yeni evime kavuşuyorum. Eşyalarımı taşıması için birilerini bulup eve gönderiyorum. Tarihin görüp görebileceği en hızlı

taşınmasını gerçekleştirmek için yemin ettim. Taşınma telaşına kapılmaya çalışıyorum. Ama olmuyor. Ada'yı delirmediğime, kendimi de kişilik bozukluğum olmadığına ikna etmeye çalışıyorum. İç sesim “*Sen kafayı yedin!*” diyor.

Perşembe akşamı yeni tuttuğum boş evde oturup duvarı seyrediyorum. Üniversiten ilk mezun olduğum zamanki gibi. Eşyalarım yarın gelecek. İki gün boyunca evde kitaplarımın üzerinde yatıyorum. Ada “Eşyaların gelene kadar eve gel” diyor. Kabul etmiyorum. İnatla bir yorgan ve yastıkla bu evde yaşıyorum. Bir konuda inadım tuttuğunda gerçekten çekilmez hale geliyorum. Kendi kendime bile tahammül edemeyeceğim kadar çekilmez.

Cuma günü izinli günümde bütün günü taşınmanın eziyetlerini yaşayarak geçiriyorum. Elektrik, su, doğalgaz, telefon aboneliklerini halledeceğim derken ömrüm gidiyor. Araba ile deli dana gibi oradan oraya gitmek zorunda kalıyorum. Bir filmi ileriye doğru sardırıyor gibiyim. Yavuz aramıyor. Ben de onu aramıyorum. Cuma günü öğleden sonra mobilyalarını getiriyorlar. Ada ile birlikte eşyalarımı yerleştiriyoruz. Ada bana bir deli ile konuşuyormuş gibi temkinli yaklaşıyor.

Hafta sonu nihayet taşınma faslım bitiyor ama ben de bitiyorum. Ruhum da bedenim de. Her katıldığı yarışı kaybetmiş bir at gibi hissediyorum kendimi. Gururlu durmaya çalışıyorum ama bitkinim. Bitkinliğim her şeyime yansıyor. Aynaya baktığımda kendimi tanıyamıyorum.

Yeni hafta, yeni bir ev ve yeni olmayan bir ruh; bunları düşünerek uyanıyorum. Son üç dört yıldır düşünerek

uyanıyorum. Düşünmekten usanıyorum bazen. Düşünme-
me egzersizleri yapmaya çalışıyorum. Bu seferde kendimi
“Düşünmüyorum, düşünmüyorum, düşünmüyorum” der-
ken buluyorum. Kendimi yataktan kazıyarak duşa atıyo-
rum. Eski alışkanlığımla elimi duvardaki rafa atınca, elim
duvara çarpıyor. Yeni banyomda raf yok. Şampuanlar kü-
vetin kenarında duruyor. Elimin acısından duşun altında
kıvraniyorum. Yüzüğümü çıkartmak zorunda kalıyorum.
Parmağıma kan oturmuş. Elim kapataamıyorum. Nasıl bu
kadar sert çarptığımı da anlamıyorum.

İşe gitmek için hazırlanıp evden çıktığımda evin yakınla-
rındaki bir eczaneye uğrayıp kendime sakinleştirici bir şü-
rup alıyorum. Şişeyi açıp yarısını kafama dikiyorum yine de
pek bir etkisi olmuyor, deli gibi uykumun gelmesi dışında.

İş yerine geldiğimde herkes yüzüme bakıyor. Dönüp
“Ne var?” diye bağırmak geliyor içimden. Demet masasın-
da bir şeyler okuyor. Beni görünce kendini toparlıyor. Bir
şey söylemek üzere ayağa kalkıyor. Ne dediğini duymak is-
temiyorum. Dosdoğru odama gidiyorum. *Ben son günlerde
fazla mı tersim?* Muhtemelen öyleyim. Odama girdiğimde,
Yavuz’u beni beklerken buluyorum. Bir anlık şaşkınlığın
ardından hiçbir şey söylemeden montumu asmak için ona
arkamı dönüyorum. Sabah sabah onunla tartışmak istemi-
yorum. Gerçekten yapmak istediğim son şey pazartesi sa-
bahı onunla tartışmak.

“Siniriniz geçti mi, Berra Hanım?” diye soruyor.

“Sinirli olanın sen olduğunu sanıyordum. Beni aramaya
zahmet etmediğine göre” diyorum.

“Biraz kendinle kalmanın iyi olacağını düşündüm” di-
yor.

“Varsayımlar iyi değildir Yavuz Bey” diyorum.

Montumu astıktan sonra masama gidiyorum. Oturdumda Yavuz’un gülen yüzü düşüyor. Ayağa fırlıyor. Yanıma gelip diz çöküyor, sandalyemi kendine çevirip yüzümü ellerinin arasına alıyor.

“Ne oldu sana?” diyor.

“Bir şeyim yok, yorgunum o kadar” diyorum.

Yüzümü ellerinin arasından çekiyorum. Dönüp bilgisayarımı açıyorum.

“Bu nasıl yorgunluk Berra, neyin yorgunluğu? Ceset gibisin” diyor.

Hışımınla sandalyemi ona doğru döndürüyorum. Gözlerinin içine bakıyorum.

“Bu halime alışsan iyi edersin!” diye çıkışıyorum.

“Ne diyorsun, Berra? Hiçbir şey anlamıyorum” diyor.

“Bu gördüğün var ya, bu benim âşık halim” sözleri dökülüyor dudaklarımdan.

Yavuz’un yüzü üzüntüyle kasılıyor. Başını iki yana sallıyor.

“Ben bu kadar üzüleceğini düşünmemiştim” diyor.

“Beni ısrarla aramadığında ne hissetmemi bekliyordun ki? Keyiften dört köşe olacağımı mı sanıyordun? Ayrıldığıımızı düşündüm” diyorum.

“Ne düşündün?” diyor şaşkınlıkla.

“Ayrıldığıımızı” diyorum üstüne bastırarak.

Ayağa kalkıp beni de kollarının arasına çekiyor.

“Bunu nasıl düşünebilirsin? Hele ki bunca yıl sonra sana kavuştuktan sonra?” diyor.

“Seninle ilgili ne düşüneceğimi hiçbir zaman bilemiyorum ki” diyorum.

Gözlerim doluyor. Kollarında hıçkırmaya başlıyorum. Bana sımsıkı sarılıyor.

“Hadi gel seni eve götürüyüm. Halin hiç iyi değil” diyor.

Kafamı sallayıp boynuna gömülüyorum. Kokusunu nasıl özlemişim. Bedenim, aklım, ruhum uyuşuyor kokusunu içime çektiğimde. Kolunu omzuma atıyor. Başımı yaslıyorum.

İş yerinden çıkıp arabasına gidiyoruz. Oturmam için kapıyı açıyor. Oturduğumda eğilip anlıma bir öpücük konduruyor. Kendi tarafına geçiyor. Müziği açıyor. Müzik sesi yavaşça etrafımı sarıyor. Onun yanında rahatladığımı hissediyorum.

“Nişantaşı’na gideceğiz” diyorum.

“Seni kendi evine götürüyüm, benim işe dönmem gerek” diyor.

“Kendi evim Nişantaşı’nda artık” diyorum gülerek.

Şaşkınlıkla yüzüme bakıyor.

“Taşındın mı?” diyor.

“Evet, bir hafta oldu” diyorum.

Kafasını iki yana sallıyor. Bana döndüğünde gözleri parlıyor.

“Ne oldu?” diyorum.

“Sen beni seviyorsun” diyor.

“Evet, seni seviyorum” diyorum.

Sözlerim ile gülümsemesi güneş olup her yanı aydınlatıyor. Cevap vermiyor. “Seni seviyorum” cümlesine “Ben de seni seviyorum” demek onun da hoşuna gitmiyor. Bu bana

hep teselli gibi gelir. Bana beni sevdiğini söylediğin için bunu söylemek zorunda hissettim kendimi der.

Nişantaşı'na geldiğimizde evimin yerini soruyor. Yolu tarif ediyorum. Kendi evine yakınlığını öğrenince şaşırıyor. Apartmanın önüne park ediyor.

“Yukarı gelmeyecek misin?” diyorum.

“İşe dönmem gerek sevgilim, akşam gelirim” diyor.

“Peki, tamam. Bekliyorum akşam” diyorum.

Arabadan inmek için davranınca elimi tutuyor. Çıglık atıyorum. Hemen elimi bırakıyor. Panikle yüzüme bakıyor.

“Berra ne oldu?” diyor.

Elimin acısından gözümde yaş geliyor. Acıdan başka bir şey düşünemiyorum. O da ne olduğunu anlamaya çalışıyor. Elimi tekrar avucuna alıyor, yavaşça. Morluğu görünce şaşırıyor.

“Eline ne oldu?” diyor.

“Sabah duşta, duvara vurdum” diyorum.

“Duvarla ne alıp veremediğin vardı?” diyor dalga geçerek.

Yüzümün düştüğünü görünce elimi dudaklarına götürüyor. Yüzüğümü taktığım parmağım felaket durumda.

“Yüzüğünü bu yüzden mi çıkarttın?” diyor.

“Evet, elim şişerse diye çıkardım” diyorum.

“Galiba bir şeylere kızmadan önce seninle konuşsam daha iyi olacak. Acıyor mu hâlâ?” diyor.

“Biraz” diyorum.

“Seni bir daha yalnız bırakmayacağım, haline bak” diyor.

“Aklın varsa bırakmazsın!” diyorum.

Sözlerime gülüyor. Dudaklarıma uzanıyor. Dudaklarım dudaklarının sıcaklığı ile ısınıyor. Yeniden nefes almaya başlıyorum. Yüzümün ısındığını, canlandığını hissediyorum. Geri çekilirken dilini alt dudağıma bastırıyor.

“Seninleyken aklımdan şüphe ediyorum” diyor.

“Ben seni tanıdığım günden beri aklımdan şüphe ediyorum” diyorum gülerek.

Gülüyor. Arabadan iniyorum. Apartmanın kapısında gitmesini bekliyorum. O gittikten sonra evime girmek için dönüyorum. Telefonum çalıyor. Yavuz arıyor.

“Bir şey mi unuttun?” diyorum aramasını cevaplayıp.

“Eline buz koy, geçmezse akşam doktora götürürüm seni” diyor.

“Bunu mu söyleyecektin?” diyorum.

“Hayır, seni seviyorum diyecektim” diyor.

“Dinliyorum” diyorum gülerek.

“Seni seviyorum” diyor.

“Ağlamama sebep olacaksın, kapatıyorum” diyorum.

“Görüşürüz” diyor.

Telefonu kapatıp gülerek asansöre biniyorum. Aynada kendime bakıyorum. Kendime geliyor gibiyim. Gözlerimin ışıltısı geri gelmiş. Eve girip kıyafetlerimi çıkartıp yatağıma uzanıyorum. Biraz uyumak iyi gelebilir. Günlerdir ilk defa rahat bir uykuya kendimi bırakabiliyorum.

Uyandığımda saat beşe geliyor. Kalkıp üzerime eşofmanlarımı giyiniyorum. Mutfağa gidip dolaptan yiyecek bir

şeyler atıştırıyorum. Yavuz'un geleceğini hatırlayarak ona yemek pişirmek istiyorum. Ama buzdolabında yemek yapmak için malzemem yok. Alışverişe gitmeye karar veriyorum.

Evden çıktığımda şaşırıp kalıyorum; Nişantaşı öyle kalabalık ki. İstinye'de sakin bir mahallede yaşadıktan sonra Nişantaşı'na alışmam zaman alacak gibi görünüyor. Manava gidip fondü için muz ve çilek alıyorum. Marketten yemekler için gerekli malzemeleri alıyorum.

Eve dönüp yemekleri hazırladıktan sonra hazırlanmak için odama gidiyorum. Onunla ilk tanıştığım gün giydiğim elbiseyi arıyorum. Yıllardır fiziğim hiç değişmedi. Aldığım kıyafetleri de uzun yıllar kullanırım. Bazanın altından elbisenin olduğu hurçtan elbiseyi çıkarıyorum. Ütülemek üzere yatağın üzerine bırakıyorum. Ütü masasını kurup elbiseyi ütiledikten sonra giyiniyorum. Sonrasında saçlarımı açıp dalgalarını düzeltiyorum. Önden iki tutamını alıp arkada tutturuyorum. Saçlarımın gözümün önüne gelmesinden hoşlanmam. Makyaj yapmıyorum. Parfümümü sıkıp yemeği fırından çıkarmak üzere mutfığa gidiyorum. Yüzüğümü hatırlayıp odama geri dönüyorum. Yüzüğü alıp sağlam olan sağ elime takıyorum. Salona gidip masayı hazırlıyorum. Şamdanlar ve kadehler olmadan. Sade bir masa kuruyorum. Açıkçası şamdanlar ve kadehler masada sınırimi bozuyorlar. Konuşurken karşımdaki kişi ile arama bir şey girmesinden hoşlanmam. İçimden devirmek gelir. Salatayı masanın ortasına yerleştiriyorum. Yemekleri servis tabaklarına yerleştirirken kapı çalıyor.

Aşağı kapıyı açıp gelmesini beklerken aynada kendime bakıyorum. Saçlarımı ve elbisemi düzelttikten sonra kapıyı açıyorum. Yavuz asansörden çıkıp beni gördüğünde donuyor. Sonra gülümseyerek kafasını sallıyor.

“Bu elbiseyi sanırım bir yerlerden hatırlıyorum” diyor.

“Muhtemelen” diyorum kendi etrafımda dönüp.

Bana doğru gelip belime sarılıyor. Beni öperken kollarımı boynuna dolayıp onu içeriye doğru çekiyorum. Öpüşünü bırakabildiğimde havayı kokluyor. Gözlerini kısarak yüzüme bakıyor.

“Yemek mi yaptın?” diyor.

“Bilmem, belki yapmışımdır” diyorum.

Elinden tutup salona doğru götürüyorum. Masayı gördüğünde çocuk gibi gülümsüyor.

“Yemek yapmayı bildiğini bilmiyordum” diyor.

“Benimle ilgili bilmediğin şeyler de varmış demek ki” diyorum.

“Keşfetmeyi sabırsızlıkla bekliyorum” diyor.

O ellerini yıkamak için banyoya gittiğinde çorbaları koymak için mutfağa gidiyorum. Elimdeki kâseleri masaya bırakırken gelip ceketini koltuğun üzerine bırakıyor gömleğinin kollarını katladıktan sonra oturuyor. Geçip karşısındaki yerime oturuyorum. Yemek yemeye başlıyoruz. Yemeğini yerken beğenilerini sunmaktan çekinmiyor.

“Eline sağlık, her şey çok güzel olmuş” diyor.

“Afiyet olsun” diyorum.

Yemeğimiz bittikten sonra masadakileri mutfağa taşımamda bana yardımcı oluyor. Tabakları makineye yerleştiriyorum. Gidip tezgâha yaslanıyor. Kollarını bağlamış beni seyrediyor. Dönüp yüzüne bakıyorum; bu haliyle çok güzel bir heykel gibi. Eğilip doğrulurken onu seyrediyorum. Makineyi kapattığımda yanına gidip önünde duruyorum. Ellerimi belime koyuyorum. Muzip muzip yüzüne bakıp dilimi

çıkartıyorum. Ciddiyeti dağılıyor. Gülerek belime sarılıp beni kendisine çekiyor.

“Çok dalgınsın bugün” diyorum.

“Bu evi nasıl bu kadar çabuk taşıdın?” diyor.

“Taşıyacak bir eşyam yoktu ki. Sadece kıyafetlerim, kitaplarım ve diğer ıvr zıvırlar. Onun dışında her şeyi sıfırdan aldım” diyorum.

Sıkıntıyla kafasını sallıyor.

“Benim yüzümden bu kadar masrafa girdin. Kendime kızıyorum” diyor.

“Boş ver, eninde sonunda işyerine yakın bir yere taşınacaktım” diyorum.

Kafasını sallıyor. Elinden tutup salona götürüyorum.

“Şarkıyı kim söylüyor?” diye soruyor.

“Aylin Prandi. Bugün keşfettim” diyorum. Gidip şarkının ismine bakıyorum.

“Una Storia Importante” diyorum.

“Şarkıyı biliyorum. Eros Ramazotti’nin şarkısı” diyor.

Elimden tutup beni kendi etrafımda döndürüyor. Dans etmeye başlıyoruz.

“İtalyanca biliyor musun?” diye soruyorum.

“Evet” diyor.

“Eeee şarkı ne diyor?” diyorum.

Gülümseyip dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. Beni hafifçe sallıyor.

“Kaç kişi ile tanıştım, pek çok hikâye, pek çok ortak. Ama şimdi daha fazlasını istiyorum. Önemli bir hikâye istiyorum. Senin olduğun. Senin olabileceğin” diye fısıldıyor.

“Başka ne diyor?” diye fısıldıyorum.

“Zamanı durdurmak için açıkça konuş. Gözlerimin içine bak. Seni nasıl istiyorum. Seni ne kadar çok istiyorum.”

Geri çekilip gözlerinin içine bakıyorum ve bu koptuğum an oluyor. Uzanıp dudaklarına yapışıyorum. Öpüşüme tutkuyla karşılık veriyor. Dudakları boynuma uzanıyor. Dudakları boynumda gezinirken ellerimi gömleğinin düğmelerine atıyorum. Ben gömleğinin düşmelerini açarken ellerini kalçalarımın atıyor. Beni kucaklıyor. Boynuna sarılıyorum. Odama gidiyoruz. Odaya girdiğimizde beni duvara yaslıyor. Kendini bacaklarımın arasına bastırıyor. Dili dudaklarım ile boynum arasında geziniyor. Duvarla arasında eziliyorum. Duvarın sertliği canımı acıtsa da varlığı o kadar çok zihnimi bulandırıyor ki acıyı umursamıyorum. Boynundaki kollarımdan birini çözüp pantolonuna uzanıyorum. Ben pantolonunun kemerini çözerken geriye doğru gidip yatağa oturuyor. Pantolonunu ve iç çamaşırını çıkarıp kucağına oturuyorum. Penis külotumun dantelinin üzerinden beni zorluyor. Uzanıp boynundan öpüyorum. Dudaklarımı boynuna bastırıp boynunu emiyorum. Kokusu içimi okşuyor. Başını arkaya atıyor. Gömleğinden kurtulup yere fırlatıyor. Elleri elbisemin fermuarına uzanıyor. Açıp elbiseyi belime sıyrıyor. Kollarımı çıkartıp sutyenimin askılarını indiriyorum. Dudakları memelerimin üzerine minik öpücükler konduruyor. Uzanıp sutyenimi açıyor. Çıkartıp yere atıyorum. Elleri memelerimi avuçluyor. Elleri bakıyorum. Beni ayağa kaldırıyor. Elbiseyi eteklerinden tutup aşağıya çekiyor. Üzerimde külotumla kalıyorum. Omuzlarından tutup yatağa doğru itip üzerine tırmanıyorum. Ellerimi memelerinde gezdiriyorum. Beni yatağa deviriyor. Bacaklarımı ayırıp üzerime uzanıyor. Boynumdan öperken iç çamaşırımın üzerinden beni tahrik ediyor. Onu içimde

istiyorum. Kendimi penisine doğru kaldırıyorum. Gözlerimin içerisine bakıyor. Dudaklarını boynumdan memelerime indiriyor. Meme ucumu dişleri ile kavradığında altında kıvraniyorum. Eli karnımdan kasıklarımaya uzanıyor. Parmağını iç çamaşırımın danteli üzerinde gezdiriyor. Parmağını içime iterken inliyorum. Parmağı hareketini sürdürüyor. Memem dişlerinin arasında kızarıp, sertleşiyor. Dilini bastırıp acısını alıyor. Dili bedenimde aşağıya doğru kayıyor. Bacaklarımın iç kısımlarını öpüyor. Elimle saçlarını okşuyorum. Parmağını içimden çıkarıp yatağın kenarında dizlerinin üzerine iniyor. Külotumu çekip çıkartıyor. Bacaklarımı kavrayıp beni yatağın kenarına çekiyor. Dilini yavaşça klitorisime bastırıyor. Parmağını yeniden içime itiyor. Saçlarına yapışıyorum. Gülümsediğini hissediyorum. Bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum. Bacaklarımı tutup iyice iki yana açıyor. Dili klitorisimde gezinirken, kasılmaya başlıyorum. Dişlerini klitorisime bastırıyor. Titremem şiddetlenirken doğrulup kendini içime itiyor. Girişinin verdiği şaşkınlıkla çığlık atıyorum. İçime girerken onu penisini içimin bütün duvarlarında hissediyorum. İçimi dolduruyor. Benim için fazla büyük. Alışmaya çalışıyorum. Hızlanıyor. O kadar hızlı hareket ediyor ki sürtünmeden alev alacağımı hissediyorum. Yatakta dizlerinin üzerinde doğrulup beni kucaklıyor. Daha da derine girmesiyle kendimi kaybediyorum. Çığlıklarım şiddetleniyor. Her hareketinde soluksuz kalıyorum. Buna daha fazla katlanabileceğimi sanmıyorum. Acı ve zevkin birlikteliği beni hızla uçuruma sürüklüyor. Kucağında sarsılıyorum. Kendini içime çarparken boşalıyor. Boşalırken ki hızı sarsıntılarımı arttırıyor. Orgazmın uzunluğu başımı döndürüyor. Boynuna sarılıyorum. Kendini sırtüstü yatağa atıyor. Beni de üzerine çekiyor. Üzerine yığılıyorum. Bacaklarım çekiliyor. Gülmeye başlıyorum.

“Neden gülüyorsun?” diye soruyor.

Cevap vermeyince beni üzerinden yatağa deviriyor. Yüzüme bakıyor.

“Ben boşaldığımda gülerim” diyorum utana sıkıla.

“Sana gülmen için daha fazla sebep verebilirim” diyor gülerek.

Üstüme çıkıp kendini yeniden içime itiyor. Bu kadar çabuk yeniden sertleşmesine şaşıyorum. İç sesim “*Başın belada kızım*” diyor. Kendimi ritmine bırakırken içeriden gelen müziğin sesini duyuyorum.

Hoparlörlerden gelen müzikte Aylin Prandi “Sara Perche Ti Amo⁷” diyor.

Sabah uyandığımda kendimi Yavuz’a dolanmış buluyorum. Bedenine sımsıkı sarılmışım. *En son ne zaman sevdiğim biriyle birlikte oldum? Hayır, onun gibisi hiç olmadı.* Doğrulup yüzüne bakıyorum. Her sabah böyle uyanabilirim. Bir itirazım olmaz. Uzanıp dudaklarını öpüyorum. Gözleri açılıyor. Bana doğru dönüyor.

“Günaydın” diyorum.

“Günaydın, saat kaç?” diyor.

Doğrulup saate bakıyorum.

“Sekize geliyor” diyorum.

Gözlerini kapatıp, sinirle iç çekiyor.

“Yanından kalkıp işe gitmek ne kadar zor geliyor, biliyor musun?” diyor.

“Kalkmayalım o zaman” diyorum.

7- Seni sevdiğim içindir.

Sözlerime gülüyor.

“Günlerce, hatta ne günü haftalarca bu yataktan çıkma-
man için her şeyi yapabilirim” diyor.

“Vaatler, vaatler” diyorum iç çekerek.

Sözlerime kaşlarını kaldırıyor.

“Öyle mi?” diyor gülerek.

“Hı, öyle” diyerek aheste aheste başımı sallıyorum.

“Gel buraya” diyerek beni üzerine çekiyor.

Kucağına çıkıyorum. Onu öperken kalçalarımı kaldırarak kendini içime itiyor.

“Ne diyordun?” diyor dudaklarımın üzerinde fısıldayarak.

“Sen çok sertsin” diyerek iniltimi bırakıyorum.

Sözlerime gülerek hareketlerini hızlandırıyor.

İş yerine geldiğimde, herkes beni görünce donuyor. İnsanları ne kadar çok korkuttuğumu hatırlayıp gülümseyerek “Herkese güneydın” diye sesleniyorum. Dönüp odama gidiyorum. Demet beni görünce huzursuzlaşıyor.

“Güneydın, Demet” diyorum.

“Güneydın, Berra Hanım” diyor.

Odama girerken önündeki dosyaları alıp arkamdan geliyor. Montumu asıyorum. Masama gidip kendimi sandalyeme bırakıyorum. Oturmasını işaret ediyorum. Bilgisayarımı açıyorum.

“Seni dinliyorum” diyorum.

“Bunlar kredi kartlarınızın hesap özetleri ve faturalarınız” diyerek elindeki dosyayı bana uzatıyor. Dosyayı alıp daha sonra bakmak üzere masaya bırakıyorum.

“Bu, Özge Hanım’ın hazırladığı maliyet raporu, Burak Bey kontrol etmenizi istedi” diyor.

“Neden?” diyorum.

“Bir şey söylemedi” diyor.

Dosyayı alıp kontrol etmeye başlıyorum.

“Tamam, başka bir şey var mı?” diyorum.

“Bugün öğleden sonra, Uslu Çağlar ile görüşmeniz var” diyor.

“Ne istiyormuş?” diyorum.

“Burak Bey kendisini ondan kurtarmanızı, bundan sonra yalnızca sizinle iletişim kurmasını istiyor” diyor.

“Başka bir şey var mı?” diyorum.

“Hayır, bu kadar Berra Hanım” diyor.

Ayağa kalkarken duraksıyor.

“Şey, Berra Hanım?” diyor.

Kafamı kaldırıp yüzüne bakıyorum.

“İyi olmanıza sevindim” diyor.

Sözleri gülümsememe sebep oluyor.

“Hadi bize kahve yap, biraz sohbet edelim” diyorum.

Demet odadan çıkmak için yürürken ben de maliyet raporunu alıp arkasından gidiyorum. Demet şaşırarak bana dönüyor.

“Sen kahveleri yapana kadar, Burak ile görüşeyim” diyorum.

“Peki” diyerek mutfağa doğru gidiyor.

Burak’ın odasına doğru yürüyorum.

Kapıdaki Yıldız Hanım’a selam vererek “Burak odasında mı?” diyorum.

“Evet, girebilirsiniz” diyor.

Kapıyı çalıp içeri girdiğimde Burak’ı gözünde gözlükleri ile bir metni incelerken buluyorum. Kafasını kaldırıp bana bakıyor.

“Gel Berra. Ne haber?” diyor.

“İyidir senden?” diyorum.

“Aynı bildiğin gibi, o elindeki maliyet raporu mu?” diyor.

“Evet, neden yolladığını öğrenmek için geldim” diyorum.

“İmzaladın mı?” diyor.

“Hayır, henüz okumadım bile doğru düzgün” diyorum.

“İmzala diye yolladım, başka bir şey yok” diyor.

“Tamam, imzalayınca yollarım. Uslu Çağlar benim başıma kalmış” diyorum.

“Adamı gırtlaklamadan kitabı elinden ancak sen alabilirsin. Ben sabredemedim kendisine. Eskiden Yavuz Bey ile görüşürdü” diyor.

“O kadar aksi biri mi?” diyorum.

“Cumhuriyet Tarihi’nin en inatçı yazarı olabilir. Git ve gör. O kadar söylüyorum” diyor.

Burak’ın odasından çıkıp odama gidiyorum. Demet arkamdan geliyor. Sandalyeme geri otururken kahvemi masaya bırakıyor.

“Eee Demet, memnun musun işinden?” diyorum.

Öğleden sonra aksiliği ile dillere destan olmuş yazarımızı zı görmeye gidiyorum. Demet bize güzel bir restoranda yer ayırtmış. Gittiğimde adamı orada oturmuş beni beklerken buluyorum. Öyle süslü bir adam ki gözlerimi üzerinden alamıyorum. On parmağının onunda da büyük taşlı yüzükler var. Çiçekli gömleğinin yakasını neredeyse göbeğine kadar açmış. Kollarında rengârenk dövmeler var. Kırışmış saçları sanki az önce elektrik çarpmış gibi. Elimi uzatıp kendimi tanıtıyorum.

“Merhaba Uslu Bey, ben Berra Beyazay” diyorum.

“Kim olduğunuzu biliyorum. Geçin buyurun” diyor.

Cevabına yorum yapmadan geçip karşısına oturuyorum. Yemeklerimizi sipariş ediyoruz. Bu sırada ona kitabı ile ilgili sorular soruyorum. Sorularımı geçiştiriyor. Kendisi bana sorular soruyor.

“Yavuz’un şirket değiştirmesi beni şaşırttı” diyor.

Direkt adıyla hitap etmesi beni şaşırtıyor. Şaşkınlığımı anlıyor.

“Kendisi uzun yıllardır arkadaşımıdır. Açıkçası o gittikten sonra sizinle çalışmaya devam etmek için bir sebep arıyorum ama bulamıyorum. Yerine getirilen kişi, neydi adı?” diyor.

Yavuz bu adamla nasıl arkadaş olabilir?

“Burak Bey” diye yanıtlıyorum sorusunu.

“Evet, Burak Bey, beni ve isteklerimi anlayamayan ve siz de anlayacak gibi görünmüyorsunuz. Kaç yıldır bu işi yapıyorsunuz?” diyor.

“On senedir bu işteyim” diyorum.

“Ah, şimdi de çömezlerle uğraşıyorum aman ne güzel” diyor.

Söyledikleri sinirimin tepeme çıkmasına yetiyor da artıyor bile. Sakinliğimi korumaya çalışıyorum.

“Bakın Uslu Bey, deneyimlerimin ne kadar olduğu, işimde ne kadar iyi olduğum ile ilgili bilgiyi size vermez. Size gelince, kitaplarınıza fazlasıyla aşınayım. Hatta iki tanesinin kapağını açtığınızda içerisinde benim adımı bulacağınızı biliyorsunuz. Hoşunuza gitsin veya gitmesin bizimle çalışmak zorundasınız. Yok, eğer sözleşmeyi bozup tazminatımı ödeyip yayınevinizden ayrılıyorum dersiniz orası sizin bileceğiniz iş. Çünkü bizim yayınevi olarak anlaşmada size karşı yerine getirmedığımız tek bir madde bile yok. Benden ne beklediğinizi biliyorum. Kitabınızı vermeniz için size yalvarmamı bekliyorsunuz ama ben bunları yiyecek kişi değilim. Unutmayın ki sizin adınız bugün en çok satanlar listesindeyse ben ve arkadaşlarım sayesinde” diyorum.

“İşte şimdi konuştun” diyor.

Ne dediğini anlamadan suratına bakıyorum.

“Yavuz’da sevdiğim tavır da buydu. O da senin gibi doğrudan konuşur. Eğilip bükülmez. Ne söyleyecekse kimse-den çekinmeden söyler. Geçen gün Burak ile konuşurken sinirden yazdığım kitabı yemek geldi içimden. Şunu nasıl yapalım Uslu Bey, bunu nasıl yapalım Uslu Bey dedi durdu. Oysa Yavuz’a kitabı verirdim, gerisini o hallederdi. Düzenleme yapılırken bir kere bile telefonum çalmazdı. O benim ne istediğimi ne beklediğimi anlıyordu” diyor.

Adama inanamayarak kafamı sallıyorum. Çantasından dosyayı çıkarıp önüme bırakıyor. Vazgeçmesine fırsat bırakmamak için dosyayı ve taşınabilir diskini hemen alıp çantama yerleştiriyorum.

“Nasıl bir iş çıkartacaksın görelim” diyor.

Dişlerimin arasından nefesimi verdiğim sırada doğrulup ayağa kalkıyor. Şaşırarak yüzüne bakıyorum.

“Oooo, iyi insan lafının üzerine gelirmiş” diye bağıyor.

Arkamı dönüp baktığımda Yavuz’u yanında biriyle bize doğru yürürken görüyorum, ben de ayağa kalkıyorum. Yanımıza geliyorlar. Yavuz, adamın elini sıkarken soruyor.

“Benimle ilgili ne konuşuyordunuz?” diyor.

“Berra’ya seni ne kadar çok özlediğimden bahsediyordum” diyor.

Yavuz yanıma gelip elini belime atıyor. Yanağımdan öpünce iki adam da şaşırarak bize bakıyorlar.

“Doğru kişiye bahsetmişsin Uslu” diyor.

Yanındaki adama dönüp beni tanıstırıyor.

“Hakan Bey, benim inşaat firmamda genel müdür. Berra Hanım, Decon’un genel yayın yönetmeni ve aynı zamanda benim sevgilim” diyor.

Uslu, bana dönüp gülümsüyor.

“Adını bir türlü öğrenemediğim nilüfer sensin demek, hiç şaşırmadım” diyor.

Ama ben şaşırdım. Şaşkınlıkla yüzüne bakıyorum. Yavuz bana göz kırpmıyor. Benim dışımda herkes bana olan duygularını biliyormuş gibi.

“Özel konuşacağınız bir şey yoksa buyurun bizimle oturun” diyor Uslu.

“Hakan, oturalım mı?” diye soruyor Yavuz.

Başka bir masaya gitmeye niyeti de yok gibi. Hâlâ eli belimde duruyor.

Hakan “Tabii olur, oturalım Yavuz Bey” deyince masaya yerleşiyoruz.

Yavuz yanımdaki sandalyeye oturuyor. Hakan’da karşısına geçiyor. Yemeklerimiz geldiğinde Uslu, Yavuz’a dönüyor.

“Sevgilinin bana ne yaptığını sana söyleyeyim mi?” diyor.

“Ne yaptı?” diyor Yavuz.

“Ya yazdığın kitabı verirsin ya da tazminatını ödeyip çekip gidersin dedi” diyor.

Yavuz gülerek bana dönüyor.

“Gerçekten bunu söyledin mi?” diyor.

Sıkıntıyla çatalımla oynuyorum.

“Bu şekilde olmasa da, söylemiş olabilirim” diyorum.

Gülümseyerek Uslu’ya dönüyor.

“Boşuna sevmedim görüyorsun ya” diyor.

Yemekten sonra Yavuz ile akşam görüşmek üzere sözleşip ayrılıyor. Ofise döndüğümde Uslu’dan aldığım metni götürüp Burak’a veriyorum.

“Alamazsın sanmıştım” diyor.

“Onun dilinden konuşunca vermesi zor olmadı” diyorum.

“Ne yaptın?” diyor gülerek.

“Tehdit ettim, o da geri bastı” diyorum.

Aferin der gibi yüzüme bakıyor.

“İstersen diğer kitaplarda olduğu gibi bunu da sen hazırla” diyor.

“Olur, ben hallederim” diyorum.

Kitap dosyasını alıp odadan çıkarken cep telefonum çalıyor. Ada arıyor. Telefonu açıyorum.

“Efendim genç?” diyorum.

“Sana bu telefonu gizli gizli ediyorum” diye fısıldıyor.

“Hayırdır, neden?” diye ben de fısıldıyorum.

“Oturuyor musun? Oturmuyorsan git bir yere otur” diyor.

Gidip en yakınımda duran Batuhan’ın masasının önüne oturuyorum. Bu niye oturdu der gibi yüzüme bakıyor.

“Oturdum şöyle” diyorum.

“Ayla Teyze, geldi. Yanında bir adam var. Evleneceğini söylüyor” diyor.

Şaşkınlıktan telefonu kucığıma düşürüyorum. Telefon-
dan Ada’nın sesini duyuyorum. Telefonu geri aldığımda fısıldamaya devam ediyor.

“Sakın bildiğini belli etme, korkudan taşındığını da söyleyemedim. Akşam buraya gel” diyor.

“Tamam, gelirim” diyorum.

Telefonu kapatıp ekranına bakakalıyorum. Güç bela yerimden kalkıp odama geri dönerken Yavuz’u arıyorum. İlk çalışta açıyor.

“Sevgilim?” diyor.

“Yavuz bu akşam görüşemeyeceğiz. Annem gelmiş Ankara’dan. İstinye’deki eve geçeceğim” diyorum.

“Bir şey mi oldu, sesin kötü geliyor?” diyor.

“Evet, oldu. Ama iyi mi kötü mü bilmiyorum” diyorum.

“Tamam, ben de seninle gelirim. Annenle tanışmayı isterim” diyor.

“Sen gelmesen daha iyi olur. Yarın görüşürüz, olur mu?” diyorum.

“Sen bilirsin. Büyük bir problem yok değil mi, sesin dağınıksın gibi” diyor.

“Biraz dağıldım aslında, görüştüğümüzde anlatırım” diyorum.

“Pekâlâ, yatmadan önce ara beni” diyor.

“Tamam, ararım” diyorum.

“Seni seviyorum, bunu unutma” diyor.

“Unutmam” diyorum.

Saat altıda iş yerinden çıkıp taksiye biniyorum. Anneme kendimi hazırlamaya çalışıyorum. Hiçbir şeyi başaramamış kız çocuğu halime geri dönüyorum. Taksi evin önünde durduğunda sinirden saçımı başımı yolmak üzereyim. Kapıyı çalıyorum. Ada, kapıyı açıyor. Suratında yapmacık bir gülümseme var.

Beni görünce yapmacık gülümsemesinin arasından konuşuyor “Tam, iki buçuk saattir bu şekilde duruyorum. Yüz felci geçirmiş gibi hissediyorum kendimi.”

Bunu söylediği zaman ben de aynı surat ifadesine bürünüyorum. İki yüz felçli salona doğru yürüyoruz. Annem yanında genç bir adam ile koltukta oturuyor. Annemin adama bakışlarını görüyorum. Aşk mı o? Yok, daha neler? Ali köşeye sinmiş oturuyor.

“Anne, hoş geldin” diyorum.

Kafasını kaldırıp bana bakıyor. Kapak kızı gülümsemesini takınarak ayağa kalkıp kollarını açıyor. Gidip sarılıyorum.

“Hoş bulduk” diyor.

Beni kol mesafesine alıp süzüyor.

“İş yerin böyle giyinebildiğin bir yer mi?” diyor iğneleyici bir tavırla.

Böyle dediğin elbise kaç para biliyor musun sen?” diye çemkirmek istiyorum ama yapabildiğim tek şey sırtıtmak. Yanındaki çocuğa dönüyor.

“Aşkım, bu Berra, benim kızım” diyor.

Aşkım mı? Aşkım mı dedi o? Adam ayağa kalkıp elini uzatıyor.

“Merhaba, ben Cem” diyor.

“Merhaba” diyerek uzattığı elini tutuyorum.

Kaç yaşında bu adam, otuzdan bir gün fazlaysa kendimi keserim. Sırtıtmamı yüzümde tutarak gidip Ali ve Ada’nın yanına oturuyorum. Hareketsiz duramayacağıma karar verip ayağa kalkıyorum.

“Şey aç mısınız, ben bir şeyler hazırlayayım” diyerek mutfığa doğru koşturuyorum.

Ada ile Ali’de arkamdan geliyorlar. Bir hışım arkamı dönünce çarpışıyoruz.

“Mutfağın salonun içerisinde olduğunun farkında olmayan var mı?” diyerek dik dik yüzlerine bakıyorum.

Ali hışmımdan korkup dönüp mutfaktan çıkıyor. Ada ile salondakilere sırtmaya devam ediyoruz. Buzdolabının

kapağını açıp arkasına saklanıyoruz. Ada eğilip sebzelikten bir şeyleri bana uzatıyor. Ne olduğuna bakmadan tezgâha koyuyorum.

“Bir buçuk saattir gözümüzün önünde yiyiştirler” diyor dudaklarını oynatarak.

“Ne?” diye bağırınca herkes bana dönüyor.

Ada bacağıma çimdik atıyor.

“Şey ben ne yemek istersiniz?” diyecektim diye kıvrıyorum acıyan bacağıma ovalayarak.

“Biz tokuz kendinize bir şeyler hazırlayın” diyor annem.

Ada’nın yanına çöküyorum.

“Bildğin yiyişmekten mi bahsediyorsun?” diyorum.

“Ben bile morardım hallerini görünce, yok böyle bir şey” diyor.

Ayağa kalkıyoruz. Buzdolabının kapısını kapatırken annem bizi süzüyor. Bize bakıp somurtuyor, adama bakıp gülümsüyor. *Sevgisizliğin suyunu çıkartıyor artık*. Tezgâhın üzerindeki domateslerden birini alıp yıkıyorum. Bıçağı alıp domatesi doğrarken düşüncelerimi susturmaya çalışıyorum. Eğer susturmazsam o evine geri dönmeden depresyona girmemem imkânsız. Domatesleri doğrarken, kafamı kaldırıp soruyorum.

“Nerede tanıştınız anne?” diyorum.

“Okulda. Cem benim doktora öğrencilerimden biri” diyor.

Dönüp çocuğa gülümsüyor.

“Kaç yaşındasınız?” diyorum çocuğa.

“Yirmi yedi” diyor.

“Benden küçüksünüz” diyorum imayla.

Sözlerimi duyan annem buz gibi bakışlarını bana dikeyor.

“Günümüzde yaşın bir önemi kalmadı artık. Ali de benden iki yaş küçük” diyor Ada omuzlarını silkerek.

“Herkesin kendi hayatı, saygı duyarım” diyerek konuyu kapatıyorum.

Sandviçlerimizi alıp salona gidiyoruz. Otururken onlara bakıyorum. Sinir bozucular. Annem onun yanında öyle mutlu görünüyor ki. Bana en son ne zaman bu şekilde gülmüşediğini hatırlamıyorum bile. Belki de beni İstanbul’da bırakıp gittiği gün olabilir. Evet, kesinlikle o gündür.

“Sen biriyle görüşüyor musun?” diyor annem.

“Evet” diyorum.

“O zaman yarın akşam hep birlikte yemek yiyelim. Tanışmış oluruz. Korhan’ı da çağır. Gelmişken onu da göreyim” diyor.

“Tamam. Nereye gitmek istersiniz?” diyorum.

“Ben ayarlarım bir yer” diyor Ada.

“Tamam. Anne ben artık bu evde oturmuyorum” diyorum.

Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

“Nerede oturuyorsun?” diyor.

“Nişantaşı’na taşındım” diyorum.

Yüzünde onaylar gibi bir ifade var. Sonunda doğru dürüst bir yere taşındın bakışı.

“Bu evde oturmak için o kadar inat ettikten sonra taşınman beni şaşırttı” diyor.

“Erkek arkadaşım, Nişantaşı’nda oturuyor. Ona yakın olmak istedim” diyorum.

“Başka bir şey yüzünden olsaydı şaşardım zaten” diyor.

“Neyse, ben eve gidiyorum. Siz burada mı kalıyorsunuz?” diyorum.

“Hayır, otelde kalıyoruz. Biz de kalkalım. Geçerken bizi de bırakırsın” diyor.

“Taksiyle geldim ben” diyorum.

“İyi o zaman, biz de taksiyle döneriz artık” diyor.

“Ben bırakayım sizi” diyor Ali anneme.

Annem gülümseyerek Ali’ye bakıyor. Hiç veda faslına girmeden çantamı alıp kapıya doğru yürüyorum.

“Yarın ararım seni” diye sesleniyor Ada arkamdan.

“Tamam” diyerek kapıyı çekiyorum.

Evden çıkıp sahile doğru yürüyorum. Annemin yaptığı şeyi düşünüyorum. Bildiğim tek bir şey var o da bir gün bu çocuktan da sıkılacak. Kendi öz evladını sıkılıp başından atan bir kadın, yabancı bir adama ne kadar tahammül eder ki? Çantamdan telefonumu çıkartıyorum. Korhan’ı arıyorum.

“Korhan, evde misin?” diyorum.

“Evet, gelebilirsin” diyor.

“Yok ya gelmeyeceğim, sahildeyim gelsene” diyorum.

“Tamam, beş dakikaya yanındayım” diyor.

Telefonu kapatıp deniz kenarındaki banklardan birine oturuyorum. Kollarımı kendime bağlıyorum. Ay ışığı ve yakkamoza dalıp gidiyorum. Suyun içinde olmak istiyorum. Suyu seyretmeye dalmışken Korhan banka kollarını yaslıyor.

“Hayırdır, gece kuşu?” diyor.

“Annem geldi” diyorum.

Cevabımı duyunca yanıma oturuyor.

“Neden gelmiş ki?” diyor.

“Evlenecekmiş, onu haber vermeye gelmiş” diyorum gülererek.

“Evlenecek miymiş?” diyor şaşkınlıkla.

“Sorularımı tekrarlayıp durma Korhan” diye çemkiriyorum.

Kolunu omzuma atıyor. Başımı yaslıyorum.

“Evleneceği kişi kimmiş?” diyor.

“Bizden küçük, öğrencisiymiş” diyorum.

“Buna mı kızdın?” diyor.

“Neye kızdığımı ben de bilmiyorum” diyorum.

“Gel seni eve götüreyim, oturma burada, hava serin üşüteceksin” diyor.

“Tamam, yarın hep beraber yemek yiyeceğiz, seni de çağırdı annem” diyorum.

“Tamam gelirim. Motorum şurada” diyor kaldırıma park ettiği motorunu gösterip.

Ayağa kalkıyoruz.

Motora doğru yürüdüğümüz sırada vazgeçip “Ben en iyi si taksiye bineyim, sen de evine dön” diyorum.

“İyi sen bilirsin, dikkat et kendine” diyerek motoruna gidip kaskını takıyor.

Korhan gittikten sonra taksiye binip Nişantaşı’na dönüyorum.

Nişantaşı'na vardığımda tek el bayilerinden birine girip iyi bir viski alıyorum. Yavuz'un oturduğu apartmana gidiyorum. Kapıyı çalıyorum. Sesimi duyunca şaşırıp hemen kapıyı açıyor. Asansör ile dairesinin olduğu kata çıktığımda bana dikkatli bir şekilde bakıyor.

“Hoş geldin, İstinye’de kalacağını söylemiştin” diyor.

İçeriye girip kollarımı ona doluyorum.

“Senin yanında olmak istedim” diyorum.

Gülümsüyor. O, kapıyı kapatırken salona doğru gidiyorum. Televizyon açık. Televizyonda bir tartışma programı var. Kumandayı alıp sesini kısarken gelip arkamdan sarılıyor. Boynumu öpüyor. Ona doğru dönüyorum. Paltomun düğmelerini açıp üzerimden çıkartıyor. Asmak için giderken masanın üzerine bıraktığım viski şişesini görüyor.

“İçki mi içeceğiz?” diyor.

“Evet” diyorum.

Başka bir soru sormadan gidiyor. Geri geldiğinde elinde iki tane viski bardağı var.

“Buz ister misin?” diye soruyor.

“Hayır” diyorum.

Viski şişesini aldıktan sonra gelip yanıma oturuyor. Açık bardaklarımıza koyuyor. Bardaklardan birini bana uzatıyor. Elinden alıp kafama dikiyorum. Bardağını dudaklarına götürürken bana bakıyor. Boş bardağımı ona tekrar uzatıyorum. Doldururken yan gözle bana bakıyor. Bardağa uzanıyorum. Elini çekip gözlerimin içine bakıyor.

“Yavaş iç!” diyor.

Kafamı sallayıp bardağı elinden alıyorum. Bir yudum alıyorum. Viski boğazımı yakarak ilerliyor.

“Viski seveceğini tahmin etmezdim” diyor.

“Sevmiyorum, beni çarpan tek içki viski. O yüzden viski aldım” diyorum.

“Neden sarhoş olmak istiyorsun?” diyor.

“Çünkü ayık halimle anneme tahammül edemiyorum” diyorum.

Elini uzatıp saçlarımı oksuyor. Sonra beni ayağa kaldırıyor. Koltuğun sırt yastıklarını kaldırıp sırtımızı yaslamamız için kenara koyuyor. Elindeki boş bardağı sehpaye bırakıp şişeyi alarak koltuğa oturup ayaklarını uzatıyor. Ayakkabılarımı çıkartıp bardağı kafama dikiyorum. Boş bardağı onunkinin yanına bırakıp yanına oturuyorum. Kolunu omzuma atıyor. Başımı göğsüne yaslıyorum.

“Anlat” diyor.

“Neyi anlatayım?” diyorum.

“Annene neden bu kadar kızgın olduğunu?” diyor.

Şişeyi elinden alıp büyük bir yudum alıyorum.

“Çocukken ona bayılırdım. Hayat dolu, sevimli ve eğleneliydi. Biz çok mutluyduk. Babam ile birbirlerine bayılıyorlardı. Her akşam onlara bakıp ileride eşim ile onların olduğu gibi olmak isterdim. Ama bir şey oldu ve hayal dünyam bin bir parçaya bölündü. Babamla ayrıldıkları günden sonra annem bir daha asla eskiden olduğu gibi olmadı. Sanki babamdan ayrıldığında benden de ayrıldı. O yaşa kadar babamdan ve annemden hiç ayrılmamıştım. Beni bir dadıya bırakmazdı. Çocuğu annesi büyütmeli, derdi. Derslerini bile bana bakabileceği şekilde ayarlıyordu. Ama babam

gittikten sonra annemi neredeyse hiç görmemeye başladım. Hayatım dadılarla geçmeye başladı. On iki yaşında da İstanbul'a postaladı" diyorum.

Gözlerim doluyor. Yavuz elini uzatıp saçlarımı okşuyor. Omzumdaki kolu ile kolumu okşuyor. Kendimi bana sağladığı huzura bırakıyorum.

"Kendi boşluğunu beni saçma sapan kurslara göndererek doldurdu. Bana öğrencilerinden biri gibi davranmaya başladı. Gerçi öğrencilerine daha iyi davrandığından adım gibi eminim. Yaptığım hiçbir şeyi beğenmez. Her yaptığım şey mutlaka bir yerde hatalıdır. Bugüne kadar bir kere bile aferin dediğini işitmedim. Onun için yaptığı bir çalışmadan fazlası değilim. Başarısız bir çalışma" diyorum.

Duygularım içimde devinirken viski etkisini göstermeye başlıyor. Elim ile şişenin arasındaki mesafe giderek uzuyor. Dilim dolanmaya başlıyor. Yavuz şişeyi bana doğru uzatıyor. Elini itiyorum.

"Yatak odana gidelim mi?" diyorum.

"Yatak odamdan önce duşa gitmeye ne dersin?" diyor.

Kafamı sallıyorum. Ayağa kalkıp beni kucağına alıyor.

"Belini inciteceksin, her seferinde beni kucaklamaktan vazgeç" diye mırıldanıyorum.

Burnunu burnuma sürüp banyoya doğru yürüyor. Banyoya geldiğimizde beni yere indirip elbisemi üzerimden çıkartıyor. İç çamaşırlarımla kalıyorum.

"Bunları çıkartmayacak mısın?" diyorum, dilim dolana-rak.

Gülerek bana bakıyor.

"Zevkle" diyor.

Arkamı dönüyorum. Ellerini sutyenimin kopçasına atıyor. Açtıktan sonra kollarımdan kaydırıp elbisemin üzerine atıyor. Parmaklarını külotumun iki yanına takıp aşağıya çekiyor. Külotum ayaklarımın üzerine düşünce fırlatıyorum. Yüzümü ona dönüyorum. Muzip sırtışı ile bana bakıyor.

“Ben ne olacağım?” diyor.

Omuz silkiyorum. Tişörtünü çıkartıp yere atıyor. Eşofmanını, külotu ile beraber indirirken bana bakıyor. Bedeni ne bakarken düşünmeyi unutuyorum. Kaslı omuzlarına ve biçimli karnına bakarken ona dokunmaya iznim yokmuş gibi hissediyorum. Çok güzel ve aynı zamanda yasak olan bir şeye bakıyormuşum gibi. Alev almaktan korkup suyu açıp duşa giriyorum. Saçımdaki tokaları çıkarıp sabunluğun içerisine bırakıyorum. Arkamı döndüğümde lavaboya yaslanmış beni seyrediyor. Bakışları alev gibi, suyun içinde ağzım açık bakakalıyorum.

“Ne yapıyorsun, orada?” diyorum.

“Seni seyrediyorum” diyor.

Sesi o kadar kısık ki, sudan daha sıcak. Gelmesi için elimi uzatıyorum. Uzattığım elimi tutarak duşun içerisine giriyor. Su ikimizin üzerinden akıp giderken dayanamayıp onu duşun duvarına yapıştırıyorum. Dudaklarına uzanıyorum. Öpüşürken kollarını bana doluyor. Ellerimi penisine atıp önünde diz çöküyorum. Dilimi penisinin başında gezdirirken saçlarımı okşuyor. Ağzımın içine alıyorum. Dudaklarım hareket etmeye başladığında inliyor. Sesini duymak benim hızlanmama sebep oluyor. Boğazımın gerisine kadar itiyorum ağzıma. Ellerimle bacaklarını tutuyorum. Beni durduruyor.

“Bekle” diyor.

Ağzımdan çıkartıp yüzüne bakıyorum. Beni ayağa kaldırıp önünde eğilmemi sağlıyor. Eğilip bileklerime tutunuyorum. Elleri ile kalçalarımı okşuyor. Kalçalarımı ayırıp içime giriyor. Verdiği his ile çığlık atıyorum. Yavaş yavaş hareket ediyor. Parmaklarını kalçalarımın arasında gezdiriyor. Parmaklarını yavaşça arka deliğime kaydırıyor. Arkadan öne doğru okşamaya başladığında kasılmaya başlıyorum. Hareketleri hızlanıyor. Kasılmaya başlıyorum. Hızlanıyor. Kendimi tutamayıp geliyor. Beni hissedince o da benimle beraber geliyor. Dizlerim tutmuyor. Duşun zeminine bırakıyorum kendimi. Benimle birlikte o da oturuyor. Bana sarılıyor.

“Yatağa kadar bekleyemedin mi?” diyor yalandan kızarak.

Suçluymuşum gibi gözlerine bakıyorum.

“Dayanamadım” diyorum.

Gülerek elini bacak arama atıyor. Elini yavaş yavaş klitorisimde gezdiriyor. İnleyerek başımı arkaya atıyorum.

“Tam bana göresin, biliyorsun değil mi?” diyor.

Gözlerimi açıp yüzüne bakıyorum. Parmakları baskısını arttırıyor.

“İçindeyken, bütünlendiğimi hissediyorum. Kilit ve anahtar gibi” diyor.

Dudaklarım açılıyor. Parmaklarından birini içime itiyor. Bacaklarımı açıp kendimi eline doğru kaldırıyorum.

“Devam etmemi mi istiyorsun?” diyor. Nefes nefese başımı sallıyorum.

“Daha mı sert yoksa daha mı yumuşak?” diyor.

“Sen nasıl istersen” diyorum.

Elleri hızlanıyor. Kasılmalarımı hissettikçe hızını artırıyor. Elinin altında boşalıyorum. Boşalırken hareketini yavaşlatıyor. Ama elini çekmiyor. Kollarında çözülüyorum. Gözlerimi açtığımda elini ağzına götürüyor. Gülümseyerek yüzüne bakıyorum.

Parmağını yalarken “Tadın çok güzel” diyor.

“İzin verseydin ben de senin tadını alabilirdim” diyorum.

“Hoşuma gitmiyor” diyor.

Şaşırarak yüzüne bakıyorum.

“İlk defa bir erkekten böyle bir şey duyuyorum” diyorum.

İki eliyle bacaklarımın arasına vuruyor. Sıcıyorum.

“Beni başkalarıyla kıyaslamayı kes” diyor.

Bacaklarım tatlı tatlı sızlıyor.

“Kıyaslamıyordum” diyorum ağlamaklı bir sesle.

Ayağa kalkıyor. Kollarımdan tutup beni de kaldırıyor. Kendisine çevirip bacaklarıma bakıyor.

“Çok acıdı mı? Bir anlık bir şeydi” diyor.

“Hayır, aslına bakarsan böyle şeyler hoşuma gider” diyorum.

Gülüyor.

Duştan çıktığımızda havlulara sarınıp odasına gidiyorum. Yorganı kaldırıp yatağa uzanıyorum. Odaya geldiğimde beni yatakta görüp kızıyor.

“Islak saçla yatma, hasta olacaksın!” diyor.

Banyoya gidip elinde kurutma makinesi ile dönüyor. Başucundaki prize takıp bana uzatıyor.

“Sen saçlarını kurut, benim biraz işim var” diyor.

Doğrulup makineyi elinden alıyorum. Saçlarımı kuru-turken dolabın aynasından kendime bakıyorum. Rahatla-mış durumdayım. Gözlerim yorgunluktan kızarmış. Saç-larım kurutma makinesi yüzünden öyle bir hal alıyor ki anlatamam. Kafamın üzerinde bir tane daha kafam varmış gibi. Saçlarımı uslu durmaları için örüyorum. Çantamdan toka alıp odaya geri dönüyorum. Aynanın karşısına geçip suratıma bakıyorum. Ben aynaya bakarken Yavuz geliyor. Aynaya bakan halime gülüyor. Belime sarılıyor. Aynadaki görüntüme bakıyoruz.

“Benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?” diyor.

“Ne düşünüyorsun?” diyorum.

“Birbirimize çok yakıştığımızı” diyor.

Kafamı sallayarak onaylıyorum. Gerçekten birlikte çok hoş görünüyoruz. Başımı arkaya atıp boynunu öpüyorum. Üzerimdeki havluyu çekip yere atıyor.

Aynadan gözlerime bakıp “Çok güzelsin” diyor.

Gülüyorum. Elimden tutup yatağa götürüyor.

“Sana giyecek bir şeyler vermemi ister misin?” diyor.

“Hayır, böyle yatarım” diyorum.

Yorganın altına giriyorum. O da üzerinde eşofmanı ile yanıma yatıyor.

“Sen neden giyiniksin?” diyorum.

“Üşüyorum” diye yanıtlıyor.

“Bence benim yanımda üşümezsin” diyorum.

Doğrulup eşofmanını çıkartıyor. Yatağa geri uzandı-ğında sırtımı dönüp bedenimi ona yaslıyorum. Başını

boynuma koyuyor. Ilık nefesi boynumu okşarken uyuyakalıyorum.

Sabah yanağımı öpmesi ile uyanıyorum. Tamamen giyinik, yatağın kenarında oturmuş bana bakıyor.

“Neden giyiniksin?” diye mırıldanıyorum uyku sersemi.

“Çünkü saat sekiz buçuk” diyor.

Panikle doğruluyorum.

“Beni neden uyandırmadın işe geç kalacağım” diyorum.

“Uyuyabileceğin kadar uyu istedim” diyor.

“Ama eve gitmem gerekiyordu. Burada giyecek bir şeyim yok” diyorum.

Ayağa kalkıp içeriye gidiyor. Elindeki kıyafetleri yatağın üzerine bırakıyor. Elleriyle sihirbazlar gibi kıyafetlerimi gösteriyor.

“Tada, hepsi yıkandı ve ütülendi, başka bir arzunuz var mı?” diyor.

Yatağın üzerinde doğrulup boynuna atlıyorum. Gülerek beni yakalıyor. Dudaklarına yapışıyorum. Kalçama vuruyor.

“Geç kalacaksın, giyin artık” diyor.

“Tamam, son bir öpücük daha?” diyorum.

Kafasını sallayıp beni tekrar öpüyor. Beni bıraktıktan sonra giyiniyorum. Saçımın örgüsünü açıyorum. Saçlarımı topladıktan sonra salona gidip ayakkabılarımı giyiyorum. Yavuz beni seyreliyor.

Parfümümü sıkarken “Neden çorap giymiyorsun, üşümüyor musun?” diyor.

“Hayır, üşümüyorum. Çorap giymeyi de sevmiyorum” diyorum.

“Seninle başım dertte, değil mi?” diyor.

Omuz silkiyorum.

Kapıdan çıktığımızda şirketin arabası ve şoförünü Yavuz’u beklerken buluyoruz. Arabaya biniyoruz. Yanımızda hiç konuşmayan üçüncü birinin olması hiç hoşuma gitmiyor.

“Neden senin araban ile gitmedik?” diyorum.

“Seni bıraktıktan sonra iş görüşmem var. İş ile ilgili yerlere giderken böyle olmasını tercih ediyorum” diyor.

Kafamı sallayıp, camdan dışarıya bakıyorum. Aklıma akşamki yemek geliyor.

“Akşam müsait misin?” diyorum.

“Olmaya çalışırım, neden sordun?” diyor.

“İşin varsa eğer ben engel olmayayım” diyorum.

“Berra uzatma, neden sordun?” diyor.

“Akşam annemlerle yemek yiyeceğiz. Senin de orada olmanı isterim” diyorum.

Gülümseyerek bana bakıyor.

“Seni kaçta alayım?” diyor.

“Her zamanki çıkış saatimde alırsın. Bir şey daha var, yemeğe Korhan’da gelecek” diyorum tepkisinden çekinerek. Yüzü düşüyor.

“Tamam” diye cevap veriyor buz gibi bir sesle.

Akşam saat yedide Yavuz beni işyerimden alıyor. Çok gerginim. Yemekte annemin ona bir şey söylemesinden, uygunsuz bir yorum yapmasından korkuyorum. Arabada sessizce Yavuz'un yanında oturuyorum. Tedirgin olduğumun farkında, üzerime gelmiyor. Ada, Korhan'ın, Yeniköy'deki restoranında yer ayırtmış. Sahil yolundaki trafiği görünce tedirginliğim artıyor. Yavuz elini uzatıp elimi tutuyor. Parmakları ile elimi okşarken ona bakıyorum. Bana göz kırpmıyor.

Restoran'a geldiğimizde Korhan bizi kapıda karşılıyor.

"Hoş geldiniz" diyor.

Yavuz ile el sıkışıyorlar. Bana sarılıp yanaklarımı öpüyor.

"Kimse geldi mi?" diyorum.

"Ada ile Ali içeride. Siz geçin, annenler gelince ben de gelirim" diyor.

Yavuz ile el ele restoranın içerisinde yürüyoruz. Ada bizi görünce sesleniyor. Yanlarına gidiyoruz. Ada'ya sarılıyorum. Ali ile Yavuz el sıkışıyorlar. Ada'nın karşısına oturuyorum. Yavuz'da yanıma oturuyor. Korhan yanımıza geliyor.

"Yemekten önce bir şey içmek ister misiniz?" diyor.

"Şarap içeriz değil mi?" diyor Ada.

"Olur" diyorum.

"Her zamankinden getiriyorum" diyor Korhan.

"Tamam" diyor Ada.

Korhan uzaklaşırken Yavuz, Ali'ye dönüyor.

"Pek konuşma fırsatımız olmadı, siz ne işle meşgulsünüz?" diyor.

“Pazarlama, bir şirkette saha sorumlusuyum” diyor Ali.

“Hepiniz aynı sınıfta mıydınız? Ne zamandır tanışıyor-sunuz?” diye soruyor Yavuz hepimize.

“Berra ile altıncı sınıfta tanıştık. Korhan ile Ali’de lise yıllarımızda dahil oldular ekibe” diyor Ada.

“Baya baya çocukluk arkadaşısınız ikiniz, ben üniversite falan zannetmişim” diyor.

“Yok, Ada ile ikimiz ortaokuldan sonra farklı okullara devam ettik” diyorum.

“Hangi okuldan mezunsunuz?” diyor Yavuz Ada’ya.

“Marmara sağlık bilimleri, siz?” diyor Ada.

“İstanbul iletişim” diyor Yavuz.

Birbirlerine ile resmi konuşmaları canımı sıkıyor.

“Bu kadar resmi olmanızın âlemi yok” diyorum.

Yavuz bana dönüp gülümsüyor.

“Berra haklı, izin verirsiniz isimlerinizle hitap etmek isterim?” diyor.

“Tabii, ben de bunu tercih ederim” diyor Ada.

“Aynen” diyor Ali.

“Berra evleneceğinizi söyledi, düğün ne zaman?” diyor.

“Ağustosun yirmi sekizinde senin de gelmeni isteriz” diyor Ali.

“Tabii, Berra’ya eşlik ederim. O zaman düğününüz için” diyerek kadehini kaldırıyor Yavuz.

Biz de onunla beraber kadehlerimizi kaldırıyoruz. Kadehlerimizi masaya bırakırken annem ve sevgilisi gelmiyorlar. Çocuk annemin yanında olgun görünebilmek için

takım elbise giymiş. Annemin üzerindeyse siyah diz altı bir elbise var. Sarı saçlarını sıkı bir topuz ile tepesinde toplamış. Kulağında inci küpeleri var. Dudağına şarap kırmızısı bir ruj sürmüştü. Yüzünde o her şeyi mükemmelmış gibi gösteren gülümsemesi var. Herkesle beraber ayağa kalkıyorum. Annem bana sarıldıktan sonra Yavuz'a elini uzatıyor. Yavuz annemin uzattığı elini tutarak dudaklarına götürüyor. Başka birisi bunu yapsa "Ne yapıyor bu?" derim. Öptükten sonra elini bırakmadan konuşuyor.

"İyi akşamlar, Berra sizden çok bahsetti. Ben Yavuz Er-türk" diyor.

Annem gülümseyerek Yavuz'a bakıyor.

"Öyle mi? Umarım iyi söz etmiştir. Ayla Tandoğan. Sadece adımla hitap edin lütfen" diyor.

Cem ile de el sıkıştıktan sonra oturuyorlar. Onlar otururken Korhan gelip anneme sarılıyor.

"Hoş geldiniz. Sizin İstanbul'a yolunuz düşer miydi?" diyor.

Annem gülümseyerek Korhan'ı Cem ile tanıştırıyor. Tanışma faslından sonra Korhan geçip Ada'nın yanına oturuyor.

"Buraya gelmeniz iyi oldu" diyerek şef garsonu çağırıyor Korhan.

Yemeklerimizi sipariş ettikten sonra annem bana dönüyor.

"Hayatım, sanırım anlamışsındır ama ben yine de açıkça söylemeliyim. Cem ile ben evleniyoruz" diyor.

Cem uzanıp annemin elini tutuyor. Birbirlerine bakıyorlar. Uzanıp iki tane tokat atmak istiyorum. Ama tek yapabildiğim yüzümü buruşturmak.

“Senin hayatın anne, ben mutlu olmanı isterim. Bunun dışında başka bir şey söyleyemem” diyorum.

“Anlayışla karşılayacağını biliyordum” diyerek uzanıp elimin üzerini okşuyor.

Gülümsüyorum. Sonra gözleri ışıldayarak Yavuz’a dönüyor.

“Siz nasıl tanıştınız?” diyor.

“Aslında biz tanışalı neredeyse on yıl oldu. Bir ay öncesi-ne kadar Decon’da Berra’nın yöneticisiydim” diyor. Annem kaşlarını kaldırarak kafasını sallıyor.

“Yayıncılık işindesiniz demek. Berra da işini çok seviyor. Başka bir alanda çalışmasını tercih ederdim. Ama o tercihini yayıncılıktan yana kullandı” diyor.

Yavuz gülümseyerek elimi sıkıyor.

“Berra işinde çok iyi. Başka bir alanda da iyi olurdu emimin ama bu sektörde olmak istemesi benim onu tanımamı sağladı. O yüzden bu sektörde olduğu için mutluyum” diyor.

Annem Yavuz’a gülümsüyor. Korhan’a dönüp etrafı göstererek “Burada iyi iş çıkartmışsın” diyor.

“Gece gündüz uğraşıyorum biraz daha iyi hale getirmek için. Ada ile Berra’nın da büyük emeği var aslında. Dekorasyon ile ilgili birçok şey onların fikriydi” diyor Korhan.

“Ada’nın ne kadar zevkli olduğunu bilmeyen yok zaten” diyor annem.

“Teşekkürler, elimden geldiğince yardım etmeye çalıştım” diyor Ada.

“Adacığım düğünüze de az kaldı. Keşke biraz sabretseydin. Çifte düğün yapardık belki” diyerek Ada’ya takılıyor annem.

Bence buz gibi soğuk bir espri.

“Yapma Ayla Teyze ya. Bir düğün ile baş edene kadar imanım gevredti zaten. İki düğün bir arada kalpten giderdim herhâlde” diyor Ali.

“Annen düğün mekânının fotoğraflarını gönderdi Adacığım. Büyük bir işe kalkışmışsınız. Aferin” diyor annem.

“Ali’nin misafirleri yüzünden böyle oldu. Yoksa ben daha ufak bir düğün istiyordum” diyor Ada.

“Senden sonra umarım Berra da evlenmeyi düşünmeye başlar” diyor.

“Evlilik ile ilgili fikirlerimi bilmeyen var mı bu masada?” diyorum.

Etrafıma bakıp Cem’de duruyorum.

“Sen bilmiyorsun, sanırım. Bence evlilik insanlar için bir çeşit ego tatmini. Çünkü hayat üzerinde söz sahibi olabildiğimiz bir şey değil. Başka bir insanın hayatı üzerinde söz sahibi olmak istiyoruz hepsi bu” diyorum.

“Bu tamamen nereden baktığın ile ilgili” diyor Cem.

Ada’ya dönüp bakıyorum. Alınmayacağından yüzde yüz eminim. Ama nikâh arifesinde sinirleri gergin olabilir.

“Bunlar sadece benim görüşlerim. Senin sevdiğin insanla birlikte bir yuva kurma inancına saygılı olduğumu biliyorsun” diyorum.

“Biliyorum tabii ki. Yavuz sen ne düşünüyorsun bu konuda?” diyor Ada.

Yavuz nefesini verdikten sonra konuşmaya başlıyor.

“Daha önce evliliği denedim. Belki yanlış insanla denediğim için böyle hissediyordumdur ama evlilik bana göre değil. Bu konuda Berra’ya katılıyorum” diyor.

“Yeniden evlenmeyi düşünmüyor musunuz?” diyor annem.

“Hayır, düşünmüyorum” diyor.

Bu kadar net olduğu için mutluyum.

“İlk evliliğiniz kötü sonuçlandığı için böyle hissetmeniz normal, aslında sadece yanlış evlilik yapmışsınız. Ben de Serdar ile ayrıldığımızda bir daha kimse ile evlenmeyi düşüneneğimi sanmıyordum” diyor.

Babamın adı geçince yerimde doğruluyorum. Onunla ilgili kötü bir şey söylemesini istemiyorum. Tepkimi fark edip susuyor. Bana dönüyor.

“Baban ile Paris’te hoş vakit geçirdiniz mi?” diyor.

“Sen nereden biliyorsun, babamın Paris’te olduğunu?” diyorum.

Gülümseyerek Korhan’a dönüyor. Gözlerimi devirerek Korhan’a bakıyorum.

“Sen yemeyip içmeyip benim hayatımla ilgili bilgi aktarmayı ne zaman keseceksin?” diyorum.

Suçlular gibi ellerini havaya kaldırıyor.

“Ben arayıp bir şey söylemiyorum ki. Sürekli beni arayıp baskı yapıyorlar. Çok etkili ikna etme yöntemleri var. Ben ne olduğunu anlamadan ağızımdan lafı alıveriyor, ben ne yapayım? Size ve etkili ikna etme yöntemlerinize içiyorum Sayın Tandoğan” diyor.

Anneme doğru kadehini kaldırıyor. Annem gülümseyerek kadehini Korhan’ın kadehine vuruyor.

“Açıkçası herkes gibi ben de günü geldiğinde Berra’nın Korhan ile evleneceğini düşünüyordum” diyor annem omuz silkerek.

“Bu masada evlenmeyi düşündüğüm tek insan Ada” diyorum gülererek.

Ada kahlkaha atarken ona kadehimi kaldırıyorum.

“Geç kaldın” diyor kadehini kadehime vurarak.

“Ben de aklımı kaybetmedim henüz. Şaka bir yana şunu açıkça söylemem gerek ki, biz birbirimizi hiçbir zaman o gözle görmedik. Gerçi ilk tanıştığımızda Berra bana âşıkmiş ama” diyor Korhan.

Dönüp tepkimi görmek için bana bakıyor. Dilimi çıkarıyorum. Yavuz yanımda geriliyor. Çünkü Korhan’ın yalan söylediğini biliyor.

“Her zaman benim için iyi bir dost oldu, dostluğumuza” diyerek kadehini kaldırıyor.

Yemekten sonra annem ve sevgilisi otele dönüyor. Biz de Ada ve Ali ile birlikte Ortaköy’deki barlardan birine gidiyoruz. Arabaları valeye teslim ettikten sonra Ada yanıma gelip koluma giriyor. Yavuz ve Ali arkamızdan geliyorlar.

Kapıdan geçip vestiyere paltolarımızı uzatırken “Çok şükür masada olay çıkmadı” diyor Ada.

Kafamı sallıyorum. Surat asıyor.

“Aslında evlenmesini istemiyorsun değil mi? Tüm o anlayışlı tavrın yalandı?” diyor.

“Aynen öyle. Çocuk bizimle yaşıt Ada. Nüfusuna mı alacak nedir yani?” diyorum.

Yavuz elini belime atıyor.

“Boş ver onun hayatında birisinin olması senin için bir şeyi değiştirmez nasılsa” diyor Yavuz.

Elimi tutup beni yüksek sesli müziğin içerisine doğru çekiyor. Gülerек peşinden gidiyorum. Localardan birine oturuyoruz. Müzik yavaşça damarlarımda gezmeye başlıyor. Garson yanımıza geliyor. Ali müziğin içerisinde sesini duyurmaya çalışarak bağıyor.

“Ne içeceksiniz?”

“Votka enerji” diyorum.

Ada ve Ali tekila söylüyorlar. Yavuz kendisine viski istiyor. Kulağına yaklaşıp bağıyorum.

“Demek sen viski adamısın?” diyorum.

Kafasını sallıyor. Ceketini çıkartıyor. Ada ile oturduğumuz yerde oynuyoruz. İkimizde müzik duyduğumuz zaman kıpırdanmaya başlıyoruz. Önüne doğru eğiliyorum. O da bana doğru eğiliyor. Yavuz, Ali’ye doğru bağıyor.

“Beraberken bir garip oluyorlar” diyor.

Ada ile kıkırdıyoruz.

“Daha hiçbir şey görmedin” diyor Ali gülerек.

“Eee ama ben kıskanmaya başlıyorum” diye gülerек kolumdan tutup çekiyor kucağına çekiyor Yavuz.

“Kıskandığınla kalmak istemiyorsan, alışman lazım” diyor Ali.

Ada’yı bana doğru ittiriyor. Gülerек yüzüne bakıyoruz. Garson içkilerimizi getiriyor. Ada, iki tane daha shot bardağı istiyor garsondan.

“Hep beraber içeceğiz” diyor.

Garson shot bardaklarını getirince Ali bardakları dolduruyor. Yavuz tuzluğu alıp eline döküyor. Ondan önce davranıp elindeki tuzu yalıyorum. Tekilayı dıkerken Yavuz gülererek yüzüme bakıyor. Masadan aldığı limonu bana doğru uzatıyor. Uzanıp limonu ağzıma alıyorum.

“Mızıkçılık yapmayın. Bir sonrakini aynı anda içeceğiz” diyor Ada kendi bardağını içerken.

Yavuz ağzındaki limonu masaya bırakıp bardağını Ali'ye uzatıyor. Ali bardakları tekrar doldurup bize doğru itiyor. Ada hepimizin tuzu elimize dökmemizi bekliyor.

“Üç deyince” diyor.

Eliyle saymaya hazırlanır gibi yapıyor. Yapacağı şeyi çok iyi bildiğim için hazırda bekliyorum. Saymayı es geçip “Üç” diyor. İkimiz birden elimizi yalayıp bardaklarımızı dikiyoruz. Ağızları açık bize bakıyorlar. Ada ile limonlara uzanıyoruz.

“Çok dikkatli değilsiniz ha?” diyor Ada.

Gülerek bize bakıyorlar.

“Kim mızıkçı oldu şimdi?” diyor Ali.

Ada omuz silkiyor. Ayağa kalkıp elimi tutuyor. Kıvrıma kıvrıma dans pistine doğru gidiyoruz. Dans pistinden el sallayıp erkeklerimizi çağırıyoruz. Nazlana nazlana geliyorlar. Yavuz'un beline sarılıyorum. Kollarında sallanmaya başlayınca ritmime kapılıyor. Birlikte dans etmeye başlıyoruz. Kollarımı belinden çözüp havaya kaldırıyorum. Bu kez o benim belime sarılıyor. Ona arkamı dönüyorum. Kalçalarını sallıyorum. Belime daha çok sarılıyor. Kulağıma eğiliyor.

“Şansını fazla zorlama” diyor.

Kafamı eğip yüzüne bakıyorum. Ada koluma dokunuyor.

“Gel içki alalım” diye bağıyor.

“Votkam masada” diyorum.

“Isınmıştır o” diyor.

“İyi tamam” diyorum.

Koluna giriyorum. Bara doğru yürüyoruz. Gülererek arkamıza bakıyor.

“Bu sefer adamını buldun bence” diyor. Arkama dönüp masamıza dönmekte olan Yavuz’a bakıyorum.

“Öyle mi dersin?” diyorum.

Kafasını sallıyor. Bara gidip içkilerimizi alıyoruz. Masamıza dönerken müzik değişiyor. Ali ve Yavuz masada sohbet ediyorlar.

“Ne konuşuyorsunuz?” diyorum.

“Ada ile ne kadar iyi anlaştığınızı” diyor Yavuz.

“Başının tek belası ben değilim” diyorum.

“Belli oluyor ama başta uyarmalıydın” diyor.

“Birini alınca diğerini de promosyon olarak veriyorlar” diyor Ali.

“Uyarmak için geç kaldın Ali” diyor Yavuz.

Uzanıp dudağından öpüyorum. Tek kolunu omzuma attıktan sonra elini Ada’ya uzatıyor.

“Bu öpücüğe sahip olmamın tek yolu seninle iyi geçinmekmiş, ne yapalım?” diyor.

“Daha geçinmiş sayılmazsın” diyor Ada Yavuz’un uzattığı elini sıkarken.

Haftanın son iş gününe baş ağrısı ile uyanıyorum. Dün gece bardan sonra Yavuz kendi evine gitti. Tek başıma uyanmaya alışık olsam da onunla uyanmayı seviyorum. Yalnız olduğum gecelerde her yanıma yastıklarla sarıyorum. Yanımda biri varmış gibi davranıyorum. Ama yetmiyor. Yattıktan kalkıp çalar saatimi kapatıyorum. Genellikle çalar saatin çalmasına iki dakika kala uyanırım. İçimde kurulu bir saat var ve her gün aynı saatte beni uyandırmayı alışkanlık edinmiş durumda. Geceliğimi üzerimden çıkartıp banyoya gidiyorum.

Banyodan çıktığımda saat sekize geliyor. Dolabı açıp karşısına oturuyorum. Beş dakika seyrettikten sonra bir kot pantolon ve beyaz atleti raftan çekip üzerime geçiriyorum. Siyah ceketimi ve siyah topuklu ayakkabılarımı giyiyorum. Makyaj aynamın üzerindeki takılara göz gezdiriyorum. Ama elimdeki yüzük öyle güzel ki başka bir şey takmak içimden gelmiyor. Yüzüğüme uysun diye tek taş küpelerimi takıyorum. Saçlarımı arkamda bol bir örgü yapıyorum. Mutfığa gidip dolabı açıyorum. Dolaba fare düşse kafasını yarar. Buzdolabını kapatıp somurtarak çantamı ve anahtarlarımı alıp evden çıkıyorum. Arabaya bindiğimde Aylin Prandi'nin CD'sini müzik çalara takıp, Una Storia Importante'ye getiriyorum. Sesini açıyorum. Yavuz ile ilk sevişmemizden sonra bu şarkı benim için önemli hale geldi. Daha önce hiç dinlememiştim. Şimdi bana sadece onu hatırlatıyor. Cep telefonuma kulaklığımı takıp Yavuz'u arıyorum. Otoparktan çıkarken, Yavuz telefonu açıyor.

“Günaydın, çalan şarkıyı tanıdın mı?” diyorum.

Kısa bir sessizlikten sonra bir kadın cevap veriyor.

“Şey ben tanımadım ama Yavuz tanıyacaktır” diyor.

Şoka girmiş bir şekilde ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Kadın Yavuz’a sesleniyor.

“Bir hanım telefonda senin çalan şarkıyı tanıyıp tanımadığını soruyor” diyor.

Yavuz’un gülen sesini duyuyorum. Gelip telefonu alıyor.

“Hangi şarkı?” diye soruyor.

“O kadın kim Yavuz?” diyorum.

“Annem. Çalan hangi şarkıydı?” diyor tekrar.

“Şarkı değişti, Una Storia Importante’ydi” diyorum.

“Güzel şarkıydı, tekrar dinlemek isterim” diyor.

“İstersen dinletebilirim” diyorum.

“Neyi kastettiğimi biliyorsun” diyor.

Gülüyorum.

“Ben de tekrar, tekrar, tekrar dinlemek isterim” diyorum.

“İstersen hemen dinleyebilirsin, evde misin?” diyor.

Hayal kırıklığı içerisinde sorusunu yanıtlıyorum.

“Maalesef, Taksim’e yaklaştım. İşe gidiyorum” diyorum.

“O zaman, sana iyi işler. Benim de hazırlanmam gerek sonra görüşürüz” diyor.

“Görüşürüz” diyorum.

Telefonu kapatmıyor. Sessizlik aramızda gidip geliyor.

“Neden kapatmıyorsun?” diyor.

“Sen neden kapatmıyorsun?” diyorum.

“Önce ben sordum” diyor.

Gülerek yanıtlıyorum.

“Seni seviyorum, Yavuz Ertürk. Bunu sakın unutma” diyorum.

“Bir an bile unutmayacağımdan emin olabilirsin” diyor.

“Tamam, kapatıyorum artık” diyorum.

Telefonu kapatıp trafikte salak salak sırtarak oturuyorum. Taksim’de arabanın içerisinde yarım saat hiç hareket etmeden bekliyorum. Meydanı trafiğe kapalı hale getireceğiz diye, şehri felç ettiler. Telefon ile Emre’yi arıyorum. “Günaydın Berra, hayırdır?” diyerek açıyor telefonu.

“Hayır, hayır. Neredesin?” diyorum.

“İş yerine yürüyorum” diyor.

“Kahvaltı ettin mi?” diyorum.

“Hayır, bir şeyler alacağım, sen de ister misin?” diyor.

“Evet, kahve ile poğaçaya alırsanız bana da?” diyorum.

“Tamam, alırım. Görüşürüz” diyor.

İş yerine geldiğimde, arabamı otoparka park edip iniyorum. Boşlukta bacaklarımı sallıyorum. Trafikte dur kalk yapmaktan bacaklarım ağrıdı. Sırf trafiğe kalmamak için çoğunlukla evden erken çıkıp işe bir saat önceden geliyorum. Çantamı alıp binaya giriyorum. Asansöre binerken Burak arkamdan sesleniyor. Çantamı asansörün kapılarının arasına uzatıp kapının kapanmasını engelliyorum. Burak gelip asansöre biniyor.

“Günaydın, naber?” diyor.

“Günaydın, iyilik senden?” diyorum.

“Aynı bildiğin gibi” diyor.

“Bir şey bilmiyorum ki” diyorum.

Gülüyor.

“İş, aşk, öyle şeyler işte” diyor.

“Bir sevgilin olduğunu bilmiyordum” diyorum.

“Hiçbir zaman soru sormayı sevmedin” diyor.

Omuz silkiyorum. Ofisin katına geldiğimizde asansörden iniyoruz.

Kapıdan girerken Burak “Bir ara hep birlikte yemeğe çıkalım” diyor.

“Olur, gidelim” diyorum.

Ofise girdiğimizde Emre’ye sesleniyorum. Geliyorum birazdan diye işaret ediyor. Ben de odama gidiyorum. Odaya girdiğimde Demet’i masamı düzenlerken buluyorum.

“Günaydın, Demet” diyorum.

Kafasını kaldırıp, gülümsüyor.

“Günaydın, Berra Hanım” diyor.

Pencerelere doğru gidip birini açıyorum.

“Hava çok güzel bugün” diyorum.

Demet camlara doğru dönüp kafasını sallıyor.

“Yaz geliyor” diyor.

“Eee, bugün neler yapıyoruz?” diyorum masama doğru yürürken.

Çantamı masama bırakırken Demet sehpanın üzerindeki ajandasını eline alıyor. Ben de geçip yerime oturuyorum.

“Bunlar baskıdan gelen kitaplar” diyerek iki tane kitap uzatıyor.

Kitapları elinden alırken kapı çalıyor. Emre içeri giriyor.

“Kahven buz gibi oldu ama sen zaten soğuk seviyorsun” diyerek elindeki kahveyi ve poğaçaya paketini masama bırakıyor.

Demet, Emre’nin bu samimiyetine şaşırarak bakıyor. Kahveyi masadan alıp içmeye başlıyorum.

“Geç otur Emre, sen devam et Demet” diyorum.

Baskıdan çıkan kitapları Emre’ye uzatıyorum.

“Bu senin seçtiğin kapak” diyor Emre kitaplardan birini göstererek.

Kafamı sallıyorum. Demet defterinin arasından zarflar çıkartıyor.

“Bunlar size geldi” diyerek elindeki zarfları bana uzatıyor.

Biri Ada’nın düğün davetiyesi. Gülerek Emre’ye uzatıyorum.

“Ben gördüm, bana da göndermiş, sen asıl aç da içini oku” diyor.

Gümüş rengi zarfın arkasına Berra Beyazay ve Yavuz Ertürk yazmış. Zarfı açıp içerisine bakıyorum. Demet’e oturmasını işaret ediyorum. Tepemde dikildikçe sinirleniyorum. Davetiyede yazanları okuyunca gülerek davetiyeye kafa sallıyorum.

*“Bu günü organize edene kadar imanım gevredi
gelmezseniz hepinizi keserim.”*

Ada

*“Asıl imanı gevreyen benim, bu kadını evlenmeye ikna
etmek ne kadar zordu bilemezsiniz.”*

Alper

Emre elime bakarak “Herkes aynı davetiyeyi göndermedi, değil mi?” diyor.

“Bilmem belki göndermiştir” diyorum.

Gülüyor. Diğer davetiyelere bakıyorum. Bir film galası davetiyesi ve yayıncılar derneğinin yıldönümü partisi için davetiye. Gala davetiyelerini Demet’e uzatıyorum.

“Gitmek istersen al, gitmezsen de atabilirsin” diyorum.

Davetiyeye bakıp ajandasının arasına koyuyor. Derneğin davetiyesini notlarımın arasına koyuyorum.

“Başka bir şey var mı, Demet?” diyorum.

“Bir de bugün öğle arasında jinekolog randevunuz var, hatırlamamı söylemiştiniz” diyor.

Emre dönüp bana bakıyor.

“Rutin kontrol bir şey yok” diyorum.

Kafasını sallıyor.

“Tamam Demet, çıkabilirsin” diyorum.

Demet odadan çıkarken Emre arkasından bakıyor.

“Hâlâ alışamadın mı kıza?” diyorum.

“Tam alışacağım sırada bir şeyler yapıyor” diyor.

“Yine ne yaptı?” diyorum gülererek.

“Sen haklı çıktın, Batuhan ile çıkmaya başladılar” diyor.

Omuz silkiyorum.

“Ne diyeyim, tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş. Eee sen anlat, senin nasıl gidiyor hayat?” diyorum.

Emre koltukta arkasına yaslanıp sevgilisi ile yaşadıklarını anlatmaya başlıyor.

Öğle arasında işyerinden çıkıp Şişli'deki jinekolog randevuma gidiyorum. Muayenehaneye girince hemşire beni görüp gülümsüyor.

“Hoş geldiniz, Berra Hanım” diyor.

“Hoş bulduk” diyorum.

“Siz buyurun oturun, ben de doktor beye haber vereyim geldiğinizi” diyor.

Bekleme odasına geçip oturuyorum. Etrafımda hamilelerden oluşan bir ordu var. Jinekolog muayenehaneleri beni tedirgin ediyor. Bir tanesi koluma dokununca sıcıyorum.

“Hamile misiniz?” diyor.

Karnı burnunda ve yanındaki bebek arabası da ona ait. *Kaç yaşındasın? Yirmi mi?*

“Hayır, değilim” diyorum.

Yüzüne görmüş geçirmiş bir ifade takınarak bana bakıyor.

“Bence vakit kaybetmeden bu duyguyu yaşamalısınız. Gördüğüm kadarıyla yaşınızda baya bir var” diyor.

Kızı tokatlamak istiyorum.

“Hamile kaldığı için evlenmek zorunda kalan birine göre fazla şey biliyorsun” diyorum.

Ve on ikiden vuruyorum. Yüzü düşüyor. Şu an ona acıyacak hâlde değilim. Lavaboya gitmek için ayağa kalktığımda hemşire bana sesleniyor. Lavaboya gitmekten vazgeçip doktorun odasına giriyorum. Beni görünce ayağa kalkıyor.

“Hoş geldiniz, Berra Hanım” diyor doktorum.

“Hoş bulduk, nasılsınız Gencer Bey?” diyorum.

“İyiym, teşekkür ederim. Buyurun oturun” diyor.

Geçip masasının önündeki koltuklardan birine oturuyorum.

“Kontrol için mi geldiniz?” diyor.

“Evet” diyorum.

Bilgisayarında bir şeylere bakıp bana dönüyor.

“İğnenizin zamanı gelmiş. İğneye devam etmek istiyor musunuz?” diyor.

“Evet, devam etmek istiyorum. Haplar ile aram hâlâ iyi değil biliyorsunuz” diyorum.

Kafasını sallıyor.

“Pekâlâ, muayeneye geçelim” diyor.

Ayağa kalkıp pantolonumu ve iç çamaşırimi çıkartmak için paravanın arkasına geçiyorum. Bu muayenelerden nefret ediyorum. Çıplaklık kısmı bir yana, o masa bana öyle soğuk geliyor ki. Kıyafetlerimi çıkarttıktan sonra çıkıp muayene masasına oturuyorum. Bacaklarımı yerleştirdikten sonra doktor yanıma gelip yüzüme bakarak gülümsüyor. Muayene sırasında aşağıya bakmıyor olması bir nebze olsun rahatlatıcı. Jel sürdüğü çubuğu içime ittiğinde bir an için kasılıyorum. Gülümseyen yüzünü ekrana çeviriyor. Ben tavanı seyrediyorum.

“Berra Hanım, en son iğnenizi ne zaman yaptırmıştınız?” diye soruyor.

“Bir buçuk ay oldu sanırım. Bir problem mi var?” diyorum panikle.

“Problemi nasıl nitelendirdiğinize bağlı, iğneleriniz etkisini yitirmiş” diyor.

Yüzünü buruşturarak bana dönüyor. Bütün sinirlerim geriliyor. Doktorumun yüzüne bakıyorum.

“Berra Hanım, hamilesiniz” diyor.

Doktorun sözlerini anlamaya çalışıyorum. Aklım almıyor. Soğuk terler döküyorum.

“Berra Hanım, iyi misiniz?” diye soruyor doktor.

Yüzüne bakıp başımı sallıyorum. Ultrason çubuğunu içimden çekerken yüzümü buruşturuyorum. Hiçbir şeyi düşüneyecek hâldeyim. Temizlenmek için ayağa kalkıyorum. Kıyafetlerimi giyiyorum. Sıkıntı içerisinde geçip doktorun masasının önündeki sandalyeye çöküyorum.

“Bu nasıl olabilir?” diyorum.

Ve ben nasıl bu kadar salak olabilirim?

“Maalesef bazen bu iğneler etkilerini yitirebiliyor” diyor.

Kafamı sallıyorum.

“Bu kadar kısa sürede ultrason doğru sonuç veriyor mu?” diyorum.

“Berra Hanım, kısa süre ile neyi kastettiğinizi anlamadım ama gebeliğinizin altıncı haftasındasınız” diyor doktorum.

Sözlerinin yarattığı şok ile yüzüne bakakalıyorum.

“Altı hafta mı?” diyorum ciyaklayarak.

Başını sallayarak sözlerimi onaylıyor. Kulaklarım uğulduyor. Midem düğüm düğüm.

“İstenmeyen bir gebelik olduğunu tahmin ediyorum. Ama yine de bazı değerlerinizi kontrol edebilmem için kan testi yaptırmanız gerek” diyor doktorum.

Önündeki kâğıda bir şeyler yazıp bana uzatıyor.

“Bu kâğıdı asistanıma verin, o size yardımcı olacaktır. Eğer gebeliği sonlandırmaya karar verirsiniz detaylarla ilgili tekrar görüşürüz” diyor.

Uzattığı kâğıdı alıp ayağa kalkıyorum.

Kapıdan çıkarken “Unutmadan, kürtaj için dört haftanız var” diyor.

Kafamı sallıyorum. Kapıdan çıktığımda elimdeki kâğıdı hemşireye uzatıyorum. Gözleri parlayarak bana bakıyor.

“Tebrikler Berra Hanım, annelik size çok yakışacak” diyor.

Koltukta oturan kız zafer kazanmış gibi bana bakıyor. Gidip boğazına yapışmak istiyorum. Hemşire kolumdan tutarak beni kan alma odasına götürüyor. Hiçbir şey söylemeden oturup kolumu uzatıyorum. Turnikeyi bağlarken bana gebelikte folik asit kullanımının öneminden bahsediyor. Test sonuçları ile ilgili bir şeyler söylüyor. Anlayamıyorum.

Muayenehaneden çıkıp arabama doğru yürüyorum. Hava güneşli ama ben üşüyorum. Zaman zaman iğneler yüzünden adet gecikmesi yaşarım. Alışık olduğum bir durum olduğu için üzerinde durmam. Arabama binerken keşke üzerinde dursaydım diye düşünüyorum. Arabaya bindiğimde telefonum çalıyor. Ekranına bakıp Yavuz’un adını görünce telefonu sessize alıyorum. Aramasına cevap vermiyorum. Arabanın dikiz aynasında kendime bakıyorum. Hayatımda bir şey düzgün gidiyorsa muhakkak başıma bir çıkacak vardır. Bunu öyle iyi biliyorum ki. Ama yine de her seferinde unutup kendimi mutluluğun kollarına bırakıveriyorum. Oysa insan tersliklere alışmalıdır değil mi? Değil işte. Ufacık bir mutluluk görmesin kalp hemen çiçeklenip dallanıp budaklanıyor.

“Hayatın mutlu olmana izin vereceğini mi sanıyordun?” diyorum aynada kendime.

İş yerine döndüğümde Demet beni kapıda karşılıyor. Elinde kahve bardakları var. Bana bakıp bir şeylerin ters gittiğini anlıyor.

“Berra Hanım, iyi misiniz?” diyor.

Elini koluma koyuyor. Dokunuş ile irkilip yana sığıyorum. Şaşkın şaşkın bana bakıyor. Ofistekilerin yüzüne bakmamak için cep telefonum ile oynayarak hızla odama gidiyorum. Kapıyı arkamdan kilitledikten sonra arkasında yere çöküyorum. Dizlerimin bağı çözülüyor. Gözlerim doluyor. Bacaklarıma sarılıp başımı dizlerime yaslıyorum. Ağlarken Yavuz’u düşünüyorum. Onunla olan mutluluğumun içine ettiğimin resmidir bu. Telefonumun ajandasını açıp takvimde altı hafta geriye gidiyorum. Terfi ettiğim hafta. *Ne kadar güzel?* Müstakbel babamız Korhan da olabilir, bardan eve getirdiğim adam da. Adı neydi ki? Sonra onunlayken prezervatif kullandığımız aklıma geliyor. Odayı temizlerken paketini atmıştım. Korhan beni öldürecek. Kafamı geriye atınca kapıya vuruyorum. Acı içinde kafamı ovarak yerimden kalkıyorum. Kapımın kilidini açıyorum. Masama gidip otururken telefonu kaldırıp Demet’ten bana su getirmesini istiyorum. Saniyeler içerisinde suyumı getiriyor. Suyu elinden alıp içerken bana bakıyor.

“Bir şey mi söyleyeceksin?” diyorum.

“Şey, Yavuz Bey aradı. Ofiste olmadığınızı söyledim. Döndüğünüzde aramanızı istedi” diyor.

“Nereye gittiğimi söyledin mi?” diyorum.

“Hayır” diyor.

“Tamam, teşekkürler Demet çıkabilirsin” diyorum.

Demet dönüp odadan çıkıyor. Şu anda Yavuz ile konuşmak istemiyorum. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Bunu ona nasıl söyleyeceğimi de. Telefonumu elime alıp Ada’yı arıyorum.

Telefonu açınca “Ne yapıyorsun?” diyorum.

“Yemek yiyorum, hastanedeyim, sen?” diyor.

“Ben de isteyim” diyorum.

Kısa bir sessizlik oluyor.

“Bir şey mi oldu?” diyor.

“Ada, ben hamileyim” diyorum.

Telefonun diğer ucunda bir gümbürtü kopuyor.

“Böyle bir şey alıştırma alıştırma söylenir, sandalyemden düştüm” diye bağırıyor.

Gülüyorum. Böyle bir durumda bile beni güldürebiliyor.

“Babası kim?” diye soruyor.

Beni öyle iyi tanıyor ki hangi sorudan başlaması gerektiğini biliyor.

“Korhan” diyorum nefesimi vererek.

“Sıçtık” diyor.

“Aynen öyle sıçtık” diyorum.

Arkadan telefon sesi geliyor.

“Şu telefona bakayım, sonra ararım seni” diyor Ada.

“Tamam” diyorum.

Telefonu kapattıktan sonra sıkıntıyla masamın üzerine atıyorum. Bu öyle saçma bir durum ki. Kollarımı masamın üzerine koyup başımı yaslıyorum. Bebekler bana her

zaman korkutucu gelmiştir. Öyle ne yapacağı belli olmayan bir varlık ki. Ben kontrol edebildiğim şeyleri severim. Ne zaman bir çocuğa baksam asla anne olamayacağımı bilirim. Ben de annelik geni olmadığına eminim. Hiçbir zaman bir bebek gördüğünde şuurunu yitiren kadınlardan olmadım. Yerim seni, agucuk, bugucuk tarzı hani. Hiçbir zaman böyle olmadım ben. Zaten bebekler genellikle ben kucağıma aldığımda ağlamaya başlarlar. Ve ağlamaya başladıklarında camdan aşağıya fırlatmak gelir içimden. Anne olan ne kadar arkadaşım varsa hepsi kendi çocuğum olduğunda böyle hissetmeyeceğimi söylüyor. Ama bence depresyona girerim. Ben o kadar evhamlı biriyim ki, çocuğa bir şey olmasından korkup erken yaşta öteki tarafa gitme olasılığım yüksek. Yıllar önce bir arkadaşımın çocuğuna bir saatliğine bakmam gerekti. O bir saatin sonunda on yıl yaşlanmışım. Çocuğa bir şey olacak diye sürekli bir oraya bir buraya peşinden koşmaktan imanım gevremişti. Bu ilk hamileliğim. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım. Aslında çocuk sahibi olamayacağıma inanıyordum. Belki de içten içe buna tutunuyordum. Şimdiyse ne yapmam gerektiğini bilemiyorum. Ama bildiğim bir şey varsa bir an önce Korhan'ı görmem gerek. Kafamı masadan kaldırıp ellerime bakıyorum. Titriyorlar. Derin derin nefes alıp veriyorum. Korhan ile konuşmak için Yeniköy'e gitmem gerek. Ayaklanıp telefonumu ve çantamı alıyorum. Kapıda Demet'i Yavuz konusunda tembihliyorum. Tekrar ararsa hâlâ dışarıda olduğumu söylemesi için. Binadan çıkıp arabama biniyorum. Müziği açıp sesini yükseltiyorum. Kafamı bir şeylerin dağıtması lazım.

Restorana geldiğimde kapıdaki garson beni görünce gülümüyor.

“Korhan Bey içeride mi?” diyorum.

“İçeride Berra Hanım, hoş geldiniz” diyor.

Gülümseyip içeriye giriyorum. Restoranda akşam için hazırlıklar var. Etrafıma bakıyorum. Korhan’ı göremeyince garsonlardan birine soruyorum. Mutfakta olduğunu söylüyor. Mutfığa doğru yürüyorum. Mutfığa girdiğimde Korhan’ı arkası dönük şef ile konuşurken buluyorum. Tezgâha yaslanmış. Şef beni görünce Korhan’a başıyla beni işaret ediyor. Korhan dönüp beni görünce kaşlarını çatıyor. Sonra gülümseyerek yanıma geliyor.

“Bu sürprizi neye borçluyum?” diyor.

“Berbat bir sürprize borçlusun” diyorum.

Sözlerime anlam veremeyerek yüzüme bakıyor.

“Gel odamda konuşalım” diye elimden çekiyor.

Durduruyorum.

“Sahilde konuşsak olur mu?” diyorum.

Gözlerini kısıyor.

“İyi tamam. Siz devam edin ben geleceğim” diyor şefe bakıp.

Mutfaktan çıkıp restoranın çıkışına doğru yürüyoruz. Her attığım adımda kalbimin ritmi yükseliyor. Korhan sessiz bir şekilde arkamdan geliyor. Caddenin karşısına geçip banklardan birine oturuyorum. Oturup yüzüme bakıyor.

“Berra, sen iyi misin?” diyor.

Yüzüne bakıyorum. Kafamı iki yana sallıyorum. Sözlerimi söyleyebilmek için gerekli cesareti toplamaya çalışıyorum. Zaman kazanmaya çalışıyorum. Korhan elini uzatıp elimi avucunun içerisine alıyor.

“Berra, ne olduğunu söyleyecek misin? Çatlatma adamı!” diyor.

Bedenimi ona doğru döndürüyorum. Ağzımı açıp geri kapatıyorum. Gözlerini ile hadi der gibi bana bakıyor. Nefesimi tutup bir kerede söylüyorum.

“Korhan, ben hamileyim” diyorum.

Gözleri büyüyor. Önce dediklerimi doğru duyup duymadığını anlamaya çalışıyor. Elimı bırakıyor. Ayağa kalkıyor.

“Babası ben miyim?” diye bağıyor.

Sözlerini duyan kimse var mı diye etrafına bakıyor.

“Evet” diyorum.

Başımı önüme eğiyorum. Sesim fısıltı halinde. Uzanıp çenemi tutuyor.

“Emin misin?” diyor.

“Evet” diyorum.

Banka, yanıma çöküyor. Yüzünü ellerinin arasına alıyor. Alnını ovalıyor.

“Ben senin yapacağın sürprizi sikeyim” diyor.

Şaşırarak suratına bakıyorum. Daha önce benim yanımda küfrettiğine hiç şahit olmadım. İçimden sözlerine gülmek geliyor. Ama durumun ne kadar kötü olduğunun farkındayım bu yüzden çenemi tutuyorum. Alaycı bir yorum yapmamak için kendimi kasıyorum.

“Doğurmak mı istiyorsun?” diyor.

“Bilmiyorum” diyorum.

“Bilmiyorsan, neden buraya geldin ki?” diyor.

Yüzüne bakıyorum. Söylediği şeyi anlayamıyorum.

“Ne demek istiyorsun?” diye tersliyorum.

“Sen her zaman öyle bir şey olursa senin haberin bile olmaz, ben hallederim derdin” diyor.

Benim söylediğim sözleri hatırlatıyor.

“Pratikte öyle olmuyormuş” diyorum.

Kafasını sallıyor. Elini omzuma atıyor. Kolumu okşuyor.

“Berra, beni iyi tanıyorsun. Ben de seni tanıyorum. İçten içe aslında bebeği doğurmak isteyeceğini biliyorum. Ama madem benim tercihim öğrenmek istedin, söyleyeyim. Tüm rahat tavırlarıma rağmen aslında tutucu bir insan olduğumu biliyorsun” diyor.

Kafamı sallıyorum.

“Eğer bir gün baba olmak istersem, bunu sevdiğim, evli olduğum kadınla yapmak isterim” diyor sonrasında.

Sözlerinin üzerimde yaptığı etkiyi görmek için kafasını eğip bana bakıyor. Yüzüne bakıyorum. Burnunu burnuma sürüyor.

“Sen de sevdiğin erkekle olmasını istersin. Babasının benim olmamı mı istersin, yoksa Yavuz’un olmasını mı?” diyor.

Bingo. Hedefi on ikiden vuruyor. Gözyaşı musluklarım açılıyor. Hıçkırıklarım büyüyünce beni kolları ile daha da çok sarıyor.

Hıçkırıklarımın arasında mırıldanıyorum “Beni terk edecek.”

Kafasını saçlarımın arasına gömüyor.

“Sakin ol. Ben yanıdayım. Seni böyle bir konuda bir an olsun yalnız bırakacağıma inanıyor musun?” diyor.

“Bırakma” diyorum.

Hıçkırıklarım iki katına çıkıyor. Kollarının arasından sıyrılıp yüzüne bakıyorum.

“Niye beni sevmiyorsun?” diyorum.

Kahkahasını bastırmaya çalışıyor.

“Sen niye beni sevmiyorsun?” diyor.

“Önce ben sordum” diyorum.

“Zaten çekilmezdin, hamile halinle iki katı çekilmezsin, bu yüzden sevmiyorum” diyor.

Şaşkın şaşkın yüzüne bakıyorum. Alt dudağım titremeye başlayınca, beni tekrar kollarının arasına çekiyor.

“Şaka yaptım, daha fazla ağlama artık. Beni de ağlatacaksın. Ki hiç ağlama havamda değilim” diyor.

Ellerimle gözlerimi siliyorum. Oturup sarmaş dolaş denize bakıyoruz. Güneş denizin üzerinde parıldıyor. Suya baktıkça kendimi daha sakın hissediyorum. Haklı. İçten içe bu bebeği doğurmayı düşündüm. Ama onun da dediği gibi beni sevmeyen birinin bebeğini doğuramam. Kendi isteklerim için onun ve bebeğin geleceğini riske atamam. Başını başımdan kaldırıp bana bakıyor.

“Aç mısın? Yemek yememişsindir sen şimdi” diyor.

Kafamı sallıyorum.

“Yemedim ama eve gitmek istiyorum” diyorum.

“Yer öyle gidersin” diyor.

“Yok yemeyeceğim” diyorum.

“İyi tamam, sen bilirsin” diyor.

Ayağa kalkıp arabama doğru gidiyoruz. Anahtarı çıkarıp kapıyı açıyorum. Arabaya bindikten sonra camı indiriyorum. Camdan kafasını uzatıyor.

“Bir şey olursa beni aramayı unutma” diyor.

“Tamam” diyorum.

Perçinlediğim kararımı da yanıma alarak eve doğru yola çıkıyorum.

Nişantaşı'na geldiğimde evde hiçbir şeyin olmadığını hatırlayarak alışveriş yapmak için markete gidiyorum. Reyonların arasında dolaşırken nerede bebek ve hamilelik ile ilgili bir şey varsa gelip beni buluyor. Bunun da nasıl olduğunu anlamam. Bir konu ile ilgili ne kadar çok düşünmeye başlarsanız o şey sürekli burnunuzun dibinde biter. Mesela âşık olduğunuzda sürekli o kişinin adını her yerde görmeye başlarsınız. Nasıl oluyor gerçekten merak ediyorum. Bunun algıda seçicilik olduğuna inanmıyorum. Bence hayat bizle dalga geçiyor. Alışveriş arabasını doldururken verdiğim kararın doğruluğunu sorguluyorum. İçki reyonuna gittiğimde hamile olduğumu hatırlayıp geri çıkıyorum. Aldıracak olsam da şimdilik ona iyi bakmam gerek. Düşüncelerimde onun bir bebek olmadığına inandırmaya çalışıyorum kendimi. *O daha bir bebek değil.* Marketten çıkıp elimde poşetlerle apartmana doğru yürüyorum. Kapıyı açıp posta kutumdan bana gelen zarfları alıyorum. Eve girdiğim zaman telefonumdan mesaj sesi geliyor. Elimdeki poşetleri mutfağa bırakıp çantamdan telefonumu alıyorum. Mesaj Yavuz'dan.

“Neredesin sen?” yazmış.

Mesajlardan çıkıp, numarasını tuşluyorum. İlk çalışta açıyor.

“Neden sabahtan beri aramalarımı geri dönmüyorsun?” diyor bağırarak.

Sesinin tonu koşup bir yerlere saklanmama yetecek kadar sert.

“Ben çok meşguldüm” diye fısıldıyorum.

“Açıp çok meşgulüm sonra konuşalım demek on saniyeni almaz!” diyor.

Cevap vermiyorum. Ya da veremiyorum. Bir şey beni tutuyor. Telefonda karşılıklı susuyoruz. En sonunda sessizliği bozuyor.

“Neredesin şimdi?” diyor.

“Eve geldim, evdeyim” diyorum.

“Niye bu kadar erken geldin?” diyor.

“İşlerim erken bitti” diyorum.

“Seni kaç kere bana yalan söylememen konusunda uyacağım?” diye çileden çıkmış gibi bağırıyor.

Evet, bu sefer kesinlikle çıktı. Aferin bana.

“Yavuz bunları akşam konuşalım mı?” diyorum.

“Ne halt ettiğini bilmiyorum Berra ama birazdan oraya geliyor” diyor.

Telefonu suratıma kapatıyor. Elimde telefon kalakalıyorum. Kendimi banyoya atıyorum. Üzerimdekileri çıkartıp aynada kendime bakıyorum. Elimi karnımın üzerinde gezdiriyorum. Hafif bir şişkinlik var. Ama o kadar da değil. Aynada bir sağa bir sola doğru dönüp karnımı inceliyorum. Suyu açıp altına gireceğim sırada kapı çalıyor. *Hadi canım*

ama! “Birazdan” dediğinde iki saniye sonrayı kastetmiş olmasına inanamıyorum. Havluma sarınıp kapıyı açmaya gidiyorum. Asansör ile yukarı çıkmasını beklerken havlu mu düzeltiyorum. Asansörün kata geldiğini duyduğumda kapıyı açıyorum. Kapıda beni havlu ile görünce zaten kızgın olan ifadesine kırgınlıkta ekleniyor. Bakışına anlam veremiyorum. Kapıyı açıp içeri girmesi için yana çekiliyorum. İçeriye giriyor. Etrafa göz gezdirdikten sonra bana dönüyor.

“Neden yıkanıyorsun?” diyor.

Sorduğu soruyu duyunca kaşlarımı kaldırıyorum.

“Neden yıkanmayayım?” diyorum.

Cevabımı duyunca kafasını sallıyor. Salona doğru gidiyor. Peşinden gidiyorum. Koltuğa oturup ellerini dizlerinin üzerine koyuyor. Nefes alıp veriyor. Tekrar bana bakıyor. Sorusunu tekrarlıyor.

“Neden yıkanıyorsun?” diyor.

“Günün yorgunluğunu atmak için” diyorum.

“Ya da günün kokularını” diyor.

Söylediği şeyi anlamam biraz zaman alıyor.

“Bir şey mi ima ediyorsun?” diyorum.

“Neyi ima ettiğim açık olsa gerek” diyerek tersleniyor.

Geçip karşısındaki sehpa oturuyorum. Gözlerinin içine bakıyorum.

“Senin ağzından duymak isterim düşündüğün şeyi” diyorum.

“Bana meydan mı okuyorsun?” diyor.

Kafamı sallıyorum.

“O zaman sorumu değiştireyim, kiminle yattın?” diyor.

Şu anda ona tokat atmak istiyorum. Kendimi kasıyorum.

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” diyorum.

“Aksini düşünmem mümkün değil. Sabahtan beri sana ulaşamıyorum. İş yerini arıyorum, orada olmadığını, çıktığını söylüyorlar. Seni arıyorum telefonunu açmıyorsun. Ve şu anda buram buram erkek parfümü kokuyorsun” diyor.

Sözlerine gülerek ayağa kalkıyorum.

“Neye inanmak istiyorsan, ona inanabilirsin. Seni zorlamam” diyorum.

Banyoya gitmek için hareket ediyorum. Koridorda bileğimden yakalıyor.

“Bana hesap vermek zorundasın!” diyor.

Bileğimi tutan elini sıkılaştırıyor. Canımın acısına aldırmadan burnunun dibine kadar yaklaşıyorum.

“Hayatımda hiç kimseye hiçbir şey için hesap vermedim! Bu bugün de yarın da değişmeyecek” diyorum.

Boşta olan eliyle boğazımı tutuyor. Beni duvara yapııştırıyor. Nefesimi kesiyor. Boştaki elimle eline yapışıyorum. Tırnaklarımı geçiriyorum. Bırakmıyor. Gözlerimin içine bakıyor. Boğazım yanıyor. Gözlerimden yaşlar gelmeye başlıyor.

“İşte bana böyle hissettiriyorsun” diyor.

Elini gevşetiyor ama bırakmıyor.

Aldığım yarım nefes ile “Yavuz ben hamileyim” diyorum.

Gözleri bir anlığına odağını kaybediyor. Üzerimdeki elleri gevşiyor. Yere yığılıyorum. Ciğerlerim yeniden oksijen ile buluşunca öksürmeye başlıyorum. Öksürüklerimin arasında ona bakıyorum. Dağılmış gibi bana bakıyor. Eğilip kollarıma uzanınca korkuyla geri çekiliyorum. Çekilmeme

aldırmadan kollarımı tutup ayağa kaldırıyor. Ayağa kaldırdıktan sonra yanımdan geçip salona geri gidiyor. Kendimi güç bela banyoya atıyorum. Havluyu üzerimden yere bırakıp duşa yürüyorum. Duşta sıcak suyun altında bekliyorum. Saçlarımı yıkarken köpüklü ellerimle boynumu ovalıyorum. Ellerim memelerimin altından karnıma uzanıyor.

“Başıma ne işler açtığını görüyor musun?” diyorum. Duştan çıktığımda aynada boynuma bakıyorum. Yavuz’un el izi boynumda kızarıklık halinde duruyor. Kesinlikle moraracak. Bu izi nasıl saklayacağımı düşünüyorum. Aynı izden sol bileğimde de var. Bileğime dokunuyorum. Bu da moraracak. *Kahretsin*. Havluya sarıldıktan sonra odama gidiyorum. Salonun kapısından geçerken Yavuz bana bakıyor. Aldırmadan odama girip kapıyı kapatıyorum. Yorganı açıp yatağıma giriyorum. Başımı yastığa koyunca içim geçiyor. Bir an sonra Yavuz’un bana sarılan bedenini hissediyorum. Başını boynuma yaslıyor. Karşı koyamıyorum. Gözlerim kapanıyor.

Midemdeki kasılma uyanmama sebep oluyor. Yerimden sıçıyorum. Yavuz’da benim sıçramam ile uyanıyor.

“Kâbus mu gördün?” diyor.

Kafamı sallıyorum. Şu an onunla konuşmak istemiyorum. En azından onunla konuşurken gücümün yerinde olmasını istiyorum. Ayağa kalkıp ışığı yakıyorum. Dolaptan iç çamaşırlarımı çıkartıp giyiyorum. Yavuz beni seyrediyor. Dudaklarını birbirine bastırıyor. Çekmeceden bir eşofman ve tişört alıp üzerime geçiriyorum. Kafamdaki havluyu çıkartıp saçlarımı topluyorum. Aynada boynuma bakıyorum. Morarmış. Arkamı döndüğümde boynuma bakıp yüzünü buruşturuyor. Odadan çıkıp mutfığa gidiyorum. Alışveriş poşetlerindeki malzemeleri dolaplara yerleştiriyorum.

Raftan tencereyi alıp musluktan sıcak su ile dolduruyorum. Tencereyi ocağa yerleştirirken Yavuz mutfağa giriyor. Mutfaktaki masaya oturup beni seyrediyor.

“Konuşmak istemediğinin farkındayım, en azından yanında olmama izin ver” diyor.

Omuz silkiyorum. Aslında onu suçlayamam. Her şeyde olduğu gibi yine kendimi suçluyorum. İçten içe bana davranmasını istediğim şekilde davrandı aslında. Bana böyle davranmasını istiyorum. Bunu hak ettiğime inanıyorum. Ocaktaki su yavaş yavaş kaynamaya başlıyor. Çıkardığı baloncukları izliyorum. Ne zaman kaynayan bir suya baksam lisedeki kimya hocam aklıma gelir.

Tahtanın önünde ayakta duruyorum. “Su neden kaynarken baloncuklar çıkarır?” diyor. Cevabını bilmediğim için yüzüne bakıyorum. Kızarak cevap veriyor. “Çünkü iç basınç ve dış basınç birbirine eşitlenir. Geç yerine.”

Hayatımın hiçbir döneminde sayısal dersleri sevmedim. Söylememe gerek yok sanırım. Tezgâhın üzerinden makarna paketini alıp açıyorum. Suya boşaltıyorum.

“Ne düşünüyorsun?” diye soruyor.

“Öğretmenlerimi” diyorum.

Gülüyor.

“Nereden aklına geldi şimdi?” diyor.

Omuz silkiyorum. Tezgâhın üzerinden zeytinyağını alıp makarnanın suyuna döküyorum.

“Ara sıra gelir öyle aklıma” diyorum.

“Öyle diyorsan” diyor.

Evet, öyle diyorsam öyledir. Mutfaktan çıkıp salona gidiyorum. Müzik çaların önünde CD’leri karıştırıyorum. Taxim

Beyoğlu Trio'nun "Cafe de Beyoğlu 3" albümünü takıyorum. Casablanca'nın güzel müziği keman ve piyano eşliğinde evimi dolduruyor. Sesini açıp mutfığa dönüyorum.

Dolaptan süzgeci alıp lavabonun içerisine bırakıyorum. Raftan tabakları alıp masanın üzerine koyuyorum. Yavuz hareketlerimi seyrediyor. Dolaptan iki tane domates alıp yıkıyorum. Tencereyi ocaktan alıp süzgece deviriyorum. Makarnanın buharı yüzüme doğru yükseliyor. Domatesleri doğrayıp makarnayı yaptığım tencerenin içine atıyorum. Üzerine nane ve kırmızı pul biber ekleyip karıştırıyorum. Makarnayı tabaklara koyup, tenceredeki domatese bakıyorum. Kaynayınca kepçe ile makarnaların üzerlerine koyuyorum. Çekmeceden çatal ve peçete alıp masaya koyuyorum. Tabaklardan birini Yavuz'un önüne koyup, karşısına oturuyorum. Çatalımı alıp makarnamı yemeye başlıyorum. Yavuz yüzüme baktıktan sonra kendi tabağına dönüyor. Masanın altında bacağımı sallıyorum. Yavuz suratıma bakıyor.

"Şunu yapmayı kes, masayı sallıyorsun" diye çıkışıyor.

Ayağımı yere basıyorum. Yemeğimi bitirdikten sonra ayağa kalkıp tabağımı lavabonun içerisine bırakıyorum. Kalkıp salona gidiyorum. Yavuz arkamdan geliyor. Kendimi koltuğa atıp bağdaş kuruyorum. Gelip yanıma oturuyor.

Eliyle yanağımı okşayıp "İyi misin?" diyor.

Yüzümü elinden çekiyorum. Nefes alıp koltuğa yaslanıyor. Başını geriye atıp kendini bırakıyor.

"Özür dilerim" diyor.

Yüzüne bakıyorum.

"Özür dilemeye inanmam, özür dilemene sebep olacak şeyler yapmamaya inanırım" diyorum.

“Ben de öyle” diyor.

“Öylesine söyledin yani? Aslında özür dilemek içinden gelmiyor” diyorum.

Kafasını sallıyor.

“O koridordaki şey neydi öyle?” diyorum.

Yüzünü buruşturup doğruluyor. Bana dönüyor.

“Nasıl hissettiğimi görmeni istedim” diyor.

“Ben senin boğazını sıkıyorum” diyorum.

“Daha fenasını yapıyorsun, ruhumu sıkıyorsun Berra. Her an ellerimden uçup gidecekmişsin gibi hissediyorum” diyor.

“Bunu düşünmen için sana hiç sebep verdim mi?” diyor.

“Gitmeyeceğine dair de bir kanıtın yok” diyor.

Kurduğu mantığı anlamaya çalışıyorum ama bunun anlayabileceğim bir tarafı yok.

“Sana seni sevdiğimi söyledim, ortada hiçbir şey yokken neden gideyim?” diyorum.

“Ben güvensiz bir adamım Berra. Her an sana yetemediğimi düşünüp duruyorum. Seni mutlu etmek için daha fazla ne yapabileceğimi düşünüyorum” diyor.

“Benim de aynı şeyleri düşündüğümünden emin olabilirsin. İşe öfkene hâkim olmayı öğrenerek başlayabilirsin” diyor.

Cevap vermiyor. Sessizlik içerisinde birbirimize bakıyoruz. Elini uzatıp karnıma dokunuyor. Dokunuşu alev olup içime işliyor. Başımı önüme eğiyorum. Akmayan gözyaşım bir yumru halinde boğazıma oturuyor.

“Bebek senden değil” diyorum.

Karnımdaki eli donuyor. Avucu yavaş yavaş kapanıp karnımı sıkıyor. Başımı kaldırıp yüzüne bakıyorum. Kıp-kırmızı gözlerle bana bakıyor. Onu öyle görünce ağlamaya başlıyorum. Elini karnımdan yanağıma koyuyor.

“Kimden?” diyor.

Sesi yangın gibi.

“Korhan” diyorum fısıldayarak.

“Korhan, demek?” diyor.

Kafamı sallıyorum. Elini yüzümden çekip yumruğunu önündeki sehpaye indiriyor. Yerimden sıçırıyorum. Elim ağzıma gidiyor. Sehpaya vurduğu elini açıp kapatıyor. Eline bakıyor.

“Ne zaman öğrendin?” diyor.

“Bugün öğrendim” diyorum.

“Bebek kaç aylık?” diyor.

“Bir buçuk” diyorum.

Yüzünden bir rahatlama geçip gidiyor. Hesap yaptığını fark ediyorum.

Bir an sonra “Paris’teyken ve tüm o zamanlarda hamileydin. Hatta terfi ettiğinde bile” diyor.

Kafamı sallıyorum.

“Odana taşındığım gün” diyorum.

Lafımın gerisini getiremiyorum. Eliyle çenesini tutuyor.

“Bugün onun yanına mı gittin?” diyor.

Kafamı sallıyorum.

“Ne yaptınız, her yanından onun parfümü kokuyordu?” diyor.

“Hiçbir şey, ağladığım için bana sarıldı” diyorum.

“Daha büyük bir mesele olduğu için sana sarılmasına izin vermeni es geçiyorum” diyor.

Yüzünü buruşturuyor. Aklına kötü bir şey gelmiş gibi.

“Aslında sanırım her şeyi es geçmem gerek artık” diyor.

Söylediği şeyi anlamayarak yüzüne bakıyorum.

“Baba olacağına çok sevinmiştir eminim, mutlu olmanız için aradan çıkmam gerekiyor sanırım” diyor.

Söylediği şeyleri anladığımda bir yanım benim mutluluğumu düşündüğü için çok seviniyor. Diğer yanım hüznünü hissedip onunla birlikte paramparça oluyor. Ağzımı açıp cevap vermem gerek ama yapamıyorum. Bir anlığına her şeyi tersten görmesine izin veriyorum.

“Keşke daha erken davransaydım, seni sevdiğimi söylemek için” diyor.

Ayağa kalkıp sehpa karşısına oturuyorum. Elimi uzatıp yüzüne dokunuyorum. Başını avucuma yaslıyor, gözlerini kapatıyor. Gözlerimden yaşlar inerken yüzüne yaklaşıyorum, dudaklarımı dudaklarına yaklaştırıp fısıldıyorum.

“Bir anlığına olsa dahi, nasıl senden başkasının çocuğunu doğuracağıma inanırsın?” diyorum.

Sözlerimi duyunca gözlerini açıyor. Göz göze, dudak dudağa duruyoruz. Dudakları aralanıyor. Nefesini verirken dudaklarımı aralıyorum. Verdiği nefesi içime çekiyorum. Gülerek kafasını sallayıp beni kucağına çekiyor. Kucağına oturuyorum. Elleriyle belime sarılıyor. Kollarımı boynuna doluyorum. Alnımı alnına yaslıyorum.

“Hatırlat bir ara mektup yazacağım” diyor.

“Ne mektubu?” diyorum.

“Ölümümden bu kadın sorumludur diye” diyor.

Gülüyorum. Belimdeki kollarını daha da çok sıkıyor. Boynuna sarılıyorum. Öylece duruyoruz. Kokusunu içime çekiyorum. Bugün ilk defa bu kadar huzurluyum. Sinirlerim gevşiyor. Bir an ellerini boğazıma dolarken bir an sonra bana böyle güzel sarılması beni tepe sersemi ediyor. Geriye çekilip yüzüne bakıyorum. Bir şey söyleyeceğimi düşünüyorum. Gözlerinden anlayabiliyorum. Benimse ona baktığımda tek düşündüğüm şey onu sevdiğim. Artık bundan eminim. Dengeli veya dengesiz, her anında bana onun kadar iyi uyabilen bir kişi daha olmadı. Bazen âşık olduğunu sanıyorsun. Ama onlar yalnızca hava cıva oluyor. Bir an sonra varlığını dahi unutuyorsun. Ama bu sefer öyle değil. Ben dalgın dalgın yüzüne bakarken, ellerini karnıma atıp beni gıdıklıyor. Gıdıklamasını hissedince gülerek yüzüne bakıyorum.

“Yapma, ben gıdıklanmam” diyorum.

Kaşlarını kaldırıyor.

Muzip bir ifadeyle “O zaman bununla biraz ilgilenelim” diyor.

İtiraz edemedi beni koltuğa devirip gıdıklamaya başlıyor. Öyle yerlerime dokunuyor ki ister istemez gülmeye başlıyorum. Karşılık vermeye çalışıyorum. Elimi karnına atıyorum. Gıdıklamaya çalışırken ellerimi yakalayarak tepemde tutuyor. Yüzünü yüzüme yaklaştırıyor.

“Ben gıdıklanmam” diye fısıldıyor.

Üzerime uzanıyor. Üzerimdeki ağırlığını hissedince inliyorum. Şaşıarak yüzüme bakıyor. Omuz silkiyorum.

“Üzerimde olman hoşuma gidiyor” diyorum.

“Benim de” diyor.

Dudakları dudaklarımın üzerine kapanıyor. Öpüşüne karşılık vererek dudaklarımı aralıyorum. Dilinin ucu ile dilimi okşuyor. Yavaşça ellerimi bırakıyor. Bedenine dolanıp onu kendime çekiyorum. Bir anda durup geri çekiliyor. Yanan bedenim askıda kalıyor.

“Neden durdun?” diyorum.

“Hadi gidip dışarıda bir şeyler içelim” diyerek üzerimden kalkıyor.

Yattığım yerden yüzüne bakıyorum. Elini uzatıyor. Elini tuttuğumda beni ayağa kaldırıyor.

“Neden dışarıya çıkıyoruz ki?” diyorum.

Omuz silkiyor. Yüzünde anlamadığım bir ifade var.

“Hava almak istiyorum, hadi çıkalım” diyor.

“İyi peki” diyorum.

Odama gidip montumu alıyorum. Kapının önünde ceketini giyiyor. Ayakkabılıktan spor ayakkabılarımı alıp giyiyorum. Ayağa kalktığım zaman montumu giymeme yardım ediyor. Çantamdan telefonumu ve cüzdanımı alıyorum. Kapıdan çıkıp asansöre gidiyoruz. Asansörü beklerken elini tutuyorum. Sıkıca kavırıyor elimi. Asansöre girdiğimizde aynaya bakıyoruz. Onun yanında harabe gibi duruyorum. O ise bütün bitkinliğine rağmen yakışıklı. Yüzüne baktığımı görünce gülüyor. Asansörden inip apartmandan çıkıyoruz. Sokağa çıktığımızda kalabalık yine beni vuruyor. Yavuz’un gülmesiyle kendime geliyorum.

“Neye gülüyorsun?” diyorum.

“Sana gülüyorum, sokağa her çıktığımızda aynı tepkiyi veriyorsun” diyerek surat ifademi taklit ediyor.

Elimle karnına vuruyorum. Elimden çekip beni kolunun altına alıyor.

“Bana vurma” diyor.

Caddede aşağıya doğru yürüyoruz.

“Nereye gidiyoruz?” diyorum.

“Kahve içelim mi?” diyor.

Kafamı sallıyorum. Yürürken etrafıma bakıyorum. Yavuz elimden çekerek beni seyyar satıcılardan birinin önüne götürüyor. Tezgâhta rengârenk şallar var. Ne yaptığını anlayamıyorum. Sonra boynumdaki iz aklıma geliyor. Elini tutup kenara çekiyorum.

“Sevgilim, ben boynuma bir şey takmaktan hoşlanmam, boğuluyormuşum gibi gelir” diyorum.

Gülerek yüzüme bakıyor.

“Neye gülüyorsun?” diyorum.

“Bana ilk defa sevgilim dedin” diyor.

“Son olmayacağından emin olabilirsin. Ama şal falan istemiyorum” diyorum.

Sözlerime aldırış etmeden tezgâha geri yürüyor. Arkasından gidiyorum. Bir yüzüme bir şallara bakıyor. En sonunda turkuaz renkte bir tanesini çekip bana uzatıyor kırma beni dercesine. Yaptığı harekete gülerek şalı elinden alıp boynuma takabileceğim şekilde katlıyorum. Montumun yakasını açıp şalı takarken tezgâhın sahibi boynumdaki izi görüyor.

Boynumu işaret ederek “Geçmiş olsun” diyor.

Kafamı sallayarak teşekkür ediyorum. Yavuz şalın parasını ödedikten sonra kahve dükkânına doğru yolumuza devam ediyoruz. Kahve dükkânının önüne geldiğimizde tabelaya şaşırarak bakıyorum. Bayıldığım dükkân burası. Dışarıdaki masalardan birine oturuyoruz. Montumun önünü açıp sandalyeme yerleşiyorum. Garson gelip siparişlerimizi soruyor. Yavuz bana hiç soru sormadan, kahvelerimizi ve pastalarımızı sipariş ediyor. Gülerek yüzüne bakıyorum.

“Kahvemi nasıl içtiğimi daha önceden biliyorsun, peki hangi pastayı seveceğimi nereden biliyorsun?” diyorum.

Düşünüyormuş gibi yapıyor. Parmaklarını dudaklarına vuruyor.

“Öncelikle, bana çikolata gönderdin. Ve itiraf etmeliyim ki iyi çikolatadan anlıyorsun. Paris’teki doğum günü pastan çikolatalıydı ve ilk lokmanı yerken bedeninin gevşediğini hatırlıyorum. Sonra birlikte olduğumuz ilk gece mutfakta fondü için çikolata gördüğümü hatırlıyorum” diyor.

Detaycı hafızasına bir kez daha şaşırarak gülüyorum.

“O çikolataları almadığını düşünmüştüm” diyorum.

“Çok lezzetlilerdi, sadece üzerine yazdığın notu anlamak için epeyce uğraşmam gerekti” diyor.

“O zamana kadar yalnızca Yavuz Bey’i görmüştüm. Yavuz’u da gördüğümü ifade etmek istedim” diyorum.

“Çok acayip bir ifade şeklin var” diyor.

“Senin de çok acayip bir hafızan var. Nasıl yapıyorsun? Ben dün ne yediğimi hatırlamam, sen bütün o detayları hatırlıyorsun” diyorum.

“Farkında olarak yaptığım bir şey değil. Herkesin zihni farklı çalışıyor benimki de böyle” diyor.

Omuz silkiyor. Garson siparişlerimizi getiriyor. Kahvemden ilk yudumu aldığımda rahatlayarak kendimi bırakıyorum. Çatalım ile pastamdan alıp yiyorum. Yavuz gülerek bana bakıyor. Somurtarak çatalı elimden bırakıyorum. Kollarımı bağılıyorum. Kahkaha atıyor. Elini uzatıp kolumu okşuyor.

“Lütfen devam et, çok tatlı görünüyorsun” diyor.

“Demek baba olmayı istemedi” diyor.

Bu konuya geri dönmemizin sıkıntısı ile sandalyemde doğruluyorum. İfadesiz bir yüz ile bana bakıyor. Kafamı iki yana sallıyorum.

“Sevdiğimiz kişiler ile çocuk yapmamız konusunda hemfikiriz” diyorum.

“Seni sevmiyor mu?” diyor.

“O şekilde sevmiyor. Ben de onu sevmiyorum. Doktor bana hamile olduğumu söylediğinde aklıma gelen ilk şey seni kaybedeceğim oldu” diyorum.

“Benim önemsediğim tek şey sensin Berra. Yine de bunu iyi düşünmeni istiyorum. Yaptığın şeyden daha sonra pişmanlık hissetmeni istemiyorum” diyor.

“Diğer türlü daha çok pişman olacağımı biliyorum” diyorum.

Dönüp caddeden geçenlere bakıyor. Ben de onu seyrediyorum. Aklıma takılan başka bir şey var.

“Yavuz, sormak istediğim bir şey var” diyorum.

Bana dönüyor. Gözlerinin içine bakıyorum.

“Çocuk sahibi olmayı düşünüyor musun?” diyorum.

“Evlilik hakkındaki fikirlerimi biliyorsun” diyor.

“Biliyorum, ben çocuk sahibi olmaktan bahsediyorum” diyorum.

“Evlilik dışı bir çocuk, hayır hiç düşünmedim” diyor.

Ellerimi masanın üzerine koyuyorum. Ellerime bakıyorum. Bana baktığının farkındayım. Uzanıp elimi tutuyor, parmakları ile elimin üzerini okşuyor.

“Söyle” diyor.

Kafamı güç bela kaldırıyorum.

“Seninle bir çocuğumuz olmasını istiyorum” diyorum.

Gözleri büyüyor. Nefesini bıraktığında kaşlarını çatıyor.

“İstiyormuşum gibi davranıp, sana yalan söyleyemem” diyor.

Sabah zil sesiyle uyanıyorum, biri kapımı yumrukluyor. Yavuz yanımda yok. Uyku sersemi yataktan çıkıp kapıya doğru gidiyorum. Kapıyı açtığımda Ada'yı sırlıslıkla olmuş bir hâlde kapımda buluyorum. Kucağında Susam'ın çantası var. Susam içinde uyuyor. Beni ittirerek eve giriyor.

“Yarım saattir kapıyı çalıyorum, ölüm uykusuna mı yattın?” diyor.

“Dün gece uyuyamadım” diyorum.

“Gözlerinin halinden belli oluyor” diyor.

Susam'ı yere bırakıp ceketini çıkartıyor.

“Saç kurutma makinen nerede, taksiden inip apartmana girene kadar geldiğim hale bak” diyerek saçlarını gösteriyor.

“Odamda aynamın önünde” diyorum.

Odama doğru gidiyor. Mutfağa gidip kahve makinesine su dolduruyorum.

“Burada sana yazılmış bir not var” diye bağıyor.

Odama geri dönüyorum. Kurutma makinesini çalıştırıp elindeki kâğıdı bana uzatıyor. Kâğıdı alıp baktığımda Yavuz’un artık aşına olduğum el yazısını tanıyorum.

“Her düşünce aşka teğet geçiyor.

Tanığı çizgiler var olduğumuzun.

Bir aşk çizgisi var her şeyden önce,

Bütün yollar aşktan geçiyor, görmüyor musun?”

Günaydın sevgilim, uyandığında yanında olamayacağım için kendime kızıyorum. Üstelik sana söz vermişken. Seni seviyorum.

Yüzümde bir sırtıma ile kâğıda bakıyorum. Ümit Yaşar Oğuzcan’ın tanıdık dizeleri ruhumu sarmalıyor. Şiirlerini sevdiğimi Yavuz’a söylediğimi hatırlamıyorum.

Ada uzanıp kâğıdı elimden alıyor. Kâğıdı okuduktan sonra bana bakıyor.

“Neye söz verdi?” diyor.

“O kadar cümleden onu mu çıkardın? Ben uyanmadan bir yere gitmemesi ile ilgili bir anlaşmamız var,” diyorum.

Çok saçma bir şey söylemişim gibi yüzüme bakıyor. Mutfağa geri gidiyorum. Dolabı açtığımda Ada arkamdan geliyor.

“Aç mısın?” diyorum.

“Evet, kahvaltıya geldim” diyor.

Dolaptan aldıklarımı ona uzatıyorum. Masaya yerleştiriyor.

“Eee ben sormadan anlatmayacak mısın?” diyor.

Yüzüne bakıyorum. Sonra aklıma gelince yüzümü buruşturuyorum.

“Yalnızca beş saniyeliğine olayı unutmuştum, hatırlattığın için teşekkür ederim” diyorum.

“Korhan ne dedi?” diyor.

“Ne diyecek, aldırمامı söyledi tabii ki” diyorum.

“Açık açık, aldır mı dedi yani?” diyor.

“O şekilde konuşmayacağını biliyorsun. Birbirimizi sevmiyoruz. Nasıl olur da çocuk yaparız minvalinde şeyler söyledi işte” diyorum.

“Aldıracak mısın?” diyor.

“Evet, zaten hayatım düzensiz, iyice karman çorman hale getiremem” diyorum.

“Tamam, istersen yarın için hastanede yer ayarlarım” diyorum.

“Benim kendi doktorum var” diyorum.

Yüzüme bakıyor.

“Seni güvenmediğim ellere teslim edeceğimi sanıyorsan yanıyorsun. Benim hastanemde gözümün önünde olacaksın” diyor.

“Nasıl bu kadar soğuk olabiliyorsun bu konu ile ilgili?” diyorum.

Sıktığı yüzünü gevşetiyor.

“Üzerine düşünüp kararından vazgeçmeni istemediğim için detayları bilmek istemiyorum. Ne kadar soru sorarsam o kadar fazla içini deşeceğim. Sen de doğurmak istiyorum diye tepeme dikileceksin. Ki bu senin zararına, benim zararına ve hatta kamu zararına” diyor.

“Doğursam bakmaz mısın yani?” diyorum.

İşaret parmağını kaldırıp yüzüme uzatıyor.

“Öyle bir seçeneğin yok!” diyor.

“Tamam ya, ne kızılıyorsun?” diyerek kahvelerimizi doldurmak için kahve makinesine gidiyorum.

Ağzı açık arkamdan bakıyor. Hızla gelip bileğimi tutuyor. Yüzümü kendisine çeviriyor.

“Ne oldu sana?” diyor.

Bileğimi elinden kurtarıp sırtımı dönüyorum.

“Bir şey olmadı, ne olmuş ki?” diyorum.

“Topla bakayım saçlarını” diyor.

Sıkıntıyla iç çekip saçlarımı elimle tepemde topluyorum. Elini uzatıp boynuma bakıyor.

“Kim yaptı bunu? Başka bir yerinde bir şey var mı?” diyor.

“Zannettiğin gibi bir şey değil” diyorum.

“Tam da zannettiğim şey gibi görünüyor, Yavuz mu yaptı?” diyor.

Kafamı sallıyorum. Anlatmama fırsat vermeden bir hışımla gidip askıdan ceketini alıyor. Arkasından koşturuyorum.

“Ya dur, sandığın gibi bir şey yok!” diyorum.

Beni dinlemiyor. Kapıdan çıkıp asansörün düğmesine bastırıyor. Ayağını yere vuruyor. Yalın ayak peşinden koşturuyorum. Elinden tutup çekiyorum.

“Kızım bir delirme ya, anlatacağım gel içeriye” diyorum.

“Neye delirme, o kim oluyor da benim arkadaşşıma bunu yapıyor? Saçını başını yolarım onun” diyor.

Asansör kata geldiğinde kapı ile arasına giriyorum.

“Çekil önümden!” diyor.

“Ya, saçmalama. İçeri gir anlatacağım hepsini. Darp falan yok ortada” diyorum.

“Sen aynada kendine hiç baktın mı?” diyor.

“Biliyorum, gördüm. Hadi gel içeriye de doğrusunu anlatayım” diyorum.

“Emin misin seni dövmediğinden?” diyor.

“Eminim” diyorum gözlerimi devirerek.

“Eğer anlattıklarından tatmin olmazsam çükünü keserim onun” diyor.

“Biliyorum, yaparsın” diyerek kolundan tutup eve sürüklüyorum.

Eve girdiğimiz zaman ceketini çıkartmıyor. Neden çıkartmadığını soruyorum.

“Sana inanmazsam gidip gözlerini oyacağım onun” diyor.

Kahvaltıdan sonra kendimizi yağmurlu Nişantaşı sokaklarına atıyoruz. Bu kez elimizde şemsiyeler ile. Mağazalardan birine girip bakınmaya başlıyoruz. Reyonların arasında dolaşırken beğendiklerimizi birbirimize gösteriyoruz.

Elindeki askıyı bana doğru uzatıp “Dene şunu” diyor.

Askıyı elinden alıp deneme kabinlerine doğru gidiyorum. Elinde kendi için seçtikleri ile peşimden geliyor. Kabinlerden birine girip pantolonumu ve tişörtümü çıkartıyorum.

Elbiseyi üzerime geçirip kabinden çıkıyorum. Ada'da kendi kabininden çıkıyor. Aynada kendimize bakıp elbiseleri düzeltiyoruz.

“Öfkesini kontrol etmek ile ilgili problemi olduğunu düşünmüyor musun?” diyor.

Elbisemin yakasını düzelterip ona dönüyorum.

“Hayır, bu olay dışında öfkeli olduğu zamanlarda saçma sapan bir şey yaptığını görmedim. Öfke kontrolsüzlüğünden bahsedebilmemiz için her an her şey öfkelenen biri olması gerekmez mi?” diyorum.

“Belki ama bu bile beni endişelendirdi” diyor.

“Başta, ben de endişelendim. Ama söylediklerini düşünüyorum. Ona hissettirdiklerim ile ilgili sözleri çok entere-sandı” diyorum.

“Ne yani ona iğrenç hissettirdiğinde üzerine mi kusa-cak?” diyor.

Gözlerimi devirerek yüzüne bakıyorum.

“Ne?” diyor.

“Çok acayip tespitlerin var” diyorum.

“Kimin arkadaşım” diyor.

Öğleden sonra Ada ile çalıştığı hastaneye gidiyoruz. Kürtaj operasyonu öncesi testleri yaptırıyoruz. Ada bütün hastaneyi birbirine katıp cumartesi günü için randevu ayar-lıyor. Benim içinde bu iş ne kadar çabuk biterse o kadar iyi. Dünden beri gözlerimi her kapattığımda gözümün önü-ne bebekler geliyor. Bir de yıllar önce Cüneyt Suavi'nin bir

hikâyesini okumuştum. Durmadan aklıma gelip duruyor. Kadın bir bebeği sevmek için ona yaklaşır, sonra bebek kendini sevdirmez. Çünkü kadın yıllar önce bebeğini aldır-mıştır. Falan filan. Aklıma geldikçe aklıma oynatacak gibi oluyorum. Bütün testler bittikten sonra Ada'nın odasına gi-dip oturuyorum.

“Tahminen ne kadar tutar masraflar, ona göre para ayar-layayım yarın” diyorum.

“Bilmiyorum ki, öğrendikten sonra hallederiz” diyor.

“Bu testler falan?” diyorum.

“Hepsini beraber hesaplayacaklar. Her gün görüyorum zaten bu hastaneyi hadi gel eve gidelim” diyor.

Hastaneden çıkarken telefonum çalıyor. Çantamdan çı-kartıp açıyorum.

“Efendim, Korhan?” diyorum.

Ada, Korhan'ın adını duyunca bana dönüyor.

“Ne yapıyorsun?” diyor.

“Ada'nın çalıştığı hastanedeyim, çıkıyorum şimdi” diyo-rum.

Aramızda bir sessizlik oluşuyor. Soracağı şeyin ne oldu-ğunu bildiğim için uzatmaması için ben söylüyorum.

“Yarın bebeği aldırıyorum” diyorum.

Nefesini vererek konuşuyor.

“Ada'nın çalıştığı hastanede mi? Saat kaçta?” diyor.

“Ne yapacaksın, gelmene gerek yok” diyorum.

“Sen bana küs müsün? Niye böyle yapıyorsun?” diyor.

“Çocuk muyum ben, niye küseyim. Saat on birde, gelme-ne gerek yok. Ada yanımda olacak” diyorum.

“Olsun, geleceğim” diyor.

“İyi tamam!” diyorum.

Telefonu kapatınca Ada onaylamayarak bana bakıyor.

“Niye saat on birde dedin?” diyor.

“Öncesinde gelip beni bunaltmasını istemiyorum çünkü” diyorum.

Arabama binip eve doğru yola çıkıyoruz.

Ertesi sabah erkenden Ada ve Yavuz ile hastaneye gidiyoruz. Hastanenin kapısında Korhan bizi bekliyor. Ağzımı açıp bir şey söylemek istemiyorum. Zaten gerginim. Eşyalarımı Yavuz’a bırakıp Ada ile birlikte hazırlanmak için odaya giriyorum. Ada kıyafetlerimi çıkartırken beni süzüyor.

“Benimle birlikte girecek misin?” diyorum.

“Doğum yapmıyorsun, içeri kimse giremez” diyor.

“Ne bileyim, seni alırlar, sen doktorsun” diyorum.

“Ben doktor değilim, sağlık uzmanıyım geri zekalı” diyor.

“Ne fark etti?” diyorum.

“Gerçekten bunu mu tartışacağız?” diyor.

“Tamam, sustum” diyorum.

Yanıma gelip bana sarılıyor.

“Korkuyor musun?” diyor.

Parmaklarımla biraz işareti yapıyorum. Gülüyor. Sırtımı sıvazlıyor. Hazırlık odasından çıkıp operasyon odasına gidiyorum. Etraf buz gibi. Ya da ben öyle hissediyorum.

Hemşire koltuğa oturmamı söylüyor. Koltuğa tırmanıp bacaklarımı yerleştiriyorum. Doktor gelip nasıl olduğumu soruyor. İyi olduğumu söylüyorum. Gülümsüyor. Çok güzel gülümsüyor. Eliyle kolumu sıvazlıyor. Çok genç bir kadın. İşini iyi yapıp yapmadığı ile ilgili endişeleniyorum. Sonra saçmalamaya başladığımı fark ediyorum.

“Birazdan anestezi uzmanımız gelip sizinle ilgilenecek” diyerek odadan çıkıyor.

Kafamı sallıyorum. Bir an sonra kapı açılıyor. Anestezi uzmanı gelip tepeme dikiliyor. Koluma turnikeyi bağlayıp damar yolu açıyor. Damar yoluna ilacı bağladığında ellerim uyuşmaya başlıyor. Bulanık görmeye başlıyorum. Gözlerim kapanıyor.

Bir sis bulutunun içerisinde körlemesine ilerliyor gibiyim. Birinin bana seslendiğini duyuyorum. Sis bulutuna öyle bir yapışmışım ki beni çekmeye çalıştıklarında gitmek için her şeyi yapabilirim. Ama ses ısrarcı, bedenimi sarsıyor. Gözlerimi açıyorum. Bana seslenen kişiyi tanımayla çalışıyorum. *Güzel kadın, güzel kadın, kimsin sen?* Tanıyor gibiyim. Bilincim yavaş yavaş yerine gelirken doktorum bana gülümsüyor. Evet işte hatırladım. O anda varlığıyla beni altüst eden bir mide bulantısı bedenimi vuruyor. Öğürerek doğrulunca hemşire koşarak yanıma geliyor. Elindeki taşı uzatıyor. İçim dışıma çıkıyor. Doktorum beni sakinleştirmek için konuşuyor. Ama tek anladığım bir sürü mırıldanma. Doğrulurken kasıklarımdaki ağrıyı fark ediyorum. Katlanılmaz değil ama olmasaydı daha mutlu olurdu.

Kafamı yastığa geri koyduğumda doktor “Nasıl hissediyorsunuz?” diye soruyor.

Nasıl hissediyorum, bilmiyorum. Boş hissediyorum. Ya da hissetmiyorum.

“Bitkin” diyorum.

Anlayışla gülümsüyor.

“Ağrınız var mı?” diyor.

“Çok değil. Sadece midem bulanıyor ve galiba çişim var” diyorum yüzümü buruşturarak.

“Rahminiz kasıldığı için öyle hissediyorsunuz. Ayağa kalkmaya çalışmayın. Biraz dinlenin. Ben Ada’ya yapmanız gerekenleri anlatacağım. Arkadaşlarınızın gelmelerini ister misiniz?” diyor.

Kafamı sallıyorum. Gülümseyerek hemşire ile birlikte odadan çıkıyor. Gözlerimi kapatıyorum. Bedenimi dinlemeye çalışıyorum. Gerçekten garip hissediyorum. İçim çekilmiş gibi. Ki zaten çekildi. Kapıya hafif bir tıklatmanın ardından cümbür cemaat odama dalıyorlar. Ters ters yüzlerine bakıyorum. Ada elindeki beyaz gülleri başucuma bırakıyor. Güllere bakıp gülümsüyorum. Odanın muhtelif yerlerine yerleşiyorlar. Yavuz gelip elimi tutuyor.

“İyi misin?” diyor.

Başımı sallamakla yetiniyorum. Herkes susmuş bana bakıyor.

“Isırmamdan mı korkuyorsunuz?” diyorum.

Ada gülerek bana bakıyor. Korhan’a dönüyorum.

“Başıma açtığın bu bela için bana iyi bir yemek borçlusun! Açlıktan ölüyorum burada” diyorum.

Gülerek kafasını sallıyor. Ada’ya telefonunu vermesini söylüyorum. Uzatıyor. Mesaj bölümüne girip, “Çantamdan cüzdanımı alıp kartımla ödemeyi yap” yazıyorum. Geri uzattığımda, önce yazdıklarımı okuyor. Sonra silip bir şeyler yazmaya başlıyor. Bana geri uzatıyor.

“Kızacağını söylememe rağmen beni dinlemedi. Korhan ödedi” yazmış.

Kafamı telefondan kaldırıp dik dik Korhan’ın yüzüne bakıyorum. Gözlerini kaçırıyor. Söylenmeye mecalim olmadığı için daha fazlasını yapamıyorum.

Ada ayağa kalkıp “Hadi bakalım beyler, bu hanımefendinin giyinmesi gerek, herkes dışarı” diyor.

Ali ve Korhan kapıya doğru yürüyorlar. Ada, Yavuz’un yüzüne bakıyor.

Yavuz tartışmaya fırsat vermeyecek bir ses tonuyla “Ben çıkmıyorum” diyor.

Ada dişlerini sıkarak Yavuz’a bakıyor. En sonunda nefesini bırakıyor.

“Normal bir zamanda olsa benimle bu şekilde konuşmanın karşılığını alırdın” diyor Ada.

Yavuz yanıma gelip üzerimdeki çarşafı kaldırıyor. Yavaşça doğruluyorum. Elimden tutarak ayağa kaldırıyor.

“İyi misin?” diyor doğrulduğumda.

“Ayakta daha iyiyim” diyorum.

Ada eşyalarımın olduğu çantayı Yavuz’a uzatıyor.

“Ben yalnız giyinsem daha iyi olacak” diyorum.

İkisi de bana bakıyorlar.

“Gerçekten yalnız giyinmek istiyorum” diyerek kıyafetlerimin olduğu çantayı alıp tuvalete gidiyorum.

Tuvalete girip duvardaki aynada yüzüme bakıyorum. Çantadan iç çamaşırimi alıp ped yapııştırıyorum. Giymek için eğildiğimde içimdeki sızlama yüzümü buruşturma sebep oluyor. Eşofmanımı alıp giymek için tekrar

eğiliyorum. Alt kısımla işim bittiğinde doğrulup hastane elbisesini üzerimden çıkartıyorum. Tişörtümü alıp üzerime geçiriyorum. Saçlarımı tarayıp at kuyruğu yapıyorum. Tuvaletten çıktığımda çantamı Ada'ya uzatıyorum. Elimden alıyor. Yavuz'un koluna girip odadan çıkıyorum. Rahat yürüyebildiğimi fark ettiğimde kendime güvenim tekrar yerine geliyor. Hastanenin önünde Yavuz arabasını getirmek için beni Ada'nın koluna bırakıyor. Omzuna başımı yaslıyorum.

"Benim işe geri dönmem gerek" diyor Korhan.

Kafamı kaldırıp yüzüne bakıyorum.

"Seninle işim daha bitmedi" diyorum.

"Anlamadım" diyor.

"Ne demeye hastane masraflarını ödedin?" diyorum.

Lafıma kulak asmıyor.

"Akşam ararım" diyerek otoparka doğru yürüyor.

Arkasından bakakalıyorum.

Eve geri döndüğümüzde Ada salona yatak hazırlamak için ısrar ediyor.

"Salonda canın da sıkılmaz, televizyon izlersin" diyor.

"Sen benim televizyon izlediğimi nerede gördün? Odamda dinlenirim. Hem zaten bir şeyim yok. Kendime geldim" diyorum.

"İyi tamam, odana git dinlen, ben de yemek hazırlayayım" diyor.

Daha fazla tartışmamak için odama gidiyorum. Yavuz peşimden geliyor. Yatağa uzanıp yorganı üzerime çekiyorum. Yavuz yanıma oturup yüzüme bakıyor.

“Yalnız kalmak mı istiyorsun?” diyor.

“Hayır yalnız kalmak istemiyorum. Yanıma gel” diyerek yorganı kaldırıyorum.

Kenara kayıyorum. Yanıma uzanıyor. Başımı koluna yaslıyorum. Usul usul yüzümü okşuyor. Sormaya cesaret edemedikleri şeyleri düşünüyorum. *Yaptığım şeyden pişmanlık duyuyor muyum? Travma yaşıyor muyum?* Bilmiyorum. Belki yaşıyorumdur. Ama sanmıyorum. Her zaman kendime dürüst oldum. Kendimi kandırmak gibi huylarım yok. Kollarımı Yavuz’un beline doluyorum. Göğsüne iyice yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. Biraz sonra bedenimde sinsice dolaşan narkoz benliğimi tekrar ele geçiriyor.

Uyandığımda, Yavuz’u yatakta doğrulmuş bilgisayarım ile çalışırken buluyorum. Ekranı bakarken öyle ciddi görünüyor ki, gülmeme sebep oluyor. Sesimi duyunca bana dönüyor.

“Uyandığını fark etmedim” diyor.

Eğilip başımın tepesini öpüyor.

“Ne yapıyorsun?” diyorum.

“Birkaç işim vardı, onları hallediyorum” diyor.

“Çalışma odamı kullanabilirsin” diyorum.

“Burası iyi” diyerek çalışmasına dönüyor.

Bu kadar ciddi neye baktığını merak ederek yatakta doğrulup başımı omzuna yaslıyorum. Ekranı bana doğru çeviriyor. Ekranda yazılı olan şeyleri okumaya çalışarak ekrana bakıyorum.

“Güzel bir tarzı var” diyorum.

Kafasını sallıyor. Onu çalışırken görmeyi özlemişim. Kafamı koluna sürtüyorum. Kapı çalıyor. Ada kapıdan kafasını uzatıyor. İkimizde kafamızı kaldırıp yüzüne bakıyoruz.

Bakışımızı garipseyerek “Niye öyle bakıyorsunuz? Sadece yemek hazır diyecektim” diyor.

“Tamam, geliyoruz” diyorum.

Yavuz’un öpücükleri ile gözlerimi açıyorum pazartesi sabahına. Yüzümün her yerine ufak öpücükler konduruyor. Burnumun ucunu öptüğünde gıdıklanıp yüzümü kırıstırıyorum. Yüz ifademi taklit ediyor.

“Günaydın güzellik” diyor.

Alıştığım sözleri duyduğumda iç çekiyorum. Susuzluktan ölmek üzere olan bir bedevinin suya kavuşması gibi onunla uyanmak.

“Günaydın sevgilim” diyorum.

Gülümsüyor. Gülümsediğinde odamı aydınlatıyor. Sarılıp kokusunu içime çekiyorum.

“İşe geç kalacaksın, benim de eve gidip üzerimi değiştirmem gerek” diyor.

Somurtarak kollarımı çözüyorum. Yataktan kalkıyoruz. Kapıya doğru gidiyoruz. Montunu giydikten sonra yanığımdan öpüp evden çıkıyor. Ben de kendimi duşa sürükliyorum.

İş yerine geldiğimde eğlenceli bir sohbetin içerisine düşüyorum. Burak elinde kahvesiyle Batuhan’ın masasına kurulmuş gülüyor. Demet de Batuhan’ın yanında ayakta duruyor. El ele dikiliyorlar.

“Muhabbetiniz bol olsun, günaydın” diyorum.

Herkes dönüp bana bakıyor.

“Size de günaydın Berra Hanım” diyor Burak gülerek.

Diğerleri de selamımı alıyor.

“Ben bir şey mi kaçırdım?” diyorum gülümsemelerine ortak olarak.

Batuhan suratında gerginlikle karışık bir mutlulukla bana dönüyor.

“Demet ve ben evlenmeye karar verdik” diyor.

İddia ediyorum dünya üzerinde Batuhan’dan daha çok evlilik meraklısı bir erkek yoktur. İki günde evlenmeye karar vermiş.

“Aaa, ne güzel. Düğün ne zaman?” diyorum, en umursamaz tavrımı takınarak.

Batuhan tepkime şaşıyor.

Demet lafa atlayarak “Haziran’da Berra Hanım” diyor.

Suratında bana karşı zafer kazanmışçasına bir ifade var.

“Eee az kalmış, hadi hayırlısı” diyerek dönüp odama doğru yürüyorum.

Odama girip kapımı kapattığımda bir oyuncak bebek ile göz göze geliyorum. Yüreğim ağzıma geliyor. Geri geri gidip kapının kolunu açmaya çalışıyorum. Kapıyı açmayı başardığımda koştura koştura insanların olduğu bölüme gidiyorum.

Beni gören Burak “Berra iyi misin?” diyerek yanıma geliyor.

Batuhan ile Demet arkalarını döndüklerinde doğrudan Batuhan’a bakarak konuşmaya başlıyorum.

“Batuhan odamda oyuncak bebek var” diyorum.

“Ne bebeği nereden gelmiş?” diyor.

“Bilmiyorum” diyorum.

“Berra Hanım, bebeği ben bıraktım. Yavuz Bey göndermiş” diyor Demet.

Bacaklarım titrerken Batuhan “Berra’nın oyuncak bebek fobisi var” diyor.

Burak beni Batuhan’ın masasının önündeki sandalyeye yönlendiriyor.

Ben oturduktan sonra Burak “Sakin ol, ben gider sana göstermeden çıkartırım” diyor.

Kafamı sallıyorum. Burak odama giderken arkasından bakıyorum.

Emre yanıma gelip ellerini omuzlarıma koyuyor “İyi misin?” diye soruyor.

Kafamı kaldırıp yüzüne bakıyorum. Kafamı sallıyorum. Eliyle kolumu sıvazlıyor. Burak geri geldiğinde elindeki ufak zarfı bana uzatıyor.

“Üzerinde bu not vardı, bebeği attım ama bunu istersin diye düşündüm” diyor.

“Teşekkürler” diyerek zarfı elinden alıyorum.

Ayağa kalkıp odama doğru giderken Özge’nin arkamdan “Nasıl bir kız çocuğunun oyuncak bebeklere karşı fobisi olur ki?” diye sorduğunu duyuyorum.

“Sorunlu” diyor Batuhan.

Adından Burak’ın sinirli sesini duyuyorum.

“Her ne kadar arkadaş olarak yaklaşılsa da Berra’nın yöneticiniz olduğunu unutmayın. Hakkındaki yorumlarınızı kendinize saklayın!” diyor.

Sözlerine gülümseyerek odama giriyorum. Bebeğin durduğu yerin boş olduğunu gördüğümde gönül rahatlığı ile masama oturabiliyorum. Ama hâlâ oraya bakamıyorum. Oyuncak bebeklerden neden korktuğumu gerçekten bilmiyorum. Yanlışlıkla izlediğim bir korku filminin etkisi mi, yoksa onlarla ilgili kötü bir anım mı var hatırlamıyorum. Bildiğim bir şey varsa bilinçli olarak korku filmi izlemeyeceğimdir. Aynı şekilde palyaçolardan da korkarım. Yalnızsam beni kimse bir palyaço veya oyuncak bebek ile aynı odada tutamaz. Yavuz'un gönderdiği nota bakmak için zarfı açıyorum. Güzel el yazısından çok yazdığı üç kelime benim nota ağzım açık bakakalmama sebep oluyor.

“Bebeğimiz gelene kadar...”

Daha iki gün öncesine kadar çocuk istemediğinden bahsetmiyor muydu bu adam? Yanar döner halleri yüzünden aklım birbirine giriyor. Bu konu ile ilgili hiç konuşmamaya yemin ederek ofisini arıyorum. Telefonu açtığında telefonun diğer tarafından gelen kahkaha sesleri dikkatimi dağıtıyor. Yavuz gülerek telefonu cevaplıyor.

“Yavuz Ertürk” diyor.

“İş yerinde ancak sen bu kadar neşeli olmanı sağlayacak kadar başarılı olabilirsin” diyorum.

Sesimi duyunca gülerek cevaplıyor.

“Sonra konuşalım mı sevgilim, şu an müsait değilim” diyor.

“Tamam görüşürüz” diyerek telefonu kapatıyorum.

Bilgisayarımı açarken işleri çok boşladığımı düşünerek önümdeki notları karıştırıyorum. Demet'in imzalanması için bıraktığı yığını alarak okumaya başlıyorum. Bilgisayarım açıldığında bana eşlik etmesi için müziği açıyorum. Müzik sesi odamı doldururken dosyalara gömülüyorum.

Öğle arasına doğru masamdaki telefonun çalması ile kafamı dosyalardan kaldırabiliyorum.

“Efendim?” diyorum.

“Sevgilim, nasılsın?” diyor Yavuz.

“İyi sayılırım, sen nasılsın?” diyorum.

“Çok iyiydim, ta ki sen iyi sayılırım diyene dek, neyin var? Ağrın falan yok değil mi?” diyor.

“Hayır ağrım falan yok, sadece sayende küçük çapta bir kalp krizi yaşadım” diyorum.

Gülüyor. Yazdığı nottan bahsettiğimi düşünüyor olmalı.

“Ne düşünüyorsun?” diyor.

“Yavuz hakkımda bilmen gereken bir şey daha var, benim oyuncak bebeklere fobim var. Korkudan ölüyordum bebekle göz göze geldiğimde” diyorum.

“Ciddi misin?” diyor.

“Hem de çok. İnce düşünülmüş bir jest olmasına rağmen yanlış kişiye yapıldı” diyorum.

Gülüyor.

“Akşam oturup, sevip sevmediğin şeyler hakkında bir liste yapalım” diyor.

“Peki olur, akşam görüşecek miyiz?” diyorum.

“Akşam bizimkilere gideceğim” diyor.

“Peki tamam, yarın görüşürüz o zaman?” diyorum.

“Görüşüz” diyerek telefonu kapatıyor.

Telefon elimde kalakalıyorum. Benim ailem ile tanışmak için kendini yırtan adam beni ailesi ile tanıştırmak

istemiyor. Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu? Benim talep etmemi mi istiyor, anlamıyorum. Ama ben o söylemeden, “Beni ailenle tanıştı,” diyecek biri değilim. İçimdeki özgüvensiz kraliçe aklıma saçma sapan fikirler sokuyor. Demek ki ailesi seni beğenmeyecek ki seni tanıştırmıyor. Neyimi beğenmeyecekler ki? Onlar için yeteri kadar iyi değilsin. Kendime tekme tokat dalmak istiyorum böyle zamanlarda.

Odanın kapısı çalınıyor.

Demet kapıdan kafasını uzatıp “Berra Hanım, ben yemeğe çıkıyorum, bir şey istiyor musunuz?” diyor.

“İstemiyorum Demet, çıkmadan bana bir bardak su getirir misin?” diyorum.

Kafasını sallayarak odadan çıkıyor. İki dakika sonra suyum getirip masama bırakıyor. Demet odadan çıkarken arkasından bakıyorum. Öğle yemeğinde farklı bir şey yapmak geliyor içimden. Telefonu alıp Burak’ı arıyorum. Öğle yemeğini birlikte yemeyi teklif ediyorum. Şaşıyor.

“Hadi gel, gidelim madem” diyor.

Burak ile Galata Köprüsü’nün altındaki restoranlardan birine gidiyoruz. Oturup yemeklerimizi söylüyoruz. Burak sevgilisinin de bize katılacağını söylüyor.

“Buralarda mı çalışıyor?” diye soruyorum.

“Evet” diyor.

Garson yemeklerimizi getirdiğinde “Ben de seninle Batuhan ve Demet ile ilgili konuşmak istiyordum” diyorum.

Sözlerimi duyucu kaşlarını çatıyor. *Dedikodu yapmaya çağırdığımı falan mı sanıyor bu?*

“Neyini konuşacaksın?” diyor sinirle.

Tepkisine gözlerimi kırptıştırarak bakıyorum. Tepkisine cevap vermeyip konuya giriyorum.

“Demet senin kuzenin, çalışması ve disiplini dışında hakkında kişisel pek bir şey bilmiyorum ama Batuhan’ı iyi tanıyorum. Onunla üç sene geçirdim. Biliyorsun ki maddi durumu çok da iyi değil” diyorum.

“Devam et, dinliyorum” diyor.

“Demem o ki Demet ile beraber ev geçindirmeleri mümkün değil. Hele ki İstanbul’da. Ben maaşları hakkında bir düzenleme yapmayı teklif edecektim sana” diyorum.

Yüzündeki sert ifade yavaş yavaş yumuşuyor.

“Sen aslında iyi kalpli birisin değil mi?” diyor.

Aslında cevap beklemediği sorusu yüzünden başımı öne eğdiğimde Emre gelip yanıma oturuyor. Kafamı kaldırıp yüzüne bakıyorum.

“Aaa sen nereden çıktın?” diyorum.

“Yumurtadan” diyor.

Burak, Emre’nin sözlerine gülüyor. Emre montunu çıkartırken garsonu çağırıyor. Yemek sipariş ederken Burak’a bakıyorum. Sormadan oturmasına aldırıyor gibi. Emre bize döndüğünde elimi dizine koyup gözünün içerisine bakıyorum.

“Canım, Burak Bey’in sevgilisi de yemekte bize katılacak” diyorum.

Masadan kadehimi alıp bir yudum su içiyorum. Emre gülümseyerek parmağı ile kendisini gösteriyor. Suyum genzime kaçıyor. Ben öksürürken Emre sırtıma vuruyor.

“Nasıl yani ya?” diyerek yüzüne bakıyorum.

“Şok geçiriyor” diyerek Burak’a açıklama yapıyor.

Göz ucuyla Burak’a bakıyorum. İhtiyatla bana bakıyor.

“Ben senin eşcinsel olduğunu bilmiyordum” diyorum Burak’a.

Omuz silkiyor.

“Yani ikinizi hiç tahmin etmezdim” diye ekliyorum.

“Hiç kimse tahmin edemez, hayatımızı ulu orta yaşamıyoruz” diyor Burak.

“Senden başka kimse bilmiyor Berra, aman diyeyim” diyor Emre.

“Beni tanıyorsun Emre, insanların özel hayatlarına burnumu sokmam. Benim için tercihleriniz bir fark yaratmaz” diyorum.

“Biliyorum, bu yüzden senin öğrenmeni istedim. Sana sürekli aramızda olup bitenleri anlatıyorum. Ama adını hiç sormadın” diyor.

“Söylemek istersen söylersin diye sormadım” diyorum.

Kafasını sallıyor.

“Batuhan biliyor mu?” diye soruyorum Burak’a.

“Hayır, bilmesini de istemiyorum” diyor.

Kafamı sallıyorum.

“Neyse ya, siz mutluyunuz ben de mutluyum” diyerek Emre’nin koluna vuruyorum.

Sarılıp yanağımı öpüyor.

Burak’a dönüp “Şu zam meselesine dönelim” diyorum.

Emre çatalını yemeğine batırırken “Kime zam yapıyorsunuz?” diyor.

“Demet ile Batuhan’a. Evlendikleri için Berra zam yapıp yapamayacağımız konusunda bana danışmak istemiş” diyor Burak.

“Sana onun iyi kalpli birisi olduğunu söyleyip duruyorum ama beni dinlemiyorsun” diyor Emre.

“Yavaş yavaş görmeye başlıyorum” diyor Burak.

“Benim burada olduğumu unutuyorsunuz” diyorum.

Gülüyorlar. Ben de onlara katılıyorum.

Akşam eve geldiğimde Susam beni kapının önünde karşıyor. Kafasını uzatmış bana melül melül bakarken öyle tatlı ki. Eğilip kucığıma alıyorum.

“Benim kızım acıkmış mı?” diyerek mıncıklıyorum.

Çantamı masaya koyuyorum. Anahtarlarımı da masaya atınca Susam anahtarlığımın peşinden masaya atlıyor. Montumu çıkartırken onu seyrediyorum. Anahtarlıkla oyun oynuyor. Odama gidip kıyafetlerimi çıkartıyorum. Üzerime eşofmanımı ve tişörtümü giyip, Susam’ın mamasını koymak için mutfığa gidiyorum. Dolaptan Ada’nın yaptığı yemekleri çıkartıp tabağa bölüyorum. Mikrodalgaya koyup ısıtırken, çekmecedan Susam’ım mamasını alıp salona gidiyorum. Elimde mama poşetini görünce arkamdan geliyor. Mamasını kabına boşaltırken beni seyrediyor. Geri çekildiğimde yemeğini yemeye başlıyor. Mikrodalganın sesini duyunca banyoya gidip elimi yüzümü yıkıyorum. Fırından aldığım yemeğimle beraber televizyonun karşısına

geçip oturuyorum. Televizyona katlanabildiğim tek zaman yemek yeme anım. Yemek yedikten sonra kapatırım genellikle. Bugün de aynısı oluyor. Tabağımı yıkadıktan sonra etrafa göz gezdiriyorum. Yıkanacak olan çamaşırlarımı makineye atıyorum. Sonunda etrafın temizlenmesi gerektiğine karar verdiğim zaman bir kovaya su ve sabun koyup etrafı silmeye başlıyorum. Süpürge açmadan ne kadar etkili olabilirse o kadar etkili oluyor. Bir sildiğim yerin üzerinden on kez geçmem gerekiyor ama olsun. Müziği açıp bir taraftan şarkı söyleyerek evimi temizliyorum. Susam gelip kovadaki su ile oynuyor. Gülerек ona bakıyorum. Bezi burnuna uzatıyorum.

“Sen silmek ister misin? İstemiyor musun? İyi peki ben silerim” diyorum.

Bana bakıp kuyruğunu sallıyor.

Sabah çalar saatimin çalması ile sıçrayarak uyanıyorum. Saatin çalışına dek uyuyabilmeme şaşırarak elimi uzatıp saati kapatıyorum. Sırtüstü dönüp tavana bakıyorum. Susam yatakta kafasını kaldırıp bana bakıyor. Sonra umursamayıp kafasını patilerine yaslayıp uyumaya devam ediyor. Cep telefonumu başucumdan alıp arayan olmuş mu diye bakıyorum. Ne bir çağrı var ne de bir mesaj. Somurtup ayağa kalkıyorum. Hiçbir zaman cep telefonuna yapışık yaşayan insanlardan olmadım. Bununla gurur duyuyorum. Ama aramasını beklediğim insanlar aramadığında sinirleniyorum. Ya da aradığım insanlar telefonlarına cevap vermediklerinde. İşte beni kudurtan şeylerden biri. Madem o telefonu taşıyorsun açacaksın arkadaşım! Bu konuda beni en çok sinirlendiren insanda Ada. On aramamdan birine cevap verdiyse eğer kendimi şanslı sayıyorum.

Üzerimdekileri çıkartıp duşa giriyorum. Duştan çıktığımda saçlarımı havluya sarılıp giyiniyorum. Saçlarımla ilgilenmeye mecalim yok. Kuaföre gitmeye karar veriyorum. Giyindikten sonra Susam'ın mamasını ve suyunu kontrol edip evden çıkıyorum. Dükkanlardan birine girip kendime bir kahve alıyorum. İlk gördüğüm kuaför salonuna kendimi atıyorum. Bu semtte kendim için uygun kuaförü bulmaya fırsatım olmadı. Deneye deneye göreceğim. Çok kalabalık olmadığı için hemen kuaför koltuğuna oturuyorum. Kuaför gelip saçlarıma bakıyor.

“Ne olacaktı?” diyor.

“Düz fön,” diyorum. Gülümseyerek saçımdaki tokayı çıkartıyor. Gereksiz konuşmalara girmiyor. Bunu onun artı hanesine yazabilirim. Saçlarımla uğraşırken telefonumu çıkartıp maillerime bakıyorum.

Kuaförün işlemiyle dümdüz olup kalçalarıma dökülen saçlarıma bakıp iç geçiriyorum. Her zaman böyle olsalar ya. Kıvrıcıkken ancak belimin üstüne dökülecek kadar uzunluğu. Düzleşen saçlarımı sağ omzuma alıyorum. Kuaför bana bakıp gülümsüyor.

“Çok güzel ve gür saçlarınız var” diyor.

Ya, ne demezsin. Kuaför salonundan çıkıp arabama gidiyorum.

Saat dokuzda iş yerine varıyorum. Herkesin gelmesine neredeyse bir saat var. Mutfağa gidip kendime ikinci bir kahve yapıyorum. Makinenin başında uğraşırken, kahve içme alışkanlığımı sorguluyorum. Hep Ada'nın yüzünden. Onun bağımlılık derecesindeki kahve sevdası yüzünden ben de kahve içmeye alıştım. Oysa çay da olmak üzere sıcak içilen hiçbir şeyi sevmiyorum. Kahve kokusundan kurtarıyor.

Odama geri döndüğümde kahve fincanını masama bırakıp pencerenin storlarını açıyorum. Güneş ışığı odama doluyor. Odayı havalandırmak için pencerelerden birini açıyorum. Kahvemi alıp cam kenarındaki dolabın üzerine tünüyorum. Manzarayı seyreliyorum. Güneş ışığı kırılarak dans ediyor denizin üzerinde. Altın rengi ile mavinin dansı. Öyle güzel ki. Biraz müzik duymak istiyorum.

Masama gidip bilgisayarımı açıyorum. Karışık müzik listelerimden birini oynatıyorum. Sözleri anlamlı olan şarkıları severim. Abuk subuk ne anlattığı belli olmayan, kafa şişiren şarkılardan tiksiniyorum. Müziğin geldiği hali algılamakta zorluk çekiyorum. Benim lisedeyken dinlediğim şarkılarla, şimdiki gençlerin dinlediği şarkılar arasında uçurumlar var. Bir de bizim neslimiz için yitik derler. Air Supply, “Sweet Dreams” çalmaya başlıyor. Dosya rafından Uslu’nun kitabını alıyorum. Kalemliğimden bir kurşun kalem alıp cam kenarındaki yerime dönüp oturuyorum. Okumaya başlıyorum. Dünyanın en sinir bozucu adamının nasıl olup da bu kadar iyi yazı yazabildiğini hiçbir zaman anlayamayacağım.

Kapımın çalınması ile dikkatim dağılıyor. Demet içeriye giriyor. Beni dolabın üzerinde otururken görünce gülüyor.

“Günaydın, Berra Hanım” diyor.

“Günaydın, Demet. Dolabın üstüne yakışmış mıyım?” diyorum ben de gülerek.

O da gülüyor. Elindeki zarfları götürüp masama bırakıyor. Ben de tünediğim yerden iniyorum. Bardağımı alıp Demet’e uzatıyorum. Bardağı elimden alıp odamdan çıkıyor. Masama geçip oturuyorum. Getirdiği zarfları karıştırıyorum. Telefonumu alıp ekranına bakıyorum. Yavuz’dan hâlâ ses yok. Ben aramaya karar veriyorum. Dördüncü çalışının ardından telefonu cevaplıyor.

“Efendim?” diyor.

“Günaydın” diyorum.

“Günaydın, gerçi öğlen oldu neredeyse” diyor.

“Neden beni aramadın?” diyorum.

“Sen neden beni aramadın?” diyor.

“Rahatsız etmek istemedim” diyorum.

“Sen benim sevgilimsin, araman beni neden rahatsız et-
sin?” diyor.

“Ailenin yanında konuşamayacağını düşündüm” diyo-
rum.

“Yanlış düşünmüşsün” diyor.

Gülmeye başlıyor. Neden güldüğünü anlayamıyorum.

“Neden gülüyorsun?” diyorum.

“Çocuklar gibi, neden beni aramadın kavgası yapıyoruz”
diyor.

“Eee işin keyfi orada zaten” diyorum.

“Haklısın, nasılsın iyi misin?” diyor.

“Bıraktığın gibiyim, sen?” diyorum.

“Seni özledim” diyor.

“Ben de seni özledim” diyorum.

“Bak ne diyeceğim, birlikte baş başa hiç doğru düzgün
bir yemek yemedik, bu akşam yemeğe çıkarım mı?” diyor.

“Tamam, bana uyar” diyorum.

“Akşam yedide seni alırım” diyor.

“Ben kendim gelirim, arabam burada” diyorum.

“Berra uzatma” diyor uflayarak.

Benimle araba kavgası yapmaktan usandı artık.

“Tamam” diyorum gülerек.

“Seni seviyorum” diyor.

“Geçmiş olsun” diyorum.

Sözlerime gülerек telefonu kapatıyor. Telefonu kapattıktan sonra Uslu’nun kitabına geri dönüyorum.

Akşam kapıdan çıktığımda Yavuz’un arabasını kapının önünde buluyorum. Gidip ön koltuğa kuruluyorum. Emniyet kemerimi takarken bana bakıyor. Dönüp dudağına kısa bir öpücük konduruyorum. Gülerек yüzünü yola çeviriyor. Arabanın içerisinde konuşmadan gidiyoruz. Müzik kapalı. Yüzünde ufak bir gülümseme var. Uzanıp elimi tutuyor. Elinin sıcaklığını içimde hissediyorum.

Boğaz’daki restoranlardan birine geliyoruz. Arabayı bıraktıktan sonra restorana giriyoruz.

Kapıdaki garson “Hoş geldiniz Yavuz Bey” diyor.

Garson bizi masamıza yönlendirirken “Buraya çok sık geliyorsun sanırım” diyorum.

“Sevdiğim bir yer” diyor.

Deniz kenarındaki masalardan birine oturuyoruz. Çantamı yanımdaki sandalyeye bırakıp yerleşiyorum. Biz yerleştikten sonra garson gelip menüyü uzatıyor. Menüyü alıp incelemeye başlıyorum. Yemeklerimizi sipariş ediyoruz. Garson gittiğinde denize bakıyorum. Yavuz uzanıp elimi tutuyor. Ona doğru dönüp yüzüne bakıyorum.

“Denizi çok seviyorsun” diyor.

Kafamı sallıyorum.

“Yaz geliyor, bir an önce kendimi denize atmak için sabırsızlanıyorum” diyorum.

“Bu yaz beraber tatile çıkalım” diyor.

“Olur, nereye gideceğiz?” diyorum.

“Bilmem ayarlarınız bir yer” diyor.

Gülümsüyorum. Garson gelip şarabı tatmam için bana uzatıyor.

Şarabın tadına bakıp “Bu iyi teşekkürler” diyorum.

Garson şarabı bardaklarımıza koyduktan sonra gidiyor. Kadehime tekrar uzanıp büyük bir yudum daha alıyorum. Şarap boğazımdan geçerken rahatladığımı hissediyorum.

“Seninle konuşmam gereken bir şey var” diyor.

Şarabımdan aldığım ikinci yudum boğazıma takılıyor. Yutkunarak kadehimi masaya geri bırakıyorum.

“Dinliyorum” diyorum.

Sandalyesinde doğruluyor. Denize bakıyor. Bana doğru döndüğünde yüzünde kararlı bir ifade var.

“Berra, ben bana sorduğun şu soruyu düşündüm” diyor.

Neden bahsettiğini anlamayarak yüzüne bakıyorum.

Gülümseyerek “Hangi sorudan bahsediyorsun?” diyorum.

“Çocuk sahibi olmayı düşünüyor muyum?” diyor.

Verdiği cevap sandalyemde doğrulmama sebep oluyor. Kalbim çarpıyor. Cümlesine devam etmesini bekliyorum.

“Ben de seninle çocuğumuz olmasını istiyorum” diyor.

Böyle bir şey söylemesini bekliyordum. Kararını değiştirmesinin altında yatan sebebi merak ediyorum.

“Kararını değiştirmene ne sebep oldu?” diyorum.

Yutkunarak kadehine uzanıyor. Parmakları ile kadehi kavrayıp dudaklarına götürüyor. Sakin sakin şarabını içmesini bekliyorum. Kadehini masaya geri bıraktığında soruma cevap veriyor.

“Senden önce kimseye sana hissettiğim şeyleri hissetmedim. Kimse beni kontrolsüz davranışlara itemedi. Her zaman ihtiyatlı davrandım. Ama sen söz konusu olduğunda hiçbir şey umurumda olmuyor. Ve gördüğüm kadarıyla hayatımı seninle geçirmek istiyorum” diyor.

Sözleri beynimde çınlıyor. Nefesim tıkanıyor. Ellerim terlemeye başlıyor. Bedenim geriliyor. Tepkimi fark ettiğinde uzanıp yüzümü okşuyor.

“Korkma, evlenme teklifi etmiyorum. Sadece hayatımın geri kalanında seninle olmak istediğimi söylüyorum, sen nasıl istersen o şekilde” diyor.

Cevap vereceğim sırada garson yemeklerimizi getiriyor. Çatalımı alıp yemek ile oynamaya başlıyorum. Kollarını göğsünde bağlayarak yüzüme bakıyor.

“Cevap vermedin” diyor.

“Ben de hayatımı seninle geçirmek isterim, bir çocuğumuz olmasını da. Ama insanlara nasıl açıklayacağız?” diyorum.

“İnsanların ne söylediklerini umursamayacağız” diyor.

“Ailen evlenmeden çocuk sahibi olmamıza kızmayacak mı?” diyorum.

“Hayatıma karışmazlar” diyor.

Kafamı sallıyorum.

“Yani çocuk yapıyoruz” diyor.

“Evet, yapıyoruz” diyorum.

Tuttuğu elimi dudaklarına götürüyor. Dudaklarının tenime değdiği yer ısıyor. Yüzünü seyre diyorum. Doğrulduğunda gözleri parlıyor.

“Yemeğini soğutma” diyor.

Çatalı yemeğe batırıp ağzıma götürüyorum. Ben yemeğe başlayınca o da elimi bırakıp kendi yemeğine dönüyor. Bir an sonra aklına bir şey gelmiş gibi kafasını kaldırıyor.

“Benimle yaşamamı istiyorum” diyor.

“Daha yeni taşındım zaten” diyor.

“İstersen kendi evin durabilir ama bir çocuğumuz olarsa aynı evde olmalıyız” diyor.

Söylediklerini düşünerek çatalımı tabağıma bırakıyorum.

“Doğduktan sonra taşınırım, şimdilik kendi evimde iyiyim” diyorum.

“Peki, sen nasıl istersen. Yarın akşam seni annemlerle tanıştırmak istiyorum, eğer senin için de uygunsa?” diyor.

“Tamam olur, nereye gideceğiz?” diyorum.

“Evlerine, dışarıda tanışmayı mı tercih edersin?” diyor.

“Yo, hayır. Yanımda olduğun sürece fark etmez” diyorum.

Cevabıma gülümsüyor.

“Yanımda olduğum sürece fark etmez” diyor.

Ertesi gün sabah uyandığımda Ada'yı arıyorum. Gardi-robumun önünde oturup kıyafetlerimi seyrederim.

“Ne çok hanım hanımcık ne de çok havalı olmalı” diyor-
rum.

“HM'den aldığımız petrol yeşili elbiseyi giy” diyor.

“Onun yakası çok açık, o olmaz” diyorum.

Ada telefonun diğer ucunda ofluyor.

“O zaman siyah kalem etek ile ceketini giy, nasıl olsa iş-
ten sonra gideceksin” diyor.

“O zaman da özenmemiş gibi olurum” diyorum.

“Sen bulursun bir şeyler, benim kapatmam lazım has-
tam geldi” diyor.

Telefonu kapatıp, oflayarak yatağa çöküyorum. Ne giye-
ceğime bir an önce karar vermem gerek yoksa işe geç kala-
cağım. Dolaptan çıkardığım elbiselere tekrar göz gezdiriyor-
rum.

En sonunda “Aman ne olacaksa olsun” diyerek pudra
pembesi diz altı elbisemi üzerime geçiriyorum. Saçlarım
için kuaföre gitmem gerek. Çantamı alıp evden çıkıyorum.
Kuaföre vardığımda koşturmaktan tık nefes bir hâlde ken-
dimi koltuğa atıyorum. Kalbim göğüs kafesimden çıkacak-
mış gibi.

Kuaför “Buyurun sizi alalım” dediğinde nefesim anca
düzeliyor.

Kalkıp boş yerlerden birine geçiyorum. Saçlarımı fönle-
yip toplamasını söylüyorum ve bir kahve istiyorum.

İş yerinde bütün gün kendimi işlerle oyalamaya çalışıyorum ama aklım sürekli akşamki yemekte. Kendimi düşünmemeye zorlarken “Ya beni beğenmezlerse?” derken buluyorum. Telefonda gün boyunca Yavuz’un başının etini yiyorum. Beni sakinleştirmeye çalışmaktan helak oluyor.

“Altı üstü ailemle tanışacaksın, bunu bu kadar büyütme” diyor.

Altı üstüymüş.

“Onun altı üstü eğer ömrümü seninle geçireceksem beni altüst edebilir biliyor musun sen?” diye bağıryorum.

Halime gülüyor.

Akşam saat altıda beni almak için işyerime geliyor. Arabaya biniyorum. Yüzüme bakıp gülüyor.

“Gülme bana” diye sızlanıyorum.

Bu daha çok gülmesine sebep oluyor. Sinirden oturduğum yerde bacağıma sallıyorum. Uzanıp elini bacağımın üzerine bastırıyor. Yüzüne ters ters bakıyorum. Kahkaha atmaya başlıyor. Oflayarak kollarımı kendime bağlıyorum. Elini uzatıp yüzümü okşuyor.

“Çok sevimlisin” diyor.

Trafikle cebelleştikten sonra nihayet evlerine varıyoruz. Annesinin kapıyı açmasını beklerken Yavuz’a bakıyorum. Öyle sakin görünüyor ki. Oysa ben şu an gerginlikten ölmek üzereyim. Biri dokunsa bütün sakinliğimi bir kenara bırakıp “Ne var be?” diye bağırabilirim.

Annesi kapıyı açıyor. Yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum.

“Hoş geldiniz, çocuklar,” diyor.

“Hoş bulduk” diyerek içeriye geçiyoruz.

Kapıdan içeriye girince Yavuz annesine dönüp “Anne bu sevgilim Berra” diyor.

“Hoş geldin kızım, benim adım da Asuman” diyor.

“Memnun oldum” diyorum.

Ayakkabılıktan iki tane terlik alıp önümüze bırakıyor. Ayakkabılarımı çıkartırken annesini inceliyorum. Üzerinde kumaş pantolon ve gömlek var. Siyah saçlarını arkada topuz yapmış. Gözleri yemyeşil. Yavuz annesine çok benziyor. Asuman Hanım’ın yüzünün bütün hatları “Bu çocuğun annesi benim” diyor. Terlikleri giydikten sonra beraber salona geçiyoruz. Salona girdiğimizde babası ayağa kalkıyor. Televizyonda haberler açık. Yanına geldiğimizde Yavuz beni babasına takdim ediyor. Babası elini uzatıyor.

“Hoş geldiniz, ben Ertuğrul Ertürk” diyor.

Ses tonu öyle etkileyici ki şaşırarak uzattığı elini sıkıyorum. Elimi sıkıca kavırıyor. Adamdan bir an olsun gözlerimi ayıramıyorum. Bedeninin duruşu, konuşma tarzı, bakışları. Hem korkutucu, hem de çekici. Elini bıraktığımda gülümsüyor. Gülümsemesi de her şeyi gibi çekici. İstemsizce ben de gülümsüyorum. Yavuz’un karakterini kimden alığını görebiliyorum. Her şeye rağmen adam beni korkutuyor. Drakula gibi. İki kişilik koltukta Yavuz’un yanına oturuyorum. Annesi, babasının yanındaki tekli koltuğa yerleşiyor. Kral ve kraliçe. Aralarında tuhaf bir denge var. Birbirlerini çok iyi tamamlıyorlar. Annesi dikkatli bir şekilde bana bakıyor. Gülümsüyorum. Sonunda sessizliği bozan annesi oluyor.

“Ben masayı hazırlayayım” diyerek ayağa kalkıyor.

Ok gibi ayağa fırlıyorum.

“Ben size yardım edeyim” diyorum.

“Gerek yok kızım, ben hallederim” diyor.

“Olsun yardım edeyim” diyerek peşinden mutfağa gidiyorum.

Birlikte masayı kuruyoruz. Yavuz, babasıyla beraber televizyon izliyor. Hiç konuşmuyorlar. Mutfaktan aldığım tabakları masaya yerleştirirken Yavuz bana göz kırıyor. Gülümsüyorum. Tekrar mutfağa döndüğümde annesi bana gülümsüyor.

“Madem yardım etmek istiyorsun, salatayı yapabilir misin?” diyor.

“Tabi efendim” diyorum.

Çekmecedan bir bıçak çıkartıp tezgâhın üzerine bırakıyor. Salatalık malzemeleri tezgâhın üzerine çıkartmış. Tezgâhın yanındaki ocağa gidip çorbayı karıştırırken beni seyrediyor. Tezgâhtan aldığım bıçağı suya tutuyorum. Hareketime gülümsüyor. Malzemeleri gereğinden fazla bir özenle yıkıyorum. Sanki üzerinde hepimizi öldürecek bir zehir varmış gibi. Mutfakta sessizlik içerisinde çalışıyoruz. Ara ara birbirimize bakıp gülümsememizi saymazsak aramızda iletişime dair hiçbir şey yok.

Nihayet salatayı bitirdiğimde birlikte salona dönüyoruz.

“Sofra hazır” diyerek Yavuz’u ve Ertuğrul Bey’i masaya davet ediyor, Asuman Hanım.

Kalkıp masaya geliyorlar. Yavuz masada babasının yanına oturuyor. Ben de karşısındaki sandalyeye oturuyorum. Birbirimize gülümsüyoruz. Masaya yerleştığımızda Asuman Hanım çorbaları servis ediyor.

Çorbalarımızı içerken Ertuğrul Bey bana dönüyor “İstebullu musunuz?” diyor.

“Ankaralıyım efendim. Orda doğdum, ortaokula başlar-ken İstanbul’a geldim” diyorum.

“Aileniz nerede yaşıyorlar?” diyor.

Yavuz benim yerime cevap veriyor.

“Berra’nın anne ve babası ayrı. Babası Kanada’da yaşıyor. Annesi de Ankara’da” diyor.

Yavuz’un cevabını duyan Ertuğrul Bey kafasını sallıyor.

“Sen ne işle meşgulsün kızım?” diyor Asuman Hanım.

Annesinin sorduğu bu soru beni ailem ile ilgili sıkıcı konulardan uzaklaştırdığı için gülümseyerek ona dönüyorum.

“Ben de yayıncılık işindeyim efendim, Decon’da çalışıyorum” diyorum.

Annesi gülümseyerek Yavuz’a dönüyor.

“Demek iş yerinde tanıştınız ne güzel” diyor.

Yavuz annesinin gülümsemesine karşılık veriyor. Ertuğrul Bey bana dönüyor.

“İş yerindeki göreviniz nedir?” diyor.

“Editörüm efendim” diyorum.

O heyecanla eski görevimi söylüyorum.

“Genel yayın yönetmeni” diye düzeltiyor Yavuz.

Yavuz gülümseyip devam etmemi işaret ediyor.

“Yavuz ayrılmadan önce editördüm, onun gitmesiyle beraber terfii ettim” diyorum.

“Berra’nın terfii için mi yayınevini bıraktın?” diyor Ertuğrul Bey.

Babasının sorusu kafamda bir ışığın yanmasına sebep oluyor. Yavuz'un yüzüne bakıyorum. İfadesiz bir suratla bakıyor.

"Hayır, bir alakası yok" diyor.

Babası gülümseyerek kafasını sallıyor.

"Öyle diyorsan öyledir tabii" diyor.

Akşamın geri kalanını robot gibi bir ifadeyle sordukları sorulara cevap vererek geçiriyorum. Yavuz halimi fark ediyor. İki de bir elimi tutup sıkıyor. Gülümsüyorum.

Gitme vaktimiz geldiğinde annesi bizi uğurluyor. Bana sıkıca sarılıyor.

"Çok memnun oldum kızım, yine gel. Hatta Yavuz olmadan da gel" diyor.

Başka bir gün yalnız gelmem için sözleşiyoruz. Asansörde Yavuz uzanıp elimi tutuyor.

"Annem seni sevdi" diyor.

"Ya baban?" diyorum.

Sorumu duyunca gülümsüyor.

"Onun da sevdiğine eminim, yalnızca o duygularını pek belli etmez" diyor.

Asansörden çıkarken homurdanıyorum "Babasına bak oğlunu al desene."

"O lafın öyle olduğundan pek emin değilim, ama annene benzemediğin için memnunum" diyor.

"Annemin nesi varmış?" diyorum.

"Asıl soru nesi yokmuş?" diyor.

Gülerek apartmandan çıkıyoruz. Arabaya doğru yöneliyor. Koluna asılıyorum. Şaşkınlıkla bana dönüyor.

“İki sokak için arabayı yerinden kaldırmayalım, geri döndüğünde yer bulamazsın” diyorum.

“Sende kalmamı istemiyor musun?” diyor.

“Hayır, o anlamda söylemedim, hem yürümek istiyorum” diyorum.

“Peki” diyerek kolunu omzuma atıyor.

Ben de beline dolanıyorum. Başımın tepesini öpüyor. Sokakta aheste aheste yürüyoruz. Güzel bahar havası ve ağaçlardan gelen koku başımı döndürüyor. Konuşmak istediğim konuya gelinceye dek bir sokak geçiyoruz. Sonunda başımı kaldırıp yüzüne bakıyorum. Bakışımı hissedince kulağıma eğiliyor.

“Söyle bakalım. Yemek boyunca neye somurttun?” diyor.

“Beni bu kadar iyi tanıman beni şaşırtıyor” diyorum.

“Lafı değiştirme konusundaki becerine de gayet aşina-yım” diyor.

Omzumu silkiyorum.

“Baban haklı mıydı?” diyorum.

“Genelde haklıdır ama hangi konuda olduğunu sormama müsaade et” diyor.

“Benim için mi Decon’dan istifa ettin? Yani benim terfii edebilmem için” diyorum.

“Yapma Berra, sence böyle bir şey mümkün mü?” diyor.

“Söz konusu sen olunca artık neyin mümkün neyin olanaksız olduğuna aklım ermiyor” diyorum.

“Ben yalnızca senin ismini sundum, Nurgül istemeseydi terfii edemezdin” diyor.

“Neden benim ismimi sundun?” diyorum.

Kafası karışmış gibi bana bakıyor.

“Ne demek istediğini anlamıyorum” diyorum.

“Beni sevdiğin için mi, benim adımlı sundun?” diyorum.

Küfretmişim gibi bakıyor.

“Tabii ki hayır” diyor.

İnanmayan bakışımı görünce kollarımdan sıyrılıyor.

“Kendine biraz güvenmeye ne zaman başlayacaksın? Senin adını verdim çünkü o ekipte işini senden daha iyi yapan kimse yok, tamam mı?” diyor.

Omuz silkiyorum.

“Berra bu konuda bana inanman için yapabileceğim hiçbir şey yok. Ama bana güvenmemen beni incitti. Şu zamana kadar söylediğim bir şeyin arkasında duramadığımı gör-dün mü? Ayrıca seni sevdiğim için adını söylemiş olsam ne değişecekti?” diyor.

“Kendimle ilgili fikirlerim değişecekti” diyorum.

“Uzatma!” diyor.

Emir verir gibi söylediği sözler kaldırımda bir an kala-kalmama sebep oluyor. Duraksamam onun da durmasına sebep oluyor.

Yüzüne bakıp “Geri dönsen iyi olur, bu gece yalnız kal-mak istiyorum” diyorum.

Kafasını iki yana sallayıp beni kollarına çekiyor.

“Bundan sonra birbirimizden ayrı uyumayız zannedi-yordum” diyor.

Sözleri içimin ısınmasına sebep oluyor. Kokusu damar-larıma yayılırken bütün sinirim uçup gidiyor.

“Şaka yaptım” diye sızlanarak boynuna sarılıyorum.

“Espri anlayışın berbat” diyor.

Ertesi sabah Yavuz’dan önce uyanıyorum. Uyurken yüzünü seyrediyorum. Dişlerini sıkmış. Uyurken bile bu kadar ciddi görünmesi sinirimi bozuyor. Parmaklarımla yüzünde bir gülümseme yaratmak için dudaklarına dokunuyorum. Dokunuşumu hissettiği zaman gözlerini kırpıştırarak uyanıyor.

“Ne yapıyorsun?” diyor.

Uzanıp burnunun ucunu öpüyorum.

“Hiç, çok tatlı görünüyordun, dokunmak istedim” diyorum.

Gülümseyerek ellerini saçlarımda dolaştırıyor.

“Kahvaltı etmek ister misin?” diye soruyorum.

“Sen hazırlayacaksan” diyor.

Gözlerimi kısarak yüzüne bakıyorum.

“Yumurtanı nasıl yersin?” diyorum.

“Normal” diyor.

Verdiği cevap gülmeme sebep oluyor. Söylenerek yataktan kalkıyorum.

“Anormali nasıl oluyor acaba?” diyorum duyabileceği şekilde.

Kahvaltı masasında bir yandan kahvesini içerken bir yandan da kol düğmelerini gömleğine takıyor. Ellerini izliyorum. Bakışımı yakalayınca gülümsüyor.

“Sapık” diyor.

“Senin sapığının ben” diyorum.

Gülerek elini yüzüme uzatıyor. Avucunun içerisini öpüyorum. Başımı avucuna yaslıyorum. Elini çekiyor. İç geçiriyorum.

“Hafta sonu yayıncılar derneğinin partisi var, siz geliyor musunuz?” diyor.

“Aklımdan çıkmış, o bu hafta sonu muydu?” diyorum.

Kafasını sallıyor.

“Bana eşlik etmek ister misin? Yoksa Burak’a mı eşlik edeceksin?” diyor.

Şaşırarak kaşlarımı kaldırıyorum.

“Elbette sana eşlik etmek isterim, nasıl giyinmem gerekiyor. Daha önce hiç katılmadım biliyorsun” diyorum.

“Şık” diyor.

“Şık? Gerçekten çok açıklayıcı oldu” diyorum.

“Sevgilim sen nasıl giyineceğini benden daha iyi biliyorsun” diyor.

“Peki, tamam, yarın alışverişe çıkarım. Sen ne giyeceksin?” diyorum.

“Smokin” diyor.

“Seni öyle görmek için sabırsızlanıyorum” diyorum.

Bana yüzünü buruşturuyor.

Ertesi gün üzerimde kırmızı, eteği kabarık bir tuvaletle Ada’nın karşısında dönüyorum. Modaevinin penceresine

tünemiş bana bakıyor. Sigarasını tutan parmağını üzerime sallıyor.

“Nişanlık seçmeyi becerememiş de son anda perdeyi söküp üzerine dolamışsın gibi duruyor” diyor.

“O nasıl benzetme lan?” diyorum.

“Cuk oturdu” diyor.

Tırıs tırıs soyunma kabinine geri dönüyorum. Modaevinin çalışanlarından bir kız gelip elbisenin arkasını açmam için yardımcı oluyor. Elbiseyi üzerimden çıkartana kadar nefes nefese kalıyorum. Ada içeriden bana bağıyor. Sanki çok uzaktaymış gibi.

“Kırmızı kesinlikle senin rengin değil. Bence siyah bir şey alman gerek” diyor.

“Siyah siyah olmak istemiyorum. Yavuz da smokin giyecek. Hem siyah beni ölü gibi gösteriyor” diyorum.

“Hayır, çok seksi gösteriyor” diyor.

Kabinin dışından Ada’nın topuklu ayakkabılarının sesi ni duyuyorum. Onun adım attığını nerede duysam tanırım. Adımlarının bile kendine özgü sesi var hatunun. Perdeyi birden açınca neye uğradığımı şaşıyorum.

“Görmediğim şey değil, panikleme hemen” diyor.

Elindeki siyah elbiseyi bana doğru uzatıp “Al bunu dene” diyor.

Kızlar elbiseyi çantasından çıkartıp bana veriyorlar. Elbisenin içine girdiğimde fermuarını çekiyorlar. Askılarını boynumdan geçirip bağladıklarında aynaya bakıyorum.

“Kesinlikle cenaze gibi görünüyorum” diyorum.

Deneme kabininden çıkıp modaevinin salonuna geçiyorum. Ada bana bakıp suratını ekşitiyor.

“Kilo vermişsin, o yüzden cenaze gibi duruyorsun. Memelerin sönmüş, gözlerinin altına bak, yumruk yemişsin gibi duruyor. Bu cildinin hali ne, nasıl besleniyorsun acaba taşındığından beri?” diyor.

“Veled dalin Amin!” diyorum.

“Ne?” diyor.

“Bir cenaze namazımı kılmadığın kaldı be!” diyorum.

“Kadınlar cenaze namazı kılmazlar canım” diyor.

Beni döndürüp deneme kabinine doğru sürüklüyor.

“Dur bir de ben bakayım” diyerek ellerinden kurtuluyorum.

Askıların arasına dalıp elbiselere bakıyorum.

“Bunu geç, bunu da geç, bu ne be?” diye diye yolumu bulmaya çalışıyorum. Geçtiğim on beşinci elbiseyi hızla geri çekiyorum.

“Buldum” diye çılgık atınca Ada yerinden sıçırıyor.

Elbisenin çantasını açmadan önce Ada’ya “Gümüş bantlı ayakkabılarını almam gerek” diyorum.

Hevesle kafasını sallıyor. Elbisenin çantasını açıp, Adaya doğru çeviriyorum. Ada’nın gözleri büyüyor. Doğru elbiseyi bulduğumu böylece anlıyorum. Koştura koştura kabine gidip, üzerimdeki elbiseyi çıkartıyorum. Seçtiğim elbiseyi giyip fermuarını çekince kızlar gülümsüyorlar. Kabinden çıkıp Ada’nın yanına gidiyorum.

“Budur” diyor.

Fuşya straplez elbisenin, göğüs kısmı fuşya ve beyaz swarovski taşlarla kaplı. Göğüs altından bele oturan elbi-seyle aynı kumaştan kemeri var. Kemerden sonra ise yel-paze şeklinde kat kat aşağıya kadar uzanan fırfırları var. Deniz kızı şeklindeki eteği vücuda tam oturuyor. Etrafımda dönüyorum. Modaevinin sahibi Burcu içeriye geliyor. Beni görünce gülerек elini kapının pervazına vuruyor.

“Maşallah, senin için tasarlamışım sanırım” diyor.

Elbisemi eve bıraktıktan sonra Ada ile yemek yemeye City’s’e çıkıyoruz. Restoranlardan birine girip yemek sipa-riş veriyoruz. Yemeğimin gelmesini beklerken Demet kapı-da görünüyor.

“Hoş geldin” diyorum.

“Hoş bulduk Berra Hanım” diyor.

Ada’ya elini uzatıyor.

“Demet ben, Berra Hanım’ın asistanıyım” diyor.

“Ay bu mu hanım be?” diyor Ada.

Yorumuna gülüyorum.

“Ben de en yakın arkadaşımı” diye ekliyor.

Demet’e elimle geç otur işareti yapıyorum.

“Ne yersin, ayrıca iş dışında bana Berra diyebilirsin” di-yorum.

Kafasını sallayıp menüyü alıyor. Yemeğini sipariş ettik-ten sonra bana dönüyor.

“Beni neden çağırdınız Berra Hanım?” diyor.

“Sürpriz” diyoruz Ada ile bir ağızdan.

Meraktan çatladığını biliyorum.

Yemekten sonra sokağa çıkıyoruz. Demet'in sabırsızlandığını görebiliyorum. Yürüyerek Ada'nın gelinlikçisine doğru gidiyoruz. İkimizin de ağzı sımsıkı kapalı. Gelinlikçinin önüne geldiğimiz zaman duruyoruz. Demet mağazanın vitrinine bakıyor. Gözleri büyüyor. Koluna giriyorum.

"Sana düğün hediyesi olarak ne alacağımı çok düşündüm, dün sabah kapının önünde gelinliklere bakıyordunuz. Ben de düğüne bir katkı olsun istedim" diyorum.

"Gelinlik seçmeme mi yardım edeceksiniz?" diyor.

"Yok, gelinlik seçmene Ada yardım edecek, ben işin daha çok cüzdan kısmındayım" diyorum.

Demet'in gülümsemesi büyüyor.

"Bana gelinlik mi hediye edeceksiniz?" diyor.

Mahcup bir şekilde kafamı sallıyorum.

"Ama Batuhan buna çok kızar" diyor.

"Eee, başlarım Batuhan'ınızdan. Bana bak gelin hanım o müstakbel kocandan zaten hazzetmiyorum, geliyor musun gelmiyor musun?" diyor Ada.

Sonra kolundan çekiştirerek mağazaya sürüklüyor.

Demet "Siz gelmiyor musunuz?" diyor bana bakıp.

"Ben pek gelinlik tarzı bir insan değilim" diyorum.

"Konuşma da yürü, daha kendi gelinliğini prova edeceğim" diyerek Demet'i sürüklüyor Ada.

Onlar gelinlikçiye doğru ilerlerken, ben Yavuz ile buluşmak için sözleştiğimiz kafeye gidiyorum. Oturup kahvemi sipariş ettikten sonra dergileri karıştırmaya başlıyorum. Yoldan geçen insanları seyrediyorum. Garson kahvemi

getiriyor. Oturduğum koltuğa iyice yayılıp kahvemi yudum-luyorum. Buraya en son geldiğimizde Yavuz bana çocuk is-temediğini söylemişti. Şimdi işe çocuk yapmaya karar ver-dik. Doğru mu yanlış mı bilmiyorum. Ondan yana hiçbir şüphem yok. Ama kendimden çok korkuyorum. Nasıl bir anne olurum, bilemiyorum. Bir insanın hayatını şekillen-dirmek, onu korumak, sorumluluğu almak çok zor. Yanım-da ancak Yavuz'un varlığı ile bunu başarabilirim. Beni da-ima dik tutacağını biliyorum çünkü. Bir şekilde ne zaman düşeceğimi hissetsem benim için ağ oluyor. Asla tepetaklak yere çakılmama izin vermiyor. İnsanlarla ilgili güven prob-lemim olmasına rağmen, onunla tanıştığım ilk günden beri ona güveniyorum. Ve şimdi o benim içimden biri. Benim bir parçam.

Yavuz kafenin kapısından içeri girdiğinde ona bakakalı-yorum. Saçlarını kestirmiş. Beni görünce gülümsüyor. Ge-lip dudağıma minik bir öpücük kondurduktan sonra kar-şımdaki koltuğa oturuyor.

“Sihhatler olsun, hayırdır?” diyorum gülerek.

“Smokine yakışacak bir kesim yaptırayım dedim” diyor.

“Çok seksi görünüyorsun, seni evden çıkartmayabili-rim” diyorum.

“Vaatler, vaatler” diyor benim taklidimi yaparak.

Benim daha önce ona söylediğim sözleri tekrar edince gülüyorum.

“Ciddiyim, şu kapıdan içeriye girdiğin andan beri üzeri-ne atlamak geliyor içimden. Ve bu konuda yalnız değilim” diyorum.

Başım-la dikkatli dikkatli Yavuz'a bakan teyzeleri işaret ediyorum. Yavuz başını eğerek kadınlara bakıyor.

Yüzünü kırıştırıyor.

“Tipim değiller” diyor.

“Tipin olsa ne olacaktı?” diyerek somurtuyorum.

Gülerek garsonu çağırıyor. Göz ucuyla yüzüne bakıp tekrar kafamı çeviriyorum. Uzanıp çenemi tutuyor.

“Ciddi ciddi, teyzeleri mi kıskandın şimdi?” diyor.

“Hayır, tipin olma ihtimali olan kadınları kıskandım” diyorum.

Sonra gülümsüyorum. Gülerek yüzünü yüzüme yaklaştırıyor. Burnunu burnuma sürüyor. Gıdıklanınca burnumu kaşıyorum.

“Kızlar nerede?” diye soruyor.

“Gelinlikçideler. Senin smokinin nerede?” diyor.

“Kuru temizlemeden getirecekler akşam. Keşke sende gitseydin gelinlikçiye” diyor gülerek.

“Neden bana garzin mi var?” diyor.

“Yo, sadece kendinde değilken çok tatlı oluyorsun” diyor.

Masanın üzerindeki peçeteleri alıp kafasına atıyorum. Canı acımış gibi kafasını tutuyor.

Ben giyinirken Ada yatağında oturmuş bana bakıyor. Saçlarımı bozmamaya çalışarak elbiseyi üzerime geçiriyorum. Fermuarını çekmesi için Ada'nın yanına gidiyorum. Dizlerinin üzerinde doğrulup fermuarımı çekiyor.

“Beyaz kürk ceketini al. Elbisenin üzerinde güzel durur” diyor.

“Doğru diyorsun” diyorum ceketi dolabımdan alırken.

Yatağa oturup getirdiği ayakkabıları giyiyorum. Bu ayakkabılara bayılıyorum. Tek bir bant ve üzerinde damla şeklinde kesilmiş taşları var.

“Benden çok sen giydin bunları da” diyor.

“E o yüzden aldurdım” diyorum.

Dilini çıkartıyor. Ayakkabının bandını düzeltip ayağa kalkıyorum. Ben doğrulurken kapı çalıyor.

Ada “Ben bakarım” diyerek kapıya koşuyor.

“Yavuz ise sakın odama gelmesin” diyorum.

Kapı açılınca Ada’nın beğeni dolu nidasını duyuyorum.

“Enişte yakıyorsun” diyor.

Yavuz kahkaha atıyor.

“Penguen gibi değil miyim?” diyor.

“Böyle penguen var mı sizde daha?” diyor Ada.

Sözlerini duyunca içeriden bağıryorum “Senin başın bağlı.”

Gülerek salona doğru gidiyorlar.

Ada “Otur tepemde dikilme” diyor Yavuz’a.

“Smokinin ütüsü bozulmasın, böyle iyiyim” diyor Yavuz.

Parfümümü sıkıp odadan çıkıyorum.

Yavuz “Nerede benim dişi penguenim?” derken göz göze geliyoruz.

Ağzım açık kalıyor. Onun da benden aşağı kalır yanı yok. Sadece bir anlığına bunun bizim düğün günümüz olduğu hayalini kuruyorum. Smokin üzerine öyle bir oturmuş ki belindeki kuşak olmak istiyorum. Elimi yüzüme sallıyorum.

“Hava çok mu sıcak?” diyorum.

Gülüyor.

“Senin kadar değil, çok güzelsin” diyor.

Yavaş yavaş yanıma yürüyor. Beni kollarının arasına alıyor. Gözümün içine bakıyor. Usulca dudaklarıma eğilirken dudakları ile buluşmak için başımı kaldırıyorum. Dudaklarımız buluştuğunda boynuna dolanıyorum. Arzum bir çığ olup üzerime yıkılıyor. Dilini dudaklarımın arasına iterken Ada’nın sesiyle gülererek birbirimizden ayrılıyor.

“Lan! Aile var, lan. Hiç demiyorsunuz bunun canı çeker, orası burası şişer diye” diyor.

“Allah seni kahretmesin” diyerek koltuktan aldığım yastığı kafasına atıyorum.

Yavuz gülererek belime sarılıyor.

Mekâna gelince Yavuz arabadan inip inmem için kapıyı açık tutuyor. Elbisemin eteğini tutarak arabadan iniyorum. Topuklarım nihayet yere bastığı zaman elimi Yavuz’un kolunda bana ayırdığı yere yerleştiriyorum. Gülümsüyor. Kol kola mekâna giriyoruz. Yavuz ceketimi vestiyere verirken onu bekliyorum. Döndüğünde vestiyer fişini bana doğru uzatıyor. Alıp çantama yerleştiriyorum. Koluna yerleşmem için tekrar kolunu uzatıyor. Müzik sesinin dışarı doğru taşıdığı salona doğru ilerliyoruz. Keman sesi bir tüy gibi bedenimin üzerinden akıp gidiyor. Gülümsüyorum. Kısa bir an için gözlerimi kapatıyorum. Çalan parçayı tanımaya çalışıyorum. Yavuz kulağıma eğiliyor.

“Korsakov, Şehrazat” diyor.

Gözlerimi açıyorum.

“Bunu benim için aklında tutar mısın?” diyorum.

Kafasını sallıyor. Salonun kapılarından girdiğimizde kalabalığın uğultusu bir anda üzerime çullanıyor. Beni sersemletiyor. Yavuz’a baktığımda onun da benimle aynı durumda olduğunu görebiliyorum. O da benim gibi kalabalıktan hoşlanmıyor. Masamıza giderken insanlar Yavuz’la konuşmak için sürekli bizi durduruyorlar. İnsanlarla konuşurken geri planda kalıp onu seyretmeyi tercih ediyorum. Söz konusu iş olduğu zaman öyle neşeli görünüyor ki. Ona kapılıp gitmemem olası değil. Enerjisi beni şaşırtıyor. Normalde insanlarla uzun uzadıya muhabbet kurmayı sevmediğini bilmesem, gerçekten orada olmaktan mutlu olduğunu düşünebilirim. Masamıza geldiğimizde masadakilerle selamlaştıktan sonra oturmam için sandalyemi tutuyor. Sandalyeme yerleşiyorum. Oturduğumda kulağına eğiliyorum.

“Oyuncu olmalıymışsın” diyorum.

Gülümseyerek gözlerimin içine bakıyor.

“Her horoz kendi çöplüğünde öter” diyor.

“Horoz ve çöplük. Sevmedim, hiç senlik değil” diyorum.

“Senin aklında ne var?” diyor.

“Aslan ve ini” diyorum.

Gülerek elimi sıkıyor. Yavuz’un patronlarından biri bize sesleniyor. Yavuz adamla konuşurken etrafıma göz gezdirim. Bizim şirketin masasına doğru bakıyorum. Burak, Emre ve Simge ile beraber masada oturuyor. Çantamdan telefonumu çıkartıp Emre’ye mesaj atıyorum.

“Burada sıkıntıdan öleceğim, kurtar beni” yazıyorum.

Masaya doğru baktığımda elini ceketinin cebine attığını görüyorum. Telefonunu çıkartıp mesajı okuyor. Gülüyor. Yanındakilere gösteriyor. Onlarda gülüyorlar. Cevap yazıyor. İki saniye sonra telefonum titriyor.

“Neredesin?” yazmış.

“Soluna bak” yazıyorum.

Emre kafasını kaldırıp soluna doğru bakıyor. Saçımı karıştıracakmış gibi yapıp el sallıyorum. Gözlerini kısıp bana doğru bakıyor. Beni görünce elini sallıyor. Burak ve Simge’ye beni gösteriyor. Başımı eğerek ikisine de selam veriyorum. Burak eliyle “Buraya gel” işareti yapıyor. Gözlerimi kırparak “Tamam” diyorum. Ellimle daha sonra işareti yapıyorum.

Tüm misafirler yerleşince yemek servisi başlıyor. Derneğin başkanı sahneye çıkıyor. Salonda bir alkış kopuyor. Yavuz’un gözlerini devirdiğini görebiliyorum. “Yayıncılığın günümüzde geldiği yer...” diye başladığı gereksiz ve bir o kadar da sıkıcı konuşmasını dinlemek yerine tabağımdaki yemeklerle oynuyorum. Yemeklerle bir ev, bir güneş ve kalpler yapıyorum. Tabağımı görünce Yavuz gülmeye başlıyor. Masadakilerin de dikkatini çekiyor. Yavuz’da benim tabağımı gösteriyor. Yavuz’un patronu kahkaha atınca bütün salon dönüp bize bakıyor. Adam kendini toparlayıp önüne bakıyor. Ama hâlâ gülüyor. Eline çatalını alıp tabağıyla oynamaya başlıyor. Tabağını çevirip bana doğru kaldırıyor. Tabağında boynundan asılmış bir çöp adam var. Masadakiler aramızdaki bu sessiz ama eğlenceli oyunu gülerek seyrediyorlar. Tabağımdakilerle üzgün bir surat yapıyorum. Adam bana gülümsüyor.

Yavuz kulağıma eğilip “İş arkadaşlarım seni sevdi” diyor.

Çocuk gibi hissediyorum kendimi. Sahnedeki adam nihayet konuşmasını bitiriyor. Salonda bir alkış kopuyor. Müzik yeniden başlıyor. Yavuz ayağa kalkıp elini bana uzatıyor.

“Bu dansı bana lütfeder misiniz, hanımefendi?” diyor.

“Seve seve beyefendi” diyorum.

Uzattığı elini tutup ayağa kalkıyorum. Dans pistine geldiğimizde Yavuz beni döndürüp belime sarılıyor. Gülerek ellerimi kollarının üzerine yerleştiriyorum. Müzikte ağır ağır salınıyoruz. Keyifli olduğu zamanlarda beni de mutlu ediyor. Çocuk gibi hissediyorum, sırtıtmama engel olamıyorum. Başımı omuzuna yaslıyorum. Beni iyice kendine çekiyor. Parmakları elbisemin sırt dekoltesinde usulca şekiller çiziyor. Onun kedisiyim ben. Boynuna daha da çok sokuluyorum. Şakağımı öpüyor.

Gözlerimi araladığımda dans eden Simge ve Burak’ı görüyorum. Bize doğru yaklaşıyorlar.

Burak, Yavuz’a bakıp “Hanımefendiyi ödünç alabilir miyim?” diyor.

Başımı Yavuz’un omuzundan kaldırıyorum. Yavuz, Simge’yi alırken ben de Burak’ın elini tutuyorum.

Dans etmeye başlarken Burak “Çok güzelsin” diyor.

“Teşekkür ederim” diyorum.

Bizi seyreden Emre’ye bakıyorum.

“Keşke siz de böyle dans edebilseniz” diyorum.

“Etmediğimizi kim söyledi?” diyor.

“Ne demek istediğimi anladın Burak” diyorum.

“Evet anladım. Sadece bazen bazı şeyleri anlamazdan gelmek gerek” diyor.

“Doğru” diyorum omuz silkerek.

Müzik son notalarına geldiğinde Yavuz gelip beni Burak’ın ellerinden alıyor.

“Ne konuşuyordunuz?” diyor.

Burak omuzlarını silkiliyor.

“Havadan sudan” diyor.

Masalarımıza doğru dönerken biri Yavuz’a sesleniyor. Arkamıza döndüğümüzde bize doğru gelen sarışın bir kadın görüyorum. Kadının bana çok tanıdık gelen bir havası var. Yavuz’un yüzünde ihtiyatlı bir gülümseme var. Kadın yanıma geldiğinde Yavuz’u yanaklarından öpüyor. Bizi tanıştırmayı için Yavuz’un gözünün içerisine bakıyorum. Ona fırsat tanımadan elini uzatıyor. Bakımlı takma tırnaklı elleri var. Kan kırmızısı bir oje sürmüş.

Ben bunları düşünürken “Merhaba, ben Deniz Ertürk” diyor.

Elini sıkarken adımları ağızımın içerisinde yuvarlıyorum.

“Berra Beyazay, memnun oldum” diyorum.

Kafasını sallayarak Yavuz’a dönüyor. Beni görmezden geliyor.

“Nerelerdesin Yavuz? İki aydır sana ulaşamıyorum” diyor.

Konuşmalarını dinlerken kadına bakıyorum. Kısa, omuz hizasında kesilmiş röfleli saçları var. Masmavi gözleri. Boyu benden uzun. Yavuz ile aynı boyda. Yavuz belimdeki elini sıkınca daldığım rüyadan çıkıyorum.

Kadına “Berra benim sevgilim” diyor.

“Öyle mi? Ben de eşlik etmesi için ayarladığın biri sanmıştım, kusura bakma” diyor.

Kadın bana alenen eskort mu dedi? Yok canım daha neler.
Yine de sinirimi bastıramadan çıkışıyorum.

“Siz kimsiniz, dünyanın sahibi falan mısınız?” diyorum.

“Koluna girdiğin adamın karısıyım canım!” diyor.

Duyduğum şeyden ötürü ağzım bir karış açık suratına bakıyorum kadının. Yavuz panikle gözümün içine bakıyor.

“Eski karım, sevgilim” diyor.

Kadına dönüyor.

“Şunu söylemekten ne zaman vazgeçeceksin? Ben senin kocan değilim artık bunu kafana sok” diyor.

Arkasını dönüp giderken beni de kolumdan çekiştiriyor.

Kadının arkamızdan “Bir gün bana geri döneceksin Yavuz” diyor.

Yavuz kadına dönüyor.

“Siktir git Deniz” diyor.

Küfretmesine ayrı, herkesin içerisinde küfür etmesine ayrı şaşıyorum. İnsanlar bize bakakalıyorlar. Masamıza doğru sürüklüyor beni. Çantamı da alıp çıkışa doğru yürüyor. Kapıdan soğuk geceye çıkınca ceketimi hatırlıyorum.

“Ceketim” diye sızlanınca çantamı alıp içinden vestiyer fişini çıkartıyor. Kapıdakilerden birine uzatıyor. Adam ceketimle geri dönünce adamın eline parayı sıkıştırıyor. Yavuz pimi çekilmiş bir bomba gibi. Soru sormaya korkuyorum.

Nihayet arabamız geliyor. Şoför kapıyı açıp binmemiz için tutuyor. Yavuz arabaya binip kenara kayıyor. Ben de arkasından binip yerime yerleşiyorum. Hareket ediyoruz.

“Sahilden gidelim” diyor.

Şoför kafasını sallıyor. Arabanın camından sahilde yürüyeyen insanları seyrediyorum. Sinirliyen üzerime gelinmesinden hoşlanmam. Sırf bu yüzden Yavuz’un üzerine gitmiyorum. Derin bir iç çekişin ardından uzanıp elimi tutuyor.

“İyi misin?” diye soruyor.

Ona dönüyorum.

“Ben iyiyim, asıl soru senin iyi olup olmadığın? Gereksiz yere fazla sinirlendiğini düşünüyorum” diyorum.

Cevap vermiyor. Verdiği tepkiyi düşünüyorum. Birden bire parlayıp ortalığı birbirine katması hiç de iyi olmadı.

“Deniz için senden özür dilerim, onun da geleceğini tahmin etmeliydin” diyor.

“Neden hâlâ senin soyadını kullanıyor?” diyorum.

Omuz silkiyor.

“Yanımıza ilk geldiğinde kuzenin olduğunu zannettim” diyorum.

“Ayrılırken soyadımı kullanmaya devam etmek istedi, ben de izin verdim” diyor.

“Neden?” diyorum.

“Soyadımı kullanması neyi değiştirecek ki? Altı üstü bir isim” diyor.

“Onunla neden görüşüyorsun?” diyorum.

“Görüşmüyorum” diyor.

Kaşlarımı kaldırıp yüzüne bakıyorum.

“Yavuz, alışveriş merkezinde yanında gördüğüm kadın Deniz’di. Bundan adım gibi eminim” diyorum.

İç çekiyor.

“Zaman zaman birlikte oluyorduk. Ama bu senden önceydi” diyor.

Söylediği şey suratımı buruşturmama sebep oluyor.

“Kocam demekte pek de haksız sayılmazmış” diyorum.

Cevap vermeden camdan dışarıya bakıyor.

Yavuz’dan uzaklaşmak istiyorum. Aklımın temizlenmesi için bir süre ondan uzak kalmalıyım. Onunla ilgili düşüncelerimin doğruluğunu sorgulamaya başladım. Ondan uzak kalamıyorum. Ama ondan uzaklaşmak istiyorum. Partinin olduğu akşamdan bu yana iki hafta geçti. Aramızda soğuk rüzgârlar esiyor. Aradığı zaman kısa cümleler kuruyorum. Akşamları Ada ile geçiriyorum. Ada’nın düğününü bahane ediyorum. Ama durumun düğünle ilgisi olmadığını farkında. Ses etmiyor. Beni kendi halime bırakıyor. Belki de beni kendi halime bırakmaması gerek. Daha önce de söylediğim gibi kendi halime bırakıldığımda saçmalıyorum. Mesela kalkıp annesinin evine gittim.

Partiden sonra Deniz ile olan evliliğinin detaylarını öğrenmek benim için âdeta bir tutku haline geldi. Geçmişini ölesiye kurcalamak geliyordu içimden. Nitekim kurcaladım da. Hallaç pamuğu atar gibi attım dört bir yana geçmişini. Annesi bana olan biten her şeyi anlattı.

Deniz ile üniversiteye giderken tanışmışlar ki bunu zaten biliyordum. Deniz hamile kalınca evlenmek zorunda kalmışlar. Ama çocukları yaşamamış. Ölü doğmuş. Annesi bunları anlatırken ağladı.

“Birbirlerini çok mu seviyorlardı?” dedim.

Deniz’in, Yavuz’u her zaman çok sevdiğini ama Yavuz için varlığının daha çok arkadaşça olduğunu söyledi. Bana fotoğraflarını gösterdi. Yavuz’un on beş yaş daha genç halini görmek garip ama sinir bozucuydu. Sanki o hep benim onu tanıdığım haliyle var olmuştu. Şu zamana kadar benim için onun bir geçmişi dahi yoktu. Aklım kazana dönmüş bir biçimde ayrıldım annesinin yanından. Her zaman zorla bir şey yaptırılmayacağını düşündüğüm sevgilim, zorunda kalıp evlenmişti. Şok. Gençken insanlar kolay kolay başa çıkamıyorlar hayatla. Bu şaşırtıcı değil. Sahi on yıl önce ben neredeydim?

“Bunları sana ben de anlatabilirdim Berra, annemi sıkıştırmana gerek yoktu” diyor Yavuz.

Salonumdaki kanepede oturmuş dik dik yüzüme bakıyor. Kucağımda Susam ile başım önümde oturuyorum.

“Ben anneni sıkıştırmadım, sadece konu dönüp dolaşıp oraya geldi” diyorum.

“Bunun öyle olmadığını ikimizde biliyoruz” diyor.

“Senin geçmişini öğrenmek istemem çok mu acayip bir şey?” diyorum.

“Ben senin geçmişini kurcalıyor muyum?” diyor.

“Belki kurcalamaya başlarsan iyi olur, böylece beni daha iyi tanırsın. En azından art niyetli bir şey yapmadığımı anlarsın” diyorum.

Susamı koltuğa bırakıp ayağa kalkıyorum. Çalışma odama gidip kapıyı arkamdan sertçe kapatıyorum. Masama gidip oturuyorum. Kâğıt yığınlarından birini alıp kalemle

üzerine saçma sapan desenler çizmeye başlıyorum. Beş dakika sonra Yavuz kapıyı açıp pervazına yaslanıyor.

“Bak, sorunlarımızı konuşmazsak bir yere varamayız” diyor.

“Meselede bu zaten, ben ortada sorun göremiyorum” diye çemkiriyorum.

“O zaman olaya benim tarafımdan bakmaya çalış, ben seninle ilgili bir şeyleri öğrenmek için Ada’yı sıkıştırsaydım ne derdin?” diyor.

“Hiçbir şey” diyorum.

“Hiçbir şey öyle mi?” diyor.

Oflayarak bağladığı kollarını çözüyor.

“Peki, sen bilirsin. Ama belli ki ortada başka bir problem var ve sen konuşmak yerine benden kaçmayı tercih ediyorsun. Sen nasıl istersen öyle olsun” diyor.

“Ayrılmak istiyorum” diyorum.

Kendi söylediğim şeye kendim şaşırarak. Gözleri büyüyor. Yutkunuyorum. Bunu gerçekten söylediğime inanamıyorum. Yavaş yavaş masama doğru yaklaşıyor. Ellerini masamın üzerine koyup bana doğru eğiliyor.

“Söylediklerinde ciddi misin?” diyor.

Gözlerimin içine bakıyor. Gözlerinin büyüsünden sıyrılabildiğimde kafamı iki yana sallıyorum. Kafasını sallıyor.

“Hiç söylenmemiş kabul ediyorum” diyor.

Elini uzatıp yüzüme dokunuyor. Eli tenime değdiğinde olan biten her şeyi unutuyorum. Belki de günlerdir tek istediğim buydu. Teması gözlerime inen perdeyi kaldırıyor. Bakışlarım dudaklarına kayıyor. Güç bela yerimden kalkıp

yanına gidiyorum. Elini tuttuğum zaman, elimi kavlıyor. Elinden çekerek çalışma odamdan çıkarıyorum. Onu yatak odama doğru sürüklüyorum. Sessizce peşimden geliyor. Odaya girdiğimizde ışıkları kapatıyorum. İtiraz edecek oluyor. Parmağımı dudağına bastırıyorum. Kollarımı uzatıp ceketini omuzlarından sıyrıyorum. Hiç tepki vermeden heykel gibi dikiliyor. Ceketini yatağa fırlatıp kollarımı boynuna doluyorum. Bana sarılmıyor. Gözlerinin içine bakarak fısıldıyorum.

“Neden soğuk duruyorsun?” diyorum.

“Belki de senin sıcaklığını görmek istiyordumdur” diye geri fısıldıyor.

Anlamıyorum. Kirpiklerimi kırıpştırdığımı görünce gülüyor. Gülümsetebilmeme sevinerek yüzüne bakıyorum. Başımı kulağıma yaklaştırıyor.

“Göster marifetini” diyor.

Sözleri içimde kıvılcımlar çakmasına sebep oluyor. Kainın yüzüme hücum ettiğini hissediyorum.

“Demek oyun istiyorsun” diyerek ellerimle gömleğinin yakasına ulaşıyorum. Gömleğinin düğmelerini açarken hiçbir şey yapmadan dikkatli gözlerle beni izliyor. Elimde parıldayan yüzüğüme bakıyorum. Kıkırdıyorum.

“Komik olan ne?” diyor.

“Ellerim bedenine çok yakışıyor” diyorum.

“En çok onlar yakışıyor” diye karşılık veriyor.

Sözlerini duyunca dayanamayıp üzerine atlayarak yatağa deviriyorum. Dudaklarım boynundan, göğsüne, oradan da göbeğine iniyor. Dilimi tenine değdirdiğimde nihayet çözlüyor. Kalçalarımın kavrayıp beni yatağa deviriyor.

Elleri ile memelerimin üzerine dökülen saçlarımı okşuyor. Yavaş yavaş kucacağında sallanıyorum. Gözleri dudaklarımda. Eğilip gözlerinin üzerine küçük öpücükler konduruyorum. Elini boynuma atıp beni dudaklarına çekiyor. Boynuma dokunan eli inlememe sebep oluyor. Tenim hassas, her dokunuşunu kasıklarımnda hissediyorum. İçimde hareket eden sertliği dibimi buluyor. İnlemelerim artarken kasılmaya başlıyorum. Belimden kavrayıp kendine bastırduğında bırakıyorum kendimi, adım fısıldadığımı duyuyorum. Benimle birlikte kayboluyor. Kıkırdayarak üzerine yığılıyorum. Elini saçlarıma atıyor.

“Bir maratona daha kalkışmadan önce yemek yesek iyi olur, çünkü açlıktan öleceğim” diyorum.

Gülüyor. Beni yatağa devirip kendine çekiyor. Yüz yüze bakıyoruz.

“Bu kadar çabuk pes etmene şaşıyorum” diyor.

“Çabuk mu? Kaç gündür bu yatağın içindeyiz!” diye dehşet içinde bağıriyorum.

“Elimden gelse, bir ömür bu yataktan çıkmamanı sağlarım” diyor.

“Tamam, pes ediyorum” diyerek sırtüstü dönüyorum.

Ellerimi havaya kaldırıyorum.

“Üç gün benim limitim. Yarın senin yüzünden yürüemeyeceğim” diyorum.

Gülerek yataktan doğrulup ayağa kalkıyor.

“Ulaşım hizmetlerimiz emrinize amadedir” diyor.

Eğilip beni kucaklıyor.

“İndir beni” diyerek çığlık atıyorum.

“Bağırma bana” diye bağırıyor o da.

Şakacı siniri gülmeme sebep oluyor. Beni kucığında banyoya götürüp küvette dün gecedен kalan buz gibi suyun içerisine bırakıyor. Soğuk su alev gibi yanan bedenime değince çığlık atıyorum. Elim ayağım kesiliyor. Yavuz kahkaha atmaya başlıyor.

Yolda yürürken Yavuz yavaşlığıma tahammül etmeye çalışıyor. Attığım her adımda bacaklarım bana küfrediyor. Giydiğim ayakkabılar spor ayakkabı olmasına rağmen yürüyemiyorum.

“Arabayı alsaydım keşke, yürüyemeyeceğim derken dalga geçtiğini zannetmiştim” diyor.

“Sence dalga mı geçiyorum? Hem iki sokak için arabaya ne gerek var?” diyorum.

“Mesaj alınmıştır. Bundan sonra iki günden fazla yok sana” diyor.

Gülerek yüzüne bakıyorum.

“İki gün bana yetmez” diyorum.

Belime sarılıyor. Sızlanarak geri çekiliyorum.

“Sırtım da acıyor” diyorum.

Ellerini suçlular gibi havaya kaldırıyor. Onu öyle görünce aklıma bir fikir geliyor.

“Eski patronum bana şantaj yapıp, beni seks kölesi olarak kullanıyor diyeceğim babana. Tutuklasın seni” diyorum.

“Beni tutuklar mı bilmiyorum ama serbest kaldığımda o kelepçeleri senin üzerinde kullanırım haberin olsun. Bu sefer bir hafta çıkamazsın o yataktan” diyor.

Apartmana çıkan merdivenleri tırmanırken söyleniyorum.

“Can güvenliğim yok burada, adam polisleri de ele geçirmiş” diyorum.

Gülerek asansöre yürümeme yardımcı oluyor.

Annesi kapıyı açtığında hâlâ gülüyoruz.

“Neşeniz daim olsun” diyerek geçmemiz için kenara çekiliyor.

Ayakkabılarımı, topuklarını ezmeyi göze alarak ve eğilmeyi göze alamadığım için birbirine sürterek çıkartıyorum. Salona doğru baston yutmuş gibi yürüyorum. Yavuz’un kardeşi ve babası beni görünce ayağa kalkıyorlar.

Babası “Hoş geldin kızım” diyerek elini uzatıyor.

Uzattığı elini öpüp anlıma koyuyorum. Eğilince belim bir itiraz çığlığı koy veriyor. Doğrulduğumda Yavuz yüzünü buruşturarak bana bakıyor.

“Sevgilim, bu kardeşim Yunus” diyor.

“Memnun oldum” diyerek elimi uzatıyorum.

Uzattığım elimi kuvvetlice kavlıyor. İçimden, acımayan bir elim vardı diye geçiriyorum.

Biz yerlerimize oturacağımız sırada annesi gelip “Berracığım, Melda, Melis’i uyutuyor. Sonra gelecek yanımıza, gel biz mutfağa gidelim” diyerek elimden tutup mutfağa doğru sürüklüyor beni.

Badi badi peşinden gidiyorum. Mutfağa girdiğimiz zaman yavaşça sandalyelerden birine oturuyorum.

“İyi misin kızım sen? Bir garip yürüyorsun” diyor.

“Şey, soğukta kaldım sanırım, sırtım tutuldu” diyorum.

Asuman Hanım, gülerek kafasını sallıyor.

“Bilmez miyim? Benim de gençken çok tutulurdu. Ertuğrul sağ olsun” diyor.

Sözlerini duyunca kıpkırmızı kesiliyorum. Karşıma oturup elimi tutuyor.

“Benden çekinmene gerek yok, ben senin annen sayılıyorum” diyor.

Usulca kafamı sallıyorum. Ayağa kalkıp buzdolabına gidiyor. Buzdolabından aldığı bir ilacı önüme bırakıyor.

“Kas gevşetici içmen lazım, çok kötü olmuşsun” diyor.

Sürahiden su doldurup, ilacı içerken Yavuz geliyor. Annesi, Yavuz’a dik dik bakıyor. Suyumdan bir yudum alıyorum. Bir şey söylemesin diye dua ettiğim sırada bombayı patlatıyor.

“Tavşan mısınız oğlum siz?” diyor.

İçtiğim suyu masaya püskürtüyorum. İkisi de dönüp bana bakıyorlar.

“Anne ne diyorsun, Allah aşkına?” diyor.

“Ne dediğimi anladın, kız kötürüm olacaktı az daha zorlasan” diyor.

Yavuz kızarıp çocuk oluveriyor annesinin karşısında.

“Hadi git içeriye” diye azarlıyor annesi.

Yavuz hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp gidiyor.

“Hadi sen de iç şu ilacı” diyerek kutusundan çıkardığı ilacı ağzıma ittiriveriyor.

Samimiyeti beni öyle mutlu ediyor ki. Benim annem hiçbir zaman böyle olmadı. Bir de Ada’nın annesi böyledir. Garip ama gün gelip de Asuman Hanım’a anne diyeceğim gün gelecek mi, merak ediyorum.

Ben ilacı yutarken, Asuman Hanım fırından çıkarttığı böreği kesmeye başlıyor.

“Yardım edeyim” diyerek doğrulacak oluyorum.

“Sen önce kendine yardım et, Melda yardım eder bana, sen dinlen” diyor.

Gülümsüyorum.

“Alınmıyorsun değil mi kızım? Samimiyetimden böyle konuşuyorum” diyor.

“Yok, hayır, aslında hoşuma gidiyor” diyorum.

“Benim de” diyerek gülümsüyor.

Melda kucağında bir kız çocuğuyla mutfığa giriyor.

“Bir türlü uyutamadım anne” diyor.

Bana dönüp “Hoş geldiniz, ben Melda” diyerek yüzüme uzanıyor.

Yanağımdan öperken “Berra değil mi?” diyor.

Kafamı sallıyorum.

“Bu da Melis” diyerek kucağındaki ufaklığı gösteriyor.

“Merhaba, güzel bayan” diyerek Melis’e uzanıyorum.

Kucağıma gelmek istiyor. Asuman Hanım ile Melda şaşırarak bana bakıyorlar.

“Normalde kimseye gitmez” diye açıklıyor Melda.

“Normalde çocuklar da beni sevmez” dediğimde ikisi de gülüyor.

Melis'i kucağıma alıp onunla oynamaya başlıyorum. Melis açık bıraktığım saçımla oynamaya başlıyor.

“Kaç yaşında?” diye soruyorum.

“Bir yaşı yeni bitti” diyor Melda.

Öyle tatlı bir bebek ki.

“Yavuz'un bebekliğine benziyor” diyorum.

Asuman Hanım kafasını sallayarak dönüyor.

“Herkes öyle söylüyor. Sana gösterdiğim fotoğraftaki hali gibi değil mi?” diyor.

“Öyle, gözleri falan aynı” diyorum.

“Yunus'un da aynıdır. Gerçi babamın da öyle. Değil mi, anne?” diyor Melda.

“Kör olmayasıcaların gözleri hep güzel” diyor Asuman Hanım.

Melda ile birlikte gülüyoruz. Gülümsememi duyan Melis, kıkırdıyor. Onun gülmesini duyan Asuman Hanım da.

Melis'i kucaklayıp salona gidiyorum. Kucağımda Melis ile salona girdiğimde Yavuz “Ne yapıyorsun, kendini mi öldürmeye çalışıyorsun?” diye koşup Melis'i kucağımdan alıyor.

“O kadar ağır değil” diye sızlanıyorum.

Yavuz beni dinlemiyor. Melis'e odaklanmış durumda. Koltuğa gidip oturuyorum. Yavuz'un Melis ile olan konuşmasını dinliyorum.

“Amcacım, ne yapıyorsun?” diyor.

Melis cevap olarak gülümsüyor.

“Çok mu güzelsin sen?” diyor.

Melis hâlâ gülümsüyor.

“Çok mu tatlısın sen?” diyor.

Melis gülümsemeye devam ediyor.

“Yerim seni ben” diyor.

Melis parmağını uzatıyor. Gülüyorum. Güldüğümü gören Yunus bana dönüyor.

“Umutsuz vaka” diyor.

Kafamı sallayarak onaylıyorum. Yavuz, Melis’i babasına uzatıp ayağa kalkıyor. Nereye der gibi bakıyorum yüzüne.

“Tuvalet” diyor.

Ertuğrul Bey, Melis’i kucağında zıplatıyor.

Yunus bana dönüyor “Siz evlenmeyi düşünmüyor musunuz?” diyor.

O sırada masaya tabakları taşıyan Melda kocasına “Sana ne Yunus” deyince Ertuğrul Bey “Karın haklı” diyor. Evlilik konusundan beni kurtardıkları için onlara dua ediyorum.

Yavuz bana sesleniyor.

“Berra bir bakar mısın sevgilim?” diyor.

Ayağa kalkıp sesine doğru ilerliyorum. Kafasını odaların birinden uzatıp “Buradayım” diyor. İçeriye girdiğimde beni ittirip kapıyı kilitliyor.

“Ne yapıyorsun?” diyorum.

Odadaki masaya gidiyor. Çekmeceyi açıp içerisinden çıkarttığı kelepçeyi parmağında döndürüyor.

“Aradığın böyle bir şey miydi?” diyor.

Ağzım açık suratına bakakalıyorum.

“Böyle bir fantezin var mı gerçekten?” diyorum.

Sırıtıyor.

“Olmayan erkek yoktur herhâlde” diyor.

“Hiç denk gelmedim” diyorum.

Bir adımda yanıma geliyor.

“Seni öldürürüm, doğru konuş” diyor gülererek.

Sırıtıyorum.

“Ağzımdan kaçtı” diyorum.

Parmağıyla ağzıma vuruyor.

Asuman Hanım “Yemek hazır” diye sesleniyor içeriden.

Annesinin sesini duyunca tatlı atışmamız yarım kalıyor. Odadan çıkmadan önce masaya gidip kelepçenin anahtarlarını alıp çekmeceyi kapatıyor. Kelepçeyi cebine koyarken sırıtıyorum.

“Ciddi değilsin sanıyordum” diyorum.

“Şaka yaptığımı ne zaman gördün. Bir hafta bebeğim. Bu sözümü unutma” diyerek yanımdan geçip salona gidiyor. Ben de sızlanarak arkasından yürüyorum.

“Allah’tan tabancasını orta yerde bırakmıyor” diyorum imalı imalı.

Yan gözle baktığımda bana sırıtıyor.

“Yerini biliyorum ve inan bana iyi nişancıyımdır” diyor.

“Tekrar ediyorum. Benim bu evde can güvenliğim yok” diyorum.

“Ben seni korurum” diyerek kolunu belime doluyor.

“Ben de ondan korkuyorum ya!” diyorum.

Salona döndüğümüzde herkes masaya oturmuş bizim gelmemizi bekliyor. Yavuz'un yanındaki yerime oturuyorum. Melda kucağında Melis ile bana gülümsüyor. Çok tatlılar. Yavuz onlara bakışımı yakalıyor. Göz kırıyor. Sessizce yemeğime dönüyorum.

“Berra kızım, biz artık senin ailenle tanışmak istiyoruz” diyor Ertuğrul Bey.

İçtiğim çorba boğazıma diziliyor. Yavuz'a bakıyorum.

“Baba o nereden çıktı?” diyor.

“Bir yerden çıktığı yok evladım, sadece tanışmak istiyoruz. İstemeye geleceğiz demedim” diyor.

İçim rahatlayarak arkama yaslanıyorum. Yavuz bana dönüyor.

“Tabi efendim, ailemle görüşürüm” diyorum.

Ama içim içimi yiyor.

“Sen ayarla kızım, biz ayak uydururuz” diyor Asuman Hanım.

“Öyle, öyle. Aynı anda olmasa da fark etmez. İkisini de aynı anda boş bulamazsın diye söylüyorum” diyor Ertuğrul Bey.

“Teşekkürler efendim” diyorum.

Ailemi düşünüyorum. Bu insanlara nasıl ayak uyduracaklar diye düşünüyorum. Annem, sevgilimle geleceğim diye tutturursa eğer kendimi keserim. Masaya baktığım zaman herkesin nasıl da uyum içerisinde yemek yediğini görüyorum.

Havaalanında babamın gelmesini beklerken oturup kahve içiyorum. Cep telefonumla oynuyorum. Stres düzeyim gün geçtikçe artık içinden çıkamadığım bir hal aldı. Ertuğrul Bey, ailemle tanışmak istediklerini söylediğinden beri komadayım. Babam beni delirtecek kadar sakın üstelik.

Uçağın indiğini haber veren anonsu duyduğum zaman karşılamak için kalkıp yolcu karşılama salonuna gidiyorum. Babam bavulunu çekiştirerek geliyor. Beni görünce elini sallıyor. Koşturup boynuna sarılıyorum. Bavulunu bırakıp bana sarılıyor.

“Baba hoş geldin” diyorum.

“Hoş bulduk canımın içi” diyor.

Bavulunu alıp çıkışa doğru yöneliyorum. Birlikte arabamın olduğu parka doğru gidiyoruz.

“Eee, düğün ne zaman?” diyor.

“Ne düğünü baba?” diye carlıyorum.

“Eee benimle ne diye tanışmak istiyorlar o zaman?” diyor.

“Sadece tanışmak istediler baba, düğün müğün yok” diyorum kuru bir sesle.

Kafasını sallıyor. Arabaya geldiğimizde bavulunu yerleştirmesi için bagajı açıyorum. Bavulunu kaldırıp yerleştiriyor. Arabaya binip evime doğru yola çıkıyoruz.

“Arabada sigara var mı?” diyor.

“Torpidoda Ada’nın yedek sigarası var” diyorum.

Torpidoyu açıp sigarayı çıkartıyor. Arabanın çakmağına basıyorum. Babam pencereyi açıyor. Sigarayı yakarken bana dönüyor.

“Annen ne zaman geliyor?” diyor.

“Yarın gelecek, uçak bileti bulamamış” diyorum.

“Yalnız mı geliyor?” diyor.

“Evet, ben yalnız gelmesini istedim” diyorum.

“Akıllılık etmişsin” diyor.

Oflayarak duruyorum ışıklarda. Ellerimle gözlerimi ovay-
lıyorum.

“Annemden nefret edecekler değil mi?” diyorum.

“Öyle deme, annen sevimli kadındır” diyor.

“Ona bir sen bir de o sevgilisi olacak dallama tahammül
edebiliyor” diyorum.

Gülerek sigarasını camdan dışarıya atıyor.

“Babası ne iş yapıyordu?” diye soruyor.

“Eski emniyet müdürü” diyorum.

“Anlaşıldı senin karın ağrın, çok ciddi bir adam mı?”
diye soruyor.

“Bana öyle geliyor” diyorum.

“Eee kızım, seni gelin olarak kabul edecek mi bu adam?”
diyor.

“Ne gelini baba ya?” diye kornaya abanıyorum.

Babam yerinden sıçırıyor.

“Sakin ol kızım” diyor.

“Görmüyor musun? Nasıl şerit değiştiriyor yavaşak” di-
yorum.

“Adamın yanında da böyle küfür et, beni yerin dibine
sok Berra” diyor.

İstanbul Havaalanı'ndan Nişantaşı'na gelinceye kadar sinir küpüne dönüyorum. Uzun zamandır olmadığım kadar sinirliyim. Kolay kolay sinirlenmeyen bir insan olmama rağmen bu ara dokunana patlıyorum. Ada'yı yemek yapması için evime çağırdım. Kapıyı açtığım zaman belinde önlük elleri köpüklü bir şekilde bize bakıyor. Yanımıza gelip babama sarılıyor.

“Hoş geldin Serdar Amca” diyor.

“Hoş bulduk canım. Hatırlat sana bir paket sigara borcum var. Bu manyak yüzünden gelene kadar arabadaki yedeğini resmen yedim” diyor.

“Canın sağ olsun amcam benim, ben şu bulaşığı hallederim geleceğim yanına” diyor.

Birbirlerine tatlı tatlı kur yapmalarını görmezden gelip odama sapıyorum. Ceketimi, eteğimi, üzerimde her ne varsa hepsini yatağa fırlatıyorum. Susam tıslayarak yatağımdan aşağıya atlıyor.

“Ne var be?” diye çemkirince miyavlayarak Ada'nın yanına mutfaka koşturuyor.

Babam içeriden bana sesleniyor.

“Kızım ben duşa gireceğim, havlu versene bana” diyor.

“Tamam” diyorum.

Gidip havlu dolabından aldığım havluyu Ada'ya götürüyorum.

Ada beni iç çamaşırlarımla mutfakta görünce “Ne yapıyorsun?” diyor.

“Al şu havluyu babama ver” diye tıslayıp odama geri gidiyorum.

Bir dakika sonra arkamdan geliyor. Elindeki kepçeyi sallayarak üzerime yürüyor.

“Eeehh başlarım senin sinirine de sana da. Ben Yavuz muyum lan, ben baban mıyım? Benim adım Ada. Senin ağzına sıçarım, bana bağırıp durma. Sen şimdi böyleysen, istemeye geldiklerinde ne yapacaksın kodumun manyağı” diyor.

Tırsıp yatağıma pısıyorum.

“Adam ol hayvan” diyerek odadan çıkıyor.

Ada’yı kızdırabildiğime göre baya abartmış olmam lazım diye düşünüyorum.

“Yemek hazır” diye bağırıyor.

Üzerime eşofmanlarımı giyip tırıs tırıs salona gidiyorum. Yemeğe oturduğumuz zaman Ada tepeleme doldurduğu tabağı önüme iteliyor.

“Yemek yemiyorsun ben yokken. Zayıfladın, sinirlerin ondan gergin. O tabakta yemek kalmayacak” diyor.

Gözlerimi deviriyorum.

“Devirme anneye gözlerini” diyor.

Babamla beraber gülmeye başlıyoruz.

“Ay Adacığım sen çok yaşa e mi” diyor.

Tabağımdaki köftelere gömülüyorum. Ada, babama dönüyor.

“Serdar Amca, Berra’nın üniversiteyi Türkiye’de okumak istediğini söylediği günü hatırlıyor musun?” diyor.

Bu konuyu inadıma açtığını biliyorum. Babamla el ele verip beni yenecek. Kendi evimde bana karşı Fransız İhtilali'ni başlatıyor. Ters ters yüzüne bakıyorum. Babam dönüp bana bakıyor.

“Unutamıyorum ki kızım, ben bekliyorum kız uçaktan insin, bu beni arıyor. Baba ben New York’a gelmekten vazgeçtim diyor. Aklıma geldikçe asabım bozuluyor” diyor.

“Ay ne gündü. Git dedim, geleceğini düşün dedim, dinlemedi beni. Neymiş efendim bizi bırakmak istemiyormuş” diyor.

Ağzımı açacak oluyorum lafı ağzıma tıkıyor.

“Sus, sus hayırsız evlat” diyor.

“O kadar da değil Adacığım” diyor babam.

“Yok, Serdar amca yok. Tam olarak bu kadar” diyor.

İntikamım acı olacak Ada Hanım. Söylediklerinin hepsi yalan. Gitme, bizi bırakma diyen kendisiydi. Gitmiyorum dediğim zaman boynumdan kollarını zor ayırdım. Hain.

“New York’taki okula ödediğim parayı bana geri ödeyeceksin” diyor babam.

Ada’nın bu savaşı kazandığını belgeliyor.

“Senin ağzına sıçacağım” diyorum dudaklarımı oynatarak.

Masanın altından bana el hareketi çekiyor.

Ada ile sabahın köründe erkenden uyanıp temizlik yapıyoruz. Temizlikten sonra, Ada markete gidip yemekler için gerekli malzemeleri alıyor. Listedен almayı unuttuğumuz

bir şey var mı diye tekrar tekrar kontrol ediyoruz. Eksik bir şeyimiz olmadığına karar verdiğimiz zaman yemekleri yapmaya girişiyoruz. Tarifleri getirip mutfak masasının üzerine koyuyorum. Ada tariflere bakıyor. Seçtiğim yemeklere göz atıyorum. Hepimizin seveceği ortaya karışık bir menü hazırladım. Çorba ve tatlı Antalya'dan. Pilav Ankara'dan. Oturtma da bir zahmet benden artık. Ankara, İstanbul, Kanada, Amerika, Allah ne veriyse onun karışımı yani. Mezelere hiç girmiyorum, saymaya ömrüm yetmez. Yavuz hazır alıp beni kurtaracağını ilan ettiği günden beri ona olan aşkım ikiye, ona, bine, yüz bine katlandı.

“Hülüklü çorba mıdır nedir? Bildiğin sulu köfte bu” diyor Ada.

“Birkaç farklı malzeme var ama sen halledersin” diyorum.

Kafasını sallayıp dolaba gidiyor. Kıymayı çıkartıp bir kaba boşaltıyor. Ben de patlıcanları alıp, soymak için lavaboya gidiyorum.

Leğene su doldururken Ada gömleğinin kollarını kıvrıp “Ya Allah” diye bağırıyor.

Korkudan leğeni lavaboya geri düşürüyorum. Bana bakıp gülmeye başlıyor. İkimiz birden gülme krizine giriyoruz. Leğeni tekrar doldurup tezgâha çıkartıyorum. İçine tuz atıyorum. Patlıcanları soyarken Ada'ya dönüyorum.

“Böyle çok abartmış olmam değil mi? Yani memleket yemekleri falan” diyorum.

“Olsun olsun, çabaladığını düşünsünler. Gelinsin sen” diyor.

“Gelin falan değilim ben” diyorum.

“Külahıma anlat” diyor.

Doğradığım patlıcanları suda bırakıp, dolaptan bal ka-
bağını çıkartıyorum. Tepsie dizip üzerlerine toz şeker
serpiyorum. Kabaklara üzgün üzgün baktığımı gören Ada
gülmeye başlıyor.

“Bazen çok komik oluyorsun” diyor.

“Kimin arkadaşımı” diyorum.

Bana dilini çıkartıyor. Ne yapayım, bir şeyleri pişirdiğim
zaman onu öldürüyormuşum gibi hissediyorum. Ada köfte-
lerini kızartmak için dolaptan kızartma tavasını alıyor.

“Git bir müzik falan aç, ruhumu teslim edeceğim yoksa”
diyor.

Patlıcanları sudan çekme işim bittiğinde ellerimi kuru-
layıp müzik setine gidiyorum. Müziğin sesini açarken ses-
leniyorum.

“Dur önce patlıcanlar kızarsın, köfte yağı bulandırır” di-
yorum.

“Biliyorum, ben de patlıcanları kızartıyorum zaten” di-
yor.

“Seviyorum lan seni” diyorum.

“Küçük beyinli” diyor.

Ada gittikten sonra aynada son kontrollerimi yapıyo-
rum. Saçım, makyajım yerli yerinde. Elbisemde herhangi
bir leke de yok. Salona gidip kurduğumuz masaya bakıyo-
rum. Ada'nın ısrarı ile koyduğumuz şamdanlara bakıp sinir
oluyorum. Bu akşamlık tahammül etmeye çalışacağım. Ma-
saya bakıyorum. Gözüme yamuk görünen tabakları düzelti-
yorum. Susam'ı mama kabı ve suluğuyla beraber odama ki-
litliyorum. Masayı kurduğumu gördüğünden beri salonun

kapısını tırmalıyor. İçeriye giremesin diye Ada ile seferber olduk bütün gün. Susam'ı odama bıraktıktan sonra kapı çalıyor. Koşturup kapıya gidiyorum.

Annem ile babam bir ağızdan “Aç” diye sesleniyorlar.

Otomatiğe basıp dairemin kapısını açıyorum. Fırındaki börek yavaş yavaş kokusunu yaymaya başlıyor. Yanmasın diye gidip kontrol ediyorum. Pişmesine biraz daha var.

“Berra gel kızım, şu elimizdekileri al” diye sesleniyor babam.

Kapıya doğru gidince ellerinde poşetler dolusu meyveyle bana bakıyorlar.

“Baba neden bu kadar çok şey aldınız? Biz Yavuz ile her şeyi ayarlamıştık” diyorum.

“Olsun bulunsun kızım, yenir elbet” diyor annem.

Yanaklarından öperken poşetleri ellerinden alıyorum. Mutfğa doğru giderken annem sesleniyor.

“Berra, allığın çok koyu olmuş kızım. Biraz hafiflet” diyor.

“Tamam” diyerek meyveleri koymak için kap arıyorum dolaplarda.

En fazla iki kişilik yaşamanın sonucu fazla gıdayı saklamak için evde kap olmaması. Ben hiç çok yemek yapmam ki. Aynı yemeği bir günden fazla yemem çünkü. Aslında yemek yediğimde söylenemez.

“Masa güzel olmuş, aferin” diyor babam mutfğa gelip.

“Sahiden mi? İçimi rahatlatmak için söylemiyorsun değil mi?” diyorum.

“Yok, kızım, gerçekten güzel” diyor.

Gelip başımın tepesini öpüyor.

“Misler gibi kokuyorsun” diyor.

Gülerek elmaları leğene yerleştiriyorum. Kapı tekrar çağıyor. Koştura koştura kapıya gidiyorum.

Annem “Panik yapma” diye arkamdan bağılıyor.

“Kim o?” deyince dairenin kapısında biri sesleniyor.

“Siparişleri getirmişt看” diyor.

Kapıyı açıyorum. Genç bir erkek elinde poşetlerle yüzüme bakıyor.

“Biz bir şey sipariş etmedik” diyorum.

Elindeki kâğıda bakıp soruyor.

“Berra Beyazay değil mi?” diyor.

“Evet, benim. Ama ben bir şey sipariş etmedim” diyorum.

“Yavuz Bey gönderdi, aşağıdaki şarküteriden geliyorum ben abla” diyor.

Abla demesine sinirlenmemeye çalışarak poşetlere uzanıyorum. Elindeki poşetleri verip gidiyor. Kapıyı kapatıp mutfığa gidiyorum. Babam pencerede sigarasını içiyor.

Beni görünce “İçeriye kokutmamayayım dedim, onlar ne?” diyor.

“İyi yapmışsın. Yavuz içeceklerle, mezeleri göndermiş” diyorum.

“İnsanlara mide fesadı geçirteceksin” diyor.

Gülerek, poşettekileri çıkartıyorum. Alkollü bir şey almamış. Şaşıyorum. Mezeleri çıkartıp tabaklara koyuyorum.

Annem gelip “Yardım edeyim mi?” diyor.

“Yardım edilecek bir şey kalmadı” diyorum.

Tabakları götürüp masaya yerleştiriyorum. Mutfağa döndüğümde annem pilavın tadına bakıyor.

“Güzel olmuş, eline sağlık” diyor.

“Teşekkürler” diyorum.

Kapının çalması ile hepimiz yerimizden sıçırıyoruz.

“Hadi, hadi salona geçin” diyorum ikisine de.

Gidip kapıyı açıyorum. Kapıyı açıp uslu uslu dikiliyorum önünde. Yavuz, anne ve babasıyla asansörden iniyor.

Gülümsememi yüzüme yerleştirip “Hoş geldiniz” diye sesleniyorum.

Coşkulu sesim Yavuz’u güldürüyor. Dik dik yüzüne bakıyorum.

Ertuğrul Bey “Hoş bulduk kızım” diyor.

“Hoş bulduk, Berracığım” diyor Asuman Hanım.

Hole girdiklerinde ayakkabılarını çıkartıyorlar. Ayakkabılıktan terlikleri alıp uzatıyorum. Sırf bugün için aldım bunları. Bir daha kim giyer Allah bilir. Uzattığım terlikleri giyiyorlar.

“Buyurun, salon bu tarafa” diyerek salona yönlendiriyorum.

Salona girdiğimizde annemle babam ayakta bizi bekliyorlar.

Annem atılıp “Hoş geldiniz, ben Ayla” diyerek elini Asuman Hanım’a uzatıyor.

“Hoş bulduk Ayla Hanım” diyerek annemin uzattığı elini sıkıyor Asuman Hanım.

Babamla, Ertuğrul Bey de tokalaşıyorlar. Annemle de selamlaşıyorlar.

“Buyurun oturalım” diyor babam.

Oturduklarında “Yavuz oğlum hoş geldin” diyor babam.

“Hoş bulduk Serdar Bey” diyor Yavuz.

“Kusura bakmayım, sizleri de zahmete soktuk” diyor Ertuğrul Bey.

“Ne demek efendim” diyor annem.

Şaşırarak anneme bakıyorum. İzinlerini isteyerek mutfağa kaçıyorum. Böreği fırından çıkartırken, Yavuz arkamdan geliyor.

“Mis gibi koktu, ne o?” diyor.

“Börek yaptım” diyerek elimde tepsiyle ona dönüyorum.

“Hamarat sevgilim benim” diyor.

Böreği kesip tabaklara yerleştiriyorum.

Elimizde tabaklarla salona döndüğümüzde “Hadi buyurun yemekleri soğutmayalım” diyorum.

Planladığım gibi babalarımızı iki uca yerleştiriyorum. Yavuz ile annesini yan yana oturtuyorum. Yanında oturmadığım için surat yapıyor. Kaşlarını çatıyorum. Gülüyor. Herkesi oturtuktan sonra mutfağa gidip çorba tenceresini alıyorum. Geri geldiğimde tencereyi altlığın üzerine koyup kâselere uzanıyorum. Tencerenin kapağını açtığım zaman Asuman Hanım ilgiyle bana bakıyor. Ertuğrul Bey’in çorbasını verdiğim zaman bana gülümsüyor.

“Hülüklü çorba mı o?” diyor Asuman Hanım.

Gülümseyerek, “Evet efendim” diyorum.

Memnuniyetle kafasını sallıyor. Kâsesini önüne bıraktığımda kaşığı alıp tadına bakıyor.

“Eline sağlık çok güzel olmuş” diyor.

“Teşekkürler” diyorum.

Tencereyi mutfığa geri götürüp çorbamı içmek için masadaki yerime geçiyorum. Kaşığımla alıp tadına baktığım zaman içimden “Aferin Ada” diyorum. Annem, Ertuğrul Bey’e dönüyor.

“Emekli emniyet müdürü olduğunuzu söyledi Berra” diyor.

“Evet, dört sene oldu emekli olalı. Özlüyorum diyemem” diyor Ertuğrul Bey.

“Anlıyorum. Belki Berra söylemiştir, benim rahmetli babam da polisti” diyor annem.

Bana dönüyor.

Ertuğrul Bey gülümseyerek “Hayır bahsetmedi” diyor.

Dedemi tanımıyorum bile, ne bileyim ben. Adamın adı dışında bir şey bilmiyorum ki. Ben doğmadan çok önce ölmüş. Masadaki kâseler boşalınca ayağa kalkıyorum. Yavuz da benimle birlikte ayağa kalkıyor. Annem eline uzanıyor.

“Yavuz canım, sen otur Berra halleder” diyor.

“Olsun, ben yardım edeyim” diyor Yavuz.

Masadan tabakları toplayıp mutfığa gidiyoruz. Pilav ve patlıcanı tabaklara koyuyorum. Yavuz tabakları masaya götürüyor. İkimizin tabaklarını alıp salona gidiyorum. Yavuz’un tabağını önüne koyup, yerime geçiyorum.

Asuman Hanım “Ev işlerini öğrettim Yavuz’a da Yunus’a da. Evde de bana yardım ederler sağ olsunlar” diyor.

“Maşallah” diyor annem.

“Ertuğrul’un mesleği gereği öyle çok yer dolaştık ki çocukların dengesi bozulmasın diye çok uğraştım” diyor.

“Pek de başarılı olamamışsın” diyesim geliyor. Demiyorum tabii ki.

“Çocukluğumda o kadar çok taşındık ki, annem bir ara eşyaları kolilerden çıkartmamaya karar vermişti” diyerek annesine sarılıyor Yavuz.

Ertuğrul Bey ile babam gülüyorlar. Asuman Hanım, anneme dönüyor.

“Siz hiç Ankara’dan ayrılmadınız galiba” diyor.

“Yok, hayır. Serdar evliyken hep İstanbul’a taşınalım dedi ama ben Ankara’dan kopamıyorum” diyor annem.

“Yavuz doğmadan hemen önce biz de Ankara’daydık” diyor Ertuğrul Bey.

“Öyle mi? Neresinde?” diye soruyor babam.

“Seğmenler, üç sene orada görev yaptım” diyor Ertuğrul Bey.

“Gölbaşı güzeldir” diyor babam.

Ertuğrul Bey kafasını sallıyor.

“Aslen Antalyalısınız değil mi?” diyor babam.

“Demre, siz nerelisiniz aslen?” diyor Ertuğrul Bey.

“Baba tarafım Ankaralı benim de. Babam üniversite için Amerika’ya gidince annemle tanışıyor. Annem Amerikalı” diyor.

“Hayattalar mı?” diyor Ertuğrul Bey.

“Annem hayatta, babam yedi sene önce vefat etti. Berra’ya da annemin adını verdik ama kullanmıyor. Linda Berra Beyazay” diyor babam.

Yemekten sonra Yavuz ile birlikte masayı topluyoruz. Ailelerimizi yalnız başlarına salonda bırakıp mutfağa sığınıyoruz. Yavuz bulaşıkları makineye yerleştiriyor. Ben de çay yapıyorum. Arada dönüp hareketlerini izliyorum. Ev işlerinde benden yetenekliymiş. Makineyi öyle bir yerleştiriyor ki tabakların bir tanesi bile boşta kalmıyor. Dolaptan tatlıyı çıkartıp tabaklara servis ediyorum. Tatlıya değen elimi yıkamak için lavaboya gidiyorum. Yavuz arkamdan gelip belime sarılıyor. Suya uzattığım parmağımı alıp emiyor. İçim ısınıyor.

“Ne yapıyorsun” diyorum.

“Şekerim düştü” diye fısıldıyor kulağıma.

“O zaman tatlı ye” diyerek yüzümü ona dönüyorum.

Dudağıma yapışıyor. Şimdi biri gelecek diye düşünmekten öpüşüne odaklanamıyorum. Elleri eteğimin altından bacaklarıma ulaşıyor. Ellerimi göğsüne koyup ittiriyorum. Şaşıyorum.

“Yavuz içerde ailelerimiz var” diyorum.

Omuz silkip kalçalarımı sıkıyor.

“Yavuz!” diye carlıyorum.

“Tamam, tamam” diyerek beni bırakıyor.

“Lise çağlarına mı döndün?” diyorum yalandan kızarak. Gülüyor.

“Götür bakayım şu tabakları” diye emir veriyorum.

“Emredersiniz hanımefendi” diyerek tabakları alıyor.

Çayların olduğu tepsiyi alıp salona gittiğim zaman Asuman Hanım “Kızım vallahi mide fesadı geçirteceksin bize” diyor.

“Eline sağlık kızım, her şey çok güzel olmuş” diyor Ertuğrul Bey.

Koltukta Yavuz’un yanına oturuyorum.

Ertuğrul Bey, babama “Berra’nın böyle güzel bir ailesi olduğunu tahmin etmiştim. Maşallah kızımızı çok güzel yetiştirmişsiniz. Bu devirde böyle bir genç hanım zor bulunuyor” diyor.

Kızarıp patlıcan moru oluyorum. Yavuz bıyık altından gülüyor. Babam gözlerini kaçırıyor.

“Yavuz için de geçerli söyledikleriniz, gerçi bizim kız sizin oğlanın eline su dökemez” diyor.

Ertuğrul Bey gülümsüyor.

“Sizinle tanışmak istedik çünkü çocuklarımızın arasındaki ilişki ciddi görünüyor. Birbirlerini de seviyorlar. İnşallah bir gün evlenmek de isterler. Şimdilik böyle bir şey olmadığını söylüyorlar ama biz Berra’yı kızımız gibi görüyoruz” diyor Asuman Hanım.

“İnşallah” diyor annem.

“Valla ben torun sevmek istiyorum, evlilik kararınızı gözden geçirin” diyor Ertuğrul Bey.

Yavuz ile birbirimize bakıyoruz.

Omuzumdaki gerginlik uyanmama sebep oluyor. Gözlerimi açıyorum. Kolumu oynatmaya çalışıyorum. Bileğim acıyor. Kollarım bileklerimden yatağa kelepçelenmiş. Kelepçeleri görünce gülmeye başlıyorum. Karanlıkta debeleliyorum. Kelepçeyi yatağın demirinde yukarıya doğru sürüklüyorum. Doğrulamaya çabalarken gözlerim vücuduma kayıyor. Çırılçıplağım. Şaşkınlıktan ağzım açık kalıyor.

“Yavuz” diye bağıryorum.

Kapıyı açıp, ışığı yakıyor. Gözlerimi ışığa alıştırmaya çalışarak kırıştırıyorum. Eşofmanı ve tişörtü hâlâ üzerinde duruyor.

“Beni nasıl uyuttun?” diye soruyorum nazlı nazlı. En son hatırladığım salonda film izlediğimiz.

“İçkine bir şey atmış olabilirim belki” diyor.

Gözlerimi kısarak yüzüne bakıyorum.

“Sen ciddi misin?” diyorum.

Gülüyor.

“Belki” diyor.

Yatağın ayakucuna gidip gözlerini bana diyor. Çıplaklığım bana bakışının yanında öyle masum kalıyor ki.

“Bakma öyle, utanıyorum” diye sızlanıyorum.

“Daha önce görmediğim bir şey olduğunu sanmıyorum” diyor.

Yatağın ayakucuna dizlerinin üzerine oturuyor. Yavaş yavaş bana yaklaşıyor. Ayak bileklerimden tutup bacaklarımı iki yana açıyor. Bacaklarımı ellerinden kurtarıp ayaklarımla omuzlarından itekliyorum. Gülerek bileğimi tekrar tutuyor.

“Oyun mu oynamak istiyorsun, tamam oynayalım” diyerek ayaklarımla var gücümle itiyorum.

Gülerek sırt üstü yatağa düşüyor.

Bileklerimdeki kelepçeleri şingirdataarak “Çöz beni, imdat” diye bağıryorum.

Bacaklarımla debelenerek yüzüstü dönüyorum. Ayağımı tutup beni tekrar ters çeviriyor. Çığlık atıyorum. Deli gibi bağıryorum. Ayaklarımı sallıyorum.

“Pis sapık, ilaçlamış bir de beni, bırak, imdat!” diyorum.

Üzerime uzanıp ağzımı kapatıyor. Bağıramıyorum.

“Apartmanı başımıza toplayacaksın, bağırma!” diye bağıyor.

Ağzımla elini kavrayıp var gücümle ısıyorum. Ahlayarak geri çekiliyor.

“Sert mi oynamak istiyorsun?” diyor.

Gülerek kafamı sallıyorum.

“Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bunu sen istedin” diyerek üzerime atlıyor.

Bacaklarımı aralayarak eşofmanını indiriyor. Kendini içime itiyor. Bir anda girişinin verdiği şaşkınlıkla inliyorum. Dişleri memelerimin üzerine kapanıyor. İçimdeki şehvet düşkünü uyanıyor. Kendimi kalçalarına doğru kaldırıyorum. Bacaklarım beline dolanıyor.

Çırılçıplak kucağında yatıyorum. Kalp atışlarını sırtımda hissedebiliyorum. Elimizi dizine atıyorum. Usul usul bacağına okşuyorum. Aşktan ve doyumdan ötürü mutluyum. Onunla olan mutluluğuma sığınıp her şeyi dışarıda bırakıyorum. İki kişilik bir dünya, artık tek istediğim bu. Elini saçıma atıyor. İrkiliyorum. Başımı kaldırıp gözlerine bakıyorum. Gülümsüyor.

“Senden önce yaşadığım her şeyden pişmanlık duyuyorum” diyorum.

Gözleri kısılıyor. Devam ediyorum.

“Bana her dokunduğunda zaman duruyor. Yaşadığımı hissediyorum. Ben seninle nefes almayı öğrendim. Yeni doğmuş bir bebek gibiyim seninle. Yeni, ferah, masum. İçimde filizlenen bu duyguları inan bana tanımıyorum. Gün geçtikçe senden öncesinin hiç olmadığını anlıyorum. Keşke gerçekten olmasaydı. Keşke ilkim sen olsaydın” diyorum.

Elini çeneme atıp yüzümü kendine çeviriyor.

“İlk defanmış gibi hissetmiyor musun?” diyor.

“Nereden biliyorsun?” diye soruyorum.

“Ben de öyle hissediyorum. Sanki senden önce kimseye dokunmamışım gibi” diyor.

Kollarını bana sarıyor. Başımı tekrar göğsüne yaslıyorum. Usulca fısıldıyor.

“Ben sonun olmak istiyorum” diyor.

Yavuz ile birlikte hafta sonunu geçirmek için Şile’ye geldik. İşlerinin yoğunluğundan boğulduğunu söylüyor. Sahildeki fenerin merdivenlerine oturmuş denizi seyrediyorum. Başımı usulca omuzuna koyuyorum. Kolunu omuzlarıma doluyor.

“Üşüdün mü?” diye soruyor.

“Hayır, üşümedim” diyorum.

Gözlerimi kapatıp kokusunu içime çekiyorum. İçimde çiçekler açıyor. O ise öyle gergin ki. Günlerdir böyle. Ona ulaşmama izin vermiyor. Bir yanıt alamayacağımı bile bile daha önce defalarca söylediğim sözlerimi tekrarlıyorum.

“Sorun her neyse bana anlatabilirsin” diyorum.

“Ben yeterince sıkılıyorum boş ver” diyor.

“Beni dışlıyormuşsun gibi hissediyorum” diyorum.

Kolunu omuzumdan indirip bana dönüyor. Doğrulup üzerimdeki battaniyeyi iyice kendime sarıyorum.

“Neden böyle hissediyorsun?” diyor.

Omuz silkiyorum.

“Her derdimde yardımına koşuyorsun. Sıkıntılarımı seninle paylaşabiliyorum. Ama kendin söz konusu olduğunda kapalı bir kutu gibisin” diyorum.

“Seninle bir ilgisi yok” diyerek ayağının dibindeki bira şişesine uzanıyor.

“Ne o zaman?” diyorum.

“Ben ailemden böyle gördüm. Babam da hiçbir derdini bize yansıtmazdı. Anneme hiç dert yandığını görmedim” diyor.

“Ben annen değilim, sen de baban değilsin” diyorum.

“Olmaya çalışıyorum” diyerek kollarını havaya kaldırıp bedeninin esnetiyor.

Ayağa kalkıp kucığına oturuyorum.

Kollarımı boynuna dolayıp yüzüne baktığım zaman usulca fısıldıyorum “Benimle bir ömür geçirmek istiyorsan hemen dökülse iyi olur çünkü sormaktan usandım.”

Bıkkınlıkla ofluyor. Kollarını belime doluyor.

“İşten ayrılmayı düşünüyorum” diyor.

Böyle bir şey söylemesini beklemiyordum. Şaşkınlıkla yüzüne bakıyorum.

“Neden?” diyorum.

“Benim iş ahlakımdan çok farklı bir noktada duruyorlar” diyor.

“Nasıl yani?” diyorum.

“Finansal düzensizlikler var, ödemeler zamanında yapılmıyor” diyor.

“Maaşını mı alamıyorsun?” diyorum.

“Hayır, benim açımdan bir sorun yok ama yazarların ve çalışanların ödemeleri düzensiz. Defalarca konuşmama rağmen hiçbir şey yapmıyorlar” diyor.

Kafamı sallıyorum.

“Peki, ne yapacaksın?” diyorum.

Beni ayağa kaldırıyor. Kalktığımda ellerimi tutuyor. Merdivende otururken gözlerimin içine bakıyor. Ellerini sıkıyorum.

“Eğer istersen kendi yayınevimizi kuracağım, ortağım olacaksın” diyor.

Aptal gibi yüzüne bakıyorum. Gözleri yıldızlar gibi parlıyor.

Otele geri döndüğümüzde Yavuz uyumak istediğini söylüyor. Ben de yanına uzanıp tavana bakıyorum. Teklifini düşünüyorum. Kendi yayınevimi. Bunun hayalini her zaman kurdum. Ama başarabileceğimden emin değilim. Başaramamaktan korkuyorum.

İçimden bir ses “Yavuz başarısız olmaz” diyor.

Kesinlikle olmaz biliyorum. Yatakta soluma dönüyorum. Yavuz dönüp belime sarılıyor. Tüm bunların yanı sıra maddi

olarak da bu iş için yeteri kadar param yok. Biliyorum ki adamım oynarsa büyük oynar. Bu işe kalkışmasam daha hayırlı olacak. Belki de ona başka bir yayınevine gitmesini söylemeliyim. Ama insan o şirketten sonra nerede çalışabilir ki? Kafasına koyduysa istediği şeyi yapacaktır zaten. Bunu çok iyi biliyorum.

Otelin denize bakan restoranında yemek yiyoruz. Çatalımla tabaktaki yemeği karıştırıyorum.

“Soruma cevap vermedin?” diyor.

İç çekerek önümdeki suya uzanıyorum. Suyu yerine bıraktıktan sonra gözlerinin içine bakıyorum.

“Yavuz benim böyle bir yatırım için param yok sevgilim” diyorum.

“Ben sana para ile ilgili bir şey söyledim mi?” diye çıkışıyor.

“Söylemedin ama hiçbir katkımın olmadığı bir işe ortak olamam” diyorum.

“Sen mükemmel zekânı getir yeter” diyor.

Sert bir sesle “Olmaz” diyorum.

Çatalını sakince tabağına bırakıyor. Bağırmmamak için zor durduğunu görebiliyorum.

“Sen benim hayatımsın Berra. Çocuk yapmaya çalışıyoruz. Çocuğumun annesinden para alacak değilim” diyor.

“Ben çocuğunun annesi değilim” diyorum.

“Olacaksın” diyor.

Kollarımı kendime sarıp başımı arkaya atıyorum. Ne yaparsam yapayım bana söylediği şeyi yaptırmanın bir

yolunu bulacağını biliyorum. Üzerimdeki ikna gücü hiçbir şeyde yok.

“Ne zaman?” diyerek yüzümü asıyorum.

Gülümsüyor.

“Çocuğumuzu mu soruyorsun?” diyor.

Dalga geçmesine gözlerimi deviriyorum.

“İşi soruyorum tabi ki!” diyorum.

“Araştırmalara başladım. En fazla üç ay sürer” diyor.

Acaba buna neden şaşırmıyorum.

“Decon’dan ayrılmalı mıyım?” diyorum.

“Dalga mı geçiyorsun?” diyor.

Hazırladığım masaya bakıp iç geçiriyorum. Yavuz gündür pimi çekilmiş bomba gibi. Etrafında sakince dolaşmaya çalışıyorum. Ama beni de yıpratıyor. Yayinevi işini yapmaktan iyice korkuyorum böyle yaptığında. Seks sırasında bile öyle hırçın ki sonrasında kendimi maraton koşmuş gibi hissediyorum. Bebek yapma çabalarımız yüzünden sürekli elim bedenimin üzerinde. Her tepkiyi, her hissi kontrol ediyorum. Doktorum kendimi bu kadar dinlersem yalancı gebelik yaşayabileceğimi söylüyor.

Yalnızca iki saniye korunmadım diye hamile kaldım geçen defa. Ama Yavuz ile iki aydır uğraşıyoruz. Kürtajdan sonra rahmime bir zarar vermiş olmaktan korkuyorum. Doktorum öyle bir şeyin olmadığını sağlıklı olduğumu söyledikçe paniğe kapılıyorum. Sürekli bir paranoya halindeyim. Herkes bana yalan söylüyormuş gibi geliyor. Ya bir daha asla bebeğim olmazsa diye kendimi yiyip bitiriyorum.

Birdenbire neden bu kadar bebek meraklısı olduğumu bilmiyorum. Bildiğim bir şey varsa o bebeği deli gibi istediğim. Bazı akşamlar Yavuz'un ailesinin evine gidiyoruz. Ve onu Melis ile gördükçe bu arzum şiddetleniyor. Her gece daha da hırsla sarılıyorum bedenine. Ondan bir parçayı içimde hissetmek istiyorum. Ölesiye.

Üzerime bir ağırlık çöküyor. Yavuz gelinceye kadar uymaya karar veriyorum. Salonun ışıklarını kısıp odama gidiyorum. Aynadaki görüntüme bakıyorum. Son reglimden bu yana bir hafta geçti. Tuvalete gidip de iç çamaşırmındaki kanı görünce dünya başıma yıkıldı. Düşünmemeye çalışarak yatağıma gidiyorum. Çünkü ne zaman eski üzüntülerimi düşünsem onları tekrar tekrar yaşarım. Sanki daha yeni olmuş gibi. Yatağıma uzanıp yorganın diğer tarafını üzerime çekiyorum. Gözlerimi kapatıyorum. Susam gelip göbeğimin üzerine yatıyor. Başını yavaşça karnıma sürüyor. Onun sıcaklığı ile birlikte uykuya dalıyorum.

Alnıma değen soğuk eller beni rüyamdan koparmaya çalışıyor. Olağanca gücümle uykuda kalmak için savaşıyorum. Ama Yavuz yılmıyor. Gözlerimi açtığım zaman gülümseyerek bana bakıyor. Garip sesler çıkartarak esniyorum.

“İşe geç kalacaksın” diyor.

“Uyumak istiyorum” diyorum.

“Kalk hadi, yeter bu kadar tembellik. Dün akşam dokuzda uyudun Berra” diyor.

Söylenerek doğruluyorum. Yataktan kalkıp kalkmam için kenara çekiliyor. Ayağa kalkıp banyoya gidiyorum. Elim yüzümü yıkarken Yavuz'un haklı olduğunu görüyorum. Fazla uyku bana hiç iyi gelmiyor. Gözlerim şişmiş. Soğuk suyu gözlerime tutuyorum. Odama dönerken Yavuz'u kahvaltı masasında kahvesini içerken görüyorum.

“Sana da kahve koyayım mı?” diyor.

“Evet” diye sesleniyorum.

Gardırobumu açıp siyah bir kumaş pantolon ve beyaz gömlek alıyorum. Bugün üç tane toplantım var. Ve hiçbiri için özenesim gelmiyor. Topuklu ayakkabılarla bunlar da gayet şık olabilir. Saçlarımı tarayıp önüme gelenleri arkamda tutturuyorum. Parfümümü sıktıktan sonra mutfağa gidiyorum. Yavuz gazetesini okuyor.

“Günaydın” diyerek dudağına uzanıyorum.

Yüzünü bana çevirip dudaklarını uzatıyor. Gülüyorum. Karşısındaki sandalyeye oturup benim için koyduğu kahveyi alıyorum. Kahveden ilk yudumumu aldığım da Yavuz bana bakıyor. Kahve ağzımda berbat bir tat bırakıyor.

“Kahveyi mi değiştirdin?” diyorum.

“Her zaman içtiğimiz kahve sevgilim” diyor.

“Allah Allah” diyorum.

Kahveden ikinci bir yudum alıyorum. Ani bir öğürtüyle kahveyi masaya geri bırakıyorum. Ayağa kalkıp tualete koşuyorum. Yavuz’un arkamdan geldiğini duyuyorum. Lavaboya eğildiğim zaman, tam anlamıyla içim dışıma çıkıyor. Midemdeki kasılma ile tekrar tekrar sarsılıyorum. Yavuz saçlarımı tutuyor.

Panik hâlde “Berra iyi misin?” diye soruyor.

Suyu açıp yüzümü yıkıyorum. Kafamı kaldırıyorum. Yavuz belime sarılıyor.

“İyi misin?” diyor.

Kafamı sallıyorum. Doğrulup başımı arkamda duran Yavuz’un göğsüne yaslıyorum. Derin derin nefes alıyorum. *Yine neden zehirlendim ben?* Dünyanın en çok gıda

zehirlenmesi yaşayan insanı ben olabilirim. Yılda iki kere yediğim bir şey dokunmazsa ölürüm.

“Akşam ne yedik biz?” diye soruyorum.

“Akşam yemek yemedin” diyor.

Aynadan yüzüne bakıyorum. Gülümsemem yüzüme yayılıyor. Yavuz yüzüme bakıyor.

“Hamile olabilir miyim?” diyorum.

“Bilmem” diyor.

Kollarından sıyrılıp önüne dikiliyorum.

“Yavuz ne olur işe gitmeden önce eczaneye git. Ben bu merakla yaşayamam” diyorum.

“İşe geç kalıyorum” diyor.

Koluna yapışıyorum.

“Nolur, nolur, nolur?” diyorum.

Kolunu öyle bir sallıyorum ki “Berra bırak başım döndü, gideceğim” diye ciyaklıyor.

Boynuna sarılıyorum. Banyodan itekleyerek çıkartıyorum. Ayakkabılarını giyerken başında tepiniyorum. Hali me şaşkınlıkla bakıyor. Kapıdan çıktığı zaman evin içinde volta atıyorum. Kahve bana dokunmaz. Hiçbir zaman dokunmadı. Akşam da bir şey yemedik. Gündüz yediklerim dokunmuş olsa, şimdiye kadar hastanelik olmuştum. Kesin hamileyim. Başka bir açıklaması olamaz. Yavuz kapıyı açıp içeriye girdiği zaman elinden paketi alıp ok gibi tuvalete fırlıyorum.

Elimde test çubuğu ile tuvaletten çıkıp salonda oturan Yavuz’un yanına gidiyorum. Çubuğu sehpa tam önüne bırakıyorum. Yanına geçip oturuyorum.

“Sonuç ne?” diye soruyor.

“Bekleyeceğiz” diyorum.

Elini omzuma atıyor. Çubukta belirecek olan çizgileri görmemek için kafamı Yavuz’un koltuk altına gömüyorum. Usul usul saçlarımı okşuyor. Kollarımı kendime sarıyorum. Kafamın tepesini öpüyor. Dakikalar geçmek bilmiyor. Koltuğunun altından fısıldıyorum.

“Ne görüyorsun?” diyorum.

Cevap vermiyor. Kafamı koltuk altından çıkartıp yüzüne bakıyorum. Dudaklarını büzmüş, yüzünde anlamadığım bir ifade var. Nefesini bırakarak cevap veriyor.

“Çift çizgi tam olarak ne anlama geliyordu?” diyor.

Dudaklarında yarım bir gülümseme var. Sorusunu duyduğumda çığlık atarak kucağına zıplıyorum.

“Hamileyim sevgilim, hamileyim” diyorum.

Kahkaha atarak boynuna sarılıyorum. Kahkaha sesim onu da kendinden geçiriyor. Belime sarılıyor.

“Baba oluyorsun” diyorum. Dudaklarını boynuma bastırıyor.

“Baba oluyorum” diyor.

Bulutların üzerinde yürüdüğümü hissediyorum. Günlerdir içim kıpır kıpır. Hayatımın belki de en mutlu zamanlarını yaşıyorum. Hamilelik beni mutlu bir ruh haline sokuyor. Her sabah bir enerji patlaması ile uyanıyorum. Yavuz bu hallerimi şaşkınlıkla karşılıyor. Hamilelik ve bebek bakımı ile ilgili ne kadar dergi, kitap vs. varsa eve yığdım. Günlerimiz dergilerin içerisinde geçiyor. Henüz işyerindekilere bir şey söylemedim. Zaten kısa bir süre sonra oradan ayrılacağım.

Yavuz yayınevinin hazırlıklarını neredeyse tamamladı. Ofis için uygun bir yer bakıyor.

Annem ve Korhan dışında hamile olmamı hoş karşılamayan olmadı. En çok korktuğum kişi Ertuğrul Bey'di. Yavuz'un söylediğine göre anne ve babası bu habere çok sevinmişler. Buna inanmak istiyorum. Yanında ben yokken söylemesini tercih ettim. Çünkü eğer benim yanımda ters bir şey söyleselerdi gerçekten çok üzülürdüm.

Bizim dışımızda en çok sevinen kişi de Ada. Haberi aldığı günden beri çocuk odasının tasarımı ile ilgili hazırlıklar yapıyor. Her gün yeni bir fikirle geliyor. Kız olursa şöyle olsun, erkek olursa böyle olsun. Coşkulu halleri beni de havaya sokuyor. En son beşik için fırırları olan örtüler seçerken buldum kendimi. Ada ile çocuk eşyaları satılan dükkânları dolaşmaya başladık. El kadar kıyafetler neredeyse benim kıyafetlerimden pahalı. Şimdilik bir şey almaya karar verdim. En azından cinsiyetini öğrenene kadar. Erkek olmasını istiyorum. Asla çocuk sahibi olmayacağım dediğim zamanlarda bile erkek çocuk hayali kuruyordum. Birçok sebebi var. Erkek cinsi ile iyi anlaşabiliyor olmam da buna dâhil. Ama en çok bana benzemesin istiyorum. Babasına benzesin. Onun gözlerine, onun güzel yüzüne. Onu sevmeme sebep olan her şeye. Kendimde sevmediğim şeyler bebeğimde olmasın istiyorum. Seçme şansım olsaydı dünyaya erkek olarak gelirdim. Ama bebeğimin de seçme şansı olmayacak. Umarım erkek olur.

Yavuz ne zaman bu konuyu açsam itinayla konudan kaçmayı tercih ediyor.

“Sağlıklı olsun, cinsiyeti fark etmez” diyor.

Geçmişinden kaçtığını biliyorum. Deniz ile bebekleri de erkekmiş. O konuyu düşünmemeye çalışıyorum.

Korkularımı tetikliyor. Ya bebeğime bir şey olursa? Geceleri uyku uyuyamıyorum. Gerçi uyku uyuyamamamın sebebi bu değil. Hamilelik ben de öyle çok uyku yapıyor ki gün içerisinde sürekli uyuyorum. Geceleri de uykum kaçıyor. Yavuz'un nefesini dinleyerek geçiriyorum gecelerimi. Onu o kadar çok izliyorum ki. Bebeğimiz cinsiyeti ne olursa olsun ona benzeyecek biliyorum. Bazı geceler onu seyrederken gözlerim doluyor. Hissettiklerimin ne denli kuvvetli olduğunu fark ettiğimde ağlamak istiyorum. Bu boğulmak gibi. Yavuz'un bana söylediklerini artık anlayabiliyorum. Nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum demişti. Ben de öyle. Aşkımдан soluk alamıyorum.

Mayıs ayının sonlarındayız ve güneş yüzünü iyiden iyiye gösteriyor. Yağmurlar yerini sıcak günlere bıraktı. Yavuz'la güneşli günlerde dışarıda olmaya bayılıyorum. O konuşurken ben onu izliyorum. Her şeyini ezberliyorum. Güneş gözlerinin yeşil olmasına sebep oluyor. Göz bebeğindeki güzel hareler daha da belirgin hale geliyor. Gözlük takmasını istemiyorum. Nedenini soruyor. Omuz silkiyorum. "Gözlerini izliyorum, içiyorum" demiyorum.

Hangimiz daha çok seviyoruz artık bilmiyorum. O kendinin beni daha çok sevdiğini söyleyecektir, sorsalar. Ama artık bundan emin değilim. Her geçen gün içimdeki sevgi büyüyor. Kalbim bedenime sığmayacakmış gibi hissediyorum. Ondan ayrı olduğum zamanlar işkence gibi geliyor. Akşam olsun ve kollarındaki cennete ulaşayım diye saatleri, saniyeleri sayıyorum.

Bebeğin getirdiği duygusalılık var bir de. Her şeye ağlamak istiyorum. Yavuz yanında mendil taşır hale geldi. En ufak bir şeyde gözlerim doluyor. Geçen gün penguenlerle ilgili bir belgesle saatlerce ağladım. Adım iyiden iyiye sulu göze çıktı.

Dün Burak “Mailime neden cevap vermedin?” diye sorduğunda “Görmedim ki” demek yerine hüngür hüngür ağlamayı tercih ettim.

Aşırı tepki vermenin sözlükteki karşılığı artık benim.

Gökdelenin asansöründe Ayşe Hanım ve Yavuz ile yukarıya çıkıyoruz.

“Sen aklını oynatmışsın” diyorum.

Kadının yanında böyle konuşmama sinirlenerek dudaklarını sıkıyor. Yirminci kata geldiğimizde asansörün kapıları açılıyor. Ofise giren cam kapıdan geçiyoruz. Aydınlık geniş bir alanı var. Çalışanlar için ortak bir alan haline getirilebilir. Ayrılmış odaların olduğu geniş koridora sapıyoruz. Ayşe Hanım, en sondaki kapıya gidip geçmemiz için açıyor. İçeriye girip etrafıma bakıyorum. Odanın iki duvarı cam. Manzarası ile yarışabilecek hiçbir yer tanımıyorum. Alabildiğine İstanbul Boğazı önümüzde uzanıyor. Gülümseyerek dışarıya bakıyorum. Duvarlardan birinde şömine var. İçerisine sahte bir şömine yerleştirilmiş. Oda o kadar büyük ki.

“Beğenirsen burası ikimizin odası olacak” diyor.

Dönüp yüzüne bakıyorum.

“Aynı odada mı çalışacağız?” diyorum.

“Neden olmasın?” diyor.

Omuz silkiyor. Ellerimi açıp etrafı gösteriyorum.

“Yavuz, bizim buna gücümüz yetmez. Delirdin mi sen?” diyorum.

Ayşe gülerek elini ağzına tutuyor.

“Buranın kirası ne kadardır tahmin edemiyor musun?” diyorum.

“Sorun değil” diyor.

Kafayı yedi. Sevgilim kafayı yedi.

“Ayşe Allah aşkına şu adama bir şey söyle. Buranın kirasını karşılayabilmemiz için yılda milyonlarca kitap satmamız gerek. Maliyet uzmanı olmayabilirim ama kafam yerinde. Yavuz kendine gel” diyorum.

Gülerek yanıma gelip belime sarılıyor. Başını boynuma yaslayınca sakınler gibi oluyorum. Beni sağa sola sallıyor.

“Bu binanın tamamı benim Berra. Gerçi yüzde ellisi Ozan’ın ama olsun” diyor.

Duyduğum şey beynimi donduruyor. *Bina komple senin mi? Ben ne demeye para düşünüp duruyorum o zaman? Kaşlarım havaya kalkıyor.*

“İnşaat işinin bu kadar büyük olduğunu bilmiyordum” diyorum.

Gülüyor.

“Çok fazla şey sormuyorsun” diyor.

Neden sorayım ki? Etrafıma bakıyorum. Burası bizim yapacağımız iş için çok büyük. Gereksiz.

“Bence burayı kiraya vermelisin, ben bu kadar büyük bir alanın gereksiz olduğuna inanıyorum” diyorum.

“Hele bir yerleşelim bu kadar büyük olmayacak, göreceksin” diyor.

“Seni vazgeçiremeyeceğim değil mi?” diyorum.

Cıkılıyor. Etrafıma bakıp içime sindirmeye çalışıyorum. Zaten uzun bir süre ortalarda olmayı planlamıyorum. Yavuz'a bu konuyu açmam gerek.

“İyi sen nasıl istiyorsan öyle olsun” diyorum.

Binadan çıkıp Yavuz ile yakınlarda bir restorana gidiyoruz. Ayşe ofise işinin başına dönüyor. Restorana gelip masaya yerleştığımız zaman yüzüne bakıyorum. İş ile ilgili konularla ilgilenirken mutlu görünüyor. Masadan peçeteyi alıp eteğimin üzerine seriyorum.

“Tam olarak ne kadar kazanıyorsunuz?” diyorum.

Şaşırarak yüzüme bakıyor.

“Para sıkıntın olmayacak kadar” diyor.

“Kendimi değil bebeğimi düşünüyorum” diye dalga geçiyorum.

Önce kaşlarını çatıyor. Dalga geçtiğimi anladığında kahkaha atıyor. Gülüyorum.

“Aslında seninle konuşmak istediğim bir şey var” diyorum.

Garson gelip siparişlerimizi soruyor. Kendime kocaman bir salata söylüyorum. Yavuz kaşlarını çatıyor.

“Yemek söyleseydin, doğru düzgün beslenmiyorsun Ber- ra” diyor.

“Canım yemek istemiyor ki” diyorum.

“Nasıl istemiyor, hamilesin canın bir şey çekmiyor mu?” diyor.

“Senin dışında bir şey çekmiyor” diyorum.

Gülüyor.

“Benimle ne konuşmak istiyordun?” diyor.

Etrafıma bakıyorum. Ellerime bakıyorum. Yavuz sabırla beni bekliyor.

“Bebek iki yaşına gelinceye dek çalışmak istemiyorum” diyorum.

“Allah yok” demişim gibi suratıma bakıyor.

Beni hiç o tarz bir kadın olarak görmediğine eminim. Ama ben çocukları annelerinin yetiştirmesi gerektiğine inanıyorum.

“Daha işin başında beni yalnız mı bırakacaksın?” diyor.

“Daha sekiz ay var” diyorum.

“Neden?” diye soruyor.

“Dergilerden birinde bebeklerin karakterlerinin iki yaşına kadar şekillendiğini okudum. O yüzden de iki yaşını bitirene kadar yanında olmak istiyorum” diyorum.

“Dalga mı geçiyorsun? Cidden şu kadar zamandır senden duyduğum en saçma şey bu” diyor.

“Bebeğimizle ilgilenmek istemem saçma mı?” diyorum.

“Berra sen evde durabileceğine inanıyor musun? Sen çalışmadan duramazsın. Depresyona girmeni istemiyorum” diyor.

“İki sene sabredebileceğime inanıyorum. Hem evden de çalışabilirim” diyorum.

Kaşlarını çatıyor.

“Evde oturan domestik bir sevgili istemiyorum” diyerek kestirip atıyor.

Şaşkınlıktan ağzım açık kalıyor.

Diafondan Asuman Hanım'ın sesini duyunca şaşırıyorum. Hemen kapıyı açıp üzerime bir şeyler giymek için odama gidiyorum. Pijamalarımı çıkartıp üzerime bir kot pantolon ve tişört geçiriyorum. Kapı tekrar çalıyor. Koşup kapıyı açıyorum. Asuman Hanım elindeki poşetleri bana uzatıyor.

“Kusura bakma kızım, geleceğimi haber verecektim de Yavuz bir şey olmaz haber vermene gerek yok Berra evde dedi. Ben de geldim” diyor.

İçeriye buyur ederken “Hoş geldiniz” diyorum.

İçeriye giriyor.

“Poşetleri mutfığa bırakayım” diyorum.

Peşimden mutfığa geliyor.

“Nasıl bir gelip göreyim istedim. Haberi aldığımız günden beri görüşemedik” diyor.

“İyiyim, her şey yolunda” diyorum.

Geçip mutfaktaki masaya oturuyor.

“Miden çok bulanıyor mu?” diyor.

“Sabahları sadece” diyorum.

Çaydanlığa su doldurup ocağa koyuyorum. Beni seyrediyor.

“Yavuz nasıl?” diye soruyor.

“Sinirli, gergin” diyorum.

Sorar gibi yüzüme bakıyor.

“İşler yüzünden çok gerildi. En ufak şeyden bile tartışma çıkartıyor” diyorum.

“Boş ver sen onu. Senin kendine dikkat etmen lazım. Bırak kendi kendini yiyip bitirsin” diyor.

“Üzülüyorum onu öyle görünce” diyorum.

Kafasını sallıyor. Geçip karşısındaki sandalyeye oturuyorum. Uzanıp elimi tutuyor.

“Canın neyi çekiyor bilmiyorum o yüzden tatlı da aldım ekşi de” diyor.

Samimiyetine gülüyorum.

“Teşekkürler efendim” diyorum.

Kaşlarını çatıyor. Kaşlarını çatınca sevimli oluyor bu kadın.

“Sen ne zaman anne demeye başlayacaksın bakayım bana?” diyor.

Utaniyorum.

“Siz isterseniz derim” diyorum. Gülüyor.

“Diyeceksin elbet” diyor.

Çayı ocaktan indirip salona geçiyoruz.

Asuman Hanım, Susam’ı görünce “Kedin olduğunu bilmiyordum, yemeğe geldiğimizde burada mıydı?” diyor. “Evet, sever misiniz?” diyorum.

“Antalya’da yaşarken benim de vardı. Evimiz bahçeliydi. İstanbul’da zor oluyor. Hem sen de dikkat et, hamilesin sana zararlı olabilir” diyor.

“Onun bana bir zararı olmaz” diyorum.

Susam dediklerimi anlamış gibi kucağıma zıplıyor. Kafasını karnıma yaslıyor.

“Bazen bebekle konuştuğunu düşünüyorum” diyorum.

“Kim bilir? Annenler nasıl?” diyor.

“Bilmiyorum, annem bana küstü” diyorum.

“Neden?” diyor.

“Evlenmeden çocuk yaptığımız için” diyorum.

“Bakma sen biz de rahat değiliz ama ne yapalım siz böyle istiyorsunuz” diyor.

Gülümsüyorum. Fincanını sehpaye bırakıp bana bakıyor.

“Kızım kusura bakmazsan bir şey soracağım?” diyor.

“Esağfurullah sorun tabii” diyorum.

“Kızım neden evlenmek istemiyorsun? Yavuz’a ne zaman sorsak senin istemediğini söylüyor” diyor.

“Korkuyorum” diyorum.

Asuman Hanım kaşlarını çatıyor.

“Kızım affedersin ama kız olsan diyeceğim ki gerdek gecesinde korkuyor. Neden korkuyorsun?” diyor.

Sözleri gülmeme sebep oluyor. Öyle açık sözlü ki.

“Ben mutlu bir aile görmedim. Ailemin evli olduğu zamanları hayal meyal hatırlıyorum. Evlenince her şeyin sona ermesinden korkuyorum. Uyanıp da Yavuz’un gözlerinde aşkının bittiğini görmek istemiyorum” diyorum.

“Eeee zaten evli gibisiniz be kızım. Yavuz akşam sabah burada, çocuğunuz da olacak zaten” diyor.

Omuz silkiyorum.

Ellerini havaya açıp “Allah’ım sen bunlara akıl bana da sabır ver” diyor.

“Âmin” diyorum.

Gülüyor.

Yavuz televizyonda haberleri izliyor. Ben de yere oturmuş dergi okuyorum. Günlerdir evlilikten bahsediyor. Öncü kuvvet olarak gönderdiği Asuman Hanım görevini tamamlayamadı. Yavuz gelip gidip evlilikle ilgili bir şeyler söylüyor. Ben cevap vermedikçe daha da çok sinirleniyor. O yüzden ona dokunmuyorum. Sessiz sessiz dergimi okuyorum.

“Yerde oturma, üşüteceksin” diye azarlıyor.

Azarına oflayarak kalkıp karşısındaki kanepeye uzanıyorum. Dergide bebek isimleri ile ilgili bir makale var. İlgimi çekiyor. Bebeklere bir ömür o ismin ağırlığını taşıyacağını bilerek isim verin diyor. Yavuz’a dönüyorum.

“Sen kesinlikle isminin karakterini taşıyorsun” diyorum. Kaşlarını çatıyor.

“O nereden çıktı şimdi?” diyor.

Dergiyi ona çevirip başlığı gösteriyorum.

“Senin isminin anlamı ne?” diyor.

“Güzel ahlaklı kişi” diyorum.

“Sen kesinlikle taşımıyorsun” diyerek televizyonu kapatıp mutfığa gidiyor.

Şaka yapmadığını anlamam uzun sürüyor. Arkasından bakakalıyorum. Ayığa kalkıp arkasından mutfığa gidiyorum. Kollarımı bağlayıp yüzüne bakıyorum.

“O ne demek Yavuz?” diyorum.

Elindeki tabağı tezgâha bırakıyor.

“Bir şey demek değil öylesine söyledim” diyor.

“Öylesine söylenmiş gibi gelmedi” diyorum.

“Yapma Berra, ben sadece öylesine söyledim. Pek de ahlaklı sayılmazsın değil mi? Niye büyütüyorsun?” diyor.

“Gerçekten bunu söylemeni normal mi karşılamalıyım?” diyorum.

Omuz silkip mutfaktan çıkıyor.

Arkasından sesleniyorum “Sen bunu söyleyince ahlaklı mı oldun şimdi?”

Mutfaktaki masaya oturup başımı ellerimin arasına alıyorum. Ağlamayacağım diye kendimi telkin etmeme rağmen gözyaşlarım usul usul dökülmeye başlıyor.

Kadın doğum randevumu beklerken Ada’nın odasında oturuyorum. Ada dik dik bana bakıyor. Kalemimi önündeki deftere vuruyor. Sıkıntıyla üst üste attığım bacaklarımı sallıyorum.

“Kaçta randevun?” diyor.

“İkide” diyorum.

“Bu saate kadar gelmiş olması lazımdı. Dakik olduğunu söylersin hep” diyor.

“Öyledir, bir şey mi oldu acaba?” diyorum.

Ada omzunu silkiyor. Sehpadan telefonumu alıp Yavuz’u arıyorum. Telefon iki kere çalıyor. Sonra meşgule atıyor.

“İşi çıktı herhâlde” diyorum.

“Boş ver takılma” diyor Ada.

Ayağa kalkıp elbisemi düzeltiyorum.

“Neyse ben artık gideyim, sonra görüşürüz” diyorum.

“Tamam, hayatım ters bir şey olursa haber ver. Ayrıca konuşacağız seninle” diyor.

“Neden?” diyorum.

“Canın sıkkın anlamaz mıyım, sanıyorsun?” diyor.

“Anlarsın. Yalnız sen anlarsın” diyorum.

Gülüyor. Çantamı alıp odasından çıkıyorum. Asansöre binip kadın doğum katına çıkıyorum.

Yavuz, bu gece kendi evinde kalacağını yazdığı bir mesaj atıyor. Ne bugünkü doktor randevusuna gelmemesi ile ilgili bir şey var ne de bir özür. Sadece “Bu gece kendi evimde kalacağım.”

Sinirlerime hakim olmaya çalışıyorum. Kolay kolay sinirlenmeyen ama sinirlendiğinde de taş taş üstünde bırakmayan bir insanım çünkü. Şimdi bu kavgaya girersek yine ben yıpranacağım bunu çok iyi biliyorum. Haklı olsam da ben üzüleceğim. Kavgaları ve tartışmaları kaldıramıyorum. Bu hayatım boyunca böyle oldu. Tartışmak yerine susup uzaklaşmayı tercih ederim genellikle. Kavga dan kaçamadığım durumlarda ise genelde kendimi ağlarken bulan yine ben olurum.

Bana karşı takındığı bu saldırgan tutumu anlayamıyorum. Hareketlerini artık iş stresi olarak adlandıramıyorum. Çünkü sınırlarını aşmaya başladı. Her söylediğim söz yanlış anlıyor. Sonu gelmeyen bir tartışmanın içerisindeyiz. Onu kendi haline bırakıp, kendi arkadaşlarımı arıyorum. Ada, İstinye’deki eve çağırıyor. Kalkıp giyiniyorum. Evden

çıkıp arabama biniyorum. Trafikte beklerken Korhan'ı arıyorum. İstinye'deki eve gelmesini söylüyorum. İkiiletmiyor. Telefonu kapattıktan sonra müziği açıyorum. Fettah Can "Sıkıldım ayrılacak mı diyorsun?" diye şarkıya giriyor. Şarkının sözlerine kulak kesiliyorum. Şu sıralar zaman zaman Yavuz'a bu sözleri söylemek istiyorum. Gelgitlerinden o kadar çok sıkıldım ki.

İstinye'deki eve geldiğim zaman herkesi bahçede otururken buluyorum. Ada masayı kurmuş. Korhan beni görünce ayağa kalkıyor. Yanına gidip sarılıyorum.

"Hoş geldin" diyor.

"Hoş bulduk" diyerek Ali'nin yanına gidiyorum. Bana sıkıca sarılıyor.

"Bebliğimiz nasıl?" diye soruyor.

"İyi" diyerek masanın başköşesine oturuyorum.

Ada evden çıkıp "Orası benim yerim" diye bağırıyor.

"Bana ne ben burada oturacağım" diyorum.

Yanıma gelip sarılıyor. Oturmadan önce yemeklerimizi servis ediyor.

"Eeee derdin ne anlat bakalım" diyor.

"Dur şu yemeğimizi ağzımızın tadıyla yiyelim. Sonra sohbet ederken anlatırım" diyorum.

Gözlerini kısarak yüzüme bakıyor.

"İyi" diye mırıldanıyor.

Sessiz sakın oturup yemeğimizi yiyoruz. Yemekten sonra Ada ile beraber masayı topluyoruz.

Kahve yaparken Ada "Sen içiyor musun?" diye soruyor.

Buzdolabını açıp meyve suyu çıkartıyorum.

“Kahve midemi bulandırıyor, içemiyorum” diyorum.

“Vah vah. İyice ot oldun” diyor.

Kahve fincanları ile bahçeye çıkıyoruz. Sandalyenin üzerindeki battaniyeyi üzerime alıyorum. Korhan telefonundan Ali’ye fotoğraflar gösteriyor.

“Neye bakıyorsunuz?” diyorum.

“İkinci şubeyi açıyorum yakında, yerini buldum fotoğraflarını gösteriyorum” diyor.

“Aaaa nerede? Ver bakayım” diyerek telefonunu elinden alıyorum.

Fotoğraflara bakarken, Korhan bana doğru eğiliyor.

“Caddebostan’da, beğendin mi?” diyor.

“Çok güzel gerçekten, Ada sen gördün mü?” diyorum.

“Evet, iç dekorasyonu yine ben yapacağım” diyor Ada.

“Yine aynı tasarımı mı kullanacaksınız?” diyorum.

“Hayır, farklı bir şeyler yapmayı düşünüyoruz” diyor Korhan.

“Aklınızda ne var?” diyorum.

“Moulin Rouge” diyor Ada.

“Hadi canım” diyorum.

Kafasını sallıyor.

“Görmek için sabırsızlanıyorum” diyerek telefonunu Korhan’a geri veriyorum.

Kapatıp masaya bırakıyor.

“Gelelim sana, sizin ne derdiniz var hanımefendi?” diyor Korhan.

“Yavuz” diyerek sıkıntıyla iç çekiyorum.

“Orasını anladık” diyor Ada.

Meyve suyundan bir yudum alıp konuşmaya başlıyorum.

“Hamile olduğum haberini aldığımdan beri tavrı değişti. Hiç tanımadığım bir insan haline geldi. Sürekli beni tersliyor. Sanki canımı yakmak için fırsat kolluyor. Normalde asla söylemeyeceği şeyler söylüyor. Asla yapmayacağı şeyler yapıyor” diyorum.

“Bugün doktor randevusuna gelmedi” diyor Ada.

Kafamı sallıyorum.

“Bağlanmaktan korkuyor olabilir” diyor Ali.

“Alakası yok. Hamile olduğumu öğrendiği günden beri evlenelim diye başımın etini yiyor. Bağlanmaktan korksa evlenmek için böyle tutturur mu?” diyorum.

“Ne o zaman?” diyor Korhan.

“Bilmiyorum, işin içinden ben de çıkamıyorum” diyorum.

Ada dalgın dalgın düşünüyor. Kahvesini kafasına dikiyor.

“Yavuz’un burcu neydi?” diye soruyor.

“Yaptıklarına astroloji ile mi çözüm bulacaksın, psikolojiyi dene bence” diyorum.

Gözlerini deviriyor.

Gülerek “Akrep” diyorum.

“Tahmin etmiştim. Adamın her tarafından seks enerjisi yayılıyor” diyor.

Ali ile Korhan şaşkın şaşkın Ada’nın suratına bakıyorlar.

“Ne var be?” diye carlıyor.

“Adamı o kadar detaylı incelemeseydin iyi olurdu” diyor Ali.

“Ne alakası var, arkadaşımın sevgilisi, herhâlde inceleyeceğim. Ayrıca o anlamda söylemedim ” diyor.

“Seks enerjisi başka ne anlama geliyor” diye soruyor Korhan.

“Siz anlamazsınız” diyor Ada.

“Daha bilindik haliyle aura” diyorum.

İkisi birden kafalarını sallıyor.

“Belki de baba olmaktan korkuyordur” diyor Ali.

“Nasıl yani?” diyorum.

“Söylediğine göre kendi babasını örnek alıyor. Çok iyi bir baba olduğunu söylemiştin. Onun kadar iyi bir baba olamayacağından korkuyor olabilir” diyor.

“Ondan daha iyi baba olacak birini tanımıyorum” diyorum.

“Bunu ona da söylemen lazım” diyor.

Düşünüyorum. Bunu ona nasıl söyleyebilirim ki?

Yavuz’u günlerdir görmüyorum. Telefon ettiğim zaman kısa cümleler kuruyor. Onu görmediğim her an bana cehennem oluyor.

“Böyle yapma” diyorum.

“Bir şey yaptığım yok, işlerim yoğun Berra” diyerek kestirip atıyor.

Ama geceleri de yanıma gelmiyor. Yataktaki varlığına o kadar çok alışmışım ki, yatağım onsuz buz gibi. Alışamıyorum. Alışmak istemiyorum. Böyle zamanlarda evlenmek istediği zaman keşke “Tamam” deseysen diyorum. Belki de içten içe evlenmek istemediğim için bana içerlemiştir. Onu görememek canıma tak ettiriyor. Giyinip süslenip, en sevimli halimi de yanıma alıp işyerine gidiyorum.

Danışmadaki kıza kimliğimi uzatıp “Ayşe Hanım’a haber verir misiniz, Yavuz bey ile görüşmeye geldim” diyorum.

Telefonu kaldırıp Ayşe’yi arıyor. Kız telefonu kapattıktan sonra ziyaretçi kartını bana uzatıyor. Turnikelerden geçip asansöre doğru yürüyorum. O kadar sıkıcı bir iş yeri ki. Buranın tasarımını kim yaptıysa zevksizlikten ölmesine ramak kalmış o kadar yani. Asansörde “Yönetim” yazan düğmeye basıyorum. Asansör her katta duruyor, can sıkıcı makine. En sonunda kata geldiğimde midem allak bullak olmuş durumda. Ayşe beni kapıda karşılıyor.

“Hangi rüzgâr attı Berracığım?” diyor.

“Gelip sevgilimi göreyim dedim” diyorum.

Eğilip yanaklarından öpüyorum. Ayşe önden gidip bana yolu gösteriyor.

Yavuz’un kapısına geldiğimizde kapıyı çalıp kafasını uzatıyor.

“Yavuzcuğum, Berra geldi” diyor.

Yavuz’un şaşkın şaşkın “Berra mı geldi?” dediğini duyuyorum.

“İçeri gelsin” diyor.

Kapıyı açıp eşikten ona bakıyorum.

Sevimli sevimli “Tak tak, ziyaretçiniz var” diyorum.

Gülümsüyor. İçeriye girip yanına yürüyorum.

“Hoş geldin, nereden esti?” diyor.

Omuz silkip etrafıma bakıyorum. Yavuz’un zevki. Oda-
nın her yanına işlemiş. Kahverengi ahşaptan, oymalı koca-
man bir masası var, kahverengi deri koltuklar önüne kon-
muş. Masasının arkasına geçip dudaklarına eğiliyorum.
Dudaklarıma küçük bir öpücük konduruyor. Masasında
benim fotoğrafım var. Onu orada gördüğüm zaman içim
ısınıyor.

“Geç otur” diyor.

Doğrulup koltuklara gidiyorum. Bacaklarımin büyük
bir bölümünü sergileyerek bacak bacak üstüne atıyorum.

“Seni özledim” diyorum.

Bacaklarıma bakıyor.

“Nihayet” diyor.

Söylediği söz beni şaşırtıyor.

“Anlayamadım” diyorum.

“Hâlâ umurunda olduğumu bilmek güzel” diyor.

Anlamadan bön bön yüzüne bakıyorum. Kafasını iki
yana sallıyor.

“Bebeğin olacağını öğrendiğin günden beri, umurunda
değilim Berra” diyor.

Doğru mu duydum acaba diye yüzüne bakıyorum. Ga-
yet ciddi. Bebekle yarışıyor. “Bebeğin olacağını” mı dedi o?
Bebeği kısıkanıyor. Tanrım, bebeği kısıkanıyor.

“Yavuz, şu dünyada umursadığım insanların başında
sen geliyorsun. Bunu nasıl söyleyebilirsin? Ayrıca o benim
bebeğim değil, bizim bebeğimiz” diyerek elimi karnıma ko-
yuyorum.

“Bunları akşam konuşalım mı? İşlerim başımdan aşkın ve iş yerimde böyle bir tartışma yapmak istemiyorum” diyor.

“Beni kovuyor musun?” diyorum.

Elini masaya vuruyor.

“O ne biçim laf, seni neden kovayım?” diyor.

“Bana öyle geldi demek ki” diyorum.

Kafasını sallıyor. Nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum. Kalbim ağzımda atıyor sanki. Sakinliğimi korumaya çalışarak ayağa kalkıp masasına yaklaşıyorum. Ellerimi masaya koyarak, daha önce onun da yaptığı gibi ona doğru eğiliyorum.

“Sana olan hislerimin azaldığını sanıyor olabilirsin ama ben seni her zamankinden daha fazla seviyorum. Her geçen gün de artıyor sana olan aşkım. Bunu dile getirmekten fazla bir şey gelmiyor elimden. Ama zaten sen bunun farkında değilsen, daha büyük bir problemimiz var demektir” diyorum.

Doğrulup arkamı dönüyorum. Çantamı koltuktan alıp kapıya doğru yürüyorum.

Ondan tarafa hiç bakmadan “Güle güle Yavuz” diyorum.

Sandalyesinin döşemede çıkarttığı sesi duyuyorum.

“O ne demek?” diyor.

Arkamı dönüp yüzüne bakıyorum.

“Senin cesaret edemediğini ben yapıyorum, çünkü benden uzak durduğun bir ilişki istemiyorum. Sevilmediğini bile bile sadece adam ismen yanında duruyor diye avunan kadınlardan değilim ben. Ya hep ya hiç” diyorum.

“Benden ayrılıyor musun?” diyor.

“Evet” diyerek yemi yutmasını bekliyorum.

İnadını ve soğukluğunu, kaybetme korkusu da kıramazsa hiçbir şey kıramaz.

“Sen bilirsin” diyerek yerine geri oturuyor.

Ağzım açık bakakalıyorum. Yüzü mermer gibi. Ne düşünmem gerek bilmiyorum. Az önce ne oldu anlayamıyorum. “Saçmalama” demesi gerekiyordu. Sinirlenip üzerime yürümesi gerekiyordu. Sinirden gözlerim yanıyor. Nefes alamıyorum. Boğazım yanıyor. Ağlamamak için kaşlarımı çatıyorum.

Sesimin ağlamaklı çıkmaması için dua ederek “Kendine iyi bak” diyorum.

Arkamı dönüp kapıdan çıkıyorum. Kapıyı arkamdan öyle bir çekiyorum ki Ayşe koltuğundan zıplıyor. Gözyaşlarım akmaya başlıyor. Ses çıkarmamaya çalışarak asansörlere doğru yürüyorum. Asansörün gelmesini beklerken başımı önüme eğiyorum. Asansörün kata geldiğini bildiren sesi duyuyorum, kapılar açılıyor. Adımımı atacağım sırada, kuvvetlice geriye çekiliyorum. Yavuz beni gerisin geriye odasına sürüklüyor. Odaya geldiğimiz zaman beni odadaki koltuğun ortasına fırlatıp gidip kapısını çarpıyor.

“Ne yapıyorsun?” diye bağıyorum.

“Benimle böyle oyunlar oynamaman gerektiğini öğretiyorum” diyerek yanıma geliyor.

“Hamileyim ben, beni nasıl bu şekilde hırpalarsın?” diyerek ayağa kalkıyorum.

“Salaksın çünkü” diyor.

“Doğru konuş benimle” diye bağıyorum.

“Bağırma bana” diye geri bağırıyor.

“Ayrılık numaranı yiyecek kadar aptal mıyım ben, Berra? Böyle ucuz numaralara neden ihtiyaç duyuyorsun?” diyor.

“Sen benimle konuşmuyorken, yapacak başka bir şey bulamadım ne yapayım yani?” diyorum.

“Akşam konuşacağız dedim, neyin tantanası bu?” diyor.

“Akşam konuşacak mıyız, gerçekten?” diyorum.

“Evet!” diyor.

“İyi o zaman, akşam konuşuruz” diyerek koltuktan çantamı alıyorum.

Gülüyor. Kolumdan tutup beni kollarının arasına çekiyor. Dudakları dudaklarımı buluyor. Sıcaklığı ile kollarında çözülüyorum. Karnımdaki bütün kaslar geriliyor.

Geri çekildiğinde “Gerçekten bunu bırakıp gidebileceğini mi sanıyorsun?” diyor.

Usulca “Bırakamam ki” diyorum.

Alnını alnıma yaslıyor.

Duygusal konuşmalar yapmayı beceremiyorum. Ama bazen söylenmesi gereken şeyleri söylemek gerek. Saatlerdir kendimi nasıl ifade edebileceğimi düşünüyorum. Bir şekilde ona içimi göstermem gerek. Kendi evladımız olsa dahi hiç kimseyi onu sevdiğimden daha fazla sevemeyeceğimi bilmeli.

Karaköy'deki ofisinden çıkıp taksiye biniyorum. Taksi Nişantaşı'na doğru yol alırken başımı taksinin camına yaslıyorum. Bastıran uyku ile savaşılmaya çalışıyorum. Şimdi uymanın ne yeri ne de zamanı. Söylemem gerekenleri

kafamda düşünüp tartıyorum. Yanlış anlayabileceği her şeyi elemeye çalışıyorum.

Taksici geldiğimizi söyleyerek daldığım hayalden uandırıyor beni. Taksiciye parasını ödeyip taksiden iniyorum. Evimin sokağına doğru yürürken neden bilmiyorum ama aniden yolun karşısına bakıyorum. Yolun karşısındaki kuyumcunun tabelası beni kendine çekiyor. Sağıma soluma bakıp karşıya doğru koşturuyorum. Kuyumcunun kapısından girdiğim zaman çalışan kızlardan biri yanıma geliyor.

“Buyurun nasıl yardımcı olabilirim?”

“Ben alyanslara bakacaktım” diyorum.

Söylediğim sözcükleri duyduğumda bile kendimi durduramıyorum.

“Alyans modellerimiz bu tarafta” diyerek beni sol taraftaki standı doğru yönlendiriyor.

Koltuğa oturup çıkarttığı modellere bakıyorum. İlgimi çeken bir tane bile yüzük yok. Sabırsızca kıza bakıyorum. Gülümseyerek yeni modelleri getirmeye devam ediyor. Kutulardan birinde bir çift yüzük dikkatimi çekiyor.

“Şunlara bakabilir miyim?” diyerek yüzükleri gösteriyorum.

Kız yüzükleri işaret edince başımla onaylıyorum. Yüzükleri kutudan çıkartıp bana doğru uzatıyor. Erkek için olanı mat altından, kalın bir halka. Kadın için olanı ise buzlu cam gibi yüzeyi olan parlak altından. O da kalın. Sade ve şık. Kadın için olanını parmağıma geçiriyorum. Elime tam oturuyor. Gözümü elimden alamıyorum.

“Beğendiniz mi?” diye soruyor kız.

Kafamı sallıyorum.

“Ölçüsü sizin için uygun mu?” diyor.

Yavuz’a alacağım yüzüğe bakıyorum. Ellerini düşünüyorum. Bu yüzük ona olacaktır.

“Evet, bu olur. Müdürünüzle görüşebilir miyim?” diyorum.

Kız şaşıyor.

“Ben yardımcı olayım efendim, konu neydi?” diyor.

“Lütfen çağırın” diyorum.

Ses tonumdan ikna oluyor. Çağırarak için içeriye gidiyor. Yüzüklerin üzerinde parmağımı gezdiriyorum. Kız müdürle geri geliyor.

“Buyurun beni görmek istemiştiniz” diyor müdür.

“Merhaba, ben bu yüzükleri beğendim, satın alacağım. Ancak bir konuda yardımınıza ihtiyacım var” diyorum.

Adam sabırla gülümsüyor.

“Yüzüklerin içerisine imzalarımızın işlenmesini istiyorum, mümkün mü?” diyorum.

“Tabii ki bunu yapabiliriz” diyor.

“Ama en geç bu akşam altıda elimde olmaları gerek” diyorum.

Müdürün gözleri büyüyor.

“Mümkün değil efendim, burada yapılmıyor o işlemler. Kapalıçarşı’daki üreticimize gönderiyoruz. Pazartesiinden önce yapamayız” diyor.

Kirpiklerimin altından üzgün üzgün bakarak adamı etkilemeye çalışıyorum.

“Bakın acil kargoda dâhil her masrafınızı karşılayacağım. Lütfen yardımcı olun?” diyorum.

Adam beni inceliyor. Aklımı oynattığımı düşünüyor muhtemelen. Gözü Yavuz'un bana aldığı nilüfer yüzüğe takılıyor. Dikkatli dikkatli bakmasından benim gibi bir müşteriyi kaçırmaması gerektiğini düşündüğünü anlayabiliyorum.

“Bir iki telefon etmem gerek, söz veremem ama halletmeye çalışacağım” diyor.

Elimdeki yüzüğe şükrediyorum. Adam telefon için odasına gittiğinde. Stantlarda diğer takılara bakıyorum. Aklıma takılan şeyi öğrenmek için stantta duran adama yaklaşıyorum.

“Affedersiniz, yüzüğümün değeri ile ilgili bilgi almak istiyordum” diyorum.

“Tabii yardımcı olayım” diyerek yakasındaki gözlüğünü gözüne takıyor.

Yüzüğümü parmağımdan çıkartıp adama uzatıyorum. Adam yüzüğe bakıp gülümsüyor.

“Hediye mi geldi?” diye soruyor.

Kafamı sallıyorum.

“Türk parasıyla üç aşağı beş yukarı dört yüz elli- beş yüz bin civarı eder” diyor.

Ağızımdan istem dışı bir “Ha” çıkıyor.

Adam gözlerini kısıyor.

“Sanırım ben bu yüzüğü daha önce bir yerde gördüm” diyor.

Yüzüğümü bana uzatıp tezgâhın altına eğiliyor. Yüzüğümü parmağımdaki yerine geri takıp adama bakıyorum. Katalog gibi bir şeyi çıkartıyor. Yanına doğru yaklaşıyorum. Katalogu karıştırıp aradığı şeyi buluyor. Sayfayı bulduğunda açıp bana doğru çeviriyor.

“Yanılmamışım, yüzüğünüz Waterman’ın, Nefertem koleksiyonundan. Eşinizin eşsiz bir zevki varmış” diyor.

“Öyle” diye mırıldanarak kataloga bakıyorum.

Sayfanın altında mücevherin müzayede fiyatı yazıyor. Ağzım açık kalıyor. Bugün hesaplayacak olursak tam olarak dört yüz yetmiş iki bin lira. Parmağımda bir ev taşıyorum. Parmağımda kendi arabamdan beş tane var. Parmağımda bir servet var. Kafamı iki yana sallayıp inkâr etmeye çalışıyorum. Bana seslenen müdürün sesini duyuyorum.

“Yanınızda imza örnekleri var mıydı?” diye soruyor.

“Evet” diyerek çantamdan İpadimi çıkartıyorum.

“Bana mail atın lütfen” diyerek kartvizitini uzatıyor.

Maillerime girip Yavuz’dan bana gelen maillere bakıyorum. Her mailinde genellikle imza olur. İmzayı resimlerin içerisine kopyalayıp, kendi imzam ile birlikte adama gönderiyorum. Beş dakika sonra elinde çıktılarla yanıma geliyor. Hangi imzanın hangi yüzüğe yerleştirileceğini söylüyorum. Yüzükleri elemanına teslim ediyoruz.

“Yüzükler nereye getirilsin?” diyor.

“Adresimi vereyim” diyorum.

Satışı yapan kız yanıma gelip adresimi alıyor.

“Ödemeyi nereye yapıyoruz?” diye soruyorum.

Mağazadan çıktığımda saat on ikiye geliyor. İyi ki erkenden kalkıp gitmişim diye düşünüyorum. Yoksa hayatta yetişmezdi yüzükler. Evimin yakınındaki içki dükkânına girip alkolsüz şampanyalardan alıyorum. Manava gidip kendi ellerimle çilek seçiyorum. Manavın onaylamayan bakışlarını göz ardı ediyorum. Eve geldiğim zaman, çilekleri ve şampanyayı soğumaları için dolaba koyuyorum. Odama

gidip üzerimdeki elbiseyi çıkartıyorum. Yüzüğümü parmağımdan çıkartıp, kutusuna koyuyorum. Önceden olsa öylece bırakırdım. Kıyamıyorum. Bu kadar para vermiş olmasına hâlâ inanamıyorum. Banyoya gidiyorum. Yapmak üzere olduğum şeyi düşünmemeye çalışıyorum. Küveti dolduruyorum. Yavuz ile Paris'ten aldığımız nilüfer sabunları çıkartıp küvete bırakıyorum. Yavaş yavaş kokuları banyoyu sarıyor. Susam yanıma gelip kuyruğunu bacağıma doluyor. Eğilip kucağıma alıyorum. Başının tepesini öptüğüm zaman omuzuma doğru tırmanıyor. Düşmesin diye tutarak mutfaka gidiyorum. Mutfaktan mamasını alıp, mama kabındaki mamasına biraz daha ekliyorum. Kucağımdan atlayıp mamasını yemeye başlıyor. Kendim de bir şeyler yemek istiyorum. Dolaptan meyve çıkartıp tabağa koyuyorum. Mutfak masasına oturup meyveleri yerken cep telefonum çalıyor. Yatak odama gidip telefonumu çantamdan çıkartıyorum. Ekranda annemin telefon numarasını görünce cevap vermeyip geriye yatağımın üzerine bırakıyorum. Özellikle bugün onu gerçekten çekemem. Banyoya gidip, iç çamaşırlarımı çıkartıyorum. Küvetteki suya elimi sokup sıcaklığına bakıyorum. Normal ısıda. Çok sıcak suda banyo yapamam hiçbir zaman. Küvete girip yavaşça oturuyorum. Su vücudumu usulca sarıyor. Suda iyice kayarak saçlarımı da suyun içerisine sokuyorum. Susam miyavlayarak banyoya giriyor. Elimi küvetten çıkartıp ona uzatıyorum. Elimi koklayıp küvetin kenarına zıplıyor.

“Düşeceksin” dememe kalmıyor Susam suya düşüyor. Suyu hissetmesiyle sıçrayıp sudan çıkması bir oluyor. Koşturarak içeri kaçarken ben arkasından kakhaha atıyorum.

Kapının çalmasıyla beraber uykumdan sıçırıyorum. Bornozu üzerime iyice sarıp kapıya koşturuyorum. Diafondan kuyumcunun adını söylüyorlar. Otomatiğe basıyorum.

İçeriye gidip elbisemi üzerime tekrar geçiriyorum. Saçlarımdaki havluyu çıkartıp saçımı arkaya topluyorum.

Kapıyı açtığım zaman çocuk “Merhaba, yüzüklerinizi getirmişt看” diyor.

Paketi elinden alıyorum.

“Kimliğinizi görebilir miyim?” diyor.

Odama gidip çantamdan kimliğimi alıyorum. Geri döndüğüm zaman çocuk imzalamam için irsaliyeyi bana uzatıyor. Kâğıdı kapıya yaslayıp imzalıyorum.

“İyi günler” diyerek gidiyor.

Kapıyı kapatıp, yüzüklere bakmak için salona gidiyorum. Koltuğa oturup paketi açıyorum. Yüzükler kadife kutunun içerisinde parıldıyorlar. Yavuz’un yüzüğünü alıp içine bakıyorum. İmzam içerisine öyle güzel işlenmiş ki. Daha önce hiç bu kadar güzel olduğunu düşünmemiştim. Benim yüzüğümü alıp içine bakıyorum. Yavuz’un karakteristik imzası yüzüğün içini neredeyse kaplıyor. Yüzükleri kutularına geri koyup hazırlanmak için odama gidiyorum. İç çamaşırını çekmecemi açıp kendime güzel bir şeyler arıyorum. Onunla alışveriş merkezinde karşılaştığımız gün aldığım fildişi rengi takımı çıkartıyorum. Giydikten sonra gidip aynaya bakıyorum. Memelerim patlayacakmış gibi görünüyor. Memelerim büyümeye başladı. Karnımda yavaş yavaş kendini belli ediyor. Sinirlenip aynanın önünden çekiliyorum. Hani çok kilo almayacaktım ben? Doktor öyle demişti. Kendimi şimdiden duba gibi hissediyorum. Hışım ile dolabımın kapısını açıyorum. Beyaz straplez mini elbisemi, askıdan çıkartıp üzerime geçiriyorum. Sutyenin askılarını çıkartıp çekmeceye koyuyorum. Elbisenin nasıl durduğuna bakmak istemiyorum. Aynaya bakmak istemiyorum.

Aynamın önünden tarağımı alıp saçlarımı sertçe tarıyorum. Saçlarımı toplayıp tepemde topuz yapıyorum. Kulağıma taşlı küpelerimi takıp ayakkabı aramak için ayakkabılığa gidiyorum. Ayakkabı kutularının üzerlerine bakıp, elimi Zara'dan aldığım stiletolara atıyorum. Siyah beyaz çizgili sivri burunlu ayakkabıları ayağıma geçirip bacaklarıma bakiyorum. Yakında topuklu ayakkabılar giymekten vazgeçmem gerekecek. Üzgün üzgün salona gidiyorum. Konsola gidip mumları çıkartıyorum. Salonun ve salona giden yolun her yanına yerleştiriyorum. Yangın çıkartmazsak iyidir. Susam'ı alıp çalışma odama bırakıyorum. Mamasını ve suyunu da yanına götürüyorum. Onu sürekli oraya buraya kilitlememden sıkılıyor yavrum. Mutfağa gidip şampanya kadehlerini çıkartıyorum. Götürüp salondaki sehpaye bırakıyorum. Mutfağa dönüp çilekleri dolaptan çıkartıyorum. Tabağa yerleştirdiğim çilekleri de kadehlerin yanına bırakıyorum. Banyoya gidip dişlerimi fırçalıyorum. Mutfağa gidip kibriti alıyorum. Mumları devirmemeye çalışarak yaka yaka salona doğru ilerliyorum. Yavuz birazdan burada olur. Başıma bir ağrı saplanıyor. Ağrıyı görmezden gelmeye çalışıyorum. Ağrı gözlerimin arkasına vuruyor. Odama gidip cep telefonumu alıyorum. Telefon elime alr almaz çalmaya başlıyor. Yavuz arıyor. Telefonu açıyorum.

“Evde değil misin? Işıkların kapalı” diyor.

“Evdeyim sevgilim, bekliyorum” diyorum.

“Kapıyı aç” diyor.

Koşturup otomatiğe basıyorum. Işıkların hepsini kapatıp kapıyı açıyorum. Salona gidiyorum. Müziği başlatıp mumların ortasına dikiliyorum. Asansörün kata geldiğini duyuyorum. Eve girip kapıyı kapatıyor. Yavuz'un şaşkın yüzünü görmek için neler vermezdim. Ama sabretmem gerek.

Usulca salona doğru geliyor. Yüzünde şaşkınlığın yanı sıra temkinli bir ifade var.

“Ne oluyor burada?” diye soruyor.

“Güzel şeyler” diyorum.

“Öyle mi?” diyor.

Kafamı sallıyorum. Yavaşça yanıma yaklaşıyor. Önüme geldiği zaman gözlerimin içine bakıyor. Gözleri alev gibi yanıyor. Uzanıp ellerini tutuyorum. İyice sıkıyorum.

“Sana söylemek istediğim şeyler var” diye fısıldıyorum.

“Neymiş onlar?” diyor.

“Gel” diyerek elinden tutup kanepeye götürüyorum.

Oturuyor. Yanına oturup gözlerine bakıyorum. Beni dinlediğini ifade etmek için kafasını eğiyor. Ellerimi önümde birleştiriyorum.

“Bugüne kadar söylediğin bir şeyde haksız olduğunu görmedim. Yine haklısın. Son zamanlarda seni ihmal ettim. Bu doğru. Ama bu asla senden vazgeçtiğim anlamına gelmez. Sadece daha önce tatmadığım duygular bunlar. Bilmediğim sulara yüzüyorum. Korkmama rağmen yüzüyorum bir şekilde. Sana tutunmaya çalışıyorum. Her şeyden daha çok seviyorum seni. Bebeğimizde dâhil. Sana olan sevgim ile ona olan sevgim birbirinden farklı olacak, bunu göremiyor musun?” diyorum.

Uzanıp elimi tutuyor.

“Mantıksız geldiğini biliyorum ama sadece beni sevmeni istiyorum. Sadece beni sev. Başka kimseyi sevme” diyor çocuk gibi.

“Yavuz bu çocuğu neden istediğimi biliyor musun?” diyorum.

Kafasını iki yana sallıyor.

“İçimde sana ait bir şeyi hissetmek istedim. İkimize ait bir şey olsun istedim. Aşkımızın meyvesi, çocuğumuz, nasıl adlandırırsan adlandır. Onu istememin sana olan sevgimden başka açıklaması yok. Mesele sadece bir bebek sahibi olmak olsaydı o bebeği aldırılmazdım” diyor.

Ayağa kalkıp yüzüğü koyduğum çekmeceye gidiyorum. Kutuyu alıp yanına dönüyorum. Kutuya bakıyor. Açıp önüne doğru uzatıyorum.

“Seninle evlenmek istiyorum” diyor.

Bir yüzüklere bir bana bakıyor. Kahkaha atıyor.

“Bir şeyi de doğru yoldan yapacak mısın bir gün?” diyor.

Omuz silkiyorum.

“Eeee ne diyorsun?” diyor.

Dudaklarını büzüyor.

Kaşlarını kaldırıp “Düşünmem lazım” diyor.

“Allah allah!” diyor.

Elimden çekip beni kucağına oturtuyor. Yüzümü tutup dudaklarıma eğiliyor.

“Ben seninle tanıştığım ilk günden beri evlenmek istiyorum, aksi mümkünmüş gibi bir de soruyorsun” diyor.

Başımı kaldırıp dudaklarına uzanıyorum. Dudaklarımız birleşiyor. Öpüşünün sıcaklığına kapılmamaya çalışıp ayağa kalkıyorum. Şaşıyor. Gidip ışığı açıyorum. Sehpadan yüzükleri alıp ona uzatıyorum.

“Bak içlerinde ne var?” diyerek yanına oturuyorum.

Yüzüklerin içini ışığa doğru tutuyor.

“Çok güzel ama yanlış” diyor.

“Anlamadım” diyorum.

Kendi yüzüğünü bana doğru uzatıyor.

“Ne yazıyor senin imzanda?” diye soruyor.

“İsmimin baş harfı ve soyadım” diyorum.

“Senin soyadın Beyazay mı?” diyor.

Söylediği şeyi anladığım zaman gülererek yüzüne bakıyorum.

İmalı imalı soruyorum “Neymiş benim soyadım?”

“Ertürk” diyerek sırtıyor.

Evlilik fikrimin işe yarayacağını düşünerek ne büyük bir aptallık yapmışım. Değişen hiçbir şey olmadı. Aksine Yavuz daha da çok gerildi. Kendimi bebeğimizi sevmediği fikrine alıştırmaya çalışıyorum ama bu imkânsız. Sözünden dönmemesi gerektiğini biliyor. Bu yüzden söyleyemiyor. Ama bu çocuğu istemiyor. Her hali bunu kanıtlar nitelikte. İki arada bir derede kalıyorum. Bu bebeği ölümüne istiyorum. Ama ona istemediği bir şeyi dayatmak istemiyorum. Doğduğu zaman sevecek diye düşünmekten başka çarem yok. Kim bilir belki de bebeği kucağına aldığı anda her şey değişir. Şimdilik buna sığınıyorum. Yanında bebekle ilgili tek kelime bile edemiyorum. Konuyu hemen değiştiriyor. Kendimi yalnız hissediyorum. Geceleri yatağın iki ayrı ucunda uyuyoruz. Gülmüyor, konuşmuyor. Soru sorduğum zaman üstünkörü cevaplıyor. Varlığım umurunda değilmiş gibi. Ya da yokmuşum gibi.

İlişkimizi çok mu hızlı tükettik? İnsanların yıllara sığdıramadığı mutluluğu biz aylara sığdırdık.

İş yerinde oturmuş camdan dışarıya bakıyorum. Hava yağmurlu. Damlalar pencereyi dövüyor. Geldiğimiz noktadan memnun değilim. Onun da olmadığından eminim. Kapım çalınıyor.

“Girin” diye sesleniyorum.

Burak içeriye giriyor.

“Naber? Biraz konuşalım mı?” diyor.

“Olur, konuşalım” diyorum.

Masamın önündeki koltuğa oturuyor.

“Bir şey içer misin?” diyorum.

“Yok” diyor.

Konuşmasını beklerken yüzüne bakıyorum.

“İyi misin Berra? Son zamanlarda çok dalgınsın” diyor.

“Yavuz ile problemlerimiz var” diyorum.

“Emre hamile olduğunu söyledi” diyor.

Kızgınlıkla kafamı kaldırıyorum. Söylememesi için özellikle tembihlemiştim. Burak sinirlendiğimi anlayınca beni sakinleştirmeye çalışıyor.

“Kızma. Seninle ilgili kaygılarımdan bahsedince söylemek zorunda kaldı” diyor.

İç geçiriyorum.

“Sorununuz ne?” diyor.

“Çocuğu istemiyor” diyorum.

Gözlerini kırptırıyor.

“Ne yapacaksın peki?” diyor.

“Bilmiyorum, ne olacak bilmiyorum” diyorum.

Aslında biliyorum. Hayatım boyunca bilmişim. Bu bebek gözlerimin açılmasını sağladı. Hayatım boyunca mutlu bir yuva kurmak istemişim meğerse. Çocuklarım olsun, mutlu bir yuvam olsun, serin eylül akşamlarında kollarında uyuyabileceğim biri olsun.

Bu çocuktan vazgeçersem Yavuz’dan da vazgeçmem gerekecek. Beni buna mecbur bırakırsa onu asla affetmem. Onu sevmeye bile devam edemem. Onun sıcaklığına alışırken buz gibi olan yanını görmek istemiyorum. Ama buz dağına doğru gidiyoruz. Bunun farkındayım. Burak’ın seyiyle kendime geliyorum.

“İşleri boşlama, çok dalgınsın” diyor.

İşler umurumda bile değil. Ben burada kalbimle cebelleşiyorum.

“Farkındayım, toparlarım kendimi” diyorum.

“İyi olur. Yemeğe gidiyorum gelmek ister misin?” diyor.

“Yok, ben çıkıp biraz hava alacağım” diyorum.

Odamdan çıkıyor. Ben de ayağa kalkıp montumu giyiyorum. Biraz kafamı dinlemeye ihtiyacım var. Belki yağmur havası iyi gelir. Sahilde biraz dolaşayım.

Odamdan çıktığım zaman Demet’e “Geleceğim bir saatte” diyorum.

“Peki, Berra Hanım” diyor.

Binadan çıkıyorum. Galata’ya doğru yürüyorum. Yağmur çiseliyor. Damlalar yüzüme değdikçe ferahladığımı hissediyorum. Sokaktaki bütün satıcılar kaybolmuş. Sadece şemsiye satıcıları ortada. Yağmurlu havalarda şemsiye kullanmam, şeker değilim ki eriyeyim.

Midem bükülüyor. Açlığımı teslim oluyorum. Adımlarımı hızlandırıp Galata Köprüsü'ne doğru yöneliyorum. Bu köprü benim için her zaman sığınak olmuştur. Ne zaman canım sıkılsa buraya gelirim. Altındaki restoranların kalabalığı içinde kaybolur giderim. İş ile ilgili yemekleri de genellikle burada yaparım. Galata Kulesi'nin yanından aşağıya doğru iniyorum. Köprüye geldiğim zaman vapurdan inen insanların kalabalığı üzerime geliyor. Aralarından geçip sevdiğim restorana doğru yürüyorum. Deniz havası ve yosun kokusu içimi tazeliyor.

İlerlerken Yavuz'un sesini duyup olduğum yere çakılıyorum. Kahkaha atıyor. Öyle çok özlediğim bir şey ki bu. Köprü'nün diğer tarafına geçip sese doğru gidiyorum. Yüz metre ötemde Yavuz, Deniz ile oturmuş yemek yiyor. Onunla böyle mutlu mesut oturup gülmesi içimi parçalıyor. Benimle değil onunla gülüyor.

Evdeki mutsuzluğundan eser yok. Sanki günlerdir bana cehennemi yaşatan o değil. Deniz gülerek eliyle uzanıp Yavuz'un kolunu okşuyor. Kanım beynime sıcıyor. Onun bedenine dokunması içimdeki deliyi ortaya çıkartıyor. Yanlarına gidiyorum.

"Ellerini sevgilimin üzerinden çek yoksa kökünden kopartırım!" diyorum.

Deniz şok hâlde elini çekiyor. Yavuz şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Berra sen nereden çıktın?" diyor.

"Asıl soru senin bu kadınla ne işin olduğu Yavuz?" diyorum.

Ağzını açıp geriye kapatıyor. Gözlerim gayriihtiyari ellerine kayıyor. Yüzüğünü çıkarmış. Aklım buna inanmayı reddediyor.

“Biz iş konuşuyorduk Berra” diyor.

Sözlerini anlamaya çalışıyorum. Beynim almıyor. Cümlesinin devamını duyamıyorum. Zemin bir halı gibi ayağımın altından çekiliyor. Öne doğru düşerken başımı masanın kenarına çarpıyorum. Acı her yanı kaplıyor.

Ada'nın tüy gibi hafif sesi, yerini ağır zehir gibi kupkuru bir sese bırakmış. Sesi çatlayarak çıkıyor.

“Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama arkadaşşıma bir şey olursa canına okurum” diyor.

Yavuz'un elimdeki eli sıkılaşıyor. Yavaşça gözlerimi açıyorum. Elim başıma gidiyor. Ada atlayıp elimi tutuyor.

“Başına dikiş attılar, bandaj var dokunma, beni anlıyor musun?” diyor.

Kafamı sallıyorum.

“Su içmek istiyorum” diyorum.

“Doktor söyleyene kadar içemezsin, gözetim altındasın” diyor.

“Bebek nasıl?” diyorum.

Yavuz elini elimden çekip ayağa kalkıyor. Sessiz protestosunu görmezden gelmeyi tercih ediyorum.

“İyi tatlım, bir şeyi yok” diyor Ada.

Kafamı sallıyorum. Gözlerimi kapatıp uyuyormuşum gibi yapıyorum. Beynimdeki zonklama gözlerimi açmama izin vermiyor zaten. Ada'nın sert sesi Yavuz'a fısıldıyor.

“Senin derdin ne?” diyor.

“Ne diyorsun?” diyor Yavuz.

“Bu kıza çocuk yapalım, diyen sen değil miydin?” diyor.

“Üstüne vazife olmayan şeylere karışma Ada” diyor.

“Ne diyorsun sen be? Nasıl sevgi seninki. Seni seviyorum ama çocuğunu sevmiyorum. Var mı böyle bir şey? Üstelik çocuk da senin çocuğun!” diyerek çıkışıyor Ada.

Yavuz, hışımına odadan çıkıyor. Gözlerimi aralayıp gidişini izliyorum. Ada yanıma gelip elimi tutuyor.

“Sıkma canını ne hali varsa görsün” diyor.

Elimin üzerini okşuyor. Ben de gerçekten uyuyabilmek için gözlerimi kapatıyorum.

Başımdaki zonklamayla uyanıyorum. Gözlerimi açtığım zaman Yavuz’u bana bakarken buluyorum. Karanlıkta öylece oturuyor.

“İyi misin?” diye soruyor.

“Başım zonkluyor” diyorum.

“Ben hemşireyi çağırayım” diye ayaklanıyor.

“Hayır, dur, otur!” diyorum.

Yerine geri oturuyor. Yüzüne bakıyorum. Güzel gözleri karanlıkta zift siyahı. Saçları dağılmış.

“Neden bu hâldeyiz?” diyorum.

Kafasını iki yana sallıyor.

“Mesele Deniz ile görüşmen değildi, biliyorsun değil mi?” diyorum.

“Neydi?” diye soruyor.

“Yüzüğünü çıkartmışsın” diyorum elini göstererek.

“Elimi yıkarken çıkartmışım, unutmuşum” diyor.

Gülüyorum.

“Demek artık yalan da söylüyorsun?” diyorum.

“Yalan değil!” diyor.

Kafamı sallıyorum.

“Beni artık sevmiyorsun değil mi?” diyorum.

Ayağa kalkıp yanıma geliyor. Yatağımın kenarına oturuyor.

“O nereden çıktı, saçmalama” diyor.

“Gözlerini kaçırıyorsun Yavuz. Artık benden başka her yöne gidiyor gözlerin. Deniz’e bile” diyorum.

“Berra sana söyledim Deniz ile iş konuşuyorduk sadece. Sana sevgim bir anda bitebilecek kadar güçsüz değil” diyor.

“Konuşma!” diyorum bağırarak.

Benden çıkan ses sıçramasına sebep oluyor. Gözlerim doluyor. Ağlamaya başlıyorum.

“Konuşma, benden başka kimseyle konuşma, kimseye bakma, gülme, dokunma. Yanında benden başka kimse olmasın!” diyorum.

Ellerimle yüzümü örtüyorum. Ellerimi tutuyor. Yüzümden çekmeye çalışıyor.

“Şişt, bak bana. Meleğim benim. Berra ne olur yapma böyle. Seni mutsuz görmeye dayanamıyorum” diyor.

Ellerimi yüzümden çekiyorum.

“Etme, o zaman” diyorum.

“Etmeyeceğim” diyor.

Ertesi gün beni eve gönderiyorlar. Yavuz ile Ada evin içinde konuşmadan hareket ediyorlar. Ben olmasam birbirlerini boğmamaları işten bile değil. Bir tartışmayı daha kaldıracak halim yok. En ufak bir ses dahi irkilmeme sebep oluyor. Eve geldiğimiz zaman Ada kendini mutfığa kapatıp yemek yapıyor. Beni tıka basa doyurmak niyetinde. Yavuz beni duşa sokmak istediğine karar veriyor. İtirazlarımı kabul etmiyor. Birlikte banyoya gidiyoruz. Üzerimdekileri çıkartıp kirli sepetine atıyor. Tişörtümü yavaşça başımdan çıkartıyor. Konuşmadan hareket ediyor. Elleri ustaca iç çamaşırlarımı çıkartıyor. Elleri tenime değdiği zaman irkiliyorum. Gülümsüyor. Elinden tutarak küvete giriyorum. Suyu açıp vücuduma tutuyorum. Klozetin üzerine oturup bana bakıyor.

“Yanıma gelir misin?” diyorum.

“Ada içeride” diyor.

“Olsun, gel lütfen” diyorum.

İtiraz edecek gibi oluyor. Sonra yüzündeki ifade değişiyor. Özleme dönüşüyor. Bakışını yakalayınca içim acıyor. Ayağa kalkıp kıyafetlerini çıkartıyor. Yüzüne bakıyorum.

“Yüzüne bakmaktan bir gün vazgeçebilecek miyim acaba?” diyorum.

Dudaklarını büzüyor. Elimi uzatıyorum. Elimi tutarak küvetin içine giriyor. Suyu bedenine tutuyorum. Su damlaları vücudundan akarken yüzüne bakıyorum. Ağlayacakmış gibi duruyor.

“Neden öyle duruyorsun” diyorum omuzlarını silkiyor.

Suyu elimden alıp kapatıyor.

Ellerini yüzüme koyup gözlerimin içine bakıyor “Seni çok seviyorum” diyor.

Sesi içimi yakıyor. Boğazıma oturan yumruya aldırma-
dan cevap veriyorum.

“Ben de seni çok seviyorum” diyorum.

Elleri bedenimde usulca dolaşıyor. Beni seviyor. Okşu-
yor. Elleri karnıma geldiğinde kıkırdıyorum.

Gülümsüyor.

“Bu gülümsemeye bayılıyorum” diyorum.

Gülümsemesi daha da çok büyüyor. Dayanamayıp kendi-
mi boynuna doluyorum. Dudaklarını kendime çekiyorum.
Dudaklarım dudaklarının üzerine kapanıyor. Tutkuyla kar-
şılık veriyor. Zıplayıp bacaklarımı kucağına doluyorum.
Beni duvara yastıyor. Elleriyle kalçalarımı destekliyor. Kal-
çalarımı ayırıp kendini içime itiyor. İniltimi bırakıyorum.
Dudaklarımın üzerinde gülümsüyor. O anda olan biten her
şeyi unutuyorum. Adım bile benim için tahmin edilmesi
zor bir kelime. İçimde hareket ederken varlığının ve sıcak-
lığının keyfini çıkartıyorum. Ellerimle saçlarını tutuyorum.
Dudaklarından ayrılıp yüzüne bakıyorum. Gözleri şehvetle
ve aşkla parlıyor. İçimi kaplayan titremelerin arasında sa-
ysız “Seni seviyorum” dökülüyor dudaklarımdan. Yavuz
adımı söyleyerek kendini bırakıyor. Başını arkaya atıyor.
Dudaklarımı boynuna bastırıyorum. Yüzüme bakıyor. Kı-
kırdamaya başlıyorum. Eşlik ediyor. Beni kucağından indi-
rirken Ada kapıyı kırmak ister gibi kapıya vuruyor.

“Yemek hazır, çıkın artık!” diyor.

“Patlama” diye bağıriyorum gülerек.

Yavuz neşeli sesime kahkahası ile eşlik ediyor.

“Duş almayı unuttuk” diyorum.

Şakadan panik yaparak “Eyvah” diyor.

Uzanıp suyu açıyor.

Giyinip sarmaş dolaş salona gidiyoruz. Ada halimizi görünce kaşığını tabağa düşürüyor. Gülüyorum.

“Sorunlarınızı halletmeniz için bu kızın kafayı kırması gerekiyormuş demek ki” diyor.

Yavuz imasına cevap vermiyor. Sakin sakin gülümsüyor. Masaya geçip oturuyoruz. Yavuz yanıma oturuyor.

“Şu yemeği yiyip gideyim bari barıştınız madem” diyor Ada.

Yavuz Ada’ya bakıp “Gitme, burada kal bu gece” diyor.

İkimizde şaşkınlıkla yüzüne bakıyoruz. Yemeğine dönüyor.

Ada şaşkın şaşkın “Tamam gitmem” diyor.

Gülerek yemeğime dönüyorum. Sevgilim sonunda kendine geldi. Kafayı kırmam gerekti ama değdi.

Huzurla yemeğime gömülüyorum. Uzun zamandır yemek yemediğimi fark ediyorum. Kendime iyi bakmam lazım. Nerede? Telefonuma hatırlatıcı falan koymalıyım. Böyle giderse bebeğim gelişemeyecek. Korkudan hızla tabağımdakilere batırıyorum çatalımı.

Yemekle dolu çatalı ağızıma sokunca Ada “Boğulacaksın, ne yapıyorsun?” diye soruyor gülerek.

Yavuz bana dönüyor.

“Uzun zamandır ilk defa böyle yemek yiyorsun” diyor.

“İştahımı açıyorsun” diyorum.

Gülümsüyor. Ada boğazını temizliyor.

“Ne var ya?” diyorum.

“Biraz saygı, lütfen” diyor.

Uzanıp burnunu sıkıyorum. Bu hareketten nefret ediyor. Burnunu kırıstırıp kaşımaya başlıyor.

“Yapma şunu” diyor.

Yavuz halimize gülüyor. Yemekten sonra Ada ile masayı topluyorlar. Sonunda aralarındaki buzlar gevşiyor gibi. Gerçi Ada kin tutmayı hiç beceremez. Benim yüzümün gülmesi onun için yeterli. Güldüğümü görür görmez eski sevecen haline geri döndü. Ellerinde bardaklarla salona geri geliyorlar. Ada elindeki portakal suyunu bana uzatıyor. Alıp sehpa bırakıyorum. Yavuz gelip yanıma oturuyor. Kolunu omuzuma atıyor. Kolunun altına iyice sokuluyorum. Yavuz bir bana bir Ada'ya bakıyor. Gülümseyerek kahvesinden bir yudum alıyor. Kahvenin kokusu burnuma gelince burnumu kırıstırıyorum.

“Birbirinizi çok seviyorsunuz değil mi?” diyor Ada'ya.

“Valla mı?” diyor Ada.

Alaycı cevabına gülüyoruz. Yavuz dudaklarını sıkıyor. Gülmemeye çalıştığının farkındayım. Neşesi yerindeyken öyle tatlı oluyor ki. Çocuk gibi. Uzanıp yanağından öpüyorum. Çıkmaya başlayan sakalları dudağıma batıyor.

“Portakal suyunu iç, yatahım artık” diyor.

Uzanıp portakal suyunu alıyorum. Kafama dikiğim zaman ikisi de bana bakıyor.

“Ne var ya iştahım açılmaz mı?” diyorum.

“İyi o zaman bundan sonra yemek yemediğin zaman kafanı masaya vuracağım” diyor Ada.

Dilimi çıkartıyorum. Ayağa kalkıp elimi uzatıyorum Yavuz'a. Ayağa kalkıyor. Birlikte odama gidiyoruz. Işığı yakmaya uzanıyorum.

"Yakma" diyor Yavuz.

Yatağa gidip örtüleri kaldırıyor.

Yatmaya yeltendiğim zaman "Soyunsana" diyor.

Şaşırarak yüzüne bakıyorum.

"Uyurken tenine dokunmak istiyorum" diyor.

"Olur" diyerek eşofmanlarımı çıkartıyorum.

Beni seyrediyor.

"Sen soyunmayacak mısın?" diyorum.

"Hayır" diyor.

Yatağa girip yana kayıyorum. Yanıma uzanıp beni kollarının arasına çekiyor. İyice yaklaşıp sırtımı göğsüne yaslıyorum.

"Ada annen gibi davranıyor" diyor.

Gülüyorum.

"Öyledir. Çocukluğumuzdan beri. Annemlerden ayrı olduğum için her zaman bana annelik yapar. Herkese yetecek kadar sevgisi olduğunu söyler hep" diyorum.

"Sana iyi bakıyor" diyor.

Kollarında dönüp yüzüne bakıyorum.

"Bazen abartabiliyor" diyorum.

"Olsun, keşke benim de öyle bir arkadaşım olsaydı" diyor.

"Ben sana iyi bakamıyor muyum?" diyorum.

"Sen benim arkadaşım mısın?" diyor.

“Arkadaş olmak mı istiyorsun?” diyorum.

Paris’te bana söylediği sözleri hatırlatarak. Gülüyor. Karanlıkta gözlerinin içine bakıyorum. Yüzüme bakıyor. Derin derin nefes alıyorum. Verdiğim nefesi içine çekiyor. Sonra o nefesini veriyor. Ben de onunkini içime çekiyorum. Birlikte nefes alıyoruz. En mahrem anlarımızdan daha özel bu. Dudaklarını benimkilere değecek kadar yaklaştırıyor. Elleri sırtımda aşağı yukarı gidip geliyor. Elimi yüzüne atıp yeni yeni çıkan sakallarına sürüyorum. Gözlerimin içine bakıyor. Öyle derin ki bakışı. Canıma okuyor. Kollarımı bedenine sarıyorum. Beni sıkıca kendine sarıyor. İçime sokacak kadar sıkıyorum kollarımı. Saçlarımın arasından başımı öpüyor. Öylece uykuya dalıyoruz. Bulutların üzerinde.

Sabah uyandığımda yatakta Yavuz’a doğru dönüyorum. Yatakta yok. Gözlerimi açıp odanın içinde göz gezdiriyorum. Perdeleri açmış. Güneş ışığı olağanca gücüyle odayı dolduruyor. Midemin bulandığını fark ediyorum. Yataktan kalkıp telefonuma bakıyorum. Saat yedi. Bu saatte neden gitti ki? Kollarımı esneterek geriniyorum. Yavuz geceliğimi giydirmiş. O yatakta yokken üşüyeceğimi düşünmüş olmalı. Gülümsüyorum. Aynada yüzüme bakıyorum. Uzun zamandır ilk defa gözlerimin içi gülüyor. Bu, Yavuz’un üzerimde bıraktığı etki. O mutluydu ben de mutluyum. O gülüyorsa ben de gülüyorum. Aynanın önünden toka alıp saçlarımı topluyorum. Gidip Ada’yı uyandırayım da kahvaltı edelim. Sonra ikimiz de işe gideceğiz. Ayaklarımı sürüyerek odamdan çıkıyorum. Misafir odasına gidip kapıyı açıyorum. Susam yanıma geliyor.

“Ada anneyi uyandırırım, sana mamamı vereceğim kedicik” diyorum.

Sabırsızca kuyruğunu yere vuruyor. Ada yatakta ters dönmüş. Haline gülüyorum. Öyle deli yatıyor ki. Birlikte yattığımız zamanlar elini ağzıma sokardı uyurken. Bana uykusunda yumruk atmışlığı var. Pencereyi ve perdeleri açıyorum. Güneş yüzüne vurunca, öbür tarafına dönüyor. Yanına gidip omzunu dürtüyorum.

“Kalk hadi, kahvaltı edelim çok acıktım” diyorum.

Yarım ağızla “Tamam” diyor.

Kalkmasına nereden baksak yarım saat var. Uyanmak için kendini ikna etmesi bu kadar sürüyor genelde. Omuzunu bir kere daha dürtüyorum.

“Bak ben gidip kahvaltıyı hazırlayacağım, sen de giyin gel” diyorum.

“Tamam” diyor.

Doğrulup odadan çıkıyorum. Susam pati pati peşimden geliyor. Sallana sallana birlikte mutfağa gidiyoruz. Buzdolabının üzerinden Susam’ın mamasını alıp mama kabına boşaltıyorum. Mama kabının yanında kafasını kaldırmış bana bakıyor. Eğilip başını okşuyorum. Miyavlayarak mamasına gömülüyor.

Ayağa kalkıp tezgâha doğru giderken masanın üzerindeki zarf dikkatimi çekiyor. Susam’ın mamasını masaya bırakıp zarfı alıyorum. Zarfın dışına Yavuz’un güzel el yazısı ile Berra yazılmış. Zarfı alıp salona gitmeden önce kahve makinesine su dolduruyorum. Ada uyandığı zaman kahve isteyecek çünkü. Makineyi çalıştırıp salona gidiyorum. Kendimi koltuklardan birine atıp bağdaş kuruyorum. Zarfı açıp içerisindeki kâğıdı alıyorum. Yine ben uyanmadan

gittiği için bana bir şeyler yazmış olmalı. Ne zaman ben uyanmadan gitse, muhakkak bir şeyler karalayıp bırakıyor. Katladığı kâğıdı açıp, okumaya başlıyorum.

“Meleğim,

Bütün gece karanlıkta oturup seni izledim. Yüzündeki huzuru tarif bile edemem. Üstelik bu benim ufacak bir gülümsemem sayesinde. Ama artık içimden gülümsemek gelmiyor. Ve ben ne zaman somurtsam sen mutsuz oluyorsun. Seni mutsuz ettiğimi görebiliyorum. Ve bu beni de mutsuz ediyor. Bir kısır döngüye hapsedildim. Derin mutsuzluklara gömülüyorum. Seni de yanımda çekiyorum.

Seni daha fazla mutsuz etmek istemiyorum. Biliyorum ki istediklerimi sana dayatırsam seni kaybedeceğim. Gözlerin bir daha asla bu geceki gibi bakmayacak bana. Mutlu sesin çınlamayacak kulaklarımda. Senden mutsuz bir kabuk bırakmak istemiyorum geride. İşte bu yüzden gidiyorum.

Korkup kaçmak bana yakışmaz sanıyorsun biliyorum. Gözündeki o yıkılmaz ve güçlü adam ben değilim. Hiç olmadım. Her mutsuz olduğunda hüngür hüngür ağlamak geliyor içimden. Beni güçlü kılan sensin. Ve sen güçsüzleştikçe ben bir hiç oluyorum.

Biliyorum ki bensiz mutlu olacaksın. Sen benim gördüğüm en güçlü kadınsın. Benimle her gün mutsuz olmandansa üzülüp yüzeye daha sağlam çıkmanı tercih ederim. Biliyorum ki bütün hüznlerini toplayıp bir mutluluğa dönüştüreceksin. Geceyi güne döndürme gücünü öyle iyi biliyorum ki. Şu bir halta benzemeyen hayatımı cennete dönüştürdün. Aylardır seninle cenneti yaşıyorum.

Gidişimde gram sevgisizlik yok inan bana. Sevgimden gidiyorum. Seni çok seviyorum. Daima seveceğim.

Yavuz.”

Yazdığı cümleleri tekrar tekrar okuyorum. Beynim almıyor. “İşte *bu yüzden gidiyorum...*” Gidiyorum. Kâğıdı tutan ellerim titriyor. Zaman durmuş gibi. Bütün bunları ben yaşıyormuşum gibi değil. Sanki tüm bu olanlar bir film ve ben uzakta durmuş koltukta oturan kadını izliyorum. Usul usul ağlıyor. Sesi çıkmıyor çünkü. Biliyor ki konuşursa sesi bir çığlık olup güneşi batıracak.

Yapma bunu. Bana bunu yapma. Bize bunu yapma. Ben sensiz nasıl nefes alacağım. Dünya bir daha asla eskisi gibi olmayacak. Mutlu olmam için gidiyorsun. Ama ben artık zerre kadar mutlu olamam. Göğsüm sıkışıyor. Elimi kalbime atıyorum. Hıçkırıklarıma engel olamıyorum. Elim kolum tutmuyor. Yerlerinde olduğundan bile emin değilim. Nasıl olsunlar ki. Kalbim yerinde yokken.

Hıçkırıklarımı duyan Ada, panik halinde yanıma koşuyor.

“Ne oldu?” diyor.

Ellerim titreyerek mektubu uzatıyorum. Mektubu okuyor. Mektubu bitirdiği zaman gözlerimin içine bakıyor. Gözleri doluyor. Bir şey söylemek istediğini biliyorum. Ama söyleyemiyor. Sessizce bana bakıyor. Ne olur susma demek istiyorum. Geri geleceğini söyle.

Ben hiç kimseyi böyle sevmedim ki. Daha önce hiç böyle yıkılmadım ki. Günlerdir yatağımdan çıkmıyorum. Perde-lerim sımsıkı kapalı. İşe gitmiyorum, yemek yemiyorum, banyo yapmıyorum. Zaman benim için durdu. Akmıyor. Her geçen saniye göğsümdeki ağrı daha da çok büyüyor. Bütün varlığımı kaplıyormuş gibi. Akıttığım gözyaşlarının

haddi hesabı yok. Konuşamıyorum. Sorulan sorulara cevap veremiyorum. Kalbimle beraber beynimi de götürseydi keşke. Düşünmekten nefret ediyorum.

Kafamda kurduklarım yüzünden neredeyse aklımı oynatacağım. Neden gitti? Neden bana bunu yaptı? Hiç mi sevmedi beni? Tüm söyledikleri, yaşadıklarımız hepsi yalan mıydı? Bir insan nasıl bu kadar iyi yalan söyler? Bilmiyorum. Hiçbirinin cevabı yok bende. Yazdıkları öyle baştan savma ki. Sanki hiçbir şey yazmadan gitmek yerine bunları karalamış gibi. Samimiyetine inanabileceğim tek bir cümle bile yok o mektupta.

Satır satır ezberledim. Her kelimesini. *Meleğim*. Kanatlarını kırdığın meleğin. Bir daha asla eskisi gibi uçamayacak olan meleğin. Ada odaya girip kapıyı kapatıyor. Gelip yanına oturuyor yatakta. Her gün beni ikna etmek için yanıma geliyor. İkna olmaya değil ölü olmaya ihtiyacım var.

Gözlerimi kapatıyorum sımsıkı. Bir daha açmamak için. Gözlerimi kapatmak bir ceza aslında. Onunla olan günlerimizi özledikçe yapıyorum bunu. Ne zaman yumsam gözlerimi bir anı peyda oluyor. Her santimine işlemiş hayatımın. Her anımda o varmış. Benim bütün sorularımın cevabı olmuş meğer. Kendime sorduğum her şeyin cevabı ona çıkıyor. Çıkmaz sokaklarımın adı o. Günüm gecem her şeyim o.

Gidişinin onuncu gününde Ada yalvar yakar beni yatağımdan çıkartıyor. Bebeğime bir şey olacakmış. Varsın olsun. Bu dünyada onu sevmem için bir sebep kalmadı. Yavuz olmadan benim için zerre kadar önemi yok. Üstelik gitmesinin sebebi bebek. Bir yandan bunları düşünüp diğer

yandan ona kıyamıyorum. Dengesizleştım. Ne düşünmeliyim, ne yapmalıyım bilmiyorum.

Ada günlerdir Yavuz'a ulaşmaya çalışıyor. Ortadan öyle bir kayboldu ki ne bir telefon ne bir adres. Evinde yok, iş yerinden ayrılmış. Bütün bunları duydukça bunun planlanmış bir ayrılık olduğunu fark ediyorum. Bu içimi yakıyor. Yanımda otururken ayrılığımızı her yanıyla düşündüğünü bilmek beni mahvediyor. Son gecemizi düşündükçe eve sığamıyorum. Duvarlar üzerime üzerime geliyor. Hâlâ telefonunu arıyorum. Ulaşılamıyor sesi, numara kullanılmamaktadır sesine terfi etti.

İşe gitmek istemiyorum. Burak'ı arayıp yıllık iznimi kullanmak için izin istedim. Ailevi problemleri bahane ederek ayarladı. Gidip mutlu numarası yapmak istemiyorum insanlara. Konuşmaya mecalim yokken gülümsemeye çalışmayacağım. Zaten yapamam da. Konuşulanları anlamazken nasıl kitap okurum? Üstelik odamın her yanında Yavuz var. Onun kokusu, onun sevdiği mobilyalar. Ondan bana kalan her şey.

Dalgalar usul usul ayaklarıma vuruyor. Güneş tepede yakarak bedenimize vuruyor. Ada'nın ısrarı ile Antalya'daki yazlıklarına geldik. Denizde Ali ile yüzüyorlar. Benim yanımda birbirlerine yaklaşmıyorlar. Sanılanın aksine başka çiftleri görmek beni üzmüyor. Çünkü kimse bizim gibi olamaz. Ada bana seslenip suya girmemi söylüyor. Üşüdüğümü bahane ediyorum. Alakası bile yok. Sadece o suya girersem çıkmak isteyeceğimi sanmıyorum. Kasıtlı olarak kendimi boğmaya bile çalışabilirim.

Ada tam bir saat boyunca vücuduma güneş sütü sürdü. Suya girip sonra tekrar aynı seremoniye maruz kalmak

istemiyorum. Onun yüzünden beyaz peynir gibi geziyorum etrafta. Antalya’da bir Allah’ın kulu bile benim gibi beyaz değil. Denizin tuzu yüzünden rengi açılan saçlarıma bakıyorum. Tıpkı Yavuz’un bana aşkını itiraf ettiği zamanki gibi.

“Güneşten saçlarının rengi açılmıştı. Çikolata ve altın rengi bir parıltı halinde kıvr kıvr beline dökülüyorlardı. Sonra masama doğru yaklaşıp elini uzattın. Narin bir kelebeğin konuşu gibiydi dokunuşun.”

Çikolata ve altın rengi bir parıltıdan ziyade çalı süpürgesine benziyorlar bence şu anda. Beni nasıl da güzel görüyordu. Tüm çirkinliklerime rağmen. Ada ve Ali sudan çıkıp yanıma geliyorlar. Birlikte evin önündeki şezlonglara doğru yürüyoruz. Ada bana bağıırıyor.

“Sıcak kumlara basma demedim mi ben sana? Doğumun zor olacak! Terlik giy!” diyor.

Oflayarak şezlongun yanında duran terliklerimi ayağıma geçiriyorum. Şemsiyenin altındaki şezlonga oturuyorum. Bir de gölgede otur azarı yiyemem. Şezlonga uzanırken, Can yanında Buket ve Müjgân ile geliyor. Buket şezlongunun ucuna oturup bacağıma vuruyor.

“Naber, ne yapıyorsun?” diyor.

“Kör müsün?” diye tersleyince dik dik suratıma bakıyor.

“Atar oğlana bağlamışsın” diyor.

Çantamdan gözlüğümü alıp gözüme takıyorum.

“İlişmeyin abla dertli” diyor Can.

“Senin de sevgilin seni hamileyken terk etseydi sen de dertli olurdun” diyor Müjgân.

Gözlüğümü çıkartıp kafama koyuyorum.

“Hatırlattığın için teşekkürler, iki saniyeliğine unutmuştum!” diyorum.

Bu kızı senelerdir nasıl boğmadım, gerçekten bilmiyorum. Ortaokuldan beri her yıl yaz tatilinde bir ayım burada geçiyor. Bu kızı neredeyse on beş senedir tanıyorum. Ama hâlâ boğmadım. Sabırlı bir insanım bunu anlıyorum. Şöyle gerinip gerinip ağzının ortasına bir tane çaksam nasıl rahatlarım tarifi yok.

“Akşam kulübe gidiyor muyuz?” diyor Can.

“Berra gelemes, ben de onu yalnız bırakmam” diyor Ada.

“Yok ya gelirim, kafam dağılır biraz” diyorum.

“Kızım acayip duman altı orası, zaten bir şey içemeyeceksin. Ne işin var hamile hamile barlarda?” diyor Can.

Omuz silkiyorum.

“Ne yapayım, canım sıkıldı otur otur. Müzik dinlerim. Bugün canlı müzik var orada” diyorum.

Ali kafasını Ada’nın kucığına yaslıyor.

“Bakın ne diyeceğim, mangal partisi yapalım akşam kumda. Denize karşı kuruluruz, karışan yok görüşen yok” diyor.

“Çocuk eylemeyi görüyor musunuz Allah aşkına?” diyorum.

Gülüyorlar.

“Doğru aslında” diyor Buket.

“Oh mis, açarız rakımızı da. Şarkılar, türküler” diyor Ada.

“İyi tamam ama mangala hiçbirimiz elimizi sürmeyiz, siz ikiniz yapacaksınız” diyorum Can ile Ali’ye.

“Emrin olur baldız” diyor Ali.

Şezlongdan kalkıp havlumu alıyorum.

“Nereye?” diyor Ada.

“Uzaya çıkacağım Ada, eve giriyorum nereye gidebilirim?” diyorum.

“Aman be, öylesine sordum!” diyor.

Ters ters bakıp evin bahçesine giriyorum. Kapıdaki çeşmeyi açıp ayaklarımdaki kumları yıkıyorum. Havlumu duvara asıp içeriye giriyorum. Ayşegül Teyze televizyonun karşısına kurulmuş bulmaca çözüyor.

“Ben biraz uyuyacağım Ayşegül Teyze” diyorum.

Kafasını gazeteden kaldırmadan “Tamam kızım” diyor.

Yukarıya çıkıp kendimi yatağa atıyorum. Ayşegül Teyze nevresim takımlarını değiştirmiş. Beyaz sabun kokusu bütün zihnimi sarıyor. Gözlerimi kapatıyorum. Sabun kokusunu içime çekiyorum uzun uzun. Telefonum çalışıyor. Dönüp yerdeki çantama uzanıyorum. Ekranı Asuman Hanım’ın adını görünce oflayarak kendimi sırtüstü atıyorum. Yavuz’un gittiğini öğrendikleri günden beri her gün arıyor. Telefonu açıyorum.

“Efendim?” diyorum.

“Berra nasılsın kızım? Müsait misin?” diyor.

“İyiyim, siz nasılsınız?” diyorum.

“İyiyim kızım, ben sana bir şey söyleyecektim” diyor.

Cevap vermeden söyleyeceği şeyi dinliyorum.

“Biliyorum, bunu sana söylememem gerek ama ben Yavuz’un yerini biliyorum” diyor.

Telefon elimde kalakalıyorum. Sesim bir fısıltı gibi çıkıyor.

“Nerede?” diyorum.

“Ankara’da kızım, Ozan’ın yanında kalıyor” diyor.

“Teşekkürler” diyerek telefonu kapatıyorum.

Telefonu da kendimi de bırakıyorum. İçimde bir nokta kalkıp oraya gitmemi söylüyor. Şimdi kalksam koşarak gidebilirim oraya. Atlayabilirim boynuna. Gücüm yok. Bedenim taş kesiliyor. Tavana bakıyorum. Dümdüz, sabit. Ada gülerek odaya giriyor.

“Annem cama bir tosladı Berra, görmen lazımdı. Garfild gibi yapıştı cama” diyor.

Gelip yatağa yanıma yatıyor. Cevap vermediğimi gördüğü zaman doğrulup yüzüme bakıyor.

“Ne oldu?” diyor.

Yüzümü ona dönüyorum.

“Yavuz Ankara’daymış” diyorum.

“Ne yapıyormuş orada?” diyor.

“İnşaat şirketi orada” diyorum.

“Neden daha önce söylemedin, gider getirirdim” diyor.

“Boş ver” diyorum.

Gitmeyi kendi seçmiş birini nasıl döndürürsün ki? Döndürsen ne işe yarar? Gitmesine sebep olan her şeyi değiştirsen bu sefer kendin olamazsın. Kendine saygın kalır mı? Seni bile bile karnında bebeğin ile bırakıp gitmiş bir adam yalvaracak mısın bir de? Ellerim karnıma gidiyor. Ada uzanıp başını karnıma yaslıyor. Gülerek Ada’nın saçlarını okşuyorum.

“Ne zaman hareketlerini hissedeceğiz?” diye soruyor.

“Son aylarında hissediliyormuş” diyorum.

“Cinsiyetini öğrenmek için sabırsızlanıyorum” diyor Ada.

Yarım ağız gülümsüyorum. Ada usul usul karnımı okşuyor. Allah’ım çok korkuyorum. Tek başıma bir bebek büyüteceğim. Daha kendim bile tam anlamıyla büyümemişken üstelik. Ona nasıl bakacağım? Ona nasıl yeteceğim? Babasını sorduğu zaman ne söyleyeceğim? Onu kötü bilmesine yüreğim el verir mi?

“Ne düşünüyorsun?” diyor Ada.

“Ada, ben bu bebeği nasıl büyüteceğim?” diyorum.

Ada doğrulup yatağın üzerinde bağdaş kuruyor. Bende usulca doğrulup oturuyorum. Elimi tutuyor.

“Korkma, ben yanındayım. Sana annelik tasladığının farkındayım ama aslında senin buna ihtiyacın yok. Sen her zaman çok güçlü oldun Berra. Yanımda ailem olmadan ben olsam onca şeyi başaramazdım. Hayatının çoğunda yalnızdın. Kendi başına kurdun hayatını. Kariyerini inşa ettin” diyor.

“O kariyeri Yavuz inşa etti. İşe geri dönmeyeceğim” diyerek lafını bölüyorum.

Şaşkınlıkla bana bakıyor. Kızmak için ağzını açıyor.

Sonra sakince “Sen bilirsin, ne yapacaksın?” diyor.

“Bir süre idare edecek kadar param var, sonra başka bir iş bakarım” diyorum.

“İşini seviyorsun sanıyordum” diyor.

“İşimi seviyorum, iş yerini değil” diyorum.

Derin derin nefes alıyor. Sormaya çabaladığı şeyin farkındayım.

“Gerçekten Ankara’ya gitmeyeceğim” diyorum.

Bahçeden gelen sesler uyanmama sebep oluyor. Ayağa kalkıp odanın balkonuna çıkıyorum. Abdullah Amca mut-fak önlüğünü beline bağlamış mangalı yelliyor. Ali ve Can da masayı kuruyorlar. Korhan elinde salatayla evden çıkınca şaşkınlıktan küçük dilimi yutacakmış gibi oluyorum.

“Korhan!” diye bağırınca herkes sıçıyor.

Gülerek koştura koştura aşağıya iniyorum. Evden çıkıp boynuna atlıyorum.

“Yavaş lan, boynumu kıracaksın” diye bağırıyor.

Gülerek boynundaki kollarımı sıkılaştırıyorum. Beni boynundan ayırıp boynunu ovalıyor.

“Sen nereden çıktın?” diyorum.

“Ada eğer akşama burada olmazsan seni keserim dedi, ben de yapacağını bildiğim için atlayıp geldim” diyor.

Ellerimi çırparak zıplıyorum. Korhan boğazını temizliyor. Pantolonunun önünü düzeltiyor. Yaptığı hareketi anlayınca yüzüne bakıyorum.

“Gidip giyinsen iyi olur” diyor.

Kendime bakıyorum. Üzerimde bikinilerim duruyor. Sırıtarak yüzüne bakıyorum.

“İyi o zaman ben giyinip geleyim” diyerek eve giriyorum.

Ada “Çabuk gel” diye arkamdan bağırıyor.

Odaya çıkıp üzerime elbisemi geçiriyorum. Aşağıya indiğim zaman herkes masaya oturmuş. Ayşegül Teyze giyinip süslenmiş, içeriden çıkınca hep bir ağızdan “Oooo” diyoruz. Abdullah Amca masadan kalkıp yanına gidiyor.

“Çocuklar biz dışarıya çıkıyoruz, siz eğlenin diyorlar.

“Abdullah Amca o kadar uğraştın yeseydiniz,” diyor Can.

“Yok, oğlum. El atmasam mundar edecektiniz etleri, siz yiyin” diyor.

Bahçeden çıkıp gidiyorlar. Arkalarından bakıyorum. Ada ile Ali’ye dönüyorum.

“İnşallah siz de böyle olursunuz” diyorum.

Ali kolunu bana atıyor.

“Sen de inşallah öyle olabileceğin birini bulursun” diyor.

“Bir daha kimseye yaklaştırmaya cesaret edemem herhâlde” diyorum.

“Belli olmaz” diyor Korhan.

Tabağımdaki tavuklara gömülüyorum. Ada keyifle yediğimi görünce gülümsüyor. Korhan’ın verdiği mutluluk bu. Bana rahat ve dertsiz olduğum zamanları hatırlatıyor. Benim rahat yanımla temsil ediyor. Onun enerjisi ile sakin bir hale bürünüyorum. Sanki dertlerimden arınıyorum. Uzanıp meyve suyumdan bir yudum alıyorum. Masadaki sohbetten mümkün olabildiğince uzak kalmaya çalışıyorum. Başım yeterince ağrıyor. Salata tabağına uzanıyorum. Ada tabağı kaldırıp bana uzatıyor.

Salatayı tabağıma bölerken Buket beni dürtüyor “Sana diyorum kızım, hu...”

“Efendim” diyorum.

“Ohoo, Berra Hanım masada değil” diyor Can.

“Ne sormuştunuz?” diyorum.

“İlk seferlerimizi anlatıyoruz” diyor.

Hepsi merakla bana dönüyor.

“Neyin ilk seferini?” diye soruyorum.

Can çatalını masaya bırakıp bana dönüyor.

“Sana da bir gün bunu açık açık söylemem gerekeceği hiç aklıma gelmezdi. Paket açılışı Berra, ilk seks” diyor.

Korhan rakısına uzanıyor.

Yudumunu almadan önce masadakilere “Biz birbirimizin ilkiyiz” diyor.

Ali’nin rakısı boğazına kaçıyor.

“Nasıl yani?” diyor.

“Senin haberin yok muydu?” diyor Ada.

“Sen biliyor muydun?” diye carlıyor Alper.

“Salak salak konuşma herhâlde biliyorum aşkım” diyor Ada.

Ali, Korhan’a dönüyor.

“Senin de alacağın olsun. Güya en yakın arkadaşınım hiç söylemiyorsun birader” diyor.

“Sinsi sinsi gelip Berra ilk bana verdi mi diyeceğim?” diyor Korhan.

Masadakiler kahkaha atıyor. Korhan’ı sinsi sinsi Ali’ye söylerken hayal edince ben de gülüyorum.

“Bu konuya nereden geldiğinizi öğrenebilir miyim?” diyorum salatamı yerken.

“Kaç kişi ile birlikte olduğumu sordu Ada, oradan geldik” diyor Buket.

“Valla paketi ben açtım da sonra aldı başını gitti” diyor Korhan bana bakarak.

Ters ters yüzüne bakıyorum. Çatalımı koluna batırıyorum. Acıyla kolunu tutuyor.

“Ne yapıyorsun ya, bilmeyen mi var seni?” diyor Korhan.

“Hakikaten Berra, hepimiz birbirimizi tanıyoruz, gizli saklımız mı var? Öldüreceksin çocuğu” diyor Müjgân.

Yazılıyor mu lan bu Korhan’a?

Eğilip Ada’ya göz kırparak kafamla “Hayırdır?” diyorum. Dudaklarını büküyor.

Ali usul usul başımı okşayarak “Kızı seksten öyle bir soğutmuşsun ki senelerdir sevgilisi olmadı zavallının, ne bahtsız kızsın sen Berra. Vere vere buna vermişsin” diyor.

Korhan önündeki tavuk kemiklerinden birini Alper’in kafasına atıyor.

Yemekten sonra Korhan ile kumsalda yürüyoruz. Pantolonunun paçalarını kıvrıyor. Suyu yürüyor.

Suya girince “Gelsene yanıma, sudan yürüyelim” diyor.

“Üşütürüm, hamileyim ben farkındaysan” diyorum karınımı göstererek.

“Unutmuşum” diyor.

Gülerek ayağımla üzerine kum atıyorum. Eğilip bana su atıyor. Bu haliyle lisedeyken âşık olduğum çocuğa dönüşüyor. Mutlu, gözlerinin içi gülen. Onu benim yapan günlerine. Nasıl güzel günlerdi. Okuldan sonra saatlerce el ele

İstiklal’de dolaşırdık. O zamanlar ona âşıktım. O da bana âşık olduğunu söylüyordu. İkimizde günü gelip gerçek birer aşka toslayınca kadar.

Ellerini cebine sokup “Ne düşünüyorsun?” diye soruyor.

“Bizi düşünüyorum” diyorum.

Gülümsüyor. Yanıma gelip kolunu omzuma atıyor.

“Masada konuşurken ben de düşündüm. Güzel gündü” diyor.

Kafamı sallıyorum. Bakışları yoğunlaşıyor. Bir şey düşündüğünü görebiliyorum. Onu öyle iyi tanıyorum ki.

“O geceyi hatırlıyor musun?” diye soruyor.

“Evet, sen?” diyorum.

“Unutmam mümkün mü sence? Hem bugüne kadar neyi unuttuğumu gördün?” diyor.

“Az önce hamile olduğumu unuttun” diyorum.

Şakasını hatırlattığım zaman gülüyor.

“Yaprak gibi titriyordun. Canını yakmaktan öyle çok korkuyordum ki. Utancından yüzüme bakamıyordun. Meğer ne değerli zamanlarmış, yeni yeni anlıyorum. O masum kıza ne oldu Berra?” diyor.

“Kalbi çok kırıldı” diyorum.

Bana dönüp ellerimi avucuna alıyor.

“Bana doğruyu söyle Berra, seni hiç kırdım mı?” diyor.

“Hayır, beni kıracak hiçbir şey yapmadın” diyorum.

“Ayrıldığımızda çok ağlamıştın” diyor.

“Arkadaşımı kaybettiğimi düşünmüştüm” diyorum.

“Asla!” diyor.

“Asla!” diyorum.

Dönüp yürümeye devam ediyoruz. Yakamozu seyrediyoruz. Ay ışığı Korhan’ın gözlerini gümüş rengi gösteriyor. Onsuz hayatım eksik olur. Kim ne derse desin. O benim hayatımın vazgeçemeyeceğim bir parçası. Herkes gittiğinde yanımda kalan iki insandan biri. Onu kaybetmeyi göze alamam. İleride duran kayığı gösteriyor.

“Oturalım mı?” diyor.

Kayığa doğru gidip üzerine oturuyoruz. Başımı omuzuna yaslıyorum. Kolumu okşuyor. Kokusunu içime çekiyorum.

“Yanlışı yapıyorsun” diyor.

“Hangi konuda?” diyorum.

“Ankara’ya gitmelisin Berra” diyor.

“Beni terk eden bir adama gidip bana geri dönmesi için yalvarayım mı?” diyorum.

“Baktığın yerden öyle görünüyor olabilir ama gitmezsen ömrün boyunca bunun pişmanlığını taşıyacaksın. Çocuğuna babanı geri getirme şansım vardı ama kullanmadım mı diyeceksin?” diyor.

“Babasının öldüğünü söyleyeceğim” diyerek ayağa kalkıyorum.

Eve doğru yürümeye başlıyorum. Arkamdan gelip kolumu tutuyor.

“Bu Türk Filmi değil Berra, bu hayatın ta kendisi. Seni iyi tanıyorum. Bu söylediklerin, insanların ne düşündüğünü taktığın için. Yalvardı demesinler diye yapıyorsun. Koşup ayaklarına kapanmak istediğini ikimiz de biliyoruz” diyor.

Kafamı iki yana sallıyorum.

“Gitmeyeceğim” diyorum.

“Berra, inadın yüzünden bizi harcadın. Sırf bana beni sevdiğini söylemediğin için ayrılmadık mı biz? Kaç defa gururun yüzünden aşkı çöpe attın? Kaç kalp kırıklığı daha istiyorsun bu hayattan? Seni hiç kimseye böyle bakarken görmedim. Ben senin ilk aşkınım ama bana bile böyle bakmadın hiç. Adını duyduğun zaman bile gözlerin bir başka parlıyor. Onun için ölmeye hazırlanırken bu saçma inat niye?” diyor.

Ağlayarak boynuna sarılıyorum. Belime sarılıyor.

“Ama o beni istemiyor, isteseydi gitmezdi” diyorum.

“Olur mu öyle şey? Seni sevmeseydi senin yanında durmasına ben izin verir miydin?” diyor.

“Beni seviyor mu?” diye soruyorum çocuk gibi.

“Seni sevmeyen ölsün” diyor.

Gülüyorum.

Annem Esenboğa Havaalanı’nda beni karşılıyor. Birlikte arabasına gidiyoruz. Ona ne için geldiğimi söylemiyorum. Çünkü daha Yavuz ile ayrıldığımızdan haberi yok. “Olacağı buydu” dememesi için her şeyi yaparım. Atacağı nutku kendine saklamasını tercih ederim. Onu ziyarete gelmiş olduğumu sandığı için bana iyi davranıyor. Hamile olduğumu söylediğim günden beri konuşmuyorduk. Gönlünü almaya geldiğimi sanıyor büyük olasılıkla. İşim olmaz. Onun ben-den dilemesi gereken daha çok özür var, geçmişten gelen. Birlikte arabasına gidiyoruz. Daha konuşmaya başlamadık. Sadece basit bir “Hoş geldin” dedi o kadar.

Arabaya bindiğimiz zaman “Klimayı açayım mı?” diye soruyor.

Omuz silkiyorum. Uzanıp emniyet kemerimi takıyorum.

“Nereden esti bakalım bu ziyaret?” diyor.

“Yavuz Ankara’da işleri için. Ben de gelip seni göreyim dedim” diyorum.

“Yavuz gelmese geleceğin yok kızım” diyor.

“Öyle deme anne, seni de özledim” diyorum.

Yüzüme bakıyor. Gülümsüyor. Muhabbeti daha fazla uzatmamak için başımı cama yaslayıp Ankara’yı izliyorum. En son iki sene önce gelmiştim. Bir tek Ankaralı kemiğim bile yok. Ben İstanbul için doğmuşum. Anneme bunu ne zaman söylesem “Sen Ankaralısın nasıl Ankara’yı sevmezsin?” der. Hiçbir zaman bu şehri özlemedim. Çocukluğumu özlesem de bu şehri hiç sevmiyorum. Adına şiirler yazılmış bu şehrin benim için zerre anlamı yok. Burası benim için sadece annemin yaşadığı şehir. Onun dışında kasvet yumağı.

Evin sokağına geldiğimiz zaman arabadan inip bavulumu alıyorum. Annem arabayı park ediyor. Her geldiğimde çocukluğumun sıcaklığını arıyorum ama bulamıyorum. Sokakta artık çocuklar oynamıyor. Düşüp dizlerimi yaraladığım asfaltın yerini kaldırım taşları almış. Sokaktaki ağaçlar bile artık eskisi kadar yeşil değil sanki.

Her şey nasıl da eskidi? Eve doğru yürüyorum. Balkondan, elinde kahvesiyle bana bağırان annemi görmek istiyor gözlerim.

Otuz yaş daha genç, başaklar gibi parlayan saçları beline dökülürken, bana göz kırpmıyor.

“Berra, baban geldi hadi içeriye gir” diye sesleniyor.

Çiçekli kısa kollu gömleğinin yakasını düzeltiyor. Arkasından babam gülerек beline sarılıyor. Birbirlerine aşkla bakıyorlar. Ben aşağıdan sesleniyorum.

“Baba biraz daha oynamak istiyorum” diyorum.

“Yemeğimizi yiyelim, sonra inersin tekrar, hadi içeriye gel” diyor babam.

Kısa şortu ve tombul bacakları ile önümden yürüyen, kıvrık saçlı kız çocuğunu takip ediyorum. Bahçe kapısını açıyor. Geçiyoruz. Topunu, bisikletinin yanına atıyor.

“Berra bavulunu bırak, Cem gelince çıkartır.

Annemin sesi sıçramama sebep oluyor. Dönüp yüzüne bakıyorum.

“O kadar ağır değil, çıkartırım” diyorum.

“Ver bari ben çıkartayım. Hamilesin kızım, hiç dikkat etmiyorsun kendine” diyor.

Bavulu elimden alıp apartmanın kapısını açıyor. Dar merdivenlerden yukarıya doğru çıkıyoruz. Eskiden apartmana hâkim olan çiçek kokuları yerini rutubet kokusuna bıraktı. Her geldiğimde içimin sıkılması belki de bu yüzden. Kokular benim için önemlidir. İyi bir koku duyum olduğunu söylerler. Ve şimdi o eski kokuyu anımsayamayınca geriye hiçbir şey kalmamış gibi hissediyorum.

Dairenin önüne geldiğimizde annem kapıyı açıp içeriye giriyor. Arkasından giriyorum. Annemin bu evden vazgeçmemesine şaşıyorum. Hepimizden vazgeçmiş olmasına rağmen bu evden asla kopmuyor. Bu ev sanki onu hayata bağlıyor. Bir salon kadar geniş olan hole adımımı attığım zaman annemin mobilyaları değiştirdiğini fark ediyorum. Duvarları beyaza boyatmış. Yıllar boyunca tatlı bir pembeydi bu duvarlar.

“Evi ne zaman boyattın?” diye soruyorum.

“Altı ay olmuştur” diyor.

Odama doğru gidiyorum.

“Senin odana dokunmadım” diyor.

Şaşıyorum. Her şeyi kendi istediği gibi yapmayı seven bir kadın nasıl oldu da benim sevdiğim şeylerden birini bozmadı? Odamın kapısını açtığım zaman o bilindik tatlı pembe etrafımı sarıyor. Beyaz pirinçten yapılma geniş yatağımın üzerinde hâlâ cibinlik asılı duruyor. O tülü ne zaman kapatsam sanki hiç kimse bana zarar veremezmiş gibi hissederdim. İçini göstermesine rağmen içimi göstermezdi.

Gidip yatağa uzanıyorum. Cibinliği eskiden olduğu gibi kapatıp kıvrılıyorum. Yatağımdan lisedeyken kullandığım parfümün kokusunu aldığımı yemin edebilirim ama bu mümkün değil. Başım yastığa gömülüyor.

Yüzümü diğer tarafa dönüyorum. Uyuyan bir genç kızla karşılaşıyorum. Kızıl saçları gözünün üstüne düşmüş. Ağzı aralık uyuyor. Huzursuz yüzü bir saniye olsun gevşemiyor. Bakan uyku numarası yaptığını zanneder. Ama aslında derin uykuda. Yastığına sıkı sıkıya sarılmış. Uzanıp parmağımla saçlarına dokunuyorum. Buklelerini yüzünden çekiyorum. Kirpiklerini kırıştırarak gözlerini açıyor. Uykuyu hiç sevmiyor. Her zaman olduğu gibi en ufak bir şeyde uyanıyor.

“Hoş geldin” diyor.

Sesi öyle genç ki. Şaşıyorum. O kadar da zaman geçmedi.

“Hoş buldum” diyorum.

Yüzü alaycı bir şekil alıyor. Doğrulup yatağın üzerinde bağdaş kuruyor. Yüzüne bakıyorum.

“Ada nasıl?” diye soruyor.

“İki ay sonra evleniyor” diyorum. “Ali ile.”

Ağzı şaşkınlıkla açılıyor.

“Biz asla evlenmeyeceğiz sanıyordum” diyor.

Gülme sırası bana geliyor.

“Hamileyim” diyorum.

Şaşkınlıkla elini karnına atıyor.

“Hamile miyim?” diyor.

“Evet” diyorum.

“Bundan tam on beş sene sonra bir adamdan hamile kalacaksın ve o seni terk edecek.”

Gözleri doluyor. Derin bir uykuya dalıyorum.

İki katlı evlerin olduğu sokakta bir aşağıya bir yukarıya gidip geliyorum. Asuman Hanım'ın yazdığı adresteki evi bir türlü bulamıyorum. Yaşlı bir adam elindeki çöp poşetleri ile konteynıra doğru gidiyor.

“Affedersiniz” diyerek yanına yaklaşıyorum.

“Buyur kızım” diyor.

“On iki numarayı arıyorum ama bir türlü bulamadım” diyorum.

“Geçen sene buraların numaraları hep değişti kızım, kimin evini aradın sen?” diyor.

“Ozan Yener, tanıyor musunuz?” diyorum.

“He kızım, bak şuradaki ev” diyerek eliyle ileriye gösteriyor.

“Teşekkürler” diyerek gösterdiği eve doğru yürüyorum.

Ayaklarım birbirine dolanıyor. Saat akşam dokuz. Bu saatte evde olmaları gerek. Evin ışıkları yanıyor. Bahçe kapısından girip ön kapıya ulaşıyorum. Zili çalıp çalmamakta tereddüt ediyorum. Nihayet zile bastığım zaman çıkan ses yerimde sıçramama sebep oluyor. Kısa bir bekleyişin ardından kapı açılıyor. Bir kadın gülümseyerek bana bakıyor.

“İyi akşamlar, Ozan Bey’e bakmıştım ama” diyorum.

Kadın içeriye doğru sesleniyor.

“Hayatım bir bakar mısın?” diyor.

İçeriden gelen ayak seslerini duyuyorum. Ozan kapıya gelip beni görünce kalakalıyor.

“Berra, hoş geldin” diyor.

Kadın adımlarını duyunca gözleri büyüyor.

“Yavuz, burada mı?” diyorum çekinerek.

Usluca kafasını sallıyor Ozan.

“İçeride geç, buyur” diyor.

“Yok, ben hiç gelmeyeyim, Yavuz’u çağırır mısın?” diyorum.

İçeriye doğru sesleniyor.

“Yavuz... Abi bir buraya baksana!” diyor.

Yavuz’un kapıya yaklaşırken attığı adımların sesini duyuyorum. Attığı her adımda sanki bir çığ gibi üzerime yıkılıyor. Adımlarını o kadar iyi tanıyorum ki. Yere basışı, uyguladığı kuvvet, hızı, her şeyi. Yüz kişinin arasında dahi gelenin o olduğunu anlarım.

Kapıya gelirken “Efendim?” diyor.

Ozan başıyla beni gösteriyor. Ozan geri çekildiğinde bir birimizi görüyoruz. Bana baktığında gözlerinde şaşkınlık var. Eminim benim gözlerimdeki yorgunluktur.

“Berra” diye fısıldıyor.

Ozan, kadını da alıp içeriye gidiyor.

“Merhaba” diyorum usulca.

Boynuna atlamamak için kendimi zor tutuyorum. Üzgün görünmüyor. Bu bir maske mi yoksa gerçeğin ta kendisi mi bilmiyorum. Susmuş birbirimize bakıyoruz. İşte bu anda konuşacak cümlem olmadığını fark ediyorum. Aklımda o kadar kurmama rağmen bildiğim her kelimeyi unuttum. Omuzlarım düşüyor.

“Buraya neden geldim bilmiyorum” diyerek arkamı dönüp bahçe kapısına doğru yürüyorum.

“Berra, bekle!” diyerek arkamdan koşuyor.

Durup yanıma gelmesini bekliyorum. Yanıma geldiği zaman yüzünde dağılmış bir ifade var.

“Bekle, arabanın anahtarını alıp geleyim, burada konuşmayalım” diyor.

Arkasından eve gidişini izliyorum. Omuzları benimkiler gibi düşük. Bu kadar mı mutsuzsun beni gördüğün için? Boğazımdaki yumruya aldırmamaya çalışıyorum. Geri geldiği zaman arabayı gösteriyor. Arabaya doğru gidiyoruz. Sessizce yanımda yürüyor. Arabaya geldiğimiz zaman ön koltuğa oturuyorum. Arabaya binip, çalıştırıyor.

“Kuğulu Park’a gidelim mi?” diye soruyor.

“Ne zaman benim ne istediğim önemli oldu?” diyorum tersleyerek.

Dik dik yüzüme bakıyor. Arabayı Tunalı’ya doğru yönlendiriyor. Mahalleden çıkıp trafiğe karışıyoruz. Yoldaki ışıkları izliyorum. İçimi nasıl da karartıyorlar. Ters olması gerekirken. Sessizlikten rahatsız olup müziğe uzanıyor.

“Açma!” diyorum.

Şu an hiçbir sese tahammülüm yok. Elini usulca çekiyor. Dosdoğru yola bakıyor. Yüzündeki tek bir kas bile hareket etmiyor. Her an buraya gelmekle hata yaptığıma dair inancım daha da çok kuvvetleniyor. Buraya gelerek perçinlediği kararını daha da derinleştirmekten başka bir şey yapmadım. Gerçekten bittiğini anlamam için yalnızca yüzüne bakmam yeterli artık. Gözlerindeki alevin yerini buz almış.

Arabayı otoparka bırakıp arabadan iniyoruz. Havanın güzelliğini fırsat bilen herkes buraya gelmiş. Etraftaki insan kalabalığı nefes alınmayacak gibi. Paris'teki park gezimizi hatırlatıyor bana. Hayatımın en güzel gününü bugüne benzetmemeliyim. Bu yalnızca haksızlık olur. Yaşananları çamura bulamaktan başka hiçbir şeye yaramaz. Parkın içerisinde sessizce yürüyoruz. Daha önce defalarca geldiğim bir yerde sanki ilk defa gelmişim gibi hissediyorsam bunun tek açıklaması ona duyduğum aşktır. Dönüp yüzüne bakıyorum.

“Benden kaçmak için, benim ait olduğum yere gelmen garip” diyorum.

“Senden kaçtığım falan yok” diyerek kestirip atıyor.

“Benden kaçmadığın için bana söz hakkı tanımadan git-tin” diyorum.

“Bir şeyi değiştirmeyecekti” diyor.

“Değişmesini istediğin şey neydi?” diye soruyorum.

Derin derin nefes alıyor.

“Cevabını biliyorsun” diyor.

Havuza doğru dönüyorum. Takip ediyor.

“Gerçek olan bir şey var mıydı?” diyorum.

Her şey masal gibiydi. Gerçek olması mümkün değildi. Birinin beni bu kadar çok sevebileceğine inanabildiğime inanmıyorum. Ben kendimi sevmezken nasıl bir başkası beni sevsin ki? Yüzüme bakıyor. Gözlerimi gözlerinin içine dikiyorum. Havuzun suyu gözlerini çamur yeşili gibi gösteriyor. Gözlerine baktığımda başını çeviriyor.

“Sensiz daha iyi oluyorum. Seninleyken sürekli huzursuzum. Her an bir şey olacaktı gibi. Bana iyi gelmiyosun” diyor.

Ağaçlardan birinin yanına gidip sırtımı yaslıyorum. Devrilmemek için belki de.

“Ne var biliyor musun? Buraya gelirken aklımda sana geri dön demek vardı. Ama demeyeceğim. Çünkü sen benden vazgeçeli çok olmuş” diyorum.

“Bu seni sevmediğim anlamına gelmiyor” diyor.

Kanım beynime sıcıyor.

“Senden daha onurlu davranmanı beklerdim. En azından doğru düzgün bir açıklama yapmanı. Aynı şeyleri söyleyip duruyorsun. Bir an olsun cesur olup beni hiç sevmediğini söyle, ikimiz de kurtulalım” diyorum.

“Bunu mu duymak istiyorsun?” diyor.

Sözleri beynime işliyor. Gitmen için her şeyi yaparım demekten başka bir şey değil bu. Seni sevmediğimi söyleyeyim de çek git. Güzel yüzüne bakıp, bakışlarını son bir kez içime çekiyorum.

“Hayır, artık hiçbir şey duymak istemiyorum. Sesin de buna dâhil. Beni bu şekilde ortada bırakıp gittiğin için seni hiçbir zaman affetmeyeceğim. Duymak istesen de istemersen de bil ki artık seni sevmekten vazgeçeceğim Yavuz Er Türk. Hiç tanışmadık varsayacağım” diyorum.

Elimdeki yüzüğü çıkarıp ona uzatıyorum.

“Bunun bende kalmasını istemiyorum” diyorum.

Uzattığım yüzüğü alıyor. Topuklarımın üzerinde dönüp parkın çıkışına doğru yürüyorum. Ona söylediğim ilk yalanı da yanıma alarak.

“Hiç tanışmadık varsayacağım.”

İmkânı var mı sanki?

“Berra, kararını iyice düşündün mü?” diyor Burak.

“Daha iyi düşündüğüm bir şey daha yok Burak” diyorum.

Burak elindeki kâğıda bakıp ellerini saçlarının arasından geçiriyor. Saatimin kordonu ile oynuyorum. Gözlerim yüzüğümünden bana kalan ize takılıyor. Parmağımla üzerini okşuyorum.

“Tazminatını almanı sağlamaya çalışacağım” diyor Burak.

“Alamasam da umurumda değil” diyorum.

Koltuğunda arkaya doğru atıyor kendini. Oflayarak sağa sola dönüyor koltuğunda.

“Bugün de mi çalışmayacaksın?” diyor.

“Bir gün eksik bir gün fazla neyi değiştirecek? Bugün eşyalarımı toplayacağım” diyorum.

“Peki, çalışanlara sen bildirirsin” diyor.

“Kimseye bir şey söylemeyeceğim Burak, sorarlarsa sen söylersin” diyorum.

“Emre sana çok alınır” diyor.

“Onunla konuşurum” diyerek ayağa kalkıyorum.

Odasından çıkıp masaların olduğu kısma gidiyorum. Herkes sessizce çalışıyor. Kollarımı kendime dolayıp insanları seyre diyorum. Burayı hiç özlemeyeceğim. Her şeye rağmen diyen insanlardan olmadım hiçbir zaman. Buradaki herkesten nefret ediyorum. Emre ve Burak hariç. Emre'nin masasına doğru yürüyorum. Geldiğimi fark etmiyor. Çizdiği kapağa bakıyorum. Ellerimi omuzlarına koyduğum zaman sıcıyor.

“Sen miydin?” diyerek gülümsüyor.

“Güzel oluyor” diyorum.

Omuzundaki elimi okşuyor.

“Az odama gelsene” diyorum.

Yüzüme bakıyor. Kafamla odamı işaret ediyorum. Ayağa kalkıyor. Masanın arkasından çıkıp odama doğru yürüyorum. Kapının önünde oturan Demet'e bakıyorum. Ben girdince herhâlde onu da işten çıkartırlar.

“Demet bize iki orta kahve getirir misin?” diyorum.

Ayağa kalkıyor. Odaya giriyorum. Arkamdan Emre girip kapıyı kapatıyor. Geçip koltuğuma oturuyorum. Emre de geçip masanın önündeki koltuğa atıyor kendini.

“Hayırdır Berra Hanım?” diyor gülümseyerek.

“Emre, ben bugün istifa ettim” diyorum.

Yüzü düşüyor. Koltukta doğruluyor.

“Ne demek istifa ettim? Neden?” diyor.

“Nedenini biliyorsun, burada bir dakika daha geçirmek istemiyorum artık” diyorum.

“Berra saçmalama, ne yapacaksın, çocuğun da olacak yakında” diyor.

Söylediği şey yüzünden yüzümün düştüğünü fark edince kalkıp yanıma geliyor. Yanıma gelip masamın üzerine tünüyor. Gözlerimin içine bakarak gözlerini süzüyor.

“Sen gidersen ben ne yapacağım burada?” diyor.

“Sevgilin var ya, onunla uğraşırsın “diyorum gülerek.

Elini koluma koyuyor.

“Neyse ne ya, sanki bir daha görüşmeyecek miyiz?” diyor.

Kafamı sallıyorum.

“Eee yani” diyorum gülerek.

İş yerinden eve döndüğümde kapıda Ertuğrul Bey'i apartmanın kapısının önünde beni beklerken buluyorum. Beni görünce “İyi akşamlar, kızım” diyor.

“İyi akşamlar” diyorum.

Gözleri dikkatle üzerimde gidip geliyor. Yüzüne bakmıyorum. Biliyorum ki başımı kaldırıp yüzüne baktığımda gözleri bir ok olup yüreğime saplanacak. O kadar çok Yavuz ki gözleri. Bakmayı yüreğim kaldırmayacak.

“Müsaitsen seninle konuşmak istiyorum” diyor.

“Buyurun evde konuşalım” diyerek onu içeriye davet ediyorum.

Apartmana giriyoruz. Eve girinceye dek hiçbir şey söylemiyor. Yavuz'un sessizliğini bile bu adamda görüyorum. Ve bu beni delirtiyor. Eve girdiğimiz zaman, salona yönlendiriyorum.

“Ben bir çay suyu koyayım, siz oturun” diyorum.

“Yok, kızım. Zahmet etme, geç otur şöyle” diyor.

Kafamı sallayıp karşısındaki kanepeye oturuyorum. Bakışlarım yerde. Midem ağzımda. Boğazımdaki safra tadını bastırmaya çabalıyorum. Gitmiyor. Onun yanına bir de yumru ekleniyor.

“Yavuz ile Ankara’da olanları yeni anlattı Asuman” diyor.

Adını duymak ciğerimi yakıyor. Ertuğrul Bey, ellerini önünde kavuşturuyor.

“Ne oldu Berra, neden birdenbire gitti Yavuz?” diyor.

“Bilmiyorum, anlamıyorum. Sabah bir uyandım yanımda yoktu. Sadece ufak bir kâğıda saçma sapan şeyler karalamış” diyorum.

Ertuğrul Bey kafasını sallıyor.

“Bebek yüzünden gitti galiba?” diyorum.

“Öyleyse kulağından tuttuğum gibi önüne atacağım eşek sıpasını” diyor.

Gülüyorum.

“Hayatım boyunca şerefimle yaşadım ben kızım. Çocuklarımı da öyle yetiştirdiğimi sanıyordum. Ama yanılmışım. Sanıyordum ki oğlum bir kadını yüzüstü bırakmaz, onu korur kollar. Öğretememişim. Beni ele güne rezil etti” diyor.

Ertuğrul Bey koltuğundan kalkıp yanıma gelip oturuyor. Elimi tuttuğunda şaşırarak yüzüne bakıyorum.

“Bak kızım, ben sevgimi belli etmeyi pek beceremem. Yavuz, baba ben birini seviyorum dediği gün yine Deniz’e benzeyen birini buldu diye çok korktum. Gelip gidip seni bana anlatıyordu. Benim hayta oğlumu sen adam ettin, inan bana. Ama yine de korkuyordum. Ne zamanki Yavuz’un sana bakışını gördüm, senin kimselere benzemediğini de

o gün anladım. İçin dışın bir senin kızım. Oğlum seni sevdiğçe, biz de seni sevdik inan ki. Asuman da ben de kahrolduk” diyor.

Zar zor tuttuğum gözyaşlarım dökülmeye başlıyor. Ertuğrul Bey, kolunu omuzuma atıyor. Omuzuna yaslanıyorum.

“Ah benim canım kızım, Yavuz nereye giderse gitsin, ne yaparsa yapsın biz senin yanındayız. Karnındaki bebeğe de sana da ben bakarım. Sen kendini üzme e mi? Sen kendine hep dikkat et. Gönül isterdi ki gelinim ol, torunum da sen de benim soyadımı taşı. Torunuma benim soyadımı vereceksin değil mi?” diyor.

İçten sevgisini hissedince hıçkırarak ağlamaya başlıyorum. Kafamı sallıyorum.

“Torunumun cinsiyeti belli oldu mu?” diyor.

Hıçkırıklarımın arasında “Hayır” diye fısıldıyorum.

Usul usul saçlarımı okşuyor.

Doktor ultrasonu karnımın üzerinde gezdirirken, Ada’yla ağzından çıkacak her bir kelimeye dikkat kesiliyoruz. Ciddiyetle ekrana bakıyor. Sabırsızlanıyorum. Memelerimin altındaki ellerimi oynatmaya başladığım zaman doktorum bana gülümsüyor.

“Cinsiyetini öğrenmek istiyor musunuz?” diyor.

“Onun için geldik zaten!” diye çıkışıyor Ada.

Önlüğünün cebindeki çağrı cihazı ötüyor. Çağrı cihazını cebinden çıkartıp susturuyor.

“Hastam gelmiş, biraz çabuk olabilir miyiz?” diyor.

“Evet, lütfen” diye sızlanıyorum.

Doktor sabırla ikimize de gülümsüyor. Ultrasonu karnımda aşağıya doğru kaydırıyor.

“Bir oğlunuz olacak Berra Hanım” diyor.

Sözlerini duyunca boynuna atlamak istiyorum. Doğrulup ultrasonun ekranına bakıyorum.

“Bakin işte burada” diyerek ekranı gösteriyor.

Ada ile ekrandaki karartıya bakıyoruz. Hiçbir şey anlamadığım için geriye yatıyorum. Doktor ultrasondan aldığı çıktıyı Ada’ya uzatıyor.

“Hamileliğiniz çok güzel gidiyor. Bebek de siz de iyisiniz” diyor.

Ayağa kalktığı zaman doğrulup uzattığı peçeteyi alıyorum. Karnımdaki jeli silerken beni seyreliyorlar.

Ada “Ben artık odama gideyim, sen de kendine dikkat et, akşam kutlayalım bu haberi” diyerek yanağıma öpücük konduruyor.

Ada çıkarken ayağa kalkıp elbisemi aşağıya çekiyorum. Eteğimi düzeltip doktorun masasının önündeki sandalyeye oturuyorum.

“Bir sonraki randevunuzu bir ay sonraya ayarlıyorum, uygun mudur?” diyor.

“Olur, teşekkürler” diyorum.

Randevu kartına bir şeyler yazıp bana uzatıyor.

Güneşin yakıcı sıcaklığına aldırmadan sallana sallana deniz kenarında yürüyorum. Hava lar iyice ısındı. Yaz aylarında hamileliğin zor olduğunu söyler herkes. Ben şu an için bir zorluk hissetmiyorum. İlerleyen dönemde ne olacağını bilemem tabi. Yürümekten yorulunca banklardan birine oturup denizi izlemeye başlıyorum. İnsanlar geçip gidiyor. El ele yürüyen çiftlerden, balıkçılara kadar hepsi bir düzenin içerisinde ağır ağır salınıyorlar. Ellerim karnıma gidiyor. Usul usul okşuyorum. Başımı geriye atıp Güneş'in yakıcı sıcaklığına bakıyorum. Yüzümdeki her bir nokta ısınırken kendimi bırakıyorum. İçime doğru sesleniyorum "Senin adın Güneş olsun mu oğlum?" Cevap vermeyeceğini bildiğim hâlde sorumu duyduğunda gülümsediğini hayal ediyorum. Kabul ediyormuş gibi.

"Güneş" diye fısıldıyorum kendi kendime. Hayatımı aydınlatmasını umuyorum. Olağanca gücüyle.

Çalışma masamın üzerinde duran ultrason çıktısına bakıyorum. İçimi bir sıcaklık kaplıyor. İçimde bir insan taşıdığımı inanmıyorum çoğu zaman. Ama o kâğıt da bunu kanıtlayan şeylerden biri. Hareket edeceği günü sabırsızlıkla bekliyorum. Bir nebze olsun yaptığım şeye inanmamı sağlar belki. Karaladığım kâğıda bakıp iç geçiriyorum. Günlerim evin içerisinde ve çoğunlukla çalışma odamda geçiyor. Kitap okuyorum, aklımdan geçenleri bir düzene sokabilmek umuduyla bir şeyler karalıyorum. Kâğıda çizdiğim nilüfere bakıp iç geçiriyorum. Yeni bir gelecek. Sadece ikimiz için. Güneşim ve ben. Kâğıdı buruşturup çöp kovasına atıyorum.

İçimden bebeğim için bir şeyler yazmak geliyor. İlk kelimeleri yazıyorum.

“Canım oğlum...” İçimde bir yer hop ediyor. Gerçekten bana ait olan tek insan. “Ben seninin” demesine gerek bile olmadan.

Canım oğlum,

Umutlarımın, yaşama sımsıkı sarılmalarımın sebebi. Bir gün gerçekten bu yazılı olanları sana söyleyebilirsem ya da eğer bir gün biri bunları okursa, okuyanın sen olmanı dilerim. Ve sen olursan, seni ne kadar sevdiğimi unutma.

Bu yazıyı okuyorsan eğer, bu demektir ki, sen büyüyüp, senin için tüm bu yazdıklarımı anlayacak yaşa geldin.

Bil ki seni çok seviyorum, hayatta ki her şeyden çok. Gözlerimin önünde yavaş yavaş büyüyorsun. Su gibi berrak,

Yağmurlar gibi temiz meleğim. Sana söyleyeceğim o kadar çok şey var ki; Bir tanem, her zaman insanların olmanı istediği kişi değil, kendi olmak istediğin kişi ol. Çünkü ancak o zaman mutlu olacaksın. İşte ancak o zaman güçlü durmayı başaracaksın. Ön yargılı olma. Önce dinlemeyi öğren, önce dinle sonra gerekirse yargıolarsın. Ve asla nefretinin seni kör etmesine izin verme. Çünkü insanları duyguları yaşatır. Hayatta duyguları hep önemse. Önce ne hissettiğini sor. Olması gerektiği gibi olmasın hiçbir şey. Hayallerine sahip çık. İnsanları ümitleri ve hayalleri yaşatır.

Gözlerin asla boş bakmasın. Gözlerindeki minik yıldızları söndürme. Onlar senin gözlerinde duruyorlarsa hâlâ, bu başardığın anlamına gelir. Her zaman kazanmak zorunda değilsin, kaybetmeyi bilmeli, kazanmak için çalışmayı öğrenmelisin. Acıyı bilmelisin, mutluluğu bildiğin gibi. Ve asla, üzülmekten ve yalnız kalmaktan korkmamalısın.

Çünkü ne kadar yalnız kalırsan, hayatı o kadar iyi tanır-sın. Duygularından korkma, bırak, oluruna bırak. Çünkü sev-mek ve âşık olmak hayatta yaşanacak güzel şeylerin başında gelir. Her şey sevmekle başlar derdi şairin biri,

Kimdi hatırlamıyorum ama her şey sevmekle başlar. Bir in-sanı, bir ağacı, bir kuşu, neyi istersen sev ama önce sev.

Âşık olmaktan korkma! Birine haddinden fazla değer ver ama onu bunalıtma. Ve doğru insanı bulmak için yanlış yap-maktan korkma. Unutma her insanın, sadece bir gerçek aşkı vardır. Onu bulana dek geçip giden aşklarına pişmanlıkla bak-ma. Başını hep dik tut ve “Yaşadığım hiçbir şeyden pişman de-ğilim” de. İyi kilerin olsun hayatta.

“İyi ki yaptım! İyi ki sevdim! İyi ki pişman değilim!” de. Aslında her şeyin de bundan ibaret olduğunu aklından bir da-kika olsun eksik etme.

Annen...

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüp, masaya damlıyor.

Çalışarak geçirdiğim senelerin ardından evde olmak benim için tatil gibi. Lise yıllarımdan beri durmadan ça-lıştım. Üniversiteden mezun oluncaya kadar denediğim iş-lerin haddi hesabı yok. Para sıkıntım olmamasına rağmen içimde bir yer beni her zaman çalışmaya itti. Çoğu zaman yalnızlıktan belki de. Yalnızlığımı çalışarak doldurmuş ol-mam kuvvetle muhtemel. Decon'dan ayrıldığımı duyan ya-yınevlerinden teklifler geliyor. Hiç birini istemiyorum. Tüm hayallerim gibi yayıncılık da benim için denizin yedi kat dibine gömülmüş olabilir.

Ruhum sanki hiç var olmamış gibi. Donuk. Olaylara tepki veremiyorum ne zamandır. Her şey çok normal geliyor. Arkadaşlarım en çok gülmememe şaşırıyorlar. Gülmenin en büyük silah olduğuna inanan ben artık ağlamayı tercih ediyorum. Her gün bin bir tane numarayla karşıma gelen Ada ve Korhan'ı da bezdirdim. Artık bana dokunmamayı tercih ediyorlar.

Birkaç gündür bebek doğduktan sonra Kanada'ya babamın yanına taşınmayı düşünür oldum. İstanbul beni boğmaya başladı. Çok sevdiğim bu şehir artık üzerime üzerime geliyor. Sokağa adım attığım her an insanlar üzerime çullanıyorlar sanki. Yavuz'un evinin önünden her geçtiğimde içime bir ateş düşüyor. Artık orada olmadığını bilmek, artık hayatımda olmadığını bilmek ve bunları anlamaya çalışmak imkânsız benim için.

Ada ile Güneş'e mobilya bakmaya gidiyoruz. Bebek eşyalarının arasında aklımı kaybediyorum. O kadar çok çeşit var ki.

“Bence bu daha kullanışlı, yatağımın kenarına koyarım, gece kalkmama gerek kalmaz” diyorum bir anne yanı beşiği göstererek.

Ada ve Ali yanlarındaki satış elemanı ile yanıma geliyorlar. Ada gösterdiğim beşiğe burun kıvrıyor.

“Hiç şık değil” diyor ellerini saçlarından geçirerek.

“Şık olması şart mı?” diyorum.

“Evet, şart” diyerek kolumdan çekip başka beşiklere doğru sürüklüyor beni.

Satış elemanı kız beşiklerin özelliklerinden bahsederken Ada onu dikkatle dinliyor. Ali ve ben de hiçbir şey anlamadan mal gibi yüzlerine bakıyoruz. Konuştukları dilin

Türkçe olduğundan bile emin değilim. Ada'nın kadına bazı markalar söylediğini duyar gibi oluyorum. Kadınla hızlı hızlı mağazanın diplerine doğru ilerliyorlar. Ali'nin kulağına eğiliyorum.

"Bu işten ucuza yırtamayacağız galiba," diyorum.

Sıkıntıyla kafasını sallıyor. Ada'nın sevinç çılgılığına koşuyoruz. Yüzünde sevimli bir ifadeyle bize bakıyor.

"Beşiğimizi buldum" diyor ellerini çırparak.

Kenara çekildiği zaman biz de beşiği görebiliyoruz. Yuvarlak, her yerinden mavi fırfırlar dökülen beşiği gördüğüm zaman kalp krizi geçirecek gibi oluyorum.

"Ada bu sadece gösteriş amaçlı, hiçbir işime yaramaz" diyorum ellerimi belime koyarak.

"İyi o zaman, zaten çift kişilik yatağın var, yanında yatar. Almayalım beşik falan" diyerek kollarını göğsüne kavuşturuyor.

"Mantıklı, bu hiç aklıma gelmemişti, beşik almıyoruz" diyorum.

Dönüp mağazadan çıkmak için hareketleniyorum. Ada bağırıyor.

"Eğer bu beşiği almazsak ikinizi birden keserim" diyor.

"Uuvvv çok korktum, almıyorum beşik falan!" diyorum geriye doğru bağırarak.

"Bazen senden nefret ediyorum" diyor.

"Ben de senden" diye çıkışıyorum.

Ali gelip ikimizi birden kulaklarımızdan tutuyor.

"Yeter ettiniz ama artık. Kaç yaşındasınız siz üç mü? Anenize de söyleyecek misiniz? Şunlara bak. Biri koskoca

kadın olmuş diğerinin de yakında çocuğu olacak. Sen çocuk falan yapma, kendin çocuksun zaten” diyerek mağazanın çıkışına doğru sürüklüyor bizi.

Mağazadan çıktığımız zaman birbirimize bakıp halimize gülüyoruz.

“Bazen çocuğu Ali’ye verip, Kanada’ya kaçmayı planlıyorum. Ondan daha iyi baba mı bulacak?” diyorum. Ada ile gülerek kol kola giriyoruz.

Kapıyı açtığım zaman, Korhan beni kenara ittiriyor.

“Çekil, çekil. Belim koptu şunu taşıyacağım diye” diyor.

Elindeki koliye şaşkınlıkla bakıyorum. Koliyi hole bırakıyor.

“Bu ne Korhan?” diyorum.

“Aç bakalım ne?” diyor.

Yüzüne bakıp, makas almak için çalışma odama gidiyorum. Korhan arkamdan sesleniyor.

“Yiyecek bir şey var mı?” diyor.

“Buzdolabında bir şeyler olacaktı” diyorum.

Çalışma odama girip, kalemlikte duran makası alıyorum. Hole geri döndüğümde Korhan’ın mutfakta buzdolabını karıştırdığını görüyorum. Makasla kolinin üzerindeki bantları kesiyorum. Makası kenara bırakıp, koliyi açıyorum. Kolinin içindeki kâğıtları araladığımda çeşitli büyük-lüklerde ahşap mobilya parçalarını buluyorum. Hepsi süt beyazı.

“Korhan bunlar ne?” diyorum.

“Bebeğine beşik aldım Ikea’dan” diyor.

“Pek beşiğe benzemiyor da o yüzden” diyorum gülerек.

“Karnımı doyurayım, birlikte birleştiririz” diyor.

Kolinin yanından geçip mutfağa gidiyorum. Korhan tezgâhta yumurta çırpıyor. Masaya oturup hareketlerini seyrediyorum. Mutfaka onun kadar yakışan bir başka insan tanımıyorum. Bütün malzemeler ile hem arkadaş hem sevgili gibi.

“Sen bugün işe gitmedin mi?” diyorum.

“Ada ile Ikea’daydık. İşim bitince de restorana dönmek istemedim. Doluştık biraz Ada ile. Beşiği de birlikte aldık” diyor.

“Neden şaşırmadım acaba?” diyorum.

Bana dönüp göz kırpmıyor. Omlet pişerken etrafa yaydığı koku midemin bükülmesine sebep oluyor. Bugün hiçbir şey yemediğimi hatırlıyorum. Ayağa kalkıp omlete doğru gidiyorum.

“Sen gerçekten de işinde iyisin” diyorum.

Gülüyor. Korhan ocağı kapatırken, raftan tabakları alıp ona uzatıyorum. Omleti tabaklara koyuyor. Çatallarımızı alıp salona gidiyoruz. Susam koltuğa tünemiş. Kokuyu alınca doğrulup havayı kokluyor. Sonra beğenmeyip tekrar kafasını patilerine yaslıyor. Gidip Korhan’ın yanına bağdaş kuruyorum. Susam bacaklarımın arasına girip yatıyor.

Korhan “Televizyonu açalım mı?” diye soruyor.

“Sen bilirsin” diyorum.

Oflayarak “A1, B1’e gelecek” diye bağıyorum.

Korhan kan ter içerisinde sinirle yüzüme bakıyor.

“Anladık o kadarını, kör değilim görüyorum” diyor.

“Görüyorsan neden yapamıyorsun?” diyor Ada.

“Oturmuyor kızım kör müsün?” diyor.

Bacağına tekme atıyorum. Elinde ahşapla ayağa kalkıyor.

“Ne vuruyorsun be?” diyor.

“Niye kendimiz birleştiririz diye tutturdunuz ki?” diyorum ikisine birden.

“Laftan anlamıyorlar ki” diyor Ali.

Sinir içerisinde gülmeye başlıyorum. Hepsi birden bana dönüyor. Kahkahalarım bir kriz halini alıyor. Benim sesim onları da güldürmeye başlıyor. Ailemin yüzüne bakıyorum. İşte ömrümü birlikte geçireceğim insanlar. Tüm olan bitene rağmen gülmeyi başarabilen ailem. Tüm olan bitene rağmen ayağa kalkmamı sağlayan ailem.

“Ya bırakın, sağlam kafayla bakarız? Gelin film falan izleyelim” diyorum.

Korhan elindeki parçayı yere bırakıyor.

“Ben bir elimi yüzümü yıkayayım, ter içinde kaldım” diyor.

“Ben de birader” diyor Ali.

Birlikte banyoya gidiyorlar. Onlar giderken biz de yerdeki parçaları kenara çekiyoruz. Gözüm Ada’nın kolundaki çiziklere takılıyor. Ortaokulda attığı façaların izleri. Gülümseyorum. Tanıştığımız güne gidiyor aklım.

İstanbul'a geldiğim ilk seneydi. Tevfık Fikret İlköğretim Okulu'nun bahçesinde şaşkın gözlerle etrafıma bakıyordum. Herkes birbiriyle konuşuyordu. Benim ise hiç arkadaşım yoktu. Canım sıkılıyordu. Sınıfa çıkmak için ayağa kalktım. Sınıfa girdiğim zaman, Ada'yı gördüm. Önündeki kâğıtlara bir şeyler çiziyordu. İki sıra önünde oturuyordum ve daha önce hiç konuşmamıştık. Ders dışında kimse ile konuştuğumda söylenemezdi gerçi. Çizdiklerine bakmak için yanına yaklaştım. Kulağında walkmani vardı. Kâğıttaki desenler öyle güzellerdi ki. Rengârenktiler. Bir saniye sonra kâğıdın üzerinden canlanıp çıkacak gibi.

“Çok güzeller” dedim usulca. Söylediklerime tepki vermedi. Eğilip önündeki walkmani kapattım. Şaşkın şaşkın yüzüme baktı. Ne yaptığımı anlamaya çalışır gibi. Kulaklığını kulağından çıkartıp bana baktı.

“Ne istiyorsun?” dedi.

Bu sefer şaşırma sırası bendeydi. Verdiği tepkiye gözlerimi kırptırdım.

“Çok güzel çiziyorsun” dedim şaşkın şaşkın.

Omuz silkti. Bu iyi yaptığı şeylerden sadece biriydi. Ve ben henüz bunun farkında değildim.

“Sadece desenler işte, adın Berra değil mi?” diye sordu.

“Evet, seninki de Ada” dedim gülümseyerek.

“İsimlerimizin uyumu çok güzel, peş peşe harflerle başlayıp, aynı harfle bitiyorlar” dedi.

Omuz silktim.

“Birlikte oturalım mı?” dedi.

“Tamam” dedim.

Bir daha da hiç kopmadık.

Ona ne kadar kızgın olduğum önemli değil. Onu deli gibi özlüyorum. Olup biten her şeye, beni reddetmesine, bebeğimizi istememesine ve daha da önemlisi beni istememesine rağmen onu özlüyorum. Her telefon çaldığında onun aramasını bekliyorum hâlâ. Ama aramıyor. Beni söylediği kadar sevmediğine inanmak bile istemiyorum. Adını anmıyorum, yanımda kimse ondan bahsetmiyor. Tamamen atlattığımı düşünüyorlar. Sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi.

Sesini duyuyorum hâlâ. Arada sırada mutfaktan bana seslendiğini zannediyorum. İçimi okşayan, uykularımı bölen, benim için dünyanın en güzel şarkısı olan sesi, kâbuslarımın da başrolünde artık. Her gece beni sevdiğini söyleyip terk ediyor, bir kez daha. Bütün gücümle sarılma rağmen boynuna, onu tutmaya yetmiyor.

Camı pencereyi açıp deli gibi bağırmak istiyorum geceye doğru. İçimdeki çığlık ne kadar büyürse büyüsün içimden çıkartamıyorum. Göğsümün üzerine çökmüş bir karabulut var bir türlü yağamayan. Güçlü olmaya çalışıyorum. Kendimi bırakmamaya çalışıyorum. Dizlerimin beni taşıyamadığını hissediyorum bazı anlarda.

Hiç tanımadığım bir erkeğe ona benziyor diye merhaba demiyorum. Hiç kimseyi ama hiç kimseyi ona benzetemiyorum çünkü. Ne boyu bir başkasına benziyordu, ne huyu. Yeterince anlatamadığımdan şüpheleniyorum ona olan sevgimi. Hiç çabalamamış olmaktan korkuyorum. Onu mutsuz etmiş olmaktan. Boynundaki yerimi özlüyorum. Bana bakışını özlüyorum. Öyle bir bakıyordu ki bana sanki onun için dünya üzerinde yalnızca ben vardım. Her şeyi benden

ibaretti. Bana bakışı ile başkalarına bakışı arasında öyle çok fark vardı ki. Aslında o bana hep öyle bakmış. O bakışın bana özel olduğunu onu tanımaya başlayınca anladım. Tanıştığımız ilk günden beri bana öyle bakmış aslında. Her hatıraya aşkın gözünden bakınca görebiliyorum. Her tavrını, her sinirini anlamlandırabiliyorum. Ama gidişini anlamam mümkün değil.

Elbisenin rengine bakıp iç geçiriyorum. Kumaşını okşuyorum. Ada, ağzımdan çıkacak cümleleri bekliyor. Gözümün içine bakıyor.

“Çiçeklerle aynı renk, hem sana pembenin her tonu yakışıyor” diyor.

Elbisenin göğsünü çekiştiriyorum. Göğsümün altından genişleyen eteği ben döndükçe havalanıyor.

“Çok beğendim” diyorum.

“Gerçekten mi?” diye soruyor Ada.

“Gerçekten. Acaba göğsünü biraz kapattırsak mı?” diyorum gülerek.

“Hayır, memelerin çok güzel. Hem büyüdüler, nefis bir dekolte oldu baksana” diyor.

Aynada göğüs dekolteme bakıyorum. Kafamı sallıyorum. Elbisenin eteğini kaldırıp bacaklarıma bakıyorum.

“Kısa bir elbise mi alsaydın acaba?” diyorum.

“Bence bu çok güzel oldu” diyor.

Yanına gidip oturuyorum. Kolumu omzuna atıyorum.

“Eee, düğüne az kaldı genç, heyecan var mı?” diyorum.

“Biraz var” diyor kahvesine uzanarak.

“Balayına Vegas’a gidiyoruz” diyor.

“Ne alaka?” diyorum.

“Eğlenelim istiyoruz. Zaten görmediğimiz çok az yer var. Üniversiteden beri deli dana gibi gezdik her yeri” diyor.

“Deli dana, az kalır” diyorum.

Gerçekten de üniversiteden beri gitmediğimiz yer, gezmediğimiz ülke kalmadı neredeyse. Birlikte gittiğimiz her yerden topladıklarımız ile yaptığımız bir sandık dolusu hatıra eşyalarımız var. Ama ilk gittiğimiz tatili sanıyorum ikimiz de unutamayız.

“Datça’yı hatırlıyor musun?” diyorum. Gülerek kahvesini püskürtüyor.

“Ben senin aklına uyan aklıma sıçayım, tamam mı?” diye bağıryorum Ada’ya dikenli çalılara takılan eteğimi kurtarmaya çalışarak.

“Bana ne bağıryorsun be, benzin göstergesini kontrol etseydin!” diyor.

“Çalışıyor mu da kontrol edeceğim!” diyorum.

Sonunda eteğimi öyle bir hırsla çekiyorum ki, parçalanıyor. Ada telefonunu havaya tutarak yanıma geliyor.

En az iki saattir yürüyoruz. Ne bir benzinliğe rastladık ne de bir yaşam belirtisi var.

“Bana bak biz Datça’ya gidiyoruz derken Diyarbakır’dan çıkmayalım” diyorum.

“He, evet Diyarbakır’da maki var zaten” diye tersliyor beni.

“Hem deniz kokusu alıyorum, yaklaşmış olmamız lazım” diyor.

“Maki falan değil bu, bildiğin karaçalı” diyorum eteğimi yırtan çalılara bakıp.

“Bu eteğimi çok seviyordum” diye tıslıyorum.

“Sus artık, her şeye söyleyecek bir şeyin var, yeter ama kafa bu kafa” diyerek kafasına vuruyor.

“Benim de her yerim çizik içinde kaldı, ben bir şey diyor muyum?” diyor.

“Seninle tanıştığım güne lanet olsun!” diyorum.

“Asıl benim seninle tanıştığım güne lanet olsun, ben gidiyorum, sen de burada böyle bekle. İnşallah gece olur da kurtlar yer seni” diyerek arkasını dönüp tepelere doğru gidiyor.

Arkasından bağıryorum.

“Git, defol. Arabayla gidelim diye tutturursan böyle olur işte. Yürü şimdi Datça’ya kadar” diyorum.

“Yürürüm sana mı soracağım be!” diyerek hızlı hızlı tırmanıyor.

Baktım döneceği yok kuzu kuzu peşinden yürümek zorunda kalıyorum. Karanlık bastığı zaman ağlayarak otların arasına çöküyoruz. Birbirimize yaslanıp oturuyoruz.

“Arabaya nasıl döneceğiz” diye soruyor.

“Bilmiyorum” diyorum hıçkırarak.

Çekirge sesleri sinirimi bozmaya başlıyor.

“Çekirgelerden birini beş santimetre yakınımda görürsem kendimi şu tepeden atarım” diyor Ada.

Huylanarak kolumu kaşımaya başlıyorum. Böcek adı geçtiğinde bile kaşınmaya başlarım ben.

“Sivrisinek de var. Her tarafımı yedi” diyerek sandaletin üzerinden ayağımı kaşıyorum.

Ada da saç diplerini kaşımaya başlıyor.

“Kaşınıp durma, bana da geliyorlar” diye bağıyor.

“Bundan sonra her yere uçakla gideceğiz” diye bağıyorum suratına.

Ve tabii ki uçakla gitmiyoruz hiçbir yere.

Ayşegül Teyze'nin klasik kına gecesi fikrinin hoşuna gitmeyeceğini bildiğim için ben Ada için bir bekârlığa veda partisi hazırlıyorum. Ada'nın haberi yok. O hâlâ kına gecesi olacağını zannedip dertleniyor. Düğünden önceki gece için Korhan'ın restoranını kapatıyoruz. Korhan'ın da yardımı ile içki ve yemekleri hazırlattırıyorum. Düğün için Antalya'dan gelen Buket ve Müjgân'ı da hamilelik bahanesi ile her işe koşturuyorum. Tuğba ile eğlence işlerini düzenliyoruz. Tuğba dansçıları ayarlıyor. Ada'nın en büyük hayallerinden biri olan erkek striptizciler, Ali'den veto yiyor. Yine de biz gizli gizli ayarlıyoruz. Ali'nin siniri biz bir şeyleri yapıncaya kadardır. Yapıldıktan sonra genelde olup biten şeylere kızmaz. Ben de Ada'nın ve bizim ne kadar tanıdığımız varsa arıyorum, hepsi gelmek için can atıyorlar. Benim kuzumu sevmeyen yok. Birçoğu da en büyük rakiplerinin evlenip sahaları terk etmesini istiyorlar. Çünkü Ada varken, hiçbiri cazip kadın olarak görülüyor. Bunun en büyük örneği de Buket ile Müjgân. Ömürleri Ada ile yarışmakla geçti.

Ada bir şey mi aldı, ertesi gün muhakkak ikisinden biri de alır. Ada saçlarını boyatır, onlar saçlarını boyatır. Ada saçlarını kestirir, onlara da birden sıcak basar. Ada evlenir. Onlar maalesef evde kalır. Konuk işlerini ayarladıktan sonra Tuğba ile Mısır Çarşısı'na gidiyoruz. Mısır çarşısında

baharatların içerisinde her zaman olduğu gibi yine kendimi kaybediyorum. Tuğba ile birbirimizi dükkânların içerisinde sürükleyip duruyoruz. Dövmelerimiz için gerekli olan kına-yı buluyoruz. Kına yakmak yerine kına dövme yaptıracamız. Dövmeci kadına bayıldığımız para için Tuğba söylüyor.

Dükkânlardan birinde aradığımız dansöz kıyafetlerini buluyoruz. Ada için beyaz, bizim içinde siyah kıyafetler alıyoruz. Müjgân, Buket, Tuğba ve ben nedimeleri olarak etrafında dört döneceğiz gelin hanımın. Ali'nin annesi Sevgi Teyze, kendine ve Ayşegül Teyze'ye Hint kıyafetleri almış. Çatlak kadın. Kadınlar matinesine çevirecekler ortalığı.

Günlerdir yaptıklarımızı Ada'ya çaktırmamak için kırk tane takla atıyoruz.

Ada gelip gidip “Kına gecesinde beni yalnız bırakırsanız sizi keserim” diyor Tuğba ile bana.

Mısır çarşısından çıktığımız zaman Tuğba ile Eminönü Camii'nin merdivenlerinde kuşlara yem atıyoruz. Şans getirsinler diye.

Kına gecesine getirebilmek için Ada'yı düğünden önce baş başa son yemeğimizi yiyelim diyerek kandırıyorum.

“Neden son yemeğimiz olsun?” diye çemkirmesine rağmen benimle geliyor.

Korhan restoranın içerisi görünmesin diye perdeleri kapatıyor.

Restorana geldiğimiz zaman Ada pencerelere bakıp “Perdeleri niye kapatmışlar ki?” diyor.

“Bilmem,” diyorum.

Arabayı park edip iniyoruz. Restoranın kapısında şef garson bizi karşılıyor. Kandırmak için onunda burada olmasını özellikle istedim. İçeriye giriyoruz. Adımımızı attığımız anda müzik başlıyor.

Misafirler “Sürpriz” diye bağırarak ortaya çıkınca Ada yerinden sıçırıyor. Gözleri büyüyor. Etrafına şaşkın şaşkın bakarken, dansöz kıyafetleri içerisindeki Müjgân, Buket ve Tuğba gelip giyinmemiz için bizi Korhan’ın ofisine doğru sürüklüyorlar.

Ada iki de bir “Nasıl yani?” diyor.

Mutfaktan geçip Korhan’ın ofisine girerken, omuzuna sarılıyorum “Sürpriz yaptık sana tatlım” diyorum.

Ofiste Ada, dansöz kıyafetlerini görünce gülmeye başlıyor.

“Beni annelere bırakmadığınız için çok teşekkürler” diyor.

“Herhâlde bırakmayacağız” diyor Tuğba.

Ada, Tuğba’nın boynuna sarılıyor.

“Hadi giyin” diyerek kalçasına vuruyorum kalçamı.

Elbisemi çıkartmak için fermuarına uzanıyorum. Dansöz elbisesinin sutyenini üzerime geçiriyorum. Hareket ettikçe altın rengi pullar ses çıkartıyor. Eteği karnımın altına gelecek şekilde giyiyorum. Şiş karnımı öyle görünce Ada gülmeye başlıyor.

“Hatrın için bir bu kılığa girmediğim kalmıştı” diyorum.

“Harikasın” diyerek yanıma geliyor.

Beyaz kıyafetle Mezdeke’den farkı yok. Belime sarılıyor.

“Karnı çok sevimli durmuyor mu?” diye soruyor.

Hepsi hep bir ağızdan “Çok tatlı” diyorlar.

“Hadi oradan, duba gibi duruyorum” diyerek Ada’yı da alıp ofisten çıkıyorum.

Mutfaktan çıktıktan sonra Ayşegül Teyze ile Sevgi Teyze yanımıza geliyorlar.

“Ay çok güzel oldunuz” diyor Sevgi Teyze.

“İki aydır size kına gecesi yapmayalım diye yalvarıyorum, alacağınız olsun” diyor Ada.

Göbeğimi döndüre döndüre piste doğru gidiyorum. Ada gülerek beni takip ediyor.

“Tipe bak” diyor.

Lafına memelerimi sallayarak cevap veriyorum, göğsümdeki pullar şingirdiyor. DJ, oryantal müzik çalmaya başlıyor. Hep beraber oynamaya başlıyoruz. Misafirler de ayaklanıyor. Ada ile sırt sırta verip göbek atıyoruz. Garson kızlar içki servisi yapmaya başlıyorlar. Dansçıları kontrol etmek için içeriye gidiyorum.

Tuğba’ya “Beş dakika sonra herkesi oturtmuş olun” diyorum.

Dansçılar mutfakta oturmuş, çıkacakları saati bekliyorlar. Müzik başladığında gelebileceklerini söyleyerek geriye dönüyorum. Herkes oturmuş, olacakları bekliyor. Gidip Ada’nın yanındaki sandalyeye oturuyorum.

“Ne olacak?” diye soruyor.

“Bilmem” diyorum.

Müziğin başlaması için işaret veriyor Tuğba. Işıklar kısıyor. Müzik başlıyor. Müzik başladığı zaman herkes şaşkınlıkla dansçıların çıktığı yere bakıyor. Ada dansçıları gördüğü zaman kahkaha atmaya başlıyor. Yüzünün gülmesi bizi

de mutlu ediyor. Hep beraber dansçıları izliyoruz. Yakışıklı ve kaslı adamlar hepimizin libidosu ile oynuyor. Yerimizde kıpırdanıyoruz.

“Ben Ali’den vazgeçtim, sağdakini alacağım” diyerek ayağa kalkıyor Ada.

Dansçı çocuğun yanına gidip dans etmeye başlıyor.

“Anaammm, gelin elden gitti” diyerek yanına doğru koşturuyorum.

Kızlar da benimle geliyorlar. Ada ile salına salına dans ediyoruz. Seksi olduğumu zannediyorum. Ama sadece zannediyorum. Büyük ihtimalle dans eden su aygırı gibi görünüyorum. Ada kulağıma eğiliyor.

“Dansçılar çok seksi lan!” diyor.

Dansçılara şöyle bir göz gezdiriyorum. Sadece bir anlığına bana seksli geliyorlar o kadar. Benim sekse dair bütün inançlarımı, alışkanlıklarımı, hislerimi baştan aşağıya değiştiren bir adam geçti hayatımdan. Ondan başkasını bir daha seksli bulabilir miyim bilmiyorum.

Yorulduğumu hissettiğim zaman gidip masalardan birine oturuyorum. Kızlardan biri karnımı okşuyor. İrkilip yüzüne bakıyorum. Zoraki gülümsüyorum. Masadaki kanepelerden birini ağzıma atıyorum. Çığnerken Tuğba yanıma geliyor.

“Dövmeciyi nereye oturtalım?” diye soruyor.

Ayağa kalkıp mekâna bakıyorum.

“Eee, tam ortaya oturtalım bari” diyorum.

“Kadın bunalmasın” diyor.

“Ay bana ne be, aldı o kadar parayı” diyorum.

Tuğba gülerek organizatörün yanına gidiyor. Ayağa kalkıp mikrofona doğru gidiyorum. Mikrofondan sesimi duymaktan nefret ederim. İlk kez lise birinci sınıfta başıma gelmişti. O günden beri ne zaman mikrofona konuşacak olsam gıcık olurum. Mikrofonu elime alıp topluluğa dönüyorum.

“Dövme zamanı” diye bağırduğım zaman kızlar çılgınlık atarak karşılık veriyorlar.

Organizatörler dövmeci kadını getirip tam ortamıza yerleştiriyorlar.

“Önce protokol diyerek, Tuğba’yı da alıp Ada ile beraber kadının yanına gidiyoruz. Kadın desenlerin olduğu dosyayı açıyor. Etrafındaki sandalyelere yerleşiyoruz.

Ada “Ne yaptıracağız?” diyor.

“Ben Güneş yaptıracağım, içine de senin adını yazacağım” diyorum.

Gülerek bana bakıyor.

“Oğlunun adını Güneş koyacağını biliyordum” diyor.

Şaşırarak yüzüne bakıyorum.

“Nereden biliyorsun?”

“Bilmem ama biliyordum işte” diyor.

Gülerek kadına sağ kolumu uzatıyorum. Kadın kolumun üzerinde çalışmaya başlıyor. Elimden geldiğince kıpırdamamaya çalışıyorum. Ada çok güzel kelebekler yapıyor bileğinden eline kadar. Tuğba’nın kolunda artık bir meleği var. Geçici de olsa.

Annem “Hayırlı olsun Adacığım” diyerek restorana girdiği zaman hepimiz ona dönüyoruz.

Ada annemin yanına koşturuyor.

“Hoş geldin Ayla Teyze, geç kaldın” diyor.

“Uçak rötar yaptı kuzum” diyerek yanaklarından öpüyor annem.

Ben de yanlarına gidip anneme sarılıyorum.

“Hoş geldin anne” diyorum.

“Hoş bulduk” diyor.

Ayşegül Teyze gelip bizi annemden kurtarıyor. Nefesimi bırakıyorum. Annem etrafımdayken gerilme huyumdan vazgeçmem gerek. Annelerimizin oturdukları masaya doğru gidiyoruz.

Annem “Serdar geldi mi?” diye soruyor.

“Ali’nin sağdıç yemeğindeler” diyorum.

“Sağdıç kim?” diye soruyor annem.

“Korhan, kim olacak başka. Eeee hadi müzik başlasın, ne duruyoruz?” diyorum.

Buket ile Müjgân koşturarak DJ kabinine gidiyorlar. Müzik tekrar başlıyor.

Ada ve kızlarla İstinye’deki evin bahçesinde oturuyoruz. Bacaklarımı kaldırıp masanın üzerine koyuyorum.

“Bacaklarım koptu” diye söyleniyorum.

Elimle ovalıyorum. Ağrı dağılır gibi oluyor.

“Anam ağladı yemin ediyorum” diyor Tuğba.

“Kıyamam ben size” diyor Ada eliyle bize uzanıp.

Uzattığı elini sıkıyorum.

“Eeee hadi kalkın yatalım, yarın büyük gün, dinlenmem güzel olmam lazım” diyor Ada.

“Siz yatın ben biraz oturup hava alacağım” diyorum.

“İyi geceler” diyerek içeriye gidiyorlar.

Sandalyenin arkasındaki battaniyeyi alıp omuzlarıma sarıyorum. Uzanıp cep telefonumu kapatıyorum. Bu saat-ten sonra zaten kimse aramaz. Kalkıp bahçedeki salıncağa gidiyorum. Salıncağa yerleştiğim zaman Adara gelip salıncağa çıkıyor. Kucağıma koyduğu başını okşuyorum. Usulca inliyor. Elimi salıncağın demirine atıp usulca sallamaya başlıyorum. Ada içeriden çıkıp yanıma geliyor.

“Niye uyumadın?” diye soruyorum.

Omuz silkip bacağıma vuruyor. Doğrulup, oturması için yana kayıyorum. Adara’yı ittirip salıncağa oturuyor.

“Teşekkür ederim” diyor.

“Niye?” diyorum.

“Bugün için” diyor.

“Aman sen de” diyorum.

“Aslında hayatımız için” diyerek kollarını kendine sarıyor.

Yüzüne bakıyorum. Hiç değişmedi. Onu tanıdığım günden beri aynı yüzü. Bebeksi, pırıl pırıl.

“Daha ne günler yaşayacağız” diyorum.

Gülümsüyor.

“Yaşayacak mıyız? Bu kadar eğlenceli olacak mı?” diyor.

“Durulmaktan mı korkuyorsun?” diyorum.

Kafasını sallıyor. Uzanıp kollarımın arasına çekiyor. Sarılıp başını göğsüme yaslıyor.

“Biz deli nineler olacağız. Torunlarımızla bile içmeye gideceğiz” diyorum.

“Söz mü?” diyor.

“Söz” diyorum.

Gülüyor.

Babamın kolunda yürüyerek düğünün yapılacağı alana giriyorum. Babam hantal yürüyüşüme aldırıyor gibi görünüyor. Elbisemi parçalamak istiyorum. Beni öyle bir sıkıyor ki. Elbiseyi aldığım günden sonra beş kilo almamın da etkisi var tabii ki. Boğa gibi burnumdan soluyorum. Atkuyruğu yaptırdığım saçlarım sırtıma dokundukça sırtımı kaşımak geliyor içimden. Aynı zamanda ayağımdaki babetleri de fırlatmak istiyorum. Zaten düğünlerden nefret ediyorum. Ağlamak istiyorum. Ama mutlu görünmem gerek.

Masamıza gelip annem ve sevgilisinin yanına oturuyoruz. Annem karnıma bakıp yüzünü diğer tarafa çeviriyor. Onunla uğraşmak istemiyorum. Etrafı seyrediyorum. Masamıza başka kimlerin yerleştirildiğine bakmak için karta uzanıyorum. İyi, Korhan, Emre ve Burak'ı da bizim masamıza yerleştirmiş Ada. Bütün gece anneme tek başıma katlanmak zorunda kalmayacağım. Kafamı kaldırıp etrafa bakınıyorum. Ada her şeyi mükemmel hale getirmiş. Her yer pembe ve beyaz.

Ali ile yürüyerek gelecekleri yola beyaz ve pembe güller dökülmüş. Masaların üzerlerinde aynı güllerden yapılmış aranjmanlar var. Tabakların üzerlerine isimlerinin baş harfleri işlenmiş. Nikâhın yapılması için hazırlanan masanın bacakları incilerden yapılmış. Bu masayı ayakkabılarına uyması için istemediyse ben daha hiçbir şey bilmiyorum. Garsonlardan biri masamıza yaklaşıyor.

“Berra Hanım?” diyor.

“Benim buyurun” diyorum.

“Gelin Hanım sizi yanına çağırıyor” diyor.

Ayağa kalkıp garsonu takip ediyorum. Bahçenin içeri-
sinden geçip hazırlık odasına gidiyorum. Kapıyı açıp içeri-
ye giriyorum. Ada odanın ortasında yere oturmuş. Tonlarca
kumaşın içerisine gizlenmiş bir melek gibi görünüyor. Ge-
linliği o kadar kabarık ki bütün odayı kaplamış. Gelinliğin
kenarlarından geçemiyormuşum gibi davranıyorum. Hali-
me gülüyor.

“Çok şükür saatlerdir ilk defa güldü” diyor Ali.

Siyah damatlıkların içerisinde kocaman görünüyor. Ya-
nına gidip sarılıyorum.

“Çok yakışmış damatlık” diyorum.

Ada'ya dönüyorum tekrar. Elindeki çiçeği ile oynuyor.
Oyuncak bebek gibi görünüyor. Kafasını kaldırıp bana ba-
kıyor. Bebeksi ifadesini görünce bendeki musluklar açılı-
yor.

Ada çocuk gibi ağlamama bakıp “Allah'ını seven şunun
üzerine peçete atсын” diyor.

Burnumu çekerek gülüyorum.

“Ben gelinliğinin bir kenarına silerim diye düşünmüş-
tüm, baksana kocaman” diyorum.

Gülerek ayaklarını gelinliğin altından çıkartıyor. Sağ ba-
cağını bana doğru kaldırıyor.

“Adın herkesinkinden önce silindi, üç güne kalmaz sen
de evlenirsin” diyor.

“Ya, ne demezsin” diyerek odadaki koltuğa gidip oturu-
yorum.

İyice ayakta duramaz hale geldim. Organizatör gelip son hazırlıklar ile ilgili konuşmak için beni odadan post alıyor. Masaya geri döndüğümde Burak ve Emre'yi masamızda buluyorum. Onlarla da selamlaşıp yerime oturuyorum. Ben yerime yerleşirken Korhan yanında bir kız ile çıkıp geliyor. Kızın elini sıkıca tutmuş. Herkese selam verdikten sonra bana yaklaşıyor. Ayağa kalkıyorum.

“İyi akşamlar” diyerek yanağımdan öpüyor.

Ben de onu öpüyorum.

Yanındaki kıza dönerek “Sevgilim Melek” diyor.

Gülümseyerek elimi uzatıyorum.

“Berra, memnun oldum” diyorum.

Elimi sıkıca tutuyor.

“Ben de” diyor kız.

Gülümstüyor. Masaya yerleşiyoruz. Yerimize yerleştiğimizde Melek'i seyrediyorum. Gerçekten de adı gibi. Doğal sarı saçları var, dümdüz sol omzundan dökülüyor. Gözleri tıpkı Korhan'ınkiler gibi koyu mavi. Birer safır gibi parıltıyor. Gülümsemesi gözlerine ulaşıyor. İçimden “Kızı süzme-yi kes!” diyorum kedime. Korhan beni daldığım hayalden çıkartıyor. Kolumu dürtünce kendime geliyorum.

“Berra benim liseden arkadaşım Ada ile de onun sayesinde arkadaş olduk” diyor.

“Öyle mi? Tanıştığımıza tekrar memnun oldum” diyor kız.

Karnımı göstererek soruyor.

“Kaç aylık?” diyor.

“Beş” diyorum.

Ve sormasını beklediğim soruyu yanıtlamak için bekliyorum, soruyor.

“Eşiniz burada mı?” diyor.

Korhan boğazını temizliyor. Kız yanlışı bir şey mi söyledim der gibi Korhan’a bakıyor. Gülümseyerek, yüzüne bakıyorum.

“Ben bekârim” diyorum.

“Özür dilerim, pek alışıldık bir durum değil, kusura bakma” diyor.

“Haklısın, önemli değil” diyorum.

Korhan kolunu kıza sarıp “Berra alınmaz öyle şeylere” diyor.

Haklı, alınmam. Ben adamın beni karnımda bebekle bırakıp gitmesine bile alınmadım. Aksine hatayı yine kendimde buldum. Sözlerine gülümsüyorum. Davetliler yerlerine yerleştirdiklerinde düğün nihayet başlıyor.

Müzik eşliğinde Ada ve Ali bahçenin ucunda görünüyorlar. Ada müziğin ritmine tam olarak uyarken Ali ona ayak uydurmaya çalışıyor. Nikâh masasına geçerlerken müzik zayıflayarak altta hafif bir fon halini alıyor. Ayağa kalkıp nikâh masasına gidiyorum. Ali’nin şahidi de geliyor. Nikâh memuru ile beraber oturuyoruz. Hepimiz yerlerimize oturduğumuzda nikâh başlıyor. Birbirlerine evet derken ki halleri yüreğime oturuyor. Bu ana kadar hâlâ her şeyin bir rüya olduğunu düşünüyordu bir yanımdı. Nikâh memuru mikrofonu bize doğru uzatıp şahitliğimizi soruyorlar.

“Evet” derken sesim titriyor.

Ağlamamak için kendimi sıkıyorum. Bebek içimde kıpırdanıyor. Deftere imzamı atarken elim titriyor. Ada nikâh

memurunun uzattığı defteri alıp havaya kaldırıyor. Ali uzanıp elinden kapmaya çalışıyor. Kapamayınca beline sarılıp dudaklarına yapıyor. Ada kollarını Ali'ye sıkıca sarıyor. Salondakilerin alkış ve ıslıkları eşliğinde birbirlerinden ayrılıyorlar. Ali, Ada'yı elinden tutarak dans pistine yönlendiriyor. Belinden sıkıca tutup kendine çekiyor. Müzik ile salınmaya başlıyorlar. Nefesim boğazımda düğüm oluyor. Masamıza doğru yürüyorum. Bir şeyler içmem gerek. Ama karnımdaki sağ olsun içki içmem yasak. Masaya geçip oturuyorum. Şarkı bittiğinde pastaları geliyor. Ada ile beraber seçtiğimiz pastadan tekrar yemek için ölüyorum. Birbirlerine pasta yedirecekleri sırada Ali öyle büyük bir lokma alıyor ki Ada'ya uzatınca Ada çatala bakıp "Oha, nasıl yiyeceğim ben bunu" diye bağırıyor.

Hepimiz gülme krizine giriyoruz. Yapacak bir şey yok. Ada her zaman Ada.

Pasta kesme seremonisi bittiğinde masalarına oturuyorlar. Sahnede müzik grubu son hazırlıklarını yapıyorlar. Fırattan istifade ayağa kalkıp sahneye çıkıyorum. Ada ile Ali şaşkınlıkla bana bakıyorlar. Mikrofonu elime alıp tepesine vuruyorum.

"İyi akşamlar, sesim geliyor mu?" diyorum.

Ada gülerek kafasını sallıyor.

"Ağlamadan fazla süre geçiremiyorum. O yüzden söyleyeceklerimi hızlı söyleyeceğim" diyorum.

Derin bir nefes alıyorum.

"Ben bu çiftin ilişkilerine belki hepinizden daha fazla aşınayım. Çoğu zaman birbirlerinin gözlerini oysalar da birbirlerinden hiçbir zaman vazgeçmediler. Bunun için onlara büyük bir alkış istiyorum" diyorum. Herkes onlara

bakarak alkışlıyor. Devam ediyorum. Doğrudan Ali'ye bakarak konuşuyorum.

“Başka birisi olsaydı onu alıp gitmesine izin vermezdim. Her zaman böyle ol, her zaman onu böyle çok sev. Çünkü bir an olsun sevginden bir şey eksilirse yakana yapışırım. Bil ki her şeyden önce benden korkman gerek. Çünkü ben kız kardeşimi kimseye emanet etmem. Emanet edeceğim kadar değerli bir mücevheri kendim korurum. Senin de iyi iş çıkartacağını biliyorum. Aksi hâlde” parmağımla sen öldün işareti yapıyorum. Salondakiler sözlerime gülüyor.

Ada'ya dönüyorum.

“Vazgeçmek için hâlâ geç değil, tanıdığım iyi avukatlar var” diyorum.

Gülüyor.

“Şaka bir yana benim için anlamını biliyorsun, mutlu olmaya çalışma, mutlu ol” diyorum.

Eliyle bana öpücük atıyor. Öpücüğünü avucumla yakalayıp avucumu kalbime koyuyorum. Sahneden inip masama geri dönüyorum.

Müzik yeniden başlıyor. Hareketli müziğe eşlik etmeye çalışıyorum. Ada ve Ali piste çıkıp dans etmeye başlıyorlar. Davetliler de onlara eşlik ediyor. Oturduğum yerden onları seyre diyorum. Ayakta çok fazla duramıyorum. Hamilelik bütün enerjimi alıyor. Daha dördüncü ayda böyleyse ilerleyen zamanları düşünemiyorum bile. Korhan, Melek ile dans pistine gidiyor. Eğlenerek dans etmelerine gülerek bakıyorum. Ada yanıma gelip elimden tutarak beni dans pistine sürüklüyor. Ona eşlik etmeye çalışıyorum. Dans eden bir duba olduğumu hayal ediyorum.

Ağaçların altında hava serinliyor gibi. Bahçenin içersine hafif bir rüzgâr dolanıyor. Ada'nın yaz sonunu özellikle seçtiğini biliyorum. Ne çok sıcak ne çok soğuk. Kolumu beline dolayıp zıplıyorum. Daha doğrusu parmak uçlarımda havaya kalkıyorum. Ada'nın dansına eşlik etmeye çalışıyorum. Nefes nefese kalıyorum. İzin isteyip masaya geri dönüyorum. Oturup uzaktan dans pistindekileri izliyorum. Masada tek başıma oturuyorum. Yüzümü ellerime yaslıyorum. Gece yaklaştıkça üşümeye başlıyorum. Ada'yı seyrediyorum.

Yıllarca birbirimiz için her şey olmaya çalıştık. Onu ne kadar sevdiğimi gerçekten bilip bilmediğini merak ediyorum hâlâ. Dile getirdiklerim anlatamaz ki ona olan hislerimi. Arkadaşım, dostum, kız kardeşim, yoldaşım, ruh eşim, kızım, annem, gözyaşım, gülümsemelerim, her şeyim. Bebeğimin teyzesi. Düşündüklerim bir bir düğüm olup oturuyor boğazıma. Kollarımı kendime sarıyorum. Gözyaşlarım usulca akıyor. İçimi ferahlatıp temizliyor. Ben dans edenleri izlerken biri ceketini omuzlarıma bırakıyor. Ceketdeki kokuyu hemen tanıyorum. Ben gözlerimi silerken Korhan yanımdaki sandalyeye oturuyor.

“Öyle uzaktan bakmana dayanamadım” diyor.

Gülümsüyorum.

“Melek nerede?” diyorum.

Parmağıyla dans pistini gösteriyor. Babam, dans pistinde Melek ile salsa yapıyor. Hallerine gülüyorum. Korhan'ın Melek'e bakışını izliyorum.

“Bu bakışı ilk defa görüyorum” diyorum.

Gülerek kolunu omzuma atıyor.

“Beni ilk defa âşıkken görüyorsun” diyor.

Omzumdaki elini tutuyorum. Melek'e bakıyorum.

“Sonunda meleşini buldun” diyorum.

Kafasını sallıyor.

“İyi birine benziyor” diyorum.

“İyi biri” diyor.

Kafamı omzuna yaslıyorum. Sonra aklıma gelmiş gibi soruyorum.

“Bizi böyle görünce kıskanmasın, doğrulayım ben” diyorum.

“Kıskanmaz, rahatına bak” diyor.

“Hem ben de senin yanında kendimi rahat hissediyorum” diyor.

“Âşık olduğu insanın yanında rahat edemiyor insan” diyorum.

“Yavuz’dan haber alıyor musun?” diye soruyor.

“Hayır, nerede olduğunu bile bilmiyorum” diyorum.

Müzik bittiğinde babam Melek ile beraber masaya dönüyor. Melek bize bakıp gülümsüyor. Gelip Korhan’ın diğer yanına oturuyor. Korhan boştaki kolunu Melek’in beline dolayıp alnını öpüyor. Kafamı omzundan kaldırıp Melek’e eğiliyorum. Bana doğru yaklaşıyor.

“Bu adama iyi bak olur mu?” diyorum.

Gülümseyerek başını sallıyor. Korhan’ın kolunun altından çıkıp babama dönüyorum. Babam gülerken kolumu sıvazlıyor. Çatalımı alıp önümdeki pastayı yiyorum. Pastanın tadını alınca pastayı seçtiğimiz güne gidiyor aklım. O gün gelen telefonu düşünüyorum. Paris’e gidişimi ve Yavuz ile orada yaşadıklarımızı. Pasta mideme oturuyor. Doğum günümde bana pasta yedirişi, o sabah uyandığımda

küvette yüzen nilüferler. Elimle önümdeki tabağımı uzağa itiyorum. Elim boynuma gidiyor. Boğazımdaki düğümü, o varlığına artık alıştığım düğümü tutuyorum. Kulağımdaki küpe ile oynuyorum. Korhan'ın önündeki şarap kadehine uzanıyorum. Kadehi elime aldığımda Korhan elimi tutuyor.

“Ne yapıyorsun?” diyor.

“Bir yudum alacağım, sakinleşemiyorum” diyorum.

Kadehi elimden alıp masaya bırakıyor. Ben oflarken masadan suyu alıp boş kadehlerden birine doldurup bana uzatıyor.

“Kendini zerre kadar düşünmediğini biliyorum, oğlunu düşün” diyor.

Oğlum. Benim oğlum. Yalnız başıma düşünüp durmak zorunda olduğum oğlum. Derin derin nefes alıyorum. Melek bana doğru eğiliyor.

“Bebek erkek mi?” diyor.

Kafamı sallıyorum. Elini uzatıp elimi tutuyor. Sıcak temasıyla irkilip elimi çekecek oluyorum. Elimi daha da sıkı tutuyor.

“Korhan, durumu anlattı, senin için zor olmalı” diyor. Nefesimi vererek konuşuyorum.

“Zaman zaman” diyorum.

“Özellikle de mutlu çiftleri gördüğünde” diyor.

Yaptığı isabetli tespit ağzımın açık kalmasına sebep oluyor. Elimin üzerini okşuyor.

“Korhan söyledi mi bilmiyorum, ben psikologum. Eğer konuşacak birine ihtiyacın olursa araman yeter” diyor.

“Teşekkürler” diyorum.

Emre ve Burak masaya gelip gideceklerini haber veriyorlar. Onlar giderken arkalarından bakıyorum. Melek tekrar bana dönüyor.

“Berra, onlar çift mi?” diyor.

Korhan ile ağzımız açık yüzüne bakıyoruz.

“Nereden anladın?” diyor Korhan.

“Enerjilerinden” diyor Melek.

Yüzüne bakıp gülümsüyorum.

“İyi bir gözlemcisin” diyorum.

“Mesleki deformasyon” diyor.

Zeki kız. Bu kız ile iyi anlaşacağız. Korhan’ın koluna vuruyorum. Oflayarak kolunu tutuyor.

“Bu neydi şimdi?” diyor.

“Bu kızı kaçırma” diyorum.

Melek gülüyor.

“Kaçmak gibi bir lüksü yok” diyor.

Korhan ikimize birden ters ters bakıp söylüyor.

“Ohoo, şimdiden kaynanalığa başladın Berra” diyor.

“Huyum kurusun” diyorum.

Gülüşüyoruz.

Düğünün sonuna doğru Ada, çiçeğini fırlatmak için bütün bekâr kızları piste çağırıyor. Ayağa kalkmadığımızı görünce masaya gelip beni ve Melek’i sürükleyerek piste götürüyor. Kızların arasına karışıp çalan şarkıya eşlik ediyoruz. Ada arkasını dönüp oynamaya başlıyor. Geriye dönüp bana bakıyor. Benim yerimi hesaplıyor. Bana atacağını öyle iyi biliyorum ki. Kırmamak için çiçeğe hazırlıyorum kendimi. Onun için o çiçeği yakalayacağım.

Ada ellerini havaya doğru üç kere indirip kaldırdıktan sonra çiçeği elinden fırlatıyor. Çiçek havada daireler çizerek kafama iniyor. Ada çiçeğin kafama düştüğünü görünce kahkaha atıyor. Herkes kahkahasına eşlik ediyor. Çiçeği elimden alıyorum. Kahkaha atıp kafamı ovalayarak yanına gidip ona sarılıyorum. Birlikte kahkaha atıyoruz. O sırada müzik kesiliyor. Mikrofonun cızırtısını duyduğumuzda kafamızı kaldırıp sahneye bakıyoruz. Bütün kızlar sahneye doğru dönüyor. Gözlerimi kısıp sahneye bakıyorum. Sahnedeki adam mikrofonun tepesine vuruyor. Ada'nın belimdeki eli sıkılaşıyor. Gözlerim ışıklardan adamı seçebildiğinde donuyorum. Sesi usulca geceyi dağıtıyor.

“İyi akşamlar, öncelikle çiftimize mutluluklar dilerim. Ve bana bu fırsatı verdiğin için teşekkürler Ada. Bana güvendiğin için” diyor Yavuz.

Dönüp Ada'nın yüzüne bakıyorum.

Dudaklarını oynatarak “Dinle” diyor.

Korhan ve babam yanımıza geliyorlar. Tekrar sahneye bakıyorum.

“Birkaç ay önce bir erkeğin yapabileceği en büyük hatayı yaptım ben. Sevdığım kadını terk ettim, hem de karnında bizim çocuğumuzu taşıırken. Yaptığım şeyin özrü yok biliyorum. Hem ben de onun gibi özür dilemeye inanmıyorum. Ama inandığım bir şey var. O da sensin Berra” diyor.

Adımı duyan herkes bana dönüyor. Önümüzdeki topluluk ikiye ayrılıyor. Aramızda bir yol açıyorlar. Ama yolu olmadığını bilmiyorlar. O boşluğa gömülmek istiyorum. Gözlerimin içine bakarak konuşmasına devam ediyor.

“Sensiz olabileceğimi sanmak hayatımda söylediğim en büyük yalandı. Ben sensiz olamıyorum. Ben sensiz nefes

alamıyorum Berra. Hayatımda ilk kez canım böyle yanıyor. Canımın yanmasının sebebi inan bana kendim ile ilgili değil. Senin canını yaktığım için canım yanıyor. Gözlerinden akan yaşlar yüzünden canım yanıyor. Sana yaşatacaklarımın canını yakacağını bile bile gittiğim için canım yanıyor. Şimdi yaptıklarımın hepsini telafı etmek istiyorum. Seni mutlu etmek istiyorum. Bana sana yaşattıklarımın hepsini ödetmeni istiyorum. Al beni Berra. İstersen öldür. Ama beni senden uzakta bırakma” diyor.

Mikrofonu bırakıp sahneden iniyor. Beynim söylediklerine anlam vermeye çalışıyor. Kızların açtığı yolda usulca ilerliyor. Avını ürkütmemeye çalışan bir avcı görüyorum. Adım adım yaklaşıyor. Kalbim beynimle savaşıyor. Kıpırdayamıyorum. Gelip önümde duruyor. Ada’nın belimdeki elini tutup uzaklaştırıyorum. Ada gidip Ali’ye sarılıyor. Yavuz’un yüzüne bakıyorum. Hiçbir şey söylemeden yüzüne bakıyor. Gözlerinin içine bakıyorum. Kalbine yüklenen duyguları görebiliyorum. Allah kahretsin ki söylediklerinde samimi olduğunu görebiliyorum. Gözlerine biriken yaşlar, kızaran gözleri bana hepsini içten gelerek söylediğini gösteriyor. Kalbim, uzanıp teselli etmeyi, kollarına dolanmayı istiyor. “Ağlamasına izin verme” diyor. “Sevgin ile sar, sakın ağlatma onu” diyor. Oğlum karnımda kıpırdıyor. Annesinin duygularını o kadar iyi anlıyor ki. Karnımdaki kıpırdama bir gerçek olup yüzüme çarpıyor. Beynimdeki sis dağılıyor. Elimi kaldırıp olağanca gücümle yüzüne indiriyorum. Geriye doğru sendeliyor. Gözyaşlarım yüzüme süzülürken onu pistin ortasında bırakıp ağaçlığa doğru koşturuyorum.

Nereye gittiğime bakmadan ağaçların arasında yürüyorum. Arkamdan geldiğini duyabiliyorum. Ama umurumda değil. Hıçkırıklarım adımlarımın sesini boğuyor. Kollarımı bedenime sarıp hızlı hızlı yürüyorum. Bacaklarım yanmaya

başlıyor. Kasıklarımındaki ağrıya aldırmamaya çalışıyorum. Ağaçların arasında ilerlerken önümdeki ağaç köklerinden birine takılıyorum. Öne doğru yere kapaklanıyorum. Avuçlarıma çam ağaçlarının iğneleri batıyor. Yavuz koşturarak yanıma geliyor.

Elini uzatıp beni kaldırmaya çalıştığında “Dokunma bana,” diye tıslıyorum.

Elini geri çekiyor. Dizlerimin üstüne doğruluyorum. Ellerimdeki toprağı silkeliyorum.

“İyi misin?” diyor.

Gözlerimden alevler çıkarak yüzüne bakıyorum. Çenesi kasılıyor. Ayağa kalkıp dizlerimdeki toprağı silkeliyorum. Kendime geldiğimde gözlerimi gözlerine dikiyorum. İçimde beni mantıklı olmaya davet eden son kırıntıda dağılıp paramparça oluyor.

“Nasıl cesaret edersin?” diye ciyaklayarak üzerine saldırıyorum.

İsabet ettirebildiğim her yerine vuruyorum. Bana engel olmuyor. Yumruklarım göğsüne inerken öylece duruyor. Sonunda bileklerimi göğsünde tutuyor. Tenime dokunduğunda yere yığılıyorum. Benimle beraber yere iniyor. Hıçkırıklarımı bastırmaya çalışıyorum. Ben bastırmaya çalıştıkça birer çığlığa dönüşüp bedenimi sarsıyorlar.

“Beni nasıl terk edersin?” diye bağıryorum.

Kollarını bana sarıyor. Başımı boynuna gömüyorum.

“Neden, bana bunu neden yaptın?” diyorum.

Beni kollarında sallıyor.

“Bilmiyorum, ben ne yaptığımı bilmiyordum” diyor.

Gözyaşları yüzüme değdiğinde kafamı kaldırıp yüzüne bakıyorum.

“Ben sensiz iyi miyim sanıyorsun?” diyor.

Kollarımı boynuna dolayıp hıçkırmaya devam ediyorum. Elleri sırtımı okşuyor. Cennetime ulaşıyorum. Kokusu bütün acılarımı, kırgınlıklarımı bastırıyor. İçime çekiyorum. Bedenimi ona iyice yaklaşıtıyorum. Elleri ile saçlarımı okşuyor.

“Beni bir daha terk edersen ben ölürüm” diyorum.

“Terk etmeyeceğim, seni bundan sonra bir an olsun yanımdan ayırmayacağım” diyor.

Gözlerinin içine bakıyorum.

“Bunu bu kez doğru yoldan yapacağız” diyor.

Doğrulup ayağa kalkıyor. Beni de ayağa kaldırıyor. Elleriyle elbisemdeki tozları silkeliyor. Elbisemin eteğini düzeltiyor. Ellerimi tutup gözlerimin içine bakıyor. Gözlerine bakıyorum. Gözlerini gözlerimden ayırmadan yavaşça önümde dizlerinin üzerine iniyor. Elini cebine atıp, nilüfer şeklinde siyah kadife bir kutu çıkartıyor. Yüzüm kasılıyor. Bütün bedenim buz kesiyor. Kutuyu açıp bana doğru uzatıyor. Kutunun içinde nilüfer şeklinde kesilmiş tek taş bir pırlanta var. Bir adım geri gidiyorum.

“Evet, bu sefer tam da öyle bir şey” diyor.

Kafamı iki yana sallıyorum. Tok bir sesle konuşarak yüzüme bakıyor.

“İstesen de istemesen de benimle evleneceksin, o yüzden âdet yerini bulsun diye sormak zorundayım, bunu daha fazla zorlaştırma” diyor.

Boğazını temizleyerek konuşuyor.

“Seni seviyorum ve anladığım kadarıyla bir ömür boyunca seni sevmekten vazgeçmeyeceğim. Senin de duygularının böyle olduğunu umuyorum. Bebeğimizin huzurunda sana soruyorum...”

“Oğlumuz” diyerek araya giriyorum.

Sözlerimi duyunca gülümsüyor.

“Oğlumuz” diyor.

Kafamı sallıyorum. Derin bir nefes alıyor.

“Aşkım, sevgilim, kadını, ruhum, ömrüm, nilüferim, benimle evlenir misin?” diyor.

Gözlerinin içine bakıyorum. Duyguları gözlerine yansımış. Onu sevmeme sebep olan her şeyle karşımda duruyor. Kimseyi onu sevdiğim gibi sevmeyeceğim bir daha bunu çok iyi biliyorum. Kimseye de güvenmeyeceğim üstelik ona güvendiğim gibi. Onu çok seviyorum. Belki de dünyada onun kadar çok sevdiğim başka biri yok. Oğlumuz dışında. Ama işte amalar sarınca ruhunun her bir yanını eskisi kadar cesur yürüyemiyorsun gecenin içinde. Körlemesine ilerleyemiyorsun korkusuzca.

“Hayır” diyorum.

Gözleri şaşkınlıkla ve kırgınlıkla bana bakıyor.

“Berra, sevgilim ne diyorsun?” diyor.

“Hayır diyorum Yavuz. Seninle evlenmem. Sandığının aksine sevgi her şeyi affetmiyor. Benim sevgim de seni affetmeye yetmiyor” diyorum.

Yanından geçip düğün alanına doğru yürüyorum. Arkamdan gelen adımlarını duyuyorum.

“Berra bir dakika bekler misin?” diye sesleniyor arkamdan.

Durup bekliyorum. Yanıma geliyor.

“Berra bizim bir bebeğimiz olacak, bize bunu yapma” diyor.

Yanına iyice yaklaşıp gözlerimi gözlerine dikip konuşuyorum “Bize bunu sen yaptın ama bir şeyi hesaba katmadın. Haklıydın, ben nilüferim. Kir tutmam. Güneş doğduğunda daima tertemiz filizlenirim” diyorum.

Gözlerimi gözlerinden ayırıp masaya dönmek için hareketleniyorum.

Bir iki adım attıktan sonra dönüp sesleniyorum “Bu arada oğlumuzun adı Güneş belki bilmek istersin.”